

**РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ
ПРЕДАТЕЛСТВОТО
„ТРИСТАН“**

Превод: Цветана Русева

chitanka.info

„Не посягайте към книга на Лъдълъм, ако имате
работа на другия ден“

Чикаго Сън Таймс

Москва, август 1991 г.

Лъскавата черна лимузина с блиндиращи стъкла с поливалентно покритие, плоски гуми с керамични капаци и броня от двойно закалена въглеродна стомана се заклатушка, когато навлезе в Битцевската гора в югозападната част на града. Прастара гора още от първобитно време с гъста растителност от високи брези и трепетлики, изпъстрена на места с борове, брястове и кленове, напомняща за каменната ера и номадските племена, които някога са бродели из този терен със следи от глетчери, ловувайки мамути с ръчно издялани копия в битка на живот и смърт със суровата природа. Бронираният линкълн континентал беше белег за различна цивилизация с друг вид насилие, епоха на снайперисти и терористи, боравещи с автоматични оръжия и осколъчни гранати.

Москва бе град под обсада. Столицата на свръхсила на ръба на сгромолясането. Клика от комунистически хардлайнери подготвяше заговор да отстрани в Русия реформаторските сили. Десетки хиляди войници изпълваха града, готови да стрелят срещу жителите му. Колони от танкове и бронетранспортъри се придвижваха с грохот по „Кутузовски проспект“ и Минското шосе. Московският градски съвет, телевизионните предаватели, редакциите на вестниците и сградата на парламента бяха обкръжени с танкове. Радиото излъчваше само декретите на заговорниците, които се обявиха за Държавен комитет по извънредното положение. След няколко години на напредък към демокрация Съветският съюз бе на път да се върне към мрачната епоха на тоталитаризма.

В лимузината седеше възрастен мъж с посребрени коси и изящни аристократични черти. Беше посланик Стивън Меткалф — икона в американските политически среди, съветник на петима президенти след Франклин Делано Рузвелт, състоятелен мъж, отдал живота си в служба на своето правителство. Посланик Меткалф, макар и вече пенсионер, титлата му бе по-скоро почетна, беше извикан спешно в Москва от свой стар приятел със солидно положение в средите на съветската власт. Двамата не се бяха виждали от десетилетия. Приятелството им бе дълбоко погребана тайна, неизвестна никому в Москва и във Вашингтон. Това, че руският му приятел с псевдоним „Курвенал“ настоя за срещата на това отдалечено място, бе тревожно, но и времената бяха тревожни.

Изгубен някъде в мислите си, видимо нервен, възрастният мъж слезе от лимузината в мига, в който мярна фигурата на своя приятел, генерал с три звезди, който куцаше тежко с изкуствения си крак. Докато крачеше, американецът оглеждаше с професионалния си поглед гората и кръвта му се смрази.

Сред дърветата някой наблюдаваше. Още един, трети! Наблюдаваха ги. Двамата с руснака Курвенал току-що бяха открити!

За тях това бе равносилно на бедствие!

Меткалф тъкмо се канеше да звънне на стария си приятел да го предупреди, когато забеляза пушка с оптичен мерник, която късното следобедно слънце освети. Беше засада!

Ужасен, старият посланик се обърна и доколкото му позволяваха болните от артрит крака, забърза обратно към бронираната лимузина. Не разполагаше с телохранител, винаги се движеше сам. Придружаваше го само шофьорът, невъоръжен морски пехотинец от посолството.

Изведнъж към него се втурнаха от всички посоки мъже в черни униформи, черни барети и автомати. Наобиколиха го, а той се опита да се измъкне, но вече не беше млад, което постоянно трябваше да си напомня. Дали не искаха да го отвлекат? Дали не възнамеряваха да го вземат за заложник? Викна с хрипливия си глас на шофьора.

Облечените в черно мъже поведоха Меткалф към друга бронирана лимузина, руски ЗИЛ. Уплашен, той се качи в отделението за пътниците. Там го очакваше генералът с три звезди.

— Какви са тия работи, по дяволите? — изхриптя Меткалф поуспокоен.

— Моите дълбоки извинения — отвърна руснакът. — Времената са несигурни и размирни. Не можех да рискувам да ти се случи нещо в гората. Това са моите хора, под мое командване, обучени са за борба с тероризма. Твърде важна личност си да те излагам на опасност.

Меткалф се здрависа с руснака. Генералът беше на осемдесет години, белокос, но бе запазил хищническото си изражение. Той кимна на шофьора и колата потегли.

— Благодаря ти, че пристигна в Москва. Давам си сметка, че спешното повикване те е притеснило.

— Предположих, че е нещо, свързано с преврата — отговори Меткалф.

— Събитията се развиват главоломно — довери му руснакът тихичко. — Имат благословията на човека, известен като Диригента. Може би е вече късно да бъде предотвратено завземането на властта.

— Приятелите ми в Белия дом следят обстановката с огромна загриженост. Но са с вързани ръце. В Съвета за национална сигурност преобладава мнението, че една намеса може да доведе до ядрена война.

— Напълно основателно опасение. Тези хора отчаяно се стремят да свалят Горбачов. Решени са на всичко. Видял си, предполагам, танковете по улиците. Остава само конспираторите да издадат заповед за стрелба. За атака срещу цивилни. Ще стане кървава баня. Ще бъдат избити хиляди! Но заповед за атака няма да има, преди Диригента да я одобри. Всичко е в неговите ръце — той е главният.

— Но не е сред заговорниците?

— Не. Както ти е известно, той е най-важният човек и дърпа конците при пълна секретност. Никога не се появява на пресконференции, действа под прикритие. Но симпатизира на заговорниците. Без неговата подкрепа превратът ще се провали, но ако го подкрепи, ще успее. И в Русия отново ще се установи сталинистки тип диктатура, а светът ще се изправи пред реална опасност от ядрена война.

— Защо ме повика? — попита Меткалф. — Защо мен?

Генералът се обърна с лице към Меткалф, а в очите му се четеше страх.

— Защото си единственият, на когото имам доверие. Освен това си единственият, който би могъл да стигне до него. До Диригента.

— И защо смяташ, че Диригента ще ме послуша?

— Мисля, че знаеш — отвърна спокойно генералът. — Ти можеш да промениш историята, приятелю. И двамата знаем, че си го правил и преди.

ПЪРВА ЧАСТ

Париж Ноември 1940 година

В града на светлината цареше мрак.

Откакто преди шест месеца нацистите окупираха Франция, най-великият град в света опустя и придоби окаян вид. Кейовете край Сена обезлюдяха. Триумфалната арка, площадът „Етоал“ — тези величествени забележителности на града, които някога осветяваха нощното небе, сега изглеждаха мрачни и изоставени. От върха на Айфеловата кула, където някога се вееше френският национален триколюр, сега висеше нацисткото знаме със свастика.

Париж бе притихнал. По улиците почти не се движеха коли, нито дори таксито. В повечето от грандхотелите се бяха настанили нацисти. Нямаше ги вече пиршествата, смеха на уличните пешеходци, гуляйджиите. Нямаше ги и птиците, които станаха жертва на дима от горящия бензин в първите дни на германското нахлуване.

Повечето хора си стояха у дома през нощта, страхувайки се от окупаторите, комендантския час, новите закони, натрапени от войниците в зелени униформи на Вермахта, които патрулираха по улиците, размахвайки пушки с щикове и револвери. Гордия някага град беше обладан от отчаяние, глад и страх.

Дори аристократичното авеню „Фош“, най-широкото и най-оживеното в Париж, скрасиви белокаменни фасади от двете страни, изглеждаше като обрулено от вятъра и мрачно.

С едно изключение.

Само един хотел, разположен в частно имение, блестеше огрян в светлина. Отвътре се чуваше тиха музика: джазов оркестър свиреше суинг. Звън от порцелан и кристал, възбудени гласове, безгрижен смях. Беше привилегировано островче на великолепието, което блестеше още по-силно на фона на околния мрак.

„Отел дьо Шатле“ бе величествената резиденция на граф Морис Леон Филип дьо Шатле и неговата съпруга, легендарната и щедра

домакиня Мари-Елен. Граф дю Шатле беше индустриалец с огромно богатство и министър в колаборационисткото правителство във Виши. Но преди всичко той бе прочут с приемите, които организираше и които правеха париж поносим в мрачните дни на окупацията.

Покана за прием в „Отел дьо Шатле“ бе пичина за завист във висшето общество — нещо, към което всички се стремяха и жадуваха. Особено в това време на недостиг на храна и купони, когато беше почти невъзможно човек да се снабди с истинско кафе, масло или сирене и когато само хората с връзки можеха да си набавят месо и пресни зеленчуци. Поканата за прием в семейство Шатле гарантираше ядене до насита. Сред стените на този щедър дом човек забравяше, че живее при жестоки лишения.

Приемът бе в разгара си, когато един от гостите пристигна с огромно закъснение и бе въведен от слугата.

Гостът бе забележително красив млад мъж в края на двайсетте години с буйна черна коса, огромни кафяви очи, които гледаха палаво, и с орлов нос. Беше висок, с широки рамене и атлетично телосложение. Докато подаваше палтото си на иконома и метр д'отел, той кимна, усмихна се и каза:

— Бонсоар, мерси боку.

Казваше се Даниел Ейхен. Живееше в Париж от около две години, бе редовен посетител на приемите и бе известен като богат аржентинец, изключително привлекателна партия за женитба.

— О, даниел, любов моя — каза с напевен глас Мари-Елен дю Шатле, домакинята, когато Ейхен влезе в препълнената бална зала. Оркестърът свиреше нова песен, която той разпозна като „Колко е високо луната“. Мадам дю Шатле го мярна от средата на залата и веднага си проправи път към него с онзи изблик на чувства, който обикновено пазеше за най-богатите и най-влиятелни персони — като например херцога и херцогинята на Уинзор или германския военен губернатор на Париж. Домакинята, хубава жена в началото на петдесетте с дълга черна рокля на „Баленсиага“, която разкриваше пищния ѝ бюст, очевидно бе лудо влюбена в младия гост.

Даниел Ейхен я целуна по двете бузи, а тя го придърпа още по-близо до себе си и му прошепна доверително на френски:

— Толкова се радвам, че успя да дойдеш скъпи. Страхувах се, че може да не се появиш.

— Да пропусна прием в „Отел дьо Шатле“? — учуди се Ейхен. — Да не смятате, че съм си изгубил ума? — Иззад гърба си той извади малка кутийка в лъскава опаковка. — За вас, мадам. Последната унция, която бе останала в цяла Франция.

Домакинята засия, докато проемаше в ръката си кутийката, алчно разкъса хартиената опаковка и извади квадратен стъклен флакон с парфюм „Герлен“. Задиша тежко.

— Но... но „Вол дьо Нюи“ не може да се купи никъде!

— Напълно сте права — усмихна се Ейхен. — Не може да се купи.

— Даниел! Ти си толкова сладък, толкова внимателен. Как разбра, че е любимият ми парфюм?

Той вдигна скромно рамене.

— Имам собствено разузнаване.

Мадам дю Шатле се намръщи и размаха укорително пръст.

— И след всичко, което направи, за да ни снабдиш с „Дом Периньон“. Толкова си щедър. Както и да е, наистина се радвам, че си тук. Красивите млади мъже като теб са голяма рядкост в наши дни, любов моя. Трябва да извиниш някои от гостите ми, ако изпаднат в несвяст, като те видят. Имам предвид онези, които още не си покорил.

Тя отново снижи гласа си.

— Ивон Прентан е тук с Пиер Фресни, но ми се струва, че отново дебне за плячка, така че внимавай. — Тя имаше предвид прочутата звезда на водевили. — И Коко Шанел е тук с новия си любовник, онзи германец, с когото живее в „Риц“. Пак изнася тиради срещу евреите. Започна да става досадна.

Ейхен си взе чаша шампанско от сребърния поднос, който му подаде един от слугите. Огледа огромната бална зала с под от старинен паркет, както приляга на изискан замък, бели стени със златисти рамки, украсени с тъкани гоблени на равни разстояния, рисуван таван от същия художник, който бе изографисал по-късно таваните във Версай.

Но не декорът го интересуваше толкова, колкото гостите. Плъзна поглед из тълпата и забеляза не малко познати лица. Тук бяха редовните знаменитости: певицата Едит Пиаф, която изкарваше по двайсет хиляди франка на концерт, Морис Шевалие и още цяла сюррия прочути филмови звезди, които сега работеха за филмовата компания

„Континентал“, собственост на германците, надзиравана лично от Гьобелс и произвеждаща филми по вкуса на нацистите. Обичайният асортимент от писатели, художници и музиканти, които никога не пропускаха рядката възможност да се нахранят и да пийнат на корем. Редовните френски и германски банкери и индустриалци, които правеха бизнес с нацистите и техните марионетки от режима във Виши.

И накрая, нацистките офицери, които в тези дни бяха много актуални в социалния живот. Всички носеха униформите си; мнозина използваха монокли и имаха малки мустачки като на фюрера. Военният губернатор генерал Ото фон Щюлпнагел. Германският посланик във Франция Ото Абец и младата му съпруга францужойка. Комендантът на голям Париж, възстариият генерал Ернст фон Шаумбург, който заради обръснатата си глава и прусашки маниери бе наричан Бронзовата скала.

Ейхен се познаваше с всички. Редовно се срещаше с тях на приеми като този, но което бе по-важно, бе правил услуги на повечето. Нацистките господари на Париж не само толерираха черния пазар, ами се нуждаеха от него като всички останали. Как иначе можеха да осигурят помада или пудра за съпругите или любовниците си? Откъде другаде можеха да се снабдят с бутилка приличен „Арманяк“? Дори новите германски управници на Франция страдаха от лишенията на войната.

При това положение черноросаджия като Даниел Ейхен бе много търсен.

Усети нечия ръка върху ръкава си. Веднага разпозна обсипаните с диаманти пръсти на бившата си любовница Агнес Виеняр. Побиха го тръпки от ужас, но когато се обърна към нея, лицето му грееше в усмивка. Не беше виждал жената от месеци.

Агнес бе дребна, привлекателна жена с искряща черна коса, чийто съпруг Дидие печелеше от търговия с оръжие и организиране на конни състезания. Даниел се запозна с чаровната, да не кажем изключително сексапилна Агнес на конните надбягвания в Лоншам, където тя разполагаше със собствена ложа. Съпругът ѝ по същото време се намираше във Виши като съветник на марионетното правителство. Агнес се представи на красивия и богат аржентинец

като „вдовица от войната“. Любовната им връзка, страстна и краткотрайна, продължи до връщането на съпруга ѝ в Париж.

— Агнес, ма шерс, къде се изгуби?

— Аз къде се изгубих? Не съм те виждала от онази вечер в „Максим“.

Тя се залюля доста пренебрежително в ритъма на джазираната версия на песента „Имаджинейшън“ (Фантазия), която оркестърът изпълняваше.

— О, спомням си много добре — отговори Даниел, макар да не си спомняше почти нищо. — Бях ужасно зает. Моите извинения.

— Зает? Та ти не работиш нищо, Даниел — укори го тя.

— Е, моят баща непрекъснато повтаря, че трябва да се заловя с нещо полезно. Но при положение, че цяла Франция е окупирана, казвам ти, това ме побърква.

Тя поклати глава и се нацупи, опитвайки се да прикрие неволната си усмивка. После се наведе към него.

— Дидие отново е във Виши. А тук е пълно с шваби. Защо не се измъкнем в жокейския клуб? В „Максим“ има твърде много фрицове. — После прошепна: — Според залепените в метрото обяви всеки, който нарича германците „шваби“, ще бъде застрелян.

Германците бяха твърде чувствителни към презрителното прозвище, с което французите ги наричаха.

— Да не ти пука от германците — каза ѝ Даниел, опитвайки се да смени темата. — Те са отлични клиенти.

— Войниците, как ги наричаше, зелени фасулковци! Толкова са брутални! Невъзпитани! Налитат на жените на улицата и направо ги изнасилват.

— Имай малко милост към тях — каза Ейхен. — Горките германски войници имат самочувствието на покорители на света, а не могат да спрат погледа на нито едно френско момиче. Толкова е нечестно.

— Но как може да се отърве от тях човек?

— Просто им казваш, че си еврейка, сладка моя. Това ги отблъсква. Или се вторачваш в огромните им крака. Това винаги ги кара да се чувстват неудобно.

Агнес не успя да сдържи усмивката си.

— Толкова са смешни, като маршируват по „Шан-з-Елизе“.

— Да не мислиш, че е лесно да се марширува? — попита Даниел. — Опитай сама някой ден. Ще паднеш на дупето си.

Той огледа салона крадешком, търсейки начин да се откопчи от нея.

— Знаеш ли, онзи ден видях Гьоринг да излиза от колата си на „Рю дьо ла Пе“. Държеше онази смешна маршалска палка — обзалагам се, че спи с нея! Влезе в „Картие“, а после управителят на магазина ми довери, че е купил за жена си огърлица за осем милиона франка.

Тя притисна показалеца си в колосаната бяла риза на Даниел.

— Забележи, купува френско бижу за жена си, не германско. Швабите винаги са роптали срещу нашето разложение, но тук го обожават. Е, за хер Майер само най-доброто.

— Хер Майер! Какво искаш да кажеш? Гьоринг не е евреин.

— Нали си чувала изявлението му, че ако и една бомба падне над Берлин, ще се прекръсти от Херман Гьоринг на Майер.

Агнес се закикоти.

— По-тихо, Даниел — прошепна тя.

Ейхен я докосна за китката.

— Трябва да се видя с един джентълмен, сладкишче, нали ще ме извиниш?

— Искаш да кажеш, че някоя лейди ти е хванала окото — отговори Агнес укорително, усмихвайки се насила.

— Не, не — възрази Ейхен. — Наистина става дума за бизнес.

— Добре, Даниел, любов моя, надявам се поне да ми доставиш малко истинско кафе. Не понасям онзи ерзац от цикория и печени жълъди. Ще ми направиш тази услуга, нали, съкровище?

— Разбира се — каза той. — Веднага щом мога. Тия дни очаквам пратка.

В момента, в който се отдалечи от Агнес, го посрещна дебел мъжки глас:

— Хер Ейхен!

Точно зад гърба му имаше изправени малка група германски офицери, в центъра на която забеляза висок и внушителен щандартенфюрер от СС, полковник с прическа в стил „Помпадур“, очила с рамки от черупка на костенурка и малки мустачки, угодническа имитация на мустачките на фюрера. Щандартенфюрер

Юрген Вегман беше уредил на Ейхен пропуск на държавен служител, който му позволяваше да кара частния си автомобил — един от малкото — по улиците на Париж. Транспортът бе ужасен проблем в тия времена. Тъй като само лекарите, пожарникарите и по неясни причини някои от водещите актьори и актриси имаха разрешение да се движат с частните си автомобили, метрото бе претъпкано, да не говорим, че половината спирки не функционираха. Поради дефицита на бензин не се движеше нито едно такси.

— Хер Ейхен, пурите, които ми доставихте, бяха стари.

— Съжалявам да чуя това, хер щандартенфюрер Вегман. Не ги ли прибрахте в кутия с овлажнител, както ви предупредих?

— Нямам кутия с овлажнител...

— Ще трябва да ви снабдя — отговори Ейхен.

Един от колегите му, пълен и с кръгло лице групенфюрер от СС, бригаден генерал на име Йоханес Колер, се кикотеше сподавено. Той показваше на другарите си ретуширани френски картички, които бързо пъхна в малкото джобче на куртката си, но не и преди Ейхен да забележи старомодните похотливи снимки на едра жена само по чорапи и колан с жартиери в сладострастни пози.

— Моля, моля. Бяха влажни, когато ми ги дадохте. Дори не съм сигурен, че са кубински.

— Кубински бяха, хер командант. Пренесени върху бедрото на кубинска девица. Ето, вземете си една от моите.

Младият мъж бръкна в джобчето на сакото си и извади кадифена кесийка с няколко увити в целофан пури.

— „Ромео и Жулиета“. Доколкото чувам, любимите на Чърчил.

Той подаде една на германеца, намигвайки му. До тях се приближи келнер със сребърен поднос с ордьоври.

— Гъши пастет, господа?

Колер бързо грабна две порции. Даниел си взе една.

— Без мен — уведоми Вагман с престорено отвращение келнера и мъжете наоколо. — Вече не ям месо.

— Трудно се намира в тия времена, а? — попита Ейхен.

— Не заради това. Когато човек одъртее, е по-добре да стане тревопасно, нали знаете.

— Да, вашият фюрер е вегетарианец, нали така?

— Точно така — отвърна гордо Вегман.

— Макар че понякога поглъща цели държави — добави Ейхен с по-тих глас.

Човекът от СС се озари.

— Вие винаги обръщате всичко наопаки, хер Ейхен. Вероятно можете да направите нещо с недостига на хартия в Париж?

— Да, вашите бюрократи сигурно са бесни. Няма проблем да попитам тук-там.

— Днес всичко е от много ниско качество — оплака се групенфюрерът Колер. — Този следобед изблизах цял лист пощенски марки, докато открия поне една годна за залепване върху плик.

— Вашите хора още ли използват марки с лика на Хитлер?

— Да, разбира се — отговори Колер с раздражение.

— Вероятно ближете откъм грешната страна? — пошегува се Ейхен и му намигна.

Групенфюрерът от СС изпита неудобство, прочисти гърлото си, но преди да измисли как да отговори, Ейхен го изпревари.

— Вие сте напълно прав. Французите са далеч от стандартите на германското качество.

— Говорите като истински германец — отбеляза одобрително Вегман. — Нищо, че майка ви е испанка.

— Даниел — дочу той плътен женски глас и веднага се обърна, доволен от възможността да се отърве от нацистки те офицери.

Беше едра жена, навлязла в петдесетте, облечена в крещяща рокля на цветя, с която приличаше на танцуващ слон от цирка. Мадам Фонтенои имаше неестествено черна бухнала коса с бяла превръзка от кожа на скункс. Носеше огромни златни обеци. Даниел веднага разбра, че това бяха луидори, стари златни монети — всяка по двацет и два карата, под чиято тежест ушите ѝ се бяха разтеглили. Беше съпруга на дипломат от Виши, а тя самата бе прочута с гостоприемството си.

— Извинете ме — каза жената на германците. — Налага се да ви отнема младия Даниел.

Мадам Фонтенои беше прегърнала крехко момиче на около двацет години в черна вечерна рокля с голи рамене, красавица с гарванова коса и искрящи сивозелени очи.

— Даниел — каза мадам Фонтенои, — искам да ти представя Женевиер дю Шатле, чаровната дъщеря на нашите домакини. Останах

поразена, когато разбрах, че не сте се срещали. Вероятно тя е единствената жена в Париж, която не познаваш.

Момичето подаде своята крехка ръка с дълги пръсти, а в очите му за миг проблясна предупреждение. Погледът бе предназначен само за Даниел, който пое ръката ѝ.

— За мен е удоволствие да се запознаем — каза той и направи лек поклон.

Докато стискаше ръката на младата красавица, показалецът му се плъзна нежно по дланта ѝ, което бе мълчаливо потвърждение, че е разбрал нейния знак.

— Господин Ейхен е от Буенос Айрес — уведоми важната дама младата жена, — но има апартамент на левия бряг.

— О, значи сте в Париж отдавна? — попита Женевиев дю Шатле разсеяно и без грам любопитство в погледа.

— Достатъчно дълго, за да е известен в обществото — намеси се мадам Фонтеной, сключвайки вежди.

— Разбирам — додаде Женевиев дю Шатле неопределено.

В този миг очите ѝ сякаш разпознаха някого в салона.

— О, моята пралеля Беноат. Ще ме извините ли, мадам Фонтеной?

Преди да се отдалечи, момичето му хвърли искрящ поглед и се оттегли бързо в посока към едно от съседните помещения. Той кимна едва забележимо, давайки да се разбере, че е схванал намека.

След като побърбори още две минути за незначителни неща със знатната дама Фонтеной, Даниел ѝ се извини на свой ред. Две минути — съвсем достатъчно време. Той си проправи път през тълпата от гости, усмихвайки се и кимайки на онези, които го заговаряха, показвайки им без думи, че не може да се спре при тях заради неотложни лични ангажименти.

Недалеч от огромния салон се намираше огромната библиотека. Стените и вградените лавици за книги бяха от лакирано червено дърво. Подредените върху тях томове бяха в кожени подвързии, личеше си, че са много стари и неотваряни никога. Вътре нямаше никой, какофонията от балната зала се долавяше като приглушен, далечен шум. В отсрещния край върху диван с кафявочервени възглавнички се бе разположила Женевиев, неустоима в черната рокля и с голите си рамене, чиято бледа кожа изглеждаше великолепна.

— О, слава Богу — прошепна тя, издавайки нетърпението си.

После се изправи на крака, втурна се към Даниел и го прегърна. Той я целуна дълго и страстно. След минутка тя се откопчи от него.

— Толкова се радвам, че дойде. Притеснявах се, че имаш други планове за вечерта.

— Как можа да го кажеш? — възрази Даниел. — Как си представяш, че ще пропусна шанса да те видя? Говориш небивалици.

— Това е, защото си толкова потаен, толкова внимаваши родителите ми да не разберат за нас. Но важното е, че си тук. Слава Богу. Всичките тези хора са толкова скучни, имах чувството, че ще умра. Единственото, за което говорят, е ядене, ядене, ядене.

Ейхен галеше кадифените рамене на своята любовница, пръстите му докосваха извивките на гърдите ѝ. Усещаше аромата на парфюма „Шалимар“, който ѝ бе подарил.

— Мили Боже, толкова ми липсваше — промърмори той.

— Мина цяла седмица — каза Женевиев. — Беше ли послушно малкото момче? Не, почакай, не ми отговаряй. Известна ми е всяка твоя стъпка, Даниел Ейхен.

— Ти можеш да виждаш през мен — каза ѝ нежно той.

— Едва ли — отговори рязко Женевиев със стиснати устни. — Ти си човек от много пластове.

— А ще можеш ли да свалиш някои от тях? — попита Даниел.

Женевиев го погледна шокирано, но това се дължеше на нейната любов, и двамата го знаеха.

— Не тук, всеки миг някой може да влезе и да ни види.

— Не, ма шер, права си. Да отидем някъде, където няма да ни обезпокоят.

— Да. В салона на втория етаж. Никой не влиза там.

— Освен майка ти — напомни ѝ Даниел Ейхен, клатейки глава. Току-що му бе хрумнала идея. — В кабинета на баща ти. Ще заключим вратата.

— Но татко ще ме убие, ако ни завари там.

Даниел кимна тъжно.

— Да, ма шер, права си. Най-добре да се върнем при останалите.

Женевиев го изгледа съкрушено.

— Не, не, не! — възрази тя. — Знам, знам къде са ключовете. Ела, да побързаме.

Излязоха от библиотеката и той я последва по коридора, който водеше към тясно стълбище за прислугата към втория етаж, после прекосиха тъмен вестибюл, докато тя спря пред малка ниша над мраморен бюст на генерал Петен. Сърцето на Даниел биеше лудо. Предстоеше да направи нещо опасно, а опасностите винаги го възбуждаха. Той обичаше да живее на ръба.

Женевиев се протегна и измъкна иззад гърба на статуята тънък ключ, с който отключи двукрилата врата на кабинета на баща си.

Хубавата малка Женевиев естествено нямаше представа, че Даниел беше влизал вече в кабинета на баща ѝ и преди. Всъщност няколко пъти по време на тайните им срещи тук, в „Отел дьо Шатле“, посред нощ, когато тя вече бе заспала, родителите ѝ бяха извън Париж, а прислугата имаше свободен ден.

Личният кабинет на граф Морис Леон Филип дю Шатле беше изцяло мъжко помещение с мирис на тютюн за лула и кожа. Малка колекция от старинни бастуни, подредени едно до друго кресла от времето на Луи Х, тапицирани в тъмнокафява кожа, масивно, богато украсено с резба бюро, покрито с купчини документи. Върху камината се мъдреше бронзов бюст на някой от представителите на рода.

Даниел заобиколи бюрото, докато Женевиев заключваше двойната врата, хвърли бърз поглед на документите, подбирайки най-интересните от личната и финансовата кореспонденция. Веднага забеляза телеграмите от Виши, съдържащи свръхсекретна военна информация.

Но преди да успее да набележи всичко, което го интересуваше, Женевиев заключи вратата и се втурна към него.

— Ето там — каза тя. — Коженият диван.

Ейхен обаче не искаше да се мести от бюрото. Притисна я внимателно към ръба, а ръцете му започнаха да опипват тялото ѝ, тънкото кръстче, малкото стегнато дупе, където се задържаха и започнаха нежно да масажират плътта. Същевременно обсипваше с целувки шията, деколтето и върховете на гърдите ѝ.

— О, Боже — пъшкаше тя. — Даниел!

Очите ѝ бяха затворени.

Ейхен погали лекичко с върховете на пръстите си гладката като коприна цепка на дупето ѝ, дразнейки нежно ерогенните зони, а тя така се захласна от възбуда, че въобще не забеляза как дясната му ръка се отдалечи от задничето ѝ и внимателно отмести горния слой от едната купчина документи.

Не беше очаквал подобна възможност. Налагаше се да импровизира.

Безшумно пъкна документите във вътрешния джоб на смокинга си. След като те изчезнаха в копринения хастар, лявата му ръка посегна към ципа и го разкопча. Роклята се смъкна, откривайки гърдите ѝ, а пърхацият му като пеперуда език се плъзна по кафявите зърна.

Документите, които бе скрил в хастара, издадоха шумолящ звук. Той изведнъж замръзна на място и изправи глава.

— Какво има? — прошепна Женевиев и широко отвори очи.

— Чу ли нещо?

— Какво?

— Стъпки. Съвсем близо.

Даниел имаше необикновено остър слух, но сега бе особено нащрек, тъй като бе попаднал в двойно компрометираща ситуация.

— Не! — Тя се отдръпна и бързо нахлузи роклята, прикри вайки гърдите си. — Закопчай ми ципа, Даниел, моля те! Трябва да се махаме от тук! Ако ни открият...!

— Ш-ш-т — каза той, дочувайки стъпките не на един, а на двама души.

От кънтенето на обувките върху мраморния под на коридора разбра, че са двама мъже. Кънтенето се усилваше, докато те приближаваха. Когато Женевиев се втурна към заключената врата, той дочу гласовете им. Двама мъже, които говореха на френски, но единият имаше германски акцент. Гласът на французина беше нисък и дрезгав и той позна, че е на графа, бащата на Женевиев. Другият като че ли бе на генерал Фон Щюлпнагел, германския военен губернатор. Не беше сигурен. Женевиев грабна ключа, канейки се да направи възможно най-глупавото нещо — да отключи вратата точно когато баща ѝ и германецът бяха стигнали до нея. Даниел докосна ръката ѝ и я спря навреме, преди да завърти ключа, и го измъкна от ключалката.

— Натам — прошепна той, показвайки вратата в отсрещния край на кабинета. Последния път, когато влезе в това помещение, мина през същата врата. Вероятно Женевиев щеше да си помисли, че току-що я бе забелязал, макар че беше толкова паникьосана и едва ли разсъждаваше в този момент.

Тя кимна и побягна към другата врата. Когато стигна до нея, изгаси лампите в кабинета и двамата се озоваха в пълен мрак. Но Даниел се ориентира лесно в тъмнината, тъй като си спомняше разположението на мебелите в стаята и препятствията по пътя.

Тя се вцепени, когато спря пред вратата — беше заключена. Но Даниел бързо извади ключа. Беше го правил и преди. Нямаше време за губене, тъй като всеки момент щяха да ги заловят. Бързо отключи вратата, която леко изскърца при отварянето. Използваха я рядко. Избута Женевиев в тесния тъмен коридор, затвори бързо и реши да не заключва. Щеше да вдигне шум, който двамата мъже със сигурност щяха да доловят.

Чу отварянето на вратата. Мъжете влязоха вътре, разговаряйки.

Женевиев се вкопчи в Даниел, а остриите й нокти се забиха в ръкава му. Дори да бе чула шумоленето от документите, едва ли бе обърнала внимание.

— Ами сега? — прошепна тя.

— Слизаш по стълбите до кухнята, а от там се връщаш при гостите.

— Ами слугите...

— Те няма да знаят откъде си се появила и защо. При всички случаи ще запазят дискретност.

— Но ако ти се появиш, макар и няколко минути по-късно...

— Не бива да го правя, разбира се. Веднага ще се досетят тогава няма да ти се размине.

— Но къде ще отидеш? — попита тя шепнешком, но малко по-силно, отколкото трябваше.

— Не се безпокой за мен — отговори той. — Скоро ще се присъединя към теб. Ако майка ти попита къде съм изчезнал, ще й кажеш, че нямаш представа.

Даниел сметна, че трябва да я предупреди, тъй като Женевиев не бе най-умното момиче, което бе срещал.

— Но къде...? — започна тя отново.

Той сложи пръста си върху устите ѝ.

— Тръгвай, ма шеро.

Тя се обърна, за да се измъкне, когато той я докосна по рамото. Женевиер го погледна, а той я целуна по устните. После пооправи деколтето на роклята ѝ и бързо пое нагоре по стълбището на прислугата. Подметките на обувките му бяха гумени, каквито в тия времена се намираха по-трудно и от кождени, и безшумни.

Умът му работеше трескаво, припомняйки си какво се бе случило и премисляйки как да се измъкне. Той бе наясно, че ще се види с Женевиер тази вечер, но не бе планирал възможността да попадне в кабинета на баща ѝ — възможност, която със сигурност не би пропуснал. Но сега, с дебелия тесте документи, напъхвани в смокинга му, не беше никак добра идеята да се върне на партито. Можеше да се сблъска с някого и да се чуе шумолението на хартията.

И все пак трябваше да има някакъв начин. Можеше да отиде на гардероба, да си поиска връхното палто, под предлог че си търси запалката, и да премести документите в него. Но имаше риск някой да забележи. Вероятно гардеробната не беше празна.

А този риск бе нищо в сравнение с далеч по-сериозната възможност, ако се върне при гостите, някой да узнае, че е бил с Женевиер в кабинета на баща ѝ. Стълбището за прислугата водеше право в кухнята и слугите щяха да го видят да влиза няколко минути след Женевиер и да съберат две и две. Слугите съвсем не бяха дискретни, както бе уверил Женевиер, а със сигурност и тя знаеше истината. Те живееха заради клюки от този род.

Не че на Ейхен му пукаше от клюки и слухове. Какво от това, ако Мари-Елен дю Шатле научеше, че тайно върти любов с дъщеря ѝ? Не го притесняваше опасността да бъде разкрит. Рано или късно графът щеше да разбере, че липсват документи, отнасящи се до националната сигурност, и щеше веднага да разпита жена си и прислугата. Щяха да завалят обвинения. Някоя от готвачките например, за да защити персонала, можеше да съобщи, че е забелязала младия мъж да слиза по стълбището откъм кабинета.

И тогава, дори господарят на дома да не разполагаше с доказателства, че Даниел е отмъкнал документите, Ейхен щеше да е главният заподозрян. И прикритието му — най-ценното, с което

разполагаше — щеше да отиде по дяволите. Не можеше да допусне да се случи подобно нещо.

Вярно, имаше и други начини да се измъкне от къщата. Можеше да се качи по служебното стълбище до третия или четвъртия етаж, да прекоси един от двата по-горни етажа, които без съмнение не бяха осветени, и да се добере до другото стълбище. От там да слезе до задния двор, който сега представляваше градина, а в миналото бе служил за прибиране на каляските. Портата беше заключена, но той можеше да се прехвърли през високата дървена ограда, само че щяха да го забележат от прозорците на балната зала, част от които гледаха натам. Мъж в смокинг, който бяга през задния двор и прескача оградата — не, веднага щяха да го забележат.

Имаше само един безопасен начин да се измъкне от „Отел дьо Шатле“.

Само след минута се намери на последния етаж, използван от прислугата. Таванът бе нисък и силно скосен, а подът, покрит не с мрамор или друга каменна настилка, а със старо скърцащо чамово дюшеме. Нямаше жива душа. Всички слуги бяха долу. Младият мъж бе разучил предварително всяка подробност — не защото бе очаквал неприятности, съвсем не, а защото бе в стила му винаги да има аварийен изход. Това бе обичайният му начин на действие, който бе спасявал многократно живота му.

Знаеше, че все някак ще успее да се измъкне през покрива, тъй като гърбът на хотела опираше точно до редицата от жилищни сгради.

Покривът на „Отел дьо Шатле“ беше мансарден тип с множество арковидни остъклени капандури. От пръв поглед разбра, че всички прозорци към покрива бяха разположени в предната част на къщата, откъм стаите на прислугата и беше малко вероятно да са заключени. Все пак изпита облекчение, когато натисна дръжката на първата врата и тя се отвори веднага.

Оказа се тясна стаичка с оскъдни мебели освен единичното легло и дрешника. Осветяваше я бледата лунна светлина, която се процеждаше през мръсните стъкла. Тичешком стигна до прозореца, с приведена глава се промъкна през тясната капандура и грабна ръчката.

Явно рядко отваряха капаците, ако въобще ги отваряха, тъй като едва успя да ги отмести със сила — първо единия, после другия.

Когато студеният нощен въздух нахлу вътре, той се огледа наоколо. Потвърдиха се наблюденията му за сградата от предните няколко дни. Прозорецът се отваряше директно към стръмно наклонения намазан с катран покрив, който се спускаше отвесно към парапет. Парапетът, висока каменна балюстрада с орнаменти, щеше да го прикрие от погледите на минувачите на улицата. Съседните сгради, различни варианти на архитектурата от епохата на Втората империя, нямаха парапети. Е, щеше да използва някакво друго прикритие.

Катранът върху покрива се бе напукал и издул на места от десетилетията и жегите през лятото. Сега бе покрит със сняг, мръсотия и лед. Щеше да е опасно.

Слизането нямаше да е лесно, тъй като официалните дрехи затрудняваха движенията му, а гумените подметки на обувките, идеални за безшумно придвижване в къщата, не бяха предназначени за катерене и слизане по стръмно.

Даниел се хвана за рамката на прозореца и повеси краката си през отвора. В момента, в който обувките му стъпиха на катранения покрив, се подхлъзнаха от снега. Вместо да пусне ръцете си от вътрешната страна на прозореца, той остана да виси там, а половината от тялото му се полюшваше отвън. Междувременно с подметките на обувките си драскаше върху покрива напред-назад, докато изчегърта достатъчно от леда, така че повърхността да е достатъчно грапава, за да му осигури поле за маневриране.

Но не можеше да се довери на повърхността на покрива дотолкова, че да пусне ръцете си от рамката. На няколко стъпки вляво от прозореца имаше висок тухлен комин. Той освободи дясната си ръка, после залюля тялото си, използвайки лявото ходило като опорна точка, и така успя да се хване за комина, без да пуска другата си ръка от рамката на прозореца.

Тухлите бяха ледени и груби. Хоросанът между тях бе стар и ронлив, така че успя да пъхне пръсти дълбоко във фугите и да се залови здраво.

След като овладя тялото си в неподвижно положение, балансира го и се хвана здраво за комина, освободи лявата ръка от прозореца, замахна бързо и вече се държеше за комина с двете ръце.

Внимателно опипваше с крака заледения покрив, изстъргвайки с токовете си снега, за да си осигури надеждно място за подпиране. Сега

бе достатъчно близо до комина, за да го прегърне плътно. Даниел имаше яко тяло и употреби цялата му сила, за да се изтласка нагоре към комина, плъзгайки краката си по катранената настилка, докато открие място, на което да се закрепя.

Беше чел, че през предишния век крадците често се придвижвали по този начин по покривите на къщите. Той самият го бе правил няколко пъти и знаеше, че е много по-трудно, отколкото изглежда отстрани. Но се съмняваше, че някой крадец е бил толкова ненормален, че да рискува живота си сред леда и снега на парижката зима.

Даниел се смъкна няколко стъпки надолу до комина, докато стигна до ниска тухлена стена, която отделяше покрива на хотела от съседния. Следващият покрив за негово облекчение не бе покрит с катран, а с цилиндрични керемиди. Върху тях също имаше сняг, но изпъкналата им част улесняваше закрепването. Установи, че с лекота може да се придвижва по керемидите. Билото на покрива не беше стръмно, а плоско, с бордюр, широк около две стъпки. След като стигна до бордюра, установи, че е безопасно да се ходи по него. Вървеше внимателно, балансирайки тялото си и поклащайки се така, сякаш ходеше по опънато въже.

Отдолу се намираще авеню „Фош“, тъмно и безлюдно. Уличното осветление не работеше в тия времена на недостиг на електричество. Беше наясно, че щом вижда улицата и самият той се вижда откъм улицата, тъй като нямаше парапет, зад който да се прикрие.

Имаше и други начини да го забележат. Всеки, който погледнеше през някой от прозорците на последните етажи на съседната сграда, щеше да го види. Хората бяха необичайно бдителни в тези дни, когато непрекъснато се говореше за саботьори и шпиони. Който и да забележеше човек, катерещ се по покрива, нямаше да се поколебае да звънне в Ла Мезон, префектурата на полицията. Беше времето на анонимните доноси и най-голямата опасност, която дебнеше французите, бе някой да ги наклепа в Комендатурата. Рискът Даниел да бъде разкрит бе реален.

Реши да побърза, увеличавайки скоростта, доколкото му позволяваше смелостта, и стигна до ниската тухлена стена, разделяща сградата от съседната. Покривът на следващата беше мансарден като на „Отел дьо Шатле“, но покрит с керемиди, също с плоско било и

хоризонтален бордюр, макар че този бе по-тесен, не повече от трийсет-четирийсет сантиметра.

Напредваше внимателно, стъпка по стъпка. Погледна надолу към авенюто и за момент го изпълни страх. Но съсредоточи вниманието си върху важността на мисията и в следващия миг самообладанието му се върна.

След около трийсет секунди стигна до следващата разделителна стена. Тя бе дебела, от камък и от нея стърчаха глинени отдушници и похлупаци на комини. От няколко отдушника излизаше дим, което подсказваше, че обитателите на жилищната сграда бяха сред малцината привилегировани в Париж, които разполагаха с възможност да се топят. Протегна се да се хване за една от вентилационните тръби, беше студена, после за другата до нея, наведе се леко напред и забеляза нещо любопитно.

Каменната стена стигаше доста навътре в двора на къщата. На около десет стъпки от корниза на покрива върху каменния зид бяха закрепени железни стъпала, които водеха от върха чак до долу в тъмния двор. Железните стъпала се използваха от коминочистачите за достъп до дымоотводите.

За миг Даниел се поколеба. Железните стъпала бяха доста далеч. Щеше да е много трудно да се задържи върху стената и да маневрира между вентилационните тръби, зидът бе доста тесен на върха. Единственият начин да се добере до там бе, като се държи за глинените тръби с провиснали надолу крака откъм фасадата на стената, все едно бе маймуна. Вентилационните тръби бяха цилиндрични и не много широки, така че спокойно щеше да се държи за тях. По този начин успя да се добере до редицата железни стъпала за няколко минути. Хвана с ръце най-горното стъпало и пусна краката си върху следващото. Сега вече можеше да слезе по тях, отначало бавно, после по-бързо и най-накрая скочи на земята.

За миг застина на място в празния двор. Прозорците, които гледаха към него, бяха тъмни. Ако се съдеше от пушека през вентилационните тръби, сградата беше обитаема, но явно хората спяха. Тръгна бавно и безшумно по калдъръмената пътека. Вратата на високата дървена ограда бе заключена. В сравнение с онова, което току-що му се наложи да прави, това не можеше да се нарече никакво

препятствие. Покатери се по оградата, прескочи я и излезе на алеята зад авеню „Фош“.

Даниел познаваше този район на града много добре. Той запристъпва бавно по алеята, устоявайки на изкушението да побегне, докато стигна до тясната странична уличка. Попипа смокинга, документите си бяха на мястото.

Улицата бе потънала в мрак и зловещо пуста.

Мина покрай тъмната витрина на книжарницата, която бе собственост на евреин, преди германците да си я присвоят. Върху голяма бяла табела с черни букви в готически стил между свастики се четеше: ФРОНТ БУХХАНДРУНГ. Някога елегантна книжарница за чужда литература, сега тя бе чужда по друг начин: вътре се продаваха само немски книги.

Германците бяха оставили следите си навсякъде, но по неясни причини те не посегнаха на нито една от знаковите сгради. Нацистите не се опитаха да унищожат Париж, какъвто той винаги е бил, а само искаха да го анексират, да си присвоят перлата на европейската корона. Но в начина, по който оставяха отпечатъка си, имаше нещо през куп за грош и нетрайно. Като бялата табела над книжарницата, която бе някак набързо поставена. Тя можеше по всяко време да се махне. Сякаш не желаеха да повредят новопридобитата перла. Първото знаме със свастика, което закачиха на Айфеловата кула, бе отвяно от вятъра и се наложи да поставят ново. Дори Хитлер посети града набързо, само за няколко часа, като смутен турист. Той не преспа дори една нощ тук. Париж не ги желаеше и те го знаеха.

Все пак лепяха плакатите си навсякъде. Виждаше ги по стените на сградите, вдигнати нависоко, така че трудно се четяха, но за това си имаше причина: ако поставяха тъпите немски плакати на височината на очите, веднага щяха да ги свалят или обезобразят. Някои разгневени парижани дори пишяха „Смърт на швабите“ или „Господ да благослови Англия“.

Забеляза плакат с дебелия фигура на Уинстън Чърчил с пура в уста и ухилен. До него стоеше жена с измършавяло, плачещо бебе в ръце. „Ето какво причинява блокадата на вашите деца“ — гласеше лозунгът. Имаше се предвид британската блокада, но всеки знаеше, че това са глупости. Дори върху този плакат, закачен толкова високо, някой бе надраскал: „Ами нашите картофи?“ Всички бяха бесни:

картофите, отглеждани от френските фермери, отиваха в Германия, това бе истината.

На друг плакат пишеше: „Etez-vous en regle?“ Редовни ли са документите ви? А можеше да означава също: Вие наред ли сте? Човек винаги трябваше да си носи документите, личната карта, в случай, че бъде спрян от френски жандармерист или от някой функционер — те бяха по-лоши и от германските войници.

Младият мъж винаги си носеше документите. Няколко комплекта всъщност. С различни имена и различни националности. Те му позволяваха да предприема бързи промени, каквито често му се налагаше да прави.

Най-после стигна там, закъдето се бе запътил: стара тухлена съборетина на безименна уличка. Върху скоба от ковано желязо висеше дървена табела, на която пишеше: „ЛЪО КАВО“. „Избата“. Беше бар, разположен под уличното равнище, до който се стигаше по очукано тухлено стълбище.

Върху единичния малък прозорец бяха спуснати щорите за затъмнение при въздушна тревога, но и от двете страни се процеждаше светлина.

Погледна си часовника. Минаваше полунощ. Тъкмо бе започнал комендантският час, който онези мосю — нацистите — бяха наложили в Париж.

Този бар обаче никога не пускаше кепенците. Жандармеристите и нацистите си затваряха очите и му позволяваха да работи. Разбира се, срещу тлъсти рушвети и безплатно пиене.

Слезе по стълбите и натисна старомодния звънец три пъти. Въпреки гълчавата успя да чуе звънеца.

След няколко секунди се появи светла точка в шпионката на масивната боядисана в черно дървена врата. Светлината замига, явно някой погледна през шпионката, и вратата се отвори.

Мястото наистина беше мазе с неравен и напукан циментов под, с петна от разсипани питиета, с криви тухлени стени. Беше много задимено и вонеше на пот и застояла миризма на тютюн, при това долнопробен, и евтино вино. От радиото се носеше музика. До дървения барплот със следи от чаши бяха седнали седмина грубовати работници и една жена, която приличаше на проститутка. Изгледаха го без особено любопитство, но донякъде враждебно.

Съдържателят, който му отвори, го поздрави.

— Мина дълго време, Даниел — каза Паскал, мършава старче, извехтяло като бара си. — Винаги се радвам да те видя.

Той се усмихна, показвайки неравните си, пожълтели от тютюна зъби, както и два златни. Наведе по-близо сбръчканото си лице.

— Още ли не си намерил „Житан“?

— Очаквам пратка вдругиден.

— Отлично. Още ли са по сто франка?

— По-скъпи са — снижи гласа си. — За другите. За теб има специална отстъпка.

Съдържателят присви подозрително очи.

— Колко?

— Без пари.

Паскал се засмя от сърце с характерния дрезгав кикот на пушач. Ейхен не можеше дори да си представи какви боклуци пушеше обикновено съдържателят.

— Както кажеш — отговори той и се върна зад тезгяха. — Да ти предложи коктейл?

Даниел поклати глава.

— Скоч? Коняк? Или искаш да използваш телефона? — посочи към телефонната кабина в другия край на бара, чиито стъкла бяха счупени от самия Паскал като предупреждение към клиентите да си пазят езика зад зъбите. Дори тук, където не допускаха непознати, човек не можеше да е сигурен кой го подслушва.

— Не, благодаря. Само тоалетната.

Очите на Паскал го стрелнаха за момент, после той кимна. Макар и недодялан и заядлив тип, беше самата дискретност. Знаеше кой му плаща наема и мразеше германците не по-малко от другите. Но никога не говореше за политика. Вършеше си работата, сервираше напитки и нищо повече.

Докато вървеше към другия край на бара, някой му се озъби.

— Черноборсаджия.

Явно бе чул разговора между Ейхен и Паскал. Е, това не можеше да се избегне.

В края на дългото и тясно помещение, където бе такъв мрак, че Ейхен не виждаше почти нищо, имаше вход, водещ към дървено стълбище в окаяно състояние. Стълбите скърцаха издйнически,

докато слизаше по тях. Носеше се силна смрад на урина и изпразнения, въпреки че вратата на още по-смердливата без никакво съмнение тоалетна бе плътно затворена от предвидлив редовен клиент.

Ейхен обаче не влезе в тоалетната, а отвори вратата на килера за метли. Влезе вътре, стъпвайки върху парцали и покрай кофи и шишета с почистващ препарат. Върху стената бе закачена метла с къса дръжка. Той хвана дръжката и я завъртя в посока, обратна на часовниковата стрелка. После я бутна навътре и стената, която бе вход, се отвори.

Влезе в още по-тъмно помещение, около метър на метър, където миришеше на влага и прах. Чуваше се как горе в бара вървят хора. Точно пред него имаше желязна врата, боядисана скоро в черно.

Отвътре се чу рязък глас.

— Уи?

— Марсел е — отговори човекът, известен като Ейхен.

Гласът продължи на френски.

— Какво искаш?

— Имам стока, която може да те заинтересува.

— Каква?

— Мога да ти предложа масло.

— Откъде?

— От склад близо до Порт де Лиля.

— Колко?

— Двайсет и два франка кило.

— Това е два пъти повече от официалната цена.

— Да, но разликата е, че мога да ти го доставя.

— Разбирам.

След миг вратата се отвори с механично щракване, а после и пневматично съскане.

Дребен, спретнат младеж с румени бузи, черна коса на къдрици ала Юлий Цезар и кръгли слънчеви очила му пусна широка усмивка.

— Виж ти, виж ти. Стивън Меткалф от плът и кръв — каза младежът с йоркширски акцент. — Какво ни носиш, приятел?

Стивън Меткалф — или Даниел Ейхен, или Николас Мендоса, или Едуардо Морети, или Робърт Уелън — затвори вратата след себе си, а после провери дали е заключена. Желязната врата имаше отвътре гумено уплътнение, шумозаглушителна мярка.

Цялото помещение, в което влезе, разбира се, също бе шумоизолирано чрез най-модерната налична технология. Всъщност представляваше стая в стая с двойни стени, монтирани върху метални пластини и със същата метална обшивка, и осемнайсетсантиметрови гумени уплътнения; дори въздухопроводите бяха изолирани с гума и фибростъкло. Таванът бе нисък, вътрешните стени имаха прясна мазилка, боядисана в характерния за американската армия сив цвят.

Съвсем малка част обаче от новобоядисаните лъскави стени се виждаше, тъй като по периметъра на цялото помещение беше наредена сложна апаратура. Дори Меткалф, който идваше тук поне веднъж седмично, не знаеше за какво служат поне половината от приборите. Част от съоръженията му бяха познати — късовълнови радиопредаватели „Марк XV“ и „Парасет“, телетипни машини, телефони със записващи устройства, шифровъчна машина М-209, магнетофони.

Пред апаратите седяха две млади момчета със слушалки и записваха нещо в бележници. Лицата им се къпеха в прозрачнозелената светлина, която се излъчваше от катодните екрани. Имаха ръкавици и внимателно въртяха копчетата, калибрирайки честотите. Морзовите сигнали, които те следяха, се приемаха с помощта на антенни жици, които минаваха по цялата сграда, собственост на французин, който им симпатизираше, и стигаха чак до покрива.

Изумяваше се от сложните съоръжения всеки път, когато посещаваше Пещерата, каквото бе прозвището на тази нелегална станция — никой не си спомняше дали името имаше нещо общо с бара „Льо Каво“, или просто се дължеше на факта, че базата наистина приличаше на електронна пещера. Цялата апаратура беше доставена

нелегално във Франция на части с кораби или по въздуха с парашути и естествено беше незаконна от гледна точка на нацистките окупатори. Достатъчно бе човек да притежава радиопредавател, за да бъде изправен пред наказателния взвод.

Стивън Меткалф бе част от малка група агенти, които работеха в Париж за една от съюзническите разузнавателни мрежи, чието съществуване бе известно на ограничен кръг хора във Вашингтон и в Лондон. Меткалф познаваше малцина от другите разузнавачи. Мрежата оперираше по този начин. Всеки от елементите действаше отделно от останалите, всяко нещо бе самостоятелно. Едното разклонение не знаеше докъде се простира другото. Процедурите се диктуваха от съображения за сигурност.

Тук, в Пещерата, трима млади радисти и шифровчици следяха и осъществяваха тайна радиовръзка с Лондон, Вашингтон и с широка мрежа разузнавачи, които действаха в Париж и други градове в окупираните райони на Франция и в цяла Европа. Мъжете — двама британци и един американец — бяха сред най-добре обучените от Свързочния кралски корпус близо до парка „Тейм“ край Оксфорд, а след това и в специалната тренировъчна школа 52. В тия времена квалифицираните радисти бяха рядкост, а британците изпреварваха американците по подготовка на персонал.

Радио, нагласено на Би Би Си, работеше тихичко. Следяха го за кодирани сигнали под формата на чудати „лични послания“ преди вечерната емисия новини. На малка стъгаема масичка в средата на помещението беше изоставена партия шах. Вечер имаха най-много работа, тъй като радиочестотите не бяха така претоварени и можеха да предават и приемат по-лесно.

Стените бяха отрупани с карти на Европа, на границите и крайбрежието на Франция, на всеки район в Париж. Имаше морски карти за навигация, топографски карти, за движението на кораби и товари в Марсилия, подробни карти на военноморски бази. И все пак в помещението не липсваха и чисто човешки нотки: сред картите беше залепена фотография на Рита Хейуърт от корицата на списание „Лайф“ и още една изрезка от списанието — на Бети Грейбъл по бански костюм.

Дерек Къмптън-Джоунс, мъжът с румените бузи, който му отвори вратата, стисна ръката на Меткалф и яко я раздруса.

— Радвам се да те видя жив и здрав, приятелю — каза той сериозно.

— Всеки път ме посрещаш с тия думи. Сякаш си разочарован — пошегува се Меткалф.

— По дяволите — запелтечи Къмптън-Джоунс. — Някой да ти е казал, че в момента се води война?

— Наистина? — отвърна Меткалф. — Като се замисля, навън наистина е фрашкано с военни униформи.

Единият от мъжете със слушалки, който седеше пред апарат в отсрещния край на помещението, се обърна, погледна уморено Къмптън-Джоунс и каза:

— Ако си държеше панталоните закопчани, сигурно ще ше да забележи какво става извън спалните, където прекарва по-голямата част от времето си.

Носовият глас с британски акцент, характерен за висшата класа, принадлежеше на Сирил Лангхорн, първокласен шифровчик.

Седналият до него Джони Бетс от Питсбърг, един от най-добрите радисти, се намеси:

— Точно така.

— Ха — продължи Лангхорн, — Стивън забелязва само нещата в рокля.

Къмптън-Джоунс се запревива от смях. Меткалф също се засмя добродушно и отговори:

— Мисля, че вие, спецове, се нуждаете от малко развлечения. Мога да ви заведа до едно-две-две.

Той имаше предвид прословутия бордей на улица „Прованс“ 122.

— Там съм като у дома си — похвали се Къмптън-Джоунс.

— Имам си постоянно момиче.

Той намигна към останалите и добави:

— Ще я видя по-късно тази вечер, след като ни докарат новата пратка резервни части.

— Да не би това да е представата ти за дълбоко проникване във Франция? — попита Лангхорн.

Къмптън-Джоунс поруменя още повече, а Меткалф се заля от смях. Харесваше мъжете, които работеха тук, особено Къмптън-Джоунс. Често наричаше Лангхорн и Бетс близнаците Бобси^[1], макар

че двамата въобще не си приличаха. На свой ред те го смятаха за нещо като Ерол Флин^[2] и го гледаха със завист и страхопочитание.

Меткалф наостри уши и се заслуша в музиката, която се носеше от радиото.

— Харесва ми — каза той. — Добрата стара американска музика. Това е Глен Милър на живо от „Кафе Руж“ в Ню Йорк.

— Съжалявам, не позна — поправи го Къмпитън-Джоунс. — Страхувам се, че е оркестърът на Джо Лос, приятел. От Лондон. В типичния си стил.

— Е, момчета, радвам се, че имате време да се разтакавате и да слушате музика, докато на някои им се налага да работят — каза Меткалф.

Той бръкна в смокинга и извади от хастара свитъка от документи. Вдигна ги нависоко и се усмихна гордо.

— Плановете на германската база при Сен Назер, включително подробности за убежищата на подводниците Ю, дори за заключващите системи под водата.

— Невероятно — удиви се Къмпитън-Джоунс.

Лангхорн изглеждаше дълбоко впечатлен.

— Да не си измъкнал всичко това чрез малката ти германска сладурана?

— Не. От частния кабинет на граф Морис Леон Филип дю Шатле.

— Оня задник от Виши? — попита Лангхорн.

— Същият.

— Направо ме уби! Как се промъкна в кабинета му?

Меткалф наведе глава.

— Един джентълмен никога не говори за онова, което прави в леглото, Сирил.

— С жена му? Боже мой, Стивън. Нямах ли поне малко гордост? Та мадам е дърта кранта!

— Да, но мадмоазел е съвсем млада кобилка. А сега трябва да изнесем тайно чрез куриер тия неща възможно най-скоро, за да стигнат до Корки в Ню Йорк. Искам също от вас да шифровате основното съдържание на документите и да го излъчите по ефира за анализ.

Той, разбира се, имаше предвид Алфред „Корки“ Коркоран. Своя шеф. Невероятен майстор на шпионажа, който ръководеше частна

агентурна мрежа, а Меткалф беше част от нея.

Частна мрежа: агентите докладваха на Коркоран, а не на някоя правителствена агенция или комисия. Но в това нямаше нищо незаконно, нито пък мрежата оперираше през главата на правителството. Тя действаше с благословията на президента Франклин Делано Рузвелт.

Америка се намираше в странно положение. Европа воюваше, но не и тя. Америка наблюдаваше и чакаше. Гласовете на изолационизма бяха влиятелни и високи. Каквито бяха и гласовете на онези, които страстно настояваха, че Съединените щати трябва да влязат във войната, да нападнат Хитлер и да защитят европейските си приятели, тъй като в противен случай цяла Европа щеше да бъде пометена от нацистка Германия, а тогава щеше да е късно. Силата щеше да е на страната на Хитлер.

Но така или иначе, не съществуваше централизирана разузнавателна агенция. Рузвелт отчаяно се нуждаеше от надеждна, безпристрастна информация за онова, което правеха нацистите, и за това колко силна е съпротивата срещу Хитлер. Щеше ли Великобритания да оцелее във войната? Рузвелт нямаше доверие на военното разузнаване, което в най-добрия случай бе аматьорско, и презираше Държавния департамент, където преобладаваха изолационистките настроения, както и заради склонността му да донася всичко на вестниците.

Така в края на 1939 година Франклин Рузвелт се обърна към свой стар приятел и състудент от Харвард. Алфред Коркоран бе служил във военното разузнаване Ге-2 по време на Първата световна война, после се прочу в строго секретния свят на МИ-8, известно като „Черната стая“, базираната в Ню Йорк шифровъчна служба, която през 20-те години успя да пробие кодовете на японските дипломати. След закриването на „Черната стая“ през 1929 година Коркоран играеше важна задкулисна роля в решаването на дипломатически кризи през 30-те години — от Манджурия до Мюнхен.

Франклин Делано Рузвелт знаеше, че Коркоран е най-добрият в занаята, и което бе по-важно, можеше да му се довери.

С подкрепата на президента и специални фондове от бюджета Корки създаде своята организация умишлено тайно от клюкарските коридори на властта във Вашингтон. Неговата свръхсекретна

разузнавателна мрежа, която бе на пряко подчинение на Белия дом, разположи главната си квартира във Флатайън Билдинг в Ню Йорк под прикритието на външнотърговска фирма.

Коркоран разполагаше с пълна свобода да привлече най-добрите и най-интелигентните. Той се спря предимно на абсолвенти от коледжите от „Бръшляновата лига“, млади мъже с добро възпитание, които щяха да се чувстват в свои води сред висшето общество в Европа. Толкова много от агентите му бяха подбрани от регистъра на висшето общество, че шегаджиите лепнаха на мрежата на Коркоран името „Регистъра“ и то се превърна в нейно прозвище. Един от първите, които той вербува, бе абсолвентът от Йейл на име Стивън Меткалф, син на милионер индустриалец, женен за руския — майката на Стивън произхождаше от аристократично семейство, напуснало Русия още преди революцията. Стивън бе пътувал много по света с родителите си и бе учил в Швейцария. Говореше немски, руски, френски и испански без никакъв акцент: семейство Меткалф притежаваха имоти и бизнес в Аржентина и от години прекарваха по-голямата част от зимата там. Меткалф търгуваха също с руското правителство.

Братът на Стивън Хауард — по-благонадеждният — пое ръководството на семейната бизнес империя след смъртта на баща им преди четири години. Стивън понякога помагаше на Хауард и го придружаваше при пътуванията му, но отказваше да се обвързва със сериозни отговорности в бизнеса.

Той бе безстрашен, бунтар по душа и обичаше забавленията до полуда — качества, които според Коркоран щяха да изиграят полезна роля в новото му прикритие на плейбой от Аржентина в Париж.

Дерек Къмпитън-Джоунс прочисти нервно гърлото си.

— Няма нужда да пращаме куриер — каза той.

Лангхорн го погледна учудено и после се върна към заниманията си.

— Наистина ли? Разполагаш с по-бърз начин да ги изпратим в Манхатън? — попита Меткалф.

Точно в този миг се отвори вратата в далечния край на помещението.

Появи се лице, което той не бе очаквал да види: строгото, изпито лице на Алфред Коркоран.

-
- [1] Герой на серия популярни детски книги. — Бел. прев. ↑
- [2] Холивудски актьор. — Бел. прев. ↑

Възрастният мъж бе облечен, както винаги, изискано. Вратовръзката му бе вързана с четворен възел. Тъмносиният му костюм подчертаваше елегантната фигура. Ухаеше на мента, както обикновено — беше пристрастен към ментови бонбони „Пепърминт Лайф Сейвърс“; пушеше цигара. Закашля се раздиращо.

Къмптън-Джоунс веднага се върна към своята станция. В помещението се възцари тишина. Оживлението изведнъж спадна.

— Исусе, тия френски цигари са отврат! Привърших моите „Честърфийлд“ в самолета някъде над Нюфаундланд. Стивън, защо не се подмажеш на шефа си, като го снабдиш с американски цигари? Нали се предполага, че си проклет черноборсаджия.

Меткалф се запъна, докато се приближаваше до Корки, за да се здрависа. В лявата си ръка стискаше откраднатите документи.

— Разбира се, Корки... но какво правиш тук?

Коркоран съвсем не беше писарушка. Той често ходеше на терена. И все пак пътуването до окупиран Париж бе трудна, сложна и крайно рискована работа. Той не идваше често в Париж. Трябваше да има важна причина.

— Аз ли какво правя тук — започна Коркоран. — Истинският въпрос е ти какво правиш тук.

Той се обърна, тръгна към стаята, от която току-що се бе появил, и махна на Меткалф да го последва.

Меткалф затвори вратата след себе си. Явно старикът искаше да говорят насаме. У Корки се забелязваше някаква припряност, каквато Меткалф не бе виждал преди.

В съседната стая съхраняваха различна апаратура, включително пишеща машина на немски за издаване на пропуски и лични карти. Имаше също малка печатна преса, използвана за подправяне на обикновени документи — по-сложните се изработваха в Ню Йорк и Лондон, — най-често за разрешителни за пътуване из Франция или за работа. Върху една от масите се намираще колекция от печати, включително сполучливо копие на печата на германски цензор. В

ъгъла, близо до закачалка с униформи, стоеше дъбово бюро с натрупани върху него купчини документи. Зелена настолна лампа очертаваше светъл кръг.

Коркоран седна на стола зад бюрото и махна на Меткалф да се настани някъде. Единственото място бе войнишко сгъваемо легло до стената. Меткалф седна нетърпеливо и сложи купчината откраднати документи до себе си върху леглото.

Известно време Коркоран го наблюдаваше мълчаливо. Очите му изглеждаха бледосини зад очилата с рогови рамки с телесен цвят.

— Безкрайно съм разочарован от теб, Стивън — каза Коркоран тихо. — Внедрих те тук с цената на огромни разходи от оскъдните ресурси, а ти какво правиш в замяна?

— Сър — започна Меткалф.

Коркоран обаче не търпеше да го прекъсват.

— Както знаем, цивилизацията изчезва в огромния търбух на Хитлер. Нацистите завладяха Норвегия, Дания, Холандия, Белгия, Люксембург и Франция. Принудиха британците да си подвият опашката при Дюнкерк. Бомбардират Лондон и го превръщат в развалини. Тоя човек слага ръка на всички ресурси. Мили Боже, младежо, това може да е краят на свободния свят. А ти — ти разкопчаваш сутиени, мамка му.

Той извади ролка „Пепърминт Лайф Сейвърс“ и лапна един бонбон.

Меткалф през това време вдигна документите от леглото и ги размаха пред своя шеф и наставник.

— Сър, успех да отмъкна плановете на германската стратегическа военноморска база на атлантическото крайбрежие при Сен Назер...

— Да, да — прекъсна го нетърпеливо Коркоран и схруска ментовия бонбон. — Германските убежища за подводници. Вече съм ги виждал.

— Какво?

— Ти не си единственият ми агент, млади човече.

Меткалф поруменя, неспособен да прикрие възмущението си.

— Кой ви достави това? Искам да знам. Ако имате агенти, които покриват една и съща територия, има опасност да се препънем взаимно и да изпортим цялата работа.

Коркоран поклати бавно глава, цъкайки.

— Знаеш по-добре и от мен, че не бива да ми задаваш такива въпроси, Стивън. Моите агенти не знаят какво вършат останалите. Това е ненарушимо правило.

— Това е лудост... сър.

— Лудост? Не. Това е предпазливост. Всемогъщият принцип на херметизацията. Всеки от вас трябва да знае само онова, което се отнася до собствената му задача. Иначе е достатъчно един да бъде заловен и подложен на мъчения и тогава цялата мрежа ще бъде компрометирана.

— За това сте ни дали цианидните таблетки — възрази Меткалф.

— Да. Които вършат работа, ако разполагаш с време. Ами ако те пипнат ненадейно? Позволи ми да ти напомня нещо: един от хората ми, когото бях внедрил на важна позиция в „Компани Франсез де Петрол“, беше заловен от Гестапо преди седмица. Само Господ знае какво е станало с него. Този човек знае за съществуването на това място — Корки показа с ръце Пещерата. — Ами ако проговори? Представяш ли си, ако ни издаде? Това са въпроси, които непрестанно не ми дават мира и нарушават съня ми.

За миг се възцари тишина.

— Защо сте тук, сър?

Корки прехапа долната си устна.

— Псевдонимът ти е РОМЕО, нали така, Стивън?

Меткалф присви очи и поклати глава притеснено.

— Често се улавям, че съм изгубил всякаква надежда от твоята невъздържаност, когато стане дума за нежния пол — той се подсмихна под мустак и сдъвка бонбона си. — Но по някога оставените от теб разбити сърца са от полза за каузата ни.

— Как така?

— Имам предвид една жена, с която имаше връзка преди време.

Меткалф примигна. Това можеше да се каже за доста голям брой жени, а не му се щеше точно сега да гадае.

— Тази жена — твоя стара любов — в момента ходи с важен нацистки служител.

— Не знам за кого говориш.

— Вероятно шест години минаха оттогава. В Москва.

— Лана! — прошепна Меткалф.

Сякаш електрически ток мина по цялото му тяло само като чу името ѝ, име, за което не бе и помислял, че ще чуе отново. Представи си я, тя бе все още жива в спомените му.

Лана — Светлана Баранова — беше изключителна жена, невероятно красива, магнетична, страстна. Тя бе първата голяма любов в живота му.

Москва през 1934 година бе мрачно, страшно и тайнствено място, когато Стивън Меткалф, току-що излязъл от Йейл, посети града за първи път. Семейство Меткалф имаха ограничен бизнес в Русия. През 20-те години старият Меткалф основа половин дузина смесени предприятия със съветското правителство, като се започне от фабрика за моливи в Новгород и се стигне до разработване на нефтени находища в Грузия. Когато възникнеше някаква трудност, както често се случваше със съветската бюрокрация, Меткалф-старши изпращаше двамата си синове да разрешат спора. Докато неговият упорит брат Хауард участваше в безкрайните срещи със съветските функционери, Стивън изучаваше града с омагьосан поглед. Особено силно го поразяваше Большой театър със своята огромна колонада, която завършваше на върха с бронзова скулптура на Аполон в колесница. В тази величествена сграда от деветнадесети век той бе запленил от красивата млада балерина. На сцената тя сякаш плуваше и летеше, а нейната ефирност се подчертаваше от порцелановата ѝ кожа, тъмните очи и копринената черна коса. Нощ след нощ той наблюдаваше удивителните ѝ движения, без никакви усилия в „Червеният мак“, „Лебедово езеро“, „Борис Годунов“. А най-незабравимата ѝ роля бе в постановката на Игор Мойсеев на „Тристан и Изолда“.

Когато накрая Меткалф си уреди среща с нея, руското момиче се почувства объркано от вниманието на богатия американец. То обаче нямаше представа колко объркан бе богатият американец от него, макар да се държеше въздържано и светски. След няколко месеца синовете на Меткалф приключиха работата си по семейния бизнес. Раздялата със Светлана Баранова бе ужасно болезнена за Стивън. Никога преди той не се бе чувствал толкова съкрушен. В нощния влак от Москва за Ленинград Стивън не мигна през цялата нощ, изпаднал в неутешима тъга. Брат му Хауард спа като къпан, а когато киселата възрастна жена, която разносяше чая, го събуди на един час път от

Ленинград, той започна да поднася по-малкия си брат и да си прави с него майтап. Хауард бе безчувствен и бездушен, както само един по-голям брат може да бъде.

— Хайде, забрави я — подканяше той Стивън. — Та тя една балерина, за Бога. Светът е пълен с красиви жени, тепърва ще разбереш.

Стивън само зяпаше с празен поглед през прозореца.

— Не мога да допусна, че си хлътнал сериозно. Не ми се мисли как ще реагира татко, като разбере, че си се срещал с балерина. Това е почти същото като актриса.

Меткалф въздъхна и продължи да зяпа през прозореца.

— Но трябва да призная, че момичето е наистина апетитно.

— В момента Светлана Баранова е прима балерина в Большой театър — каза Алфред Коркоран. — През последните няколко месеца е метреса на високопоставен представител на германското министерство на външните работи в Москва.

Меткалф отметна глава, сякаш да се освободи от паяжина.

— Лана? — повтори той. — С нацист!

— Очевидно — отвърна Коркоран.

— И... как разбрахте, че съм... имал връзка с нея?

— Ако си спомняш, когато те привлякох, трябваше да попълниш дълъг, подробен формуляр, около петдесет страници, в който да опишеш всичките си познанства в чужбина — приятели, роднини, любовни връзки, всичко. Ти изброи роднините си в Буенос Айрес, съучениците си в Люцерн, приятелите си в Лондон, в Испания. Но не спомена нищо за Москва, макар да я бе посочил като място, където си бил. Попитах те как е възможно да си прекарал месеци в Москва, без да се срещнеш с никоя. И ти накрая ми довери, че си имал любовна афера...

— Забравил съм.

— Както знаеш, екипът ми в Ню Йорк е малък, но печен. Много ги бива да правят връзка между имената. Преди време получих доклад за аташе в германското посолство в Москва, някой си Рудолф фон Шюслер, за когото се носели слухове, че не е изцяло верен на нацистите. Едно от моите момичета прояви достатъчно съобразителност да събере две и две. В доклада за Фон Шюслер

пишеше, че имал връзка с балерина от Болшой театър на име Светлана Баранова. Тогава се сетих за теб.

— Лана се среща с германски дипломат? — изрече на глас мислите си Меткалф, по-скоро на себе си.

— Откакто Хитлер и Сталин сключиха пакта за ненападение миналата година, германската дипломатическа общност в Москва успя да се обвърже сравнително свободно с някои привилегировани руснаци. Разбира се, в германското външно министерство е пълно с представители на аристократичните кръгове и старите индустриални среди — социалният регистър не се ограничава само до нашата страна, както знаеш, — а част от тях не крият антипатията си към Хитлер и неговите фанатични нацисти. Предполагаме, че Фон Шюслер се числи към онези, които тайно се противопоставят на Хитлер. Но дали е вярно? И доколко е против него? Дотолкова, че да е склонен да помогне на съюзниците? Това искам от теб да разбереш.

Меткалф кимна, усещайки възбудата. Отново в Москва! И... Лана!

— Ето какво искам да направиш — продължи Коркоран. — В наши дни е доста трудно за чужденец да се добере до Русия. И преди не беше лесно, но сега е още по-трудно. Не мисля, че е невъзможно да се внедри агент под прикритие, но е крайно рисковано. А и не е необходимо. Ще заминеш там не под чужда самоличност, а като самия себе си. В края на краищата имаш съвсем основателна причина да отидеш в Москва. Семейството ти трябва да уреди някои парични трансфери, отнасящи се до старите смесени предприятия.

— Не разбирам за какво говориш.

— Е, все ще измислиш нещо. Съгласувай подробностите с брат си. Ще ви улесним. Повярвай ми, ако някой обещае да инвестира твърда валута, Съветите реагират мигновено и бързат да уредят контактите дори в наши дни, когато „Правда“ непрекъснато бълва срещу нас.

— Имаш предвид подкупи?

— Имам предвид всичко. Няма значение. Въпросът е руснаците да се съгласят да ти издадат виза, за да заминеш легално в Москва. А там „случайно“ ще се сблъскаш със старата си любов Светлана на прием в американското посолство.

— Е, и?

— Подробностите оставям на теб. Вероятно ще подновиш старата любовна връзка.

— Това е минало, Корки. Ние се разделихме.

— Но без да се карате, доколкото те познавам. Всичките ти бивши любовници те гледат с влажен поглед. Как го правиш, никога няма да разбере.

— Но защо?

— Това е изключително рядка възможност. Шанс за теб да установиш неофициално контакт на чисто лична основа, извън официалните кръгове, с много важен германски дипломат, който има директна връзка със самия Рибентроп, а следователно и с фюрера.

— И какво трябва да направя?

— Да го прецениш отблизо. Да видиш дали ще се потвърдят сведенията, които получаваме, че тайно мрази нацистите.

— Щом получавате сведения, значи чувствата му не са толкова тайни.

— Нашите дипломати имат опит в усещането на нюансите. Те докладват най-различни тънкости, смешните страни, неща от този род. Но това няма нищо общо с цялостния анализ, който може да направи обучен разузнавач. Ако Фон Шюслер наистина тайно се противопоставя на лудостта на Адолф Хитлер, може да успеем да се докопаме до един изключително ценен източник на информация.

— Искате от мен да го вербувам, така ли?

— Нека караме поред. Първо, подай молба за виза в съветското консулство на булевард „Ланс“. Дори при привилегирования статут на семейството ти пред Съветите издаването на визата ще отнеме няколко дни или дори седмица. Междувременно ще замразиш бизнеса си тук, в Париж, но без да гориш мостовете. Утре ще се срещнеш с един мой много опитен помощник, който е специалист по материята, с която ще се занимаваш в Москва.

Меткалф кимна. Перспективата да замине в Москва го изпълваше с възбуда, но това не бе нищо в сравнение с мисълта, че ще види отново Светлана Баранова, и то по толкова сериозен повод.

Коркоран се изправи.

— Действай, Стивън. Нямаме време за губене. С всеки изминал ден нацистите печелят нови победи. Нахлуват в нови страни. Бомбардират поредния град. Стават все по-силни, по-алчни, а ние

седим отстрани и наблюдаваме. Много неща не достигат, както знаеш — захар, обувки, бензин, каучук, мунициии. Но най-дефицитно е времето.

Цигуларят свиреше любимия си опус, „Кройцеровата соната“ на Бетовен, но не изпитваше никакво удоволствие. Причината за това бе ужасната пианистка. Тя бе старомодната съпруга на офицер от СС без грам талант: свиреше като пубер на училищен рецитал. Не беше музикант. Удряше клавишите без чувство за динамика, а на най-нежните пасажии напълно го заглушаваше. Освен това имаше досадния навик да нарушава акордите, натискайки с лявата ръка миг по-рано, отколкото с дясната.

Първата част, бурното алегро, мина горе-долу прилично. Но дъртата вещица нямаше никакво усещане за тънкостите на третата част, анданте кантабиле, и нейните виртуозни ритмични украси.

Нататък опусът бе труден дори за професионален музикант като него. Когато Бетовен изпратил партитурите на сонатата на великия парижки цигулар Рудолф Кройцер, комуто я посветил, самият Кройцер я обявил за неизпълнима и никога през живота си не я изсвирил пред публика.

А и акустиката в салона бе отвратителна. Това бе домът на прекия началник на цигуларя, щандартенфюрер Х. Й. Кефер, шефа в Париж на отдела за контрашпионаж на СД, тайната служба на нацистите. Стаята бе постлана от край до край с килими, на прозорците висяха дебели завеси, а по стените — имитации на гоблени, и звукът се губеше в тях. Пианото бе великолепен „Бехщайн“, но зле акордирано.

Клайст се чудеше на себе си защо въобще се нави да свири тази вечер. В края на краищата цигулката бе за него странично занимание за отвличане на вниманието.

Долови в ноздрите си характерен аромат. Позна уханието на бергамот, портокал и розмарин в комбинация с неролиол и мускус. Това беше германският одеколон 4711, произвеждан от германската парфюмерийна фирма „Мюлхенс“.

Клайст знаеше, без дори да вдигне очи, че в стаята се е появил Мюлер. Мюлер, негова връзка в местното поделение на СД, бе един от

малцината мъже в контрашпионажа, който ползваше афгършейв. Според повечето от колегите му подобни неща не говореха за мъжественост.

Мюлер не присъства на вечерята, нито на концерта, следователно е бил зает с нещо важно. Клайст реши да пропусне повторението и да мине веднага на четвъртата, заключителна част. Имаше работа за вършене.

Ръкоплясканията бяха ентузиазирани, от сърце и силни, като се имаше предвид, че в стаята присъстваха не повече от двацет и пет души, повечето хора на СД със съпругите си. Клайст кимна в знак на благодарност и забърза към другия край на помещението, където го чакаше Мюлер.

— Получи се засечка — довери му Мюлер тихичко.

Клайст с цигулката в едната ръка и с лъка — в другата, кимна.

— Радиостанцията ли?

— Точно така. Миналата вечер към полунощ пуснаха с парашути апаратура в Турен. Няколко контейнера с комуникационни съоръжения. Информаторът ни предупреди за пратката. — Той добави самодоволно: — Нашият информатор никога не е грешал. Настоя, че пратката ще ни отведе до мрежата.

Така наричаха нелегалните шпионски групи.

— В Париж ли доставиха апаратурата? — попита Клайст.

Някой си проправи път към него явно да го поздрави за изпълнението. Клайст се обърна, видя непозната жена, кимна грубо и се върна и се върна към разговора си с Мюлер. Жената отмина.

— В апартамент на улица „Мазагран“, недалеч от пристанището Сен Дени.

— Това ли е адресът на станцията. Улица „Мазагран“.

Мюлер поклати глава.

— Само преходен пункт. Апартаментът е на дърта курва.

— Доставката стигна ли до там?

Мюлер се усмихна и бавно кимна.

— По-точно бе прибрана. От агент, за когото подозираме, че е британец, който живее тук под прикритие.

— Е? — попита Клайст нетърпеливо.

— Изпуснахме го.

— Какво? — Клайст въздъхна с отвращение. — Искаш да се завъртя при курвата?

— Не бих отлагал — отвърна Мюлер. — Между другото, изпълнението ти беше чудесно. Бах ли беше?

Проститутката чакаше клиенти в основата на голямата арка в края на улица „Фобур Сен Дени“, построена през седемнадесети век в чест на победите на Луи XIV над Фландрия и Райланд. Всъщност там чакаха пет проститутки. Бърбореха помежду си, извъръщайки главите и телата си към минувачите, които бързаха да се приберат преди комендантския час. Можеше да е всяка от тях, помисли си Клайст.

Докато ги отминаваше в зелената си униформа на СД, забеляза, че трите бяха твърди млади и не отговаряха на описанието „дърта курва“, което Мюлер бе дал за притежателката на апаратурата, спусната в Турен от Кралските въздушни сили. Според казаното от Мюлер курвата бе около четиридесетгодишна и имаше извънбрачно роден син на двадесет и четири години, участник в Съпротивата. Тя често позволяваше на сина си да използва апартамента ѝ за явки. Само две от проститутките тук бяха достатъчно възрастни да имат двадесет и четири годишни синове. Ноздрите му се разшириха. Долови безпогрешна смесица от аромати, които свързваше с френските проститутки — миризма на евтини цигари и ухание на скъп парфюм, какъвто те неизменно използваша по-скоро за прикриване на лошата си лична хигиена. Женската им миризма се усещаше силно заедно с остатъци от мъжки миризми, които не са били изцяло отмити. Пълна отврат, общо взето.

Жените веднага забелязаха униформата му, която си облече нарочно. Няколко се обърнаха след него, усмихвайки се похотливо, и го поздравиха с „добър вечер“ на лош немски. Двете, които не му обърнаха внимание, бяха дъртите, а това не го учуди. По-възрастните хора презираха немските окупатори по-открито най-малкото. Той се поспря, усмихна им се и свърна към тях. Мина съвсем близо до жените.

Когато се доближи достатъчно, подуши уплахата им. Беше мит, че само кучетата подушват страха у човека, Клайст го бе узнал още като студент по биология. Силните чувства, особено ужасът, стимулираха потните жлези под мишниците и около слабините.

Секрецията се излъчваше чрез фоликулите на космите. Миризмата беше силна, мускусна и възкисела, веднага се разпознаваше.

Подуши нейния страх.

Курвата не само мразеше германците, тя се боеше от тях. Погледна униформата, позна, че е от Гестапо и остана ужасена, че участието ѝ в Съпротивата може да е разкрито.

— Ти — каза Клайст, сочейки я.

Тя избягна погледа му, извъръщайки очи. Това бе още едно потвърждение, макар че не се нуждаеше от потвърждение.

— Германски господин предпочита теб, жаклин — подразни я една от по-младите курви.

Тя се обърна с неохота да посрещне погледа му. Косата ѝ бе зле изрусена с кислородна вода, при това доста отдавна.

— О, такъв привлекателен войник като теб може да си намери нещо много по-добро от мен — каза тя, опитвайки се да придаде на гласа си безгрижен тон.

Говореше дрезгаво от цигарите. Той долавяше ударите на сърцето ѝ през треперещия ѝ глас.

— Предпочитам зрели жени — отвърна Клайст. — С опит. Жени, които знаят това-онова.

Другите жени се кикотеха и дърдореха.

С огромно нежелание блондинката се съгласи.

— Къде ще отидем? — попита тя.

— Нямам жилище — отвърна Клайст. — Не съм на служба в града.

Курвата вдигна рамене, докато двамата се отдалечаваха.

— Наблизо има една алея...

— Не. Не върши работа за това, което съм си наумил.

— Щом нямаш квартира...

— Имаме нужда от легло и усамотяване. — Нежеланието ѝ да го заведе у дома бе почти комично. Харесваше му да си играе на котка и мишка. — Не може да нямаш апартамент някъде наблизо. Няма да съжаляваш.

Сградата, в която се намираше квартирата ѝ на улица „Мазагран“, бе мръсна и в окаяно състояние. Изкачиха четирите етажа мълчаливо. Тя дълго рови за ключовете в чантата си. Виждаше се, че е нервна. Накрая го покани вътре. Апартаментът бе учудващо просторен

със съвсем малко мебели. Заведе го в спалнята си и посочи вратата на банята.

— Ако искаш да ползваш банята, моля.

Леглото бе голямо, матракът — на бабуни. Беше застлано с яркочервена покривка. Той седна в единия край, а тя — до него. Започна да разкопчава куртката му.

— Не — каза той. — Първо ти се съблечи.

Тя стана, отиде до банята и затвори вратата. Той се заслушваше да долови отваряне на чекмедже или зареждане на оръжие, но не чу нищо такова, само шуртенето на водата от крана. Тя се появи след няколко минути, загърната в тюркоазена хавлия. Започна да я разтваря бавно, показвайки голата си плът. Имаше учудващо стегнати гърди за жена на нейната възраст.

— Хавлията, ако обичаш — каза Клайст.

Тя се поколеба за няколко секунди, преди да пусне хавлията на пода, излагайки тялото си с неприкрита гордост.

После се доближи до него гола и започна да разкопчава куртката му.

— Настани се на леглото, ако обичаш — каза Клайст.

Тя се подчини и се вмъкна в леглото със заучена грациозност. Легна, все още позирайки.

— Ти си скромен мъж — каза тя. — Предпочиташ да останеш с дрехите.

— Да — отговори срамежливо Клайст. — Освен това предпочитам да си поговорим първо.

Тя замълча за миг.

— Искаш да ти говоря мръсотии, нали?

— Ти си жена, която може да ме научи на много неща, обзалагам се. — Той подуши миризмата на влажен брезент, преди да мерне ъгълчето на брезентовия сак под леглото.

Чантата е била използвана за пренасяне на апаратурата, помисли си Клайст. Затова беше все още влажна. Вероятно е валяло в провинцията. — А, дъхът на вашата славна страна.

— Моля?

Той се протегна под леглото и измъкна брезентовия сак.

— Да, подушвам плодородната почва на долината на Лоара. Твърдата глина, варовиковия слой. Турен, нали?

За миг върху физиономията ѝ се изписа уплаха, но тя бързо отпъди страха със свиване на раменете. Протегна се към него и сложи професионално ръка на чатала му.

— Вие, германските войници, имате толкова огромни пакети — промърмори тя. — Това винаги ми действа възбуждащо.

Органът на Клайст не реагира. Той хвана ръката ѝ, която стискаше слабините му, и я отмести.

— Като стана дума за пакети, полето в Турен е много подходящо за пускане на пакети, нали — каза той.

— Не разбирам за какво говориш. Никога не съм била в Турен...

— Ти вероятно не, но синът ти Рене май е бил?

Курвата го изглежда така, сякаш ѝ бе ударил плесница.

Цялата пламна.

— Нямам представа за какво говориш — викна тя. — Какво искаш от мен?

— Само малко информация. Ти си жена, която знае това-онова, нали? Искан от теб едно име.

Тя се отдръпна и прикри с ръце голите си гърди.

— Моля те, върви си. Имаш някаква грешка. Аз съм работеща жена. Това е всичко, което знам.

— Въобразяваш си, че предпазваш по този начин единствения си син? — каза ѝ Клайст спокойно. — Но в действителност му вредиш. На него, на жена му и на сина им, твоя двегодишен внук. Защото, ако не науча от теб това, което ми трябва, ще бъдат разстреляни, преди да изгрее слънцето. Гарантирам ти го.

Курвата се разкрещя.

— Какво искаш!

— Едно име — отговори той. — Името на британеца, който прибра пратката. И как мога да го открия.

— Не знам нищо — продължи да настоява тя. — Те само използват апартамента ми.

Клайст се засмя. Много лесно я пречупи.

— Имаш простичък избор, мадамозел. Не ме интересува с какво се занимава синът ти. Интересува ме само британецът. Даваш ми сведения за него и спасяваш сина си и внука си. Иначе ще са мъртви до час. Това е твоят избор.

Тя му съобщи всичко, което той поиска да узнае. Изстреля информацията като картечница.

— Благодаря — каза Клайст.

— Сега изчезвай, шваба — викна курвата и го заплю. — Махай се от къщата ми, гаден нацист.

Клайст не се смути ни най-малко от опита на проститутката да си върне поне част от достойнството. Тя му изпя всичко в края на краищата. Не това го притесняваше, а фактът, че тя щеше да уведоми със сигурност сина си за посещението на офицера от СД. Британецът можеше да узнае, преди да го заловят, а подобна възможност не му харесваше.

Той се наведе над нея и стисна гърдите ѝ.

— Ти наистина не бива да говориш така. Ние не сме толкова лоши.

Тя настръхна от допира на ръцете му и извърна глава. Не забеляза как Клайст измъкна със светкавично движение струна от цигулка от джоба си и притисна с нея гърлото ѝ. Когато усети, че се задушаваше, тя се опита да извика, но не излезе никакъв звук. Заедно с мириса на колофон от лъка на цигулката Клайст долови след секунди и вонята от изпражнения. Понякога невероятното му обоняние беше истинско бреме. След като тя издъхна, той измъкна струната и я прибра в джоба си. После си изми старателно ръцете, за да премахне зловонието, и напусна апартамента на курвата.

Наистина нямаше време за губене, както предупреди и Коркоран. Предстоеше да си уреди съветска виза. Това можеше да стане в съветското консулство в Париж на булевард „Ланс“. Германските окупатори на Париж сега бяха партньори на руснаците; Москва щеше да прояви отзивчивост. Още повече, че семейството на Меткалф все още поддържаше макар и ограничени бизнес отношения със съветското правителство. Така че представителите на фамилията би трябвало да бъдат възприемани като важни гости в Москва. Беше сигурен, че ще получи визата без проблеми.

Но се налагаше да се свърже с брат си Хауард в Ню Йорк. Тъй като Хауард ръководеше семейния бизнес, именно той трябваше да уреди чрез съветското правителство пътуването на брат си. Хауард без съмнение щеше да се озадачи от молбата му. Той знаеше, че Стивън сега работи за правителството под някакво прикритие, но от съображения за сигурност не го бе информирал по-подробно.

Когато Меткалф излезе от Пещерата, барът горе бе притихнал. До барплота имаше само няколко от най-върлите пияници, изпаднали в тъпа забрава. Само съдържателят Паскал го забеляза да се качва. Той се бе привел над сметалото, а до него имаше купчина сметки. Изчисляваше печалбата от вечерта. Паскал направи бърз жест с показалеца и средния пръст, имитирайки пушене. Не беше забравил за цигарите, които си поръча. Меткалф го потупа по рамото, минавайки безмълвно през бара, и излезе на улицата.

Погледна си часовника. Малко след един часа сутринта.

По това време на нощта по улиците на Париж не се мяркаше жива душа. Меткалф бе уморен и щеше да е добре да се наспи, но срещата с Корки го превъзбуди и повиши адреналина му. Колкото и да се нуждаеше от почивка, бе наясно, че точно в този момент няма да може да заспи.

Беше късно наистина, но не чак толкова. Познаваше една жена, един от най-важните му източници. Беше шифровчик... нощен бухал,

обичаше да стои до късно вечер, макар че изискваха от нея да се явява в девет часа на работа.

Тя щеше да му се зарадва, нищо че бе толкова късно през нощта. Винаги реагираше по този начин. Е, тъкмо сега с посещенията си в малките часове щеше да разбере дали наистина е така.

Флора Спинас беше доста обикновена жена, но много мила. Отначало се държеше боязливо и въздържано, но когато започна да се отпуска, стана игрива, а после страстна. Преди германската окупация, пет месеца по-рано, тя работеше като шифровчик в Главната дирекция за национална сигурност. След нахлуването на нацистите Гестапо сложи ръка на службата за сигурност и нейната централа на улица „Сосе“, точно зад ъгъла на Елисейския дворец, се превърна в главна квартира на Гестапо. След като се отърва от ненадеждните служители, Гестапо остави на работа мнозина французи, тъй като страдаше от недостиг на хора с френски език. Повечето от секретарките и деловодителките запазиха работните си места. Французойките не харесваха новите си шефове, но онези, които останаха на работа, бяха достатъчно умни да си държат устите затворени.

Всички имаха свой личен живот, семейна история. Флора Спинас също имаше житейска трагедия. Обичната ѝ баба умря, когато нацистите нахлуха в Париж. Персоналът в Парижката болница, където по това време нейната баба се лекуваше, бързаше да избяга от Париж, но някои от пациентите бяха тежко болни и не можеха да ги местят. Поставиха им смъртоносни инжекции. Между тях бе и бабата на Флора. Тя страдаше мълчаливо, но гневът ѝ от онова, което нацистите направиха с Париж и с нейната баба, продължаваше да гори с пълна сила вътре в нея.

Стивън знаеше всичко за Флора — мрежата на Корки беше свършила добра работа, съпоставяйки болничните регистри със списъците на служителите във важни служби в Париж — още преди да я срещне „случайно“ в парка „Монсо“. Тя бе поласкана и едновременно притеснена от вниманието на този красив и богат аржентинец. Забавляваха се с глупавите надписи, които германците бяха поставили из парка: „Лазен нихт третен“ — „Не газете тревата“. Преди окупацията жителите на Париж можеха да си организират пикници навсякъде в парка „Монсо“. Сега обаче действаха германските порядки.

В полунощ влизаше в сила комендантски час и хората с мозък в главите си по това време си седяха в къщи или поне не на открито. Нарушаването на комендантския час можеше да означава една нощ в затвора. Понякога караха нарушителите да лъскат ботушите на германските войници или да белят картофи във военните кухни.

Имаше доста път пеша до апартамента на Флора на улица „Боети“. Беше оставил старата и мощна кола „Хиспано-Суиса“ пред кооперацията си на улица „Риволи“. И добре постъпи. Ако беше отишъл на приема с автомобила, щеше да се наложи да го изостави на авеню „Фош“. Дочу бръмченето на кола — черен „Ситроен“ на Гестапо. Но явно пътниците му бяха твърде заети, за да спрат и да безпокоят самотен минувач, който трябваше по това време да си е у дома, а не да скита из улиците.

Стана студено, вятърът се усили. Ушите и пръстите на ръцете му се вкочаниха. Съжали, че не си взе връхната дреха, преди да изчезне от приема, но си даде сметка, че нямаше как да стане.

След минута или две край него профуча „Черна Мария“ — французите я наричаха салатиера, — натоварена със затворници. Меткалф почувства пристъп на параноя, после се досети, че повечето от автомобилите нощно време бяха на нацистите. Забелязвайки телефонна кабина, той пресече улицата. Докато приближаваше кабината, на която бе закачена табела „Забранено за евреи“, дочу вик и приближаващи стъпки.

— Хей! Ти! Спри!

Меткалф вдигна очи и видя френски полицаи, който тичаше към него. Той продължи да крачи бавно към телефонната кабина.

— Хей! Ти! Покажи си документите!

Полицаят беше малко над двацет години и си личеше, че още не се бръсне.

Меткалф вдигна рамене, усмихна му се приветливо и му подаде личната си карта на името на Даниел Ейхен, издадена от Префектурата на полицията.

Французинът я разгледа подозрително. След като разбра, че е спрял чужденец, изпъна още повече стойката си.

— Комендантският час е в сила от полунощ — нахока го младежът. — Не е позволено да сте навън, както знаете.

Меткалф посочи официалното си сако и му се усмихна накриво. Аз съм гнусен пияница, пропаднал тип, сякаш казваше с окаяната си усмивка. Беше благодарен, че не му остана време да се преоблече в обикновени дрехи. Смокингът му послужи като добро алиби, нещо като оправдание за това, че бе нарушил комендантския час.

— Никакви извинения — озъби му се грубо ченгето. — Комендантският час важи за всички. Вие сте в нарушение. Това остава у мен, а вие ще трябва да ме придружите до полицейския участък за разпит.

О, върхът — каза си Меткалф. — Голям късметлия съм.

Многократно бе спиран за нарушаване на комендантския час, но никога не го бяха задържали. Това бе истинска беда. Той имаше пълно основание да смята, че подправените документи за самоличност ще издържат на проверка отблизо. Освен това куп влиятелни хора можеха да се застъпят за него. Можеше да звъне на когото си пожелае в Париж и веднага щяха да го пуснат. Но ако нещата опрат до там. Ако този приятел задълбаеше навътре в регистрите... Меткалф не бе сигурен, че самоличността на Даниел Ейхен ще се потвърди. Можеше да не издържи по-задълбочена проверка.

Най-доброто оръжие против представителя на властта бе властта, знаеше Меткалф. Правило номер едно — казваше му често Корки: когато си заплашен от властите, винаги трябва да им противопоставиш по-висша власт. Ако не научиш нищо друго от мен, запомни поне това.

Доближи се до полицаия навъсено и го попита на френски.

— Кой е номерът ти? Казвай бързо. Дидие като научи, ще получи удар.

— Дидие? — отговори подозрително младият полицаи, смръщвайки вежди.

— Предполагам, че дори не знаеш името на своя шеф, Дидие Брасен, шефа на Префектурата на полицията — продължи Меткалф, клатейки невярващо глава. Той измъкна от джобчето на смокинга кадифената торбичка с пури. — Когато Дидие научи, че един от неговите хора, някакъв си патрул, се е опитал да попречи да получи доставката на пури „Ромео и Жулиета“ в дома си на „Ке де Орфевр“, а тези пури му трябва за спешна нощна среща, ще си изпатиш. Ако

Дидие е в добро настроение, само ще те уволни. А сега, ако обичаш, ми кажи номера си.

Полицаят отстъпи няколко крачки. Изражението на лицето му се промени, усмихна се любезно и го удари на молба.

— Съжалявам, господине. Не се обиждайте. Може да продължите, господине. Моите извинения.

Меткалф поклати глава, обърна се и преди да продължи, каза:

— Внимавай да не се случва пак.

— Няма, господине. Беше грешка.

Меткалф закрачи бързо покрай телефонната кабина, решавайки да не се обажда. Щеше да изненада Флора Спинас.

Жилищната кооперация, в която се намираще апартаментът ѝ на улица „Боети“, беше занемарена и в окаяно състояние. Малкото входно антре, като всички останали стени в сградата, беше боядисано в противно жълт цвят като на горчица, а боята се лющеше. Той си отвори и влезе — Флора му бе дала ключ от входната врата — и взе асансьора до петия етаж. Почука на вратата, използвайки тайния им код. Три бързи почуквания, последвани от две с интервал между тях. Отвътре се чу кучешки лай. Мина доста време, докато вратата се отвори. Флора се облещи, като го видя.

— Даниел? — каза тя. — Защо си дошъл? Кое време е?

Беше облечена в дълга памучна нощница, а косата ѝ бе навита с ролки. Пуделът ѝ Фифи тичаше около краката ѝ, ръмжейки.

— Може ли да вляза, скъпа Флора?

— Защо си дошъл? Да, да, влез — мили Боже! Фифи, чиба!

Тя не изглеждаше много добре, малко жени можеха да изглеждат добре в този ранен час. Флора се смути, попипа с ръка ролките на главата си, после нощницата, без да знае кое да прикрие по-напред. Затвори бързо вратата след него.

— Даниел — опита се тя да каже нещо, но той я целуна по устата, а тя му отвърна със страст.

— Всичко наред ли е? — попита най-накрая Флора, след като се освободи от прегръдката му.

— Искях да те видя — отговори Меткалф.

— Но, Даниел, първо трябваше да звънеш. Много добре ти е известно, че не можеш да нахълтваш в апартамента на жена, когато не се е приготвила.

— Флора, ти не се нуждаеш от подготовка. Нямах нужда от грим. Изглеждаш най-добре в естествения си вид, както неведнъж съм ти казвал.

Тя се изчерви.

— Сигурно имаш неприятности, това трябва да е причината.

Той огледа малкия беден апартамент. Прозорците бяха покрити с черен сатен заради тревогите. Имаше тъмносиньо покривало дори за настолната лампа в ъгъла на дневната. Флора бе млада жена, която спазваше строго правилата. Най-голямото ѝ прегрешение беше връзката ѝ с чужденец и информацията, която му предоставяше. Това бе единственото непослушание в живота ѝ, който иначе бе подреден изцяло по правилата. Но то не бе никак безобидно като нарушение.

Меткалф се бе убедил, че най-добрите агентки стават от невзрачните жени. На тях им обръщаха по-малко внимание, смятаха ги за предани и изпълнителни. Но тайно, дълбоко в душите им, мъждеееше пламъчето на бунта. По същия начин по-обикновените момичета бяха по-пламенни и неизтощими любовници. Красавици като Женевиев, суетни и самовлюбени, обикновено бяха нервни и себични в леглото. Докато Флора, макар да не бе кралица на красотата, имаше ненаситен апетит за секс. Понякога Меткалф намираще желанията ѝ за изтощителни.

Не, Флора със сигурност се радваше, че го вижда. Той бе сигурен в това.

— Тук е кучешки студ, скъпа — каза ѝ той. — Как можеш да спиш?

— Имам въглища колкото да топля тази стая по няколко минути на ден. Пазя ги за сутрините. Свикнала съм да спя на студено.

— Мисля, че се нуждаеш от някой да те стопли в леглото.

— Даниел — каза тя учудена, но доволна.

Целуна я отново, бързо и страстно. Пуделът Фифи бе седнал на задните си лапи върху килима пред леглото и ги наблюдаваше с любопитство.

— Няма да е зле да ми осигуриш малко въглища — каза Флора. — Знаем, че можеш. Погледни само какво горя.

Тя махна към камината, в която имаше полуизгорели хартиени топки от вестници и картонени кутии, дори книги, натопени във вода, докато се превърнат в каша, а после направени на топчета. В цял

Париж французите използваша такива хартиени топчета, за да се топят, тъй като никой не разполагаше с достатъчно въглища. Често горяха собствените си мебели.

— Моята приятелка Мери е щастлива. В тяхната кооперация се настани офицер от Гестапо. Сега всички получават достатъчно въглища.

— И ти ще имаш въглища, любима моя.

— Колко е часът? Трябва да е два. А утре сутринта, не тази сутрин, трябва да ходя на работа.

— Моите извинения, че те обезпокоих, Флора, но е важно.

Но ако предпочиташ, мога да си тръгна...

— Не, не — възрази тя. — Ясно е, че утре ще съм развалина на работа и сивите мишки ще ми се присмиват.

Така наричаха нацистките жени, които работеха за Гестапо, носеха сиви униформи и на човек му се струваше, че Щъкат навсякъде.

— Искаше ми се да имам истински чай да ти предложа. Да ти направя ли „Виандокс“?

На Меткалф му се повръщаше само при споменаването на „Виандокс“, нещо като телешки бульон, направен от неясен екстракт от месо, който се сервираше из цял Париж. За много хора в тия времена чаша „Виандокс“ и няколко бисквити бе основната храна.

— Не, благодаря, нищо не искам.

— Сигурна съм, че можеш да ми намериш истински чай, и то веднага.

— Ще се опитам.

Флора не спираше да проси от аржентинския си любовник стоки, които се намираха само на черния пазар. Тя нямаше милост, беше неуморима и той вече нямаше чувството, че я използва като източник на информация, а че тя използва него.

— Наистина, Даниел — скара му се Флора. — Що за идея да нахълташ при мен по този начин! Посред нощ! Не знам какво да кажа.

Тя влезе в банята и затвори вратата. Появи се след десетина минути в красива копринена нощница, без ролки на главата и с прическа, с червило на устните и лек грим. Макар да не беше красавица, сега изглеждаше почти хубава.

— Изглеждаш невероятно — каза Меткалф.

— Я, стига — отговори Флора, махна с ръка и се изчерви.

Меткалф знаеше, че ѝ доставя удоволствие с ласкателствата си, тъй като тя не получаваше често комплименти. — Утре ще си направя студено къдрене.

— Нямаш нужда от къдрене, Флора.

— Какво разбирате вие, мъжете. Някои жени се къдрят всяка седмица. Нямам с какво да те почерпя. Направила съм шоколадов кейк по рецепта на една съседка — от фиде и малко шоколад, ужасен е. Искаш ли да го опиташ?

— Благодаря, няма нужда. Вече ти казах.

— Ех, ако имах истински шоколад...

— Няма проблем, скъпа, ще ти намеря.

— Наистина ли? О, би било чудесно. Вчера в бакалията всичко, което успях да купя, бе калъп сапун и пакет фиде.

Така че нямам масло за закуска.

— Ще ти донеса и масло, ако искаш.

— Масло? Наистина? Колко прекрасно. О, Даниел, нямаш представа колко ужасно е положението ми. Нямам с какво да храня Фифи. Няма пилета, няма дивеч. — Гласът ѝ стана съвсем тих. — Знаеш ли, говори се, че някои хора изяждат собствените си кучета.

Фифи наостри уши и изръмжа.

— Хората ядат котешка яхния, Даниел! Онзи ден видях уважавана възрастна жена да прибира гълъб от парка, за да го сготви!

Меткалф изведнъж се сети за малкото плоско шишенце с парфюм на „Герлен Вол дьо Нюи“ в джобчето на смокинга. То беше от същата партида, която подари на мадам Дю Шатле. Беше предназначено за Женевиев, но забрави да ѝ го даде. Той го извади от джобчето и го пхна в ръцете на Флора.

— Това е за теб.

Очите на Флора се разшириха и тя издаде лек писък. Прегърна силно Меткалф. — Ти си чудо!

— Флора, слушай. Един приятел заминава за Москва тази седмица — току-що ме уведоми — и аз искам да му възложя да ми свърши малко работа там.

— Работа? В Москва?

— Германците там са също така алчни, както тук, както знаеш.

— О, германците. Те ни отмъкнаха всичко! Тази вечер някакъв фриц ми отстъпи мястото си в метрото, но аз отказах да го използвам.

— Флора, искам една малка услуга от теб.

Тя присви очи.

— Сивите мишки непрекъснато ме наблюдават. Опасно е. Трябва да внимавам.

— Разбира се. Ти винаги си била предпазлива. Слушай, скъпа. Трябва ми пълен списък на служителите в германското посолство в Москва. Можеш ли да ми го доставиш?

— Ами... ще опитам...

— Отлично, скъпа. Това ще ми е от огромна полза.

— В такъв случай ще поискам две услуги от теб.

— Разбира се.

— Можеш ли да ми осигуриш пропуск за неокупираната зона? Искам да посетя мама. Меткалф кимна.

— Познавам някои хора в префектурата.

— Чудесно! И още нещо.

— Разбира се! Какво е то?

— Съблечи ме, Даниел. Веднага.

Беше много рано сутринта, когато Меткалф най-после се прибра в апартамента си на петия етаж в сградата от Бел епок на улица „Риволи“. Беше огромен и луксозен апартамент, скъпо обзаведен, както подобаваше за международно известен плейбой. Неколцина от съседите му бяха нацистки офицери, заграбили апартаментите в сградата от собствениците им евреи. Те оценяваха по достойнство шанса да имат подръка богатия аржентинец, който им доставяше луксозни стоки, каквито липсваха на пазара, така че бяха оставили Даниел Ейхен на мира.

Тъкмо пъкна ключа във входната врата на апартамента си и замръзна. Нещо трепна у него, някакво предчувствие. Нещо му подсказа, че не всичко е наред.

Внимателно измъкна ключа, после се протегна и провери горния край на вратата, където преди да излезе, поставяше карфица. Нямаше я.

Някой беше влизал в апартамента му. Никой освен него нямаше ключ.

Макар да се чувстваше изтощен, тъй като цяла нощ бе на крака, инстинктите му се изостриха до краен предел. Отдръпна се от вратата, огледа тъмния и празен коридор, после допря ухото си до вратата и

няколко секунди се заслушваше. Не дочу никакъв шум, което не изключваше възможността някой да се е вмъкнал вътре.

Откакто живееше в Париж, подобно нещо се случваше за първи път. Живееше под прикритие, ходеше на вечери и приеми, обядваше в „Максим“ или в „Ше Кариер“ на улица „Пиер Шарон“, вършеше си работата и събираше поверителна информация за нацистите. Досега не бе усетил и най-малкия признак, че го подозират. Никога не бяха претърсвали апартамента му; никога не го бяха прибирали за разпит. А може би бе притъпил вниманието си?

Нещо се бе променило. Доказателството за това бе липсата на карфицата в горния край на вратата. Нещо означаваше, беше сигурен.

Попипа кобура за глезен под панталона си, за да се увери, че пистолетът му „Колт“ 32-ри калибър си е на мястото, в готовност да бъде използван в случай на необходимост.

Имаше само един вход към апартамента, припомни си Меткалф. Не, не съвсем. Имаше една врата към апартамента.

Той тихичко изтича до края на коридора. Прозорците там рядко се отваряха, само в непоносимите жеги през лятото, но той ги бе пробвал и знаеше, че са в изправност. Винаги трябва да разполагаш с резервен изход — му набиваше непрекъснато в главата Корки по време на обучението във Фермата във Вирджиния.

Дървените капаци винаги стояха вдигнати, за да влиза светлината. Погледна през прозореца и потвърди спомените си, че аварийната стълба минава от тази страна на сградата и че достъпът към нея бе през този прозорец. На алеята не се виждаше никой, но той все пак трябваше да побърза. Слънцето вече бе изгряло; беше светло, ясно утро и имаше риск да го забележат.

Действайки бързо, той завъртя дръжката на бравата по средата между двете крила. Механизмът се завъртя с леко скърцане. Разтвори прозореца навътре, излезе на перваза и от там се прехвърли върху металната аварийна стълба.

Качвайки се внимателно, той стигна до прозореца, който гледаше към спалнята му. Беше, разбира се, затворен, но Меткалф винаги си носеше джобно ножче „Опинел“. След като се увери, че в спалнята няма никой, промуши острието на ножчето и разби затварящия механизъм, после отвори прозореца. Тихо — напомни си той. Пантите бяха смазани наскоро, така че можеше да действа, без да вдига голям

шум, но не и безшумно. Надяваше се лекото скърцане от отварянето на прозореца да е било заглушено от шума на улицата. Прехвърли се в спалнята, падайки леко на краката си и прикляквайки, за да омекоти звука от удара. Сега бе вътре. Постоя, без да мърда, известно време, ослушвайки се. Нищо не чу.

После му се наби на очи нещо, което външен човек не би забелязал. Беше отражението от слънчевите лъчи върху махагоновото нощно шкафче.

Сутринта отгоре имаше тънък слой прах, не предната сутрин. Жената от Провансал, която почистваше два пъти седмично, щеше да дойде на следващия ден, а в този стар апартамент всичко прашасваше много бързо. Меткалф не беше бърсал, естествено. Някой друг бе почистил праха явно за да заличи следите от претърсването. Някой беше влизал тук, вече бе сигурен.

Но защо! Нацистите не разбиваха като правило апартаментите в Париж. Тайните прониквания не бяха в техен стил. Когато претърсваха къщите за престъпници или укриващи се британски войници, винаги го правеха посред нощ, но открито. И винаги с позоваване на закона. Вадеха документи, подписи и прочие. Тогава кой беше идвал тук? И дали нарушителят бе още вътре? Меткалф никога не бе убивал човек. Беше свикнал с оръжия още от времето, когато бе момче в имението в пампасите. В тренировъчната ферма във Вирджиния го бяха обучили на смъртоносни техники. Но досега не бе убивал човек и съвсем не търсеше такава възможност. Но ако се наложеше, щеше да го направи.

Трябваше много да внимава. Дори да имаше чужд човек в апартаментата му, можеше да стреля само ако е заплашен животът му. Иначе биха изникнали много въпроси. Ако пък убиеше германец, въпросите нямаше да имат край. Прикритието му щеше да се провали.

Вратата на спалнята бе затворена. Това бе друг признак за чуждо присъствие. Той винаги я оставяше отворена. Живееше сам и когато не бе вкъщи, нямаше причини да затваря вратата на спалнята. Малките неща, дребните, незабележими навици. Те съставяха маскировъчната мрежа на нормалността, мозайката на всекидневието. Сега тази мозайка бе нарушена.

Отиде до вратата на спалнята, спря на място и се ослушва около минута. Мъчеше се да долови стъпките на чужд човек, който не знае къде паркетът скърца. Нищо: нито звук.

Заемайки позиция за стрелба пред прага, той завъртя лекичко топката на бравата и откряна вратата, после я отвори широко. Сърцето му биеше лудо. Надникна в дневната, очаквайки да зърне трепване на светлина или движение на сенки.

После обходи с поглед стаята, спирайки на местата, където някой можеше да се скрие, уверявайки се, че няма никой. Протегна ръка и измъкна пистолета от кобура.

С рязко движение пристъпи в стаята, насочи пистолета и извика: — Стой!

Оглеждайки се, освободи предпазителя, постави пръста си на спусъка и се приготви да стреля. Стаята беше празна.

Нямаше никой. Беше напълно сигурен. Не усещаше присъствието на чужд човек. Все още с оръжието в ръка, той се заобръща на всички страни, напредвайки покрай стената към вратата на малката библиотека.

Вратата беше отворена, както я бе оставил. Библиотеката, която всъщност бе още една, по-малка дневна, мебелирана с бюро, стол и рафтове с книги, беше празна. Виждаше всяка педя от стаята. Нямаше нито едно скришно място.

И все пак не биваше да бърза. Изтича до кухнята, бутна рязко двукрилата врата и влезе с насочен пистолет. В кухнята също нямаше никой.

Провери местата, където някой можеше да се скрие — трапезарията, пералното помещение, огромния дрешник, килера. Убеди се, че апартаментът е празен.

Отпусна се малко. Почувства се донякъде като глупак, но не можеше да рискува.

Върна се в дневната, където забеляза някои промени. Обикновено етикетът на бутилката с коняк на бара гледаше навън, сега бе навътре. Бутилката беше местена.

Отвори кутията за цигари от абаносово дърво и видя, че цигарите, разположени на два реда, също бяха разместени. Преди да излезе, липсваше третата цигара от края, сега бе празно мястото на петата. Някой бе вадил цигарите, за да провери дали под тях няма нещо скрито. Но какво? Документи? Ключове? Той не криеше нищо в кутията, но онзи, който бе влизал, не можеше да знае.

Други следи. Ключът на старинната бронзова нощна лампа беше отдясно, а не отляво, което показваше, че някой я бе вдигал, за да претърси основата ѝ. Добро скривалище, което той не използваше. Телефонната слушалка бе поставена обратно, не както я бе оставил. Някой я беше вдигал, за да се обади? Или просто за да провери вътре в апарата? Часовникът със сложни орнаменти върху мраморната поставка над камината беше преместен с няколко сантиметра, виждаше се от следите върху тънкия слой прах. Личеше си, че претърсването е било доста щателно, тъй като някой бе разровил и пепелника — друго умно скривалище, което той не използваше.

Меткалф се отпрати бързо към дрешника в нишата в спалнята му. Костюмите и ризите висяха в обичайния си ред, макар че разстоянията между закачалките бяха различни. Явно някой внимателно бе претърсил джобовете му.

Но той или те, слава Богу, не бяха забелязали сейфа, майсторски вграден и замаскиран на стената от хората на Корки. Премести фалшивата стена и видя, че ключалката на железния сейф все още бе на цифрата седем и че тънкият слой прахояк не е нарушен. В сейфа имаше пари, кодирани телефонни номера и документи за самоличност на различни имена. Не бяха докосвани. Това бе голямо облекчение.

Който и да бе претърсвал апартамента му — при това с огромна вещина, — не бе открил сейфа му, единствената улика, че Даниел Ейхен е всъщност прикритието на американски шпионин. Не бяха разбрали истинската му самоличност. Не бяха намерили онова, което бяха търсили. Но... какво точно бяха търсили?

Преди да излезе от апартамента, той звънна на брат си Хауард в Ню Йорк.

Брат му остана изненадан, ако не доволен да го чуе. Още по-голяма изненада за него бе и проявеният неочаквано от Стивън интерес към семейната концесия за добив на манганова руда в съветска Грузия, която семейство Меткалф продължаваха да използват в сътрудничество със съветското Министерство на търговията. Бизнесът не беше голям и при характерните ограничения от съветска страна и таксите, които се налагаше да плащат, не носеше почти никаква печалба. Руснаците отдавна се опитваха да изкупят концесията от Меткалф. Стивън намекна, че това не е лоша идея и че би могъл да

замине в Москва, да се срещне с някои хора и да обсъди предложението.

След дълга пауза, при която пращането от трансатлантическата връзка се чуваше доста силно, Хауард разбра какво искаше от него брат му. Той веднага се съгласи да направи нужните постъпки.

— Нямам думи да изразя учудването си — каза му студено Хауард, — че моето малко братче е решило да поеме по-активна роля в семейния бизнес.

— Не е честно цялата тежест да пада върху теб.

— Изобщо не си мисля, че някаква балерина има нещо общо с възродения ти интерес към бизнеса.

— Защо се опитваш да поставиш под съмнение мотивите ми? — отвърна Меткалф, усмихвайки се.

Той бързо се преоблече с костюм и вратовръзка, които прилягаха на международен бизнесмен, на какъвто се правеше. За късмет на мода напоследък бяха широките панталони, които даваха отлична възможност за укриване на пистолета, който държеше в кобур на глезена си.

Излезе от жилищната сграда в ясното и студено утро, без да успее да потисне чувството си на страх.

Час по-късно седеше в мрачна църква на „Пигал“. През мръсните витражи на абсидата не проникваше почти никаква светлина. Единствените други посетители бяха няколко възрастни жени, които се помолиха и запалиха свещи. Мястото миришеше приятно на восък и тамян.

Тази малка църква бе доста запусната, но поне оцеля след нацисткото нашествие. Не че германците разрушиха или затвориха някоя църква. Съвсем не. Католическата църква сключи с нацистките окупатори споразумение, надявайки се, като приеме новите диктатори, да опази правата си. Отново провери дали пистолетът е на мястото си. В този миг Меткалф забеляза да влиза римокатолически свещеник в расо и качулка. Тънката му фигура бе почти изцяло скрита под широките черни дрехи. Отчето коленичи пред статуята на някакъв светец. Запали свещ и после се изправи на крака. Меткалф го последва към старинната врата, която водеше към криптата в подземие.

Малкото усойно помещение се осветяваше от електрическа крушка, която висеше от тавана. Коркоран махна качулката на расото и

седна до малка кръгла маса до непознат мъж. Беше невзрачен нисък мъж с грубо, сбръчкано лице. Яката на ризата му бе прекалено стегната, вратовръзката му възкъса, самото на костюма му бе евтино и му стоеше зле. До елегантния Корки той сякаш не си бе на мястото.

— Джеймс — каза Корки, сочейки към Меткалф. — Искам да ти представя Чип Нолън.

Любопитно: Корки го нарече с измислено име. Разбира се, той бе прочут със своята параноя, стараяйки се едната ръка да не знае какво върши другата. Зачуди се дали „Чип Нолън“ беше истинското име на мъжа.

Меткалф се здрависа с непознатия, поемайки дребната му ръка.

— Радвам се да се запознаем — каза той.

Нолън стисна ръката му силно; ясните му очи го изучаваха подробно.

— Аз също. Работиш на терена за Корки, доколкото разбрах и това е всичко, което знам за теб. Но достатъчно, за да ме впечатли.

— Чип ни бе изпратен от ФБР като технически специалист по разните джаджи.

— Отиваш в Москва, а? — попита Нолън, след което вдигна от пода голям кожен куфар и го постави на масата. — Нямам идея каква е задачата ти и така ще си остане. Тук съм да те екипирам и да те снабдя с необходимите играчки. Торбата с магиите, както я наричаме — той прокара длан по износения куфар. — Това е за теб, между другото. Съветски модел куфар от Красногорск. — Той отвори капака. Вътре бяха подредени внимателно сгънати дрехи, включително костюм. Всичко бе увито в опаковъчна хартия. — Оригинални съветски дрехи — продължи Нолън. — Произведени в текстилната фабрика „Октомврийска революция“ и купени от ГУМ, съветски универсален магазин на Червения площад. Изкуствено овехтели и деформирани. Руские не си купуват често дрехи, така че си носят парцалите по-дълго от американците. Всичко е ушито по твоя мярка — Той разопакова чифт евтини кафяви обувки. — Тези неща също са оригинални. Повярвай ми, там няма откъде да си купиш елегантни обувка като на Запад. А първото нещо, което руснаците забелязват, са обувките, сам ще се убедиш. Така веднага разпознават чужденците.

Меткалф погледна към Корки, който се бе замислил, все едно не го интересуваше какво става тук.

— Всъщност аз няма да бъда инфилтриран в Русия под прикритието на местен — каза Меткалф. — Ще действам открито под истинската си самоличност.

Коркоран прочисти гърлото си.

— Ще пристигнеш без прикритие, Джеймс, това е вярно. Но човек никога не може да предвиди обстоятелствата. Винаги трябва да разполагаш с изход. Може пък да ти се наложи да се преобразиш в някой друг.

Меткалф кимна. Старикът както винаги беше прав.

Следващото, което Нолън извади, бе миниатюрна камера, която Меткалф разпозна като „Рига Минокс“. Той кимна: не бяха нужни обяснения. Човекът от ФБР измъкна след това колода карти за игра и ги разпиля на масата.

— Разгледай ги добре.

— Какво е това?

— Строго секретни карти на Москва и нейните околности. Нали не искаш да те хванат с карта там, иначе ще те пъхнат на „Лубянка“ и ще изхвърлят ключа. Между предната и задната страна на картите е скрит номериран сектор от картата. Просто изтъркваш допълнителния слой от лицевата страна. Може да се махне дори с нокът.

— Хитро — отговори Меткалф.

Човекът от ФБР извади също набор от различни оръжия, каквито Меткалф бе виждал и преди: пистолет за китката, колан, в чиято катарама беше вграден модифициран 22-ри калибър пистолет „Уебли“, който се задействаше с връвчица. После измъкна кутия за бръснарски принадлежности, разтвори ципа и измъкна отвътре самобръсначка и четка за бръснене. Нолън търкулна четката с дръжка от слонова кост на масата, Меткалф я пое и я разгледа. Опитва се да отвърти дръжката, за я издърпа, но изглеждаше солидна.

— Можеш да я оставяш в хотелската си стая без притеснение — каза му Нолън. После грабна четката и завъртя дръжката в посока на часовниковата стрелка, откривайки кухня, от която измъкна навита на руло хартиена лента с еднократен код — система за кодиране на съобщения, която не можеше да се разбие. Меткалф кимна. Беше обучен да използва еднократни кодове. — Отпечатани са върху целулозен нитрат, лесно запалим, в случай че се наложи веднага да бъде унищожен, ако те пипнат.

Нолън му показва също тубичка с паста за зъби „Ипана“, от която изстиска бяла ивичка.

— Иван няма да прояви подозрителност от това, че е почти празна.

Той разтвори долния край на тубата от метално фолио и измъкна отвътре кутийка, в която имаше навит на руло копринен плат с гъсто изписани числа. Меткалф веднага разбра, че е списък с кодове, отпечатани върху коприна за по-лесно съхраняване. Той кимна.

— Още еднократни кодове. Пушиш ли? — Нолън му подаде пакет „Лъки Страйк“.

— Не често.

— Вече пушиш по-често. Тук има още кодове — Нолън му показва перодръжка. После постави нов куфар на масата. Този беше кожен „Хермес“.

— За случаите, когато ще пътуваш като американец.

— Имам си куфар, благодаря.

— В металните закопчалки на този, приятел, са вградени важни компоненти на радиопредавателя. Без тях предавателят няма да работи.

— Какъв радиопредавател?

— Този.

Нолън извади трети кожен куфар върху масата. Изглеждаше доста тежък. Той го разкопча. Вътре имаше черна метална кутия с неравна повърхност. — БП-3 — обяви Нолън гордо. — Най-мощният двустранен комуникатор, който някога е създаван.

— Това е първият прототип — намеси се Корки. — Създаден е от група полски емигранти, към които проявяваше интерес МИ-6, но аз успях пръв да ги вербувам. Не ме питай как. Този апарат прави всичко останало да изглежда старомодно като музейни реликви. Но моля те, пази го с цената на живота си. Теб можем да те заменим, но апарата — не.

— Вярно е — съгласи се Чип Нолън. — Това е красива модерна играчка. В Москва ще имаш нужда от нея. Доколкото знам, досега единственият начин за свръзка с базата е по нелегалните канали, нали?

Нолън погледна Корки, който само кимна.

— Но това трябва да се използва само при спешни случаи. Иначе използваш това или предаваш кодираните съобщения чрез посредници.

— Има ли такива? — попита Меткалф. — Имам предвид посредници, на които мога да се доверя?

— Има един — проговори най-накрая Корки. — Аташе в посолството ни. Ще ти съобщя по-късно името му и как да се свързваш с него. Един от моите хора е. Но те предупреждавам, Джеймс. Там разчиташ изцяло на себе си. Никакво подкрепление.

— Ами ако нещо се издъни? — попита Меткалф. — Нали винаги повтаряш, че трябва да има аварийен изход.

— Ако нещо се издъни — започна Коркоран, оправяйки расото си, — те отписваме. Ще трябва да се оправяш сам.

Няколко минути по-късно човекът от ФБР си тръгна. Коркоран извади от джоба си пакет „Голоаз“ и кутия кибрит, мръщейки се. Меткалф се усети, измъкна пакет „Лъки Страйк“ и го постави пред шефа си.

— „Честърфийлд“ не се намира на пазара в момента — оправда се Меткалф, — но мисля, че това е по-добро от нищо.

Корки разопакова пакета, без да продума, но лисата му усмивка подсказваше, че е доволен. Меткалф му разказа за проникването в апартамента му.

След дълга пауза Коркоран каза:

— Обезпокоително е.

— И още как.

— Може да не означава нищо, просто някой гестаповец фантазьор. Ти в края на краищата си известен пътуващ чужденец, което автоматично дава основание за подозрения. Но може да е признак за нещо по-сериозно.

— Изтичане.

Коркоран поклати леко глава.

— Или проникване. Въпреки старанието ми за пълна херметизация не се съмнявам, че пътищата все някъде се пресичат, някой казва нещо и сигурността се компрометира. За момента единственото, което можем да направим, е да увеличим бдителността. Мисля, че тази задача в Москва няма да е лесна за теб.

— Какво искаш да кажеш?

Той извади цигара от пакета, щракна кибритена клечка и я запали.

— Тази жена, балерината, тя е важна за теб, нали?

— По онова време, да. Вече не.

— А, ясно — каза Коркоран, подсмиввайки се, след което дръпна продължително от цигарата. — Сега тя е част от миналите ти романтични истории, така ли?

— Нещо такова.

— С други думи, ако я видиш отново... в ръцете на друг мъж... няма да се развълнуваш?

Той задържа дима в дробовете си дълго.

— Възлагал си ми далеч по-трудни задачи.

— Но никога толкова важна — накрая той издиша дима. — Стивън, разбираш ли тежестта на онова, което предстои да направиш?

— Ако поставим по този начин въпроса, не, предполагам, че не — отговори Меткалф. — Дори Фон Шюслер да се окаже наистина настроен срещу Хитлер и да пожелае да измени на правителството си, което е повече, отколкото можем да се надяваме, той просто ще се превърне в поредния източник на информация. Убеден съм, че имаме и други.

Коркоран поклати бавно глава. Старикът изглеждаше още по-изтощен от последния път, когато Меткалф го видя в Ню Йорк.

— Ако ударим джакпота и ти успееш да го вербуваш, Стивън, той ще бъде един от най-важните ни канали за достъп до германското Върховно командване. Той е близък с посланика на Германия в Москва граф Вернер фон Шуленбург. Произхожда от аристократично семейство и има невероятни връзки. Знаеш какво означава това — той се подсмихна иронично. — Тези господа си запушват носовете в присъствието на хора, издигнали се от низините, като военното парвеню Адолф Хитлер. Всичките се отнасят с презрение към фюрера. Но същевременно са германски патриоти. Доста заплетено.

— Ако Фон Шюслер е германски патриот, както предполагаш, едва ли ще стане предател на страната си в разгара на войната. С фюрера или без фюрера.

— Неговата преданост може да се окаже по-сложен проблем, отколкото изглежда на повърхността. Но няма да разберем, докато не опитаме. А ако ние — ти — успеем, информацията, която той може да ни доставя, е наистина удивителна.

— Информация за какво? Дори да е високопоставен дипломат във външното министерство, едва ли е посветен във военната стратегия на Хитлер и неговото близко обкръжение — възрази Меткалф. — Той не би могъл да знае плановете на нацистите за нахлуване във Великобритания.

— Правилно. Но ще е добре информиран за състоянието на отношенията между Германия и Съветския съюз. Всъщност това е

нещото, на което се надяваме най-много.

Меткалф поклати неразбиращо глава.

— Те са съюзници. От миналата година Хитлер и Сталин са съюзници в тази проклетата война. Какво повече можем да узнаем?

Коркоран го погледна тъжно, сякаш бе разочарован.

— Те подписаха лист хартия. Договор. Но един договор е като огледало, Стивън. Всеки вижда в него онова, което желае да види.

— Не те разбирам, Корки.

— Хитлер предлага на Сталин лист хартия за подпис, лист хартия, на който пише: ние сме приятели, интересите ни съвпадат, ще си партнираме. Но Сталин вижда върху този лист онова, което иска да види: отражение на неговите амбиции, надежди, аспирации. А това, което Сталин вижда в договора, не е непременно същото, което Хитлер вижда. Хитлер може да вижда напълно различни неща. А ние, страничните наблюдатели, останалата част на света, може да предпочетем да видим в това огледало отражението на пакт между двама злодеи, които са решили да мародерстват заедно, или игра на надлъгване. Защо огледалото отразява наопаки ляво и дясно, но не горе и долу?

— Нали знаеш, че не ме бива много по твоите загадки, Корки?

Коркоран въздъхна от раздражение.

— Всъщност, Стивън, огледалото не размества ляво и дясно, а отразява онова, което е пред него.

Меткалф отново кимна.

— Искаш да знаеш какво руснаците мислят за германците и какво германците мислят за руснаците. Това е истината, която те интересува, нали?

Коркоран се усмихна.

— Истината е счупено огледало, раздробено на безброй парченца. Всеки вярва, че неговото парченце е цялата истина. Ако позволиш да парафразирам версията на сър Ричард Франсис Бъртън за стиховете от „Касида“ на Хаджи Абду.

— Позволявам ти — отговори Меткалф.

Корки често рецитираше строфи от този персийски панегирик.

— Съюзът между тези двама тирани — каза той — е най-голямата мистерия на тази война. Той е от решаващо значение. Спомняш ли си Пелопонеската война, Стивън?

— Страхувам се, че се е случила малко преди да се родя, старче. Ти също трябва да си бил с къси панталонки по това време.

Коркоран се засмя.

— Атина оцелява само заради разногласията между двата й най-ужасни врага.

— Да не искаш да кажеш, че между Германия и Русия има някакви разногласия?

— Казвам, че искам да разбера дали има. Това ще е наистина ценна информация. И единствената ни надежда впрочем.

Смръщеното чело на Меткалф подсказа на неговия наставник, че не разбира съвсем думите му. Коркоран продължи:

— Докато Хитлер бе ангажиран с битка срещу Великобритания и Франция, руснаците му изпращаха желязо и гума, зърно и добитък. Руснаците хранеха войниците на Хитлер и снабдяваха армията му. Забележи, собственият народ на Сталин гладуваше, докато той продаваше на Хитлер хиляди тонове зърно! Тия двама тирани си поделяха Европа, сега планират да си поделят Британската империя и заедно да управляват света.

— Стига, Корки. Едва ли ще успеят да разделят Британската империя. Чърчил ми се струва твърдо решен да я опази.

— Той е твърдо решен, както се полага на един лидер. Но какво може да направи пред лицето на един враг, който го превъзхожда, като нацистите. Когато заявява, че няма каквотруго да предложи освен кръв, сълзи, мъки и пот — вярвам му. Англия не разполага с нищо друго. Самото й оцеляване е под въпрос.

— Но ти смяташ, че Сталин наистина има доверие на Хитлер? — възрази Меткалф. — Тези двама откачени са като скорпиони в бутилка!

— Така е, но се нуждаят един от друг — каза Коркоран, издишайки цигарения дим през ноздрите си с видима наслада.

— Те много си приличат. И двамата са тоталитаристи. И на двамата не им пука за личната свобода. Съюзът между тях бе гениално хрумване. При това не за пръв път. Спомни си какво стана при предишната война, Стивън. Когато Русия усети, че ще загуби от Германия, подписа с нея отделен мирен договор в Брест-Литовск. После в следващото десетилетие тайно превъоръжаваше Германия в нарушение на Версайския договор. Благодарение на Русия сега сме изправени пред толкова ужасяващ враг.

— Нали не мислиш, че Хитлер само чака изгоден момент да нападне Русия? Винаги съм смятал, че Хитлер ненавижда славяните. Виж само какво пише в „Моята борба“...

— Знаем, че не планира атака. Разполагаме с разузнавателни сведения, откъслечни, но надеждни, от вътрешното обкръжение на Хитлер, които потвърждават това. Хитлер не е глупак. За него да започне война срещу Русия, докато воюва с останалия свят, ще е повече от лудост, смъртоносен удар върху нацистката кауза. За нас би било добре дошло. Ще споделя с теб нещо друго, което наистина ме вълнува в момента. Върху мен се оказва огромен натиск на домашния фронт от хора във военните и разузнавателните среди, които смятат, че Хитлер в действителност не е основният ни враг.

— Какво искаш да кажеш?

— Те смятат болшевиките за истинската заплаха и гледат на Хитлер като на важна защитна стена срещу тях.

— Но как, как е възможно някой да смята, че Хитлер е не що повече от кръвожаден тиранин? — попита Меткалф.

— Много хора предпочитат удобната лъжа — отговори Коркоран. Върху устните му заигра язвителна усмивка. — Научих този урок твърде рано, когато бях дете и когато леля ми умря. Казаха ми, че е отишла на по-добро място.

— Откъде разбра, че са те излъгали? — подразни Меткалф стария майстор разузнавач.

— Ако познаваше леля ми, щеше да разбереш — отвърна Коркоран.

Меткалф оцени по достойнство заядливото остроумие на старика, и то в такъв напрегнат момент.

— Добре — каза той, — какъв е планът?

— Искам да тръгнеш от Париж утре — веднага отговори Коркоран. — Направи ми услугата да си спестиш разделите със своите любовници. Никой не бива да знае къде отиваш. Чувствай се свободен да изпращаш пощенски картички, които ние ще препращаме от Канарските острови или Ибиса. Нека си мислят, че загадъчният и чаровен г-н Ейхен е бил извикан спешно по неотложна работа.

Меткалф кимна. Той, разбира се, беше прав. По-добре да си спести обясненията. Утре! Това означаваше, че няма да има време да

посети Флора Спинас и да вземе от нея списъка с германския персонал в посолството в Москва: загуба, но не непоправима.

— Ще пътуваш със Северните железници от Гар дьо Нордо Берлин, а от там — за Варшава. Резервирано е място в първа класа на името на Николас Мендоса. Във Варшава ще се отдалечиш от централната гара и ще се върнеш след два часа и четвърт, за да се качиш на влака за Москва под името Стивън Меткалф. Ще си наемеш стая в „Метропол“.

Меткалф кимна.

— Документи?

— Тук имаш контакти. Няма време хората ми да ги изработят и да ги изпратят от САЩ.

— Нямах проблеми.

— Ще работиш сам. Залогът е изключително висок. Никакви лудории. Има доста голяма вероятност нещо да се издъни.

— Отново те питам: ако нещо се издъни?

Коркоран си нагласи филона.

— Ако нещо се издъни, Стивън, те съветвам да се молиш.

Цигуларят чакаше в апартамента на мъжа. От СД се бяха добрали до адреса му чрез телефон, който им даде курвата. Клайст все още не знаеше местоположението на станцията — курвата естествено също нямаше представа. И информаторът, който ги предупреди за пратката по въздуха, не го знаеше: информацията бе строго херметизирана. Докато чакаше британският агент да се завърне, той внимателно претърси апартамента му. Сега знаеше истинската самоличност на британеца, което бе добро начало. Разбра също, че той работи нощем, а денем спи.

Клайст само трябваше да почака.

Малко след седем часа сутринта той чу превъртането на ключа в ключалката. Британецът си тананикаше, докато се суетеше насам-натам. Сложи вода за чай и отиде до спалнята да си облече пижамата. Отвори вратата на дрешника и тъкмо да размести закачалката, не успя дори да извика, преди Клайст да изскочи от дрешника и да го хване за гърлото, поваляйки го на пода.

Британецът започна да се дави, лицето му почервения.

— Какво по...

Но Клайст заби коляното си в слабините на мъжа толкова силно, че можа да чуе как опасната кост изпука.

Сега британецът стенеше. От очите му рукнаха сълзи. Плачеше като момиче.

— Единственото, което ме интересува, е къде се намира станцията — каза Клайст, чийто английски бе със силен немски акцент; той бе учил английски доста късно.

Клайст пусна едната си ръка от гърлото на мъжа.

— Мамка ти — каза британецът с гърлен глас.

Британецът вероятно си помисли, че Клайст пусна ръката си от гърлото му, за да му даде възможност да говори. Само че Клайст бръкна в джоба си за струната за цигулка. Той я прехвърли през гърлото на мъжа за секунди, точно над ларинкса и под подвижната подезична кост. Мястото бе много уязвимо. Притискайки

едновременно гръкляна и каротидната артерия, той видя как очите на британеца изскочиха.

Младият мъж, по всичко личеше, не бе много стриктен в личната хигиена, осъзна Клайст. Вероятно не се бе къпал няколко дни. Вярно, топлата вода не достигаше, но това не беше никакво извинение.

— Отново те питам — заповяда бавно Клайст — Искам да разбера местоположението на станцията, където работиш. Това е всичко. Ако ми отговориш, ще съм си свършил работата и веднага ще си тръгна. Ще те оставя жив. Не е нужно да се правиш на смел.

Британецът се опита да каже нещо. Клайст разхлаби примката.

— Добре — задъха се британецът. — Добре, ще ти кажа!

— Лъжлив отговор ще гарантира не само твоята смърт, но и смъртта на всичките ти колеги.

Клайст бе научил от дългогодишното водене на разпити и мъчения, че само заплахата за смърт не е ефективна. Онова, което помагаше най-много, бе чувството за вина, инстинктът да съхраниш живота на своите приятели и колеги. И болката. Болката най-лесно развързваше езика. Затова бе сложил примката точно на това място. За да предизвика най-силна болка.

— Ще ти кажа — разтрепери се британецът.

И го направи.

След като научи всичко, което искаше да знае, Клайст рязко стегна струната от цигулката върху меката част от гърлото на британеца. На физиономията му се изписа учудване и възмущение. Аз спазих своя ангажимент от сделката — сякаш казваха очите му. — Защо ти не спази твоя?

Клайст винаги недоумяваше защо жертвите му си въобразяваха, че могат да сключват с него сделки? Каква полза от сделка, след като силата е на страната на единия?

След като британецът издъхна, Клайст се изправи и с отвращение изми от ръцете си гнусната смрад.

В Париж живееше един фалшификатор, когото Меткалф познаваше от няколко години и комуто вярваше, доколкото можеше да си позволи да вярва на когото и да било в живота си под прикритие. Ален Дюкроа не беше обикновен фалшификатор, разбира се, но нацистката окупация го промени, както промени мнозина други. Ветеран от Първата световна война, осакатен от битката при Сома, Дюкроа притежаваше много таланти: поет, собственик на известна книжарница и издател. Издателство „Дюкроа“ бе специализирано в публикуването на книжки с анекдоти, приказки и фолклор, красиво оформени поредици от творби на известни и не толкова известни поети. Печатната преса, която се намираще в студио зад книжарницата, Ален Дюкроа използваше за още нещо — прецизна изработка на карти за самоличност, шофьорски книжки, разрешителни на СД, германски паспорти и всичко друго, от което се нуждаеше малобройната армия от смели бойци на Съпротивата. Беше добър човек и вършеше много ценна работа.

Под прикритието на Даниел Ейхен Меткалф беше търсил услугите на Дюкроа за някои документи за себе си и за свои приятели. Меткалф не разкри истинската си самоличност не само заради собствената си безопасност, но и заради сигурността на самия Дюкроа. Възрастният фалшификатор знаеше, че Ейхен е черноборсаджия, полезен за него и за колегите му от съпротивата. Ейхен не се занимаваше с политика, както Дюкроа отдавна се убеди, но симпатизираше на каузата му или най-малкото можеше да се разчита на него.

Меткалф се нуждаеше от помощта на Дюкроа. Тъй като щеше да напусне Франция с влак под името Николас Мендоса, му трябваха документи, издадени от правителството във Виши. А Дюкроа бе единствения в цял Париж, който имаше нужните формуляри и бе в състояние да подправи безпогрешно правителствените печати и подписи.

„Либрери Дюкроа“ се намираше на „Авеню дьо л’Опера“. Витрините на книжарницата бяха елегантно аранжирани, излагайки изумително красивите книги, които Ален Дюкроа печаташе и подвързваше на ръка. Минувачите често спираха да се любуват на томовете, подвързани в тъмночервен марокен с релефни извивки отзад и ръчно изрисувани златни листа. Някои имаха подвързкия от телешка кожа или велен, с листа с мраморни жилки ръчна изработка и златни ръбове, а предните и задните корици украсени със златни, червени и черни орнаменти.

Единственото дразнещо нещо във витрината бе малък портрет в рамка на маршал Петен с надпис под него: „Вандю“ („Продаден“). Беше каламбур, горчива шега: Петен беше продал цяла Франция. Не беше много мъдро да държиш подобно нещо във витрина, помисли си Меткалф. Трябваше да се скара на Дюкроа. Имайки предвид важната секретна работа, която вършеше, беше по-здравословно да прикрива политическите си пристрастия.

Меткалф отвори вратата. Камбанките, закачени пред входа, зазвъняха, когато той влезе. В книжарницата, препълнена с рафтове и маси с наредени върху тях томове. Поезия и литературни есета, някои писани от самия Дюкроа, нямаше никой.

Всъщност не съвсем.

— О, даниел! — прозвуча плътен баритон откъм задния край на дюкяна. — Къде се загуби?

Дюкроа, хубав здрав мъж в шейсетте години с къдрава бяла коса, се появи върху инвалидната си количка. Макар да бе парализиран от времето на предишната война, той изглеждаше силен и атлетичен. Ръцете му бяха огромни, загрубели и мускулести.

Дюкроа се здрависа с Меткалф, стискайки ръката му яко.

— Сигурно си дошъл да си купиш новото издание на „Цветята на злото“, а? Добър избор. Корицата е от черен марокен с червен хастар и форзац с мраморни жилки, ръчно оцветен. Красив том, макар че не аз трябва да го казвам. Да не говорим за печатарското изпълнение...

— Тази снимка на Патен на витрината — прекъсна го Меткалф.

— Да — изкиска се Дюкроа. — Героят от Вердюн, но аз плюя на него.

— По-добре да плюеш насаме. На твое място бих махнал тази малка закачка от витрината.

Дюкроа сви рамене.

— Съгласен съм — каза той. После добави шепнешком. — Да поговорим отзад.

Меткалф последва Дюкроа през магазина, минаха през няколко двойни врати и се озоваха в приличащата на пещера стая с каменен под, където се помещаваха ръчната печатарска преса, букволеярницата, която се използваше за изливане на печатарски букви от разтопено олово, и работните маси, на които Дюкроа подвързваше книгите.

Меткалф обясни от какво има нужда. Дюкроа кимна и се замисли с притворени очи.

— Да, да — отговори най-накрая той. — Мисля, че имам няколко формуляра. Ще проверя. Много е трудно да се снабди човек с тях. Трябваше да се свържа с шефа на една от големите печатарски фирми в Париж, мой стар приятел. Той работи за правителството и има запаси от празни формуляри. Печатът на външното министерство съм изработил сам от олово. Но ще се наложи да набера текста на линотип, тъй като всичко трябва да е изрядно. Граничарите са тъпи, общо взето, но веднъж можеш да попаднеш на някой с набито око, а ние искаме да избегнем катастрофа, нали?

— Точно така — съгласи се Меткалф.

— Напоследък чета прекалено много поезията на Бодлер и разсъждавам върху онова, което казва: „Искусството се постига с много работа.“ Не че съм велик художник, но за да изработиш нещо такова като хората, се изисква известна артистичност и голяма концентрация. Е, добре!

Той се завъртя, протегна се към масата зад него и измъкна тънка книжка от една купчина. Подаде я на Меткалф.

— Това, мон шер, е подарък за теб. „Федра“ на Расин. Може да почетеш, докато чакаш. Разположи се удобно в магазина. Подвързията не е съвсем изсъхнала, така че внимавай. Красива е, нали? Адски трудно е да се намери телешка кожа в наши дни. Германците изпращат всичките ни крави в Германия.

— Красива е — каза Меткалф. — Ще почета с удоволствие.

— Ако изчакаш няколко минути, ще проверя какво мога да направя. Ще те уведомя дали изработката на документа ще ми отнеме един или дванадесет часа. Спешно ли ти трябва?

— Спешно, скъпи Ален.

— Ще се постарая. Излез отпред и пази магазина, докато поогледам тук. Ако Расин не ти допадне, чувствай се свободен да претършуваш книжарницата. Можеш да откриеш истински бижута, уверявам те. Как се бе изразил Ламартин? „Сред боклука човек може да открие скъпоценни камъни.“

Меткалф се върна в книжарницата и заразглежда рафтовете без особено любопитство. Той не посещаваше често книжарници, а точно в този момент му липсваше търпение. Беше напрегнат, безпокоеше се, че въвлича своя приятел.

Фалшифицирането на визи не беше провинение от същия калибър като печатането на фалшиви купони за храна или нещо подобно. Ако разкриеха Меткалф, можеше да пострада Дюкроа. Тази мисъл го накара да потрепери от ужас. Меткалф доброволно се бе съгласил да работи под прикритие. Но Дюкроа беше интелектуалец, собственик на книжарница, литератор. Не шпионин. Беше смел и даваше своя принос в съпротивата, трябваше на всяка цена да го предпази.

Няколко минути по-късно мислите му бяха прекъснати от звъненето на вратата. Влезе клиент, около четиридесетгодишен мъж. Меткалф бе обхванат от притеснение, от натрапчивото усещане, че нещо около този мъж не бе наред. В това време на лишения той изглеждаше добре нахранен. Беше със загладен косъм и издаваше привилегированост в елегантно ушития си костюм. Косата му бе късо подстригана като на военен и носеше очила без рамки. Дали не беше германец? Обувките му изглеждаха скъпи, бяха идеално лъснати и кожени. Французите вече не се обличаха по този начин.

Меткалф се направи, че разглежда издание на Корней върху един от рафтовете на равнището на очите му, като в същото време тайно изучаваше току-що влезлия мъж. Дървеният под скърцаше, докато той разглеждаше наоколо. Явно търсеше нещо или някого.

Меткалф наблюдаваше мълчаливо. Когато мъжът се извърна малко настрана, той забеляза леката издутина над китката му: пистолет в кобур.

— Мили Боже — помисли си Меткалф. — Проследили са ме.

Минута по-късно чу да спира кола до тротоара пред книжарницата. Позна модела по звука на мощния двигател, преди да

види черния ситроен. Беше автомобил на Гестапо. Шофьорът носеше гестаповска униформа. От задната седалка се измъкна някакъв човек — още един цивилен агент в елегантен костюм.

Меткалф усети прилив на адреналин при влизането на втория агент на Гестапо в магазина. Явно са ме следили — осъзна той с ужас.

Бързо прецени наум ситуацията. Разполагаше с оръжие, прибрано над глезена, където не се забелязваше. На теория бе разкрит, но това не означаваше още, че трябва да извади пистолета и да стреля. Беше крайна мярка. Не биваше да рискува да убие агент на Гестапо, особено преди отпътуването от Париж. Това щеше да усложни нещата.

В случай че можеше да избяга, разбира се. Имаше двама души, които вероятно имаха заповед да арестуват, а не да убиват.

Но кого възнамерявах да арестуват?

Дюкроа беше най-уязвим. В края на краищата Меткалф не правеше нищо друго, освен да разглежда книгите. Ако се оставеше да го отведат в Гестапо, нямаше да се случи нищо. Но ако нахлуеха в задната стая, докато Дюкроа вършеше нелегалната си работа, французина със сигурност го чакаше екзекуция.

Трябваше да предпази Дюкроа. Да го предупреди на първо време.

Тихичко Меткалф прокара пръст през редица от книги, сякаш търсеше конкретно заглавие, и внимателно се премести на съседния стелаж. Движеше се бавно, съсредоточено, с търпението на читател, изцяло погълнат от книгите.

Първият агент на Гестапо вдигна очи, наблюдавайки внимателно движенията на Меткалф. Вместо да побърза, Меткалф нарочно се забави, за да разсее подозренията на германеца. Той спря, измъкна една книга от рафта, разтвори я и се зачете. После поклати глава, върна я на мястото ѝ и продължи към задната част на книжарницата. Изплъзвайки се от полезрението на двамата германци, скрити зад дългия и висок стелаж, той ускори крачки, като внимаваше да не вдига шум.

Накрая стигна до двойната врата, която водеше към работилницата.

Бутна я леко, за да не изскърца.

Дюкроа говореше по телефона. Меткалф се успокои, че наоколо не се виждаха никакви изобличителни улики, нямаше и печати на

Вермахта, нито формуляри за документи, нищо такова.

Дюкроа се обърна и се усмихна на Меткалф.

— Имаш нужда от мен в магазина? Някой клиент иска да плати сигурно?

— Гестапо — отвърна Меткалф шепнешком — Двама. Ако си извадил нещо, веднага го прибери. Бързо!

Дюкроа го погледна учудено. Меткалф продължи:

— Има ли заден изход?

Винаги си осигурявай аварияен изход — гласеше първата заповед на Корки. Меткалф обаче бе пропуснал да се подсигури.

— Забравих да ти дам обложката на Расин — протестира Дюкроа.

Той вдигна покрита с плат кутия от тезгяха и се обърна към Меткалф.

— По дяволите, нямаме време за това — каза задъхано Меткалф. Той огледа работилницата, търсейки изход. — Ти не разбираш. Дошли са хора от Гестапо. Трябва да изчезвам оттук, ти...

— Трябва да си изпълня дълга — прекъсна го Дюкроа с учудващо спокоен глас. Обложката падна на пода, разкривайки огромен „Лугер“, насочен в гръдния кош на Меткалф. Дюкроа държеше огромното оръжие с две ръце, а лактите му бяха опрени плътно върху ръкохватките на инвалидната количка. Меткалф се облещи срещу дулото на пистолета.

Той мръдна едната си ръка, за да измъкне собственото си оръжие, но Дюкроа изкрещя:

— Не мърдай! Или ще стрелям!

Зад гърба на Меткалф се чуха стъпки. Той се обърна и видя двамата агенти на Гестапо да влизат с насочени пистолети.

— Ален — процеди през зъби Меткалф. — Какви ги вършиш, по дяволите?

— Съветвам те да не правиш резки движения — каза Дюкроа. — В противен случай няма да се поколебаем да те убием. Тези господа искат само да си поговорят с теб и аз те съветвам да проявиш отзивчивост. Виж, пистолетът е насочен точно срещу гръбначния ти стълб. Мръднеш ли, стрелям и воала, ето виж. Прекарваш остатък от живота си в инвалидна количка като мен. Ако оцелееш, разбира се. Нищо под кръста надолу не функционира. Но се отразява великолепно

на ума. Няма да има повече тичане след жените. Да не говорим за мазолите, които излизат по дланите. Но не се безпокой... Какво казваше онзи английски поет? „Хората винаги ще са любезни към теб...“ Ще се молиш да умреш, повярвай ми.

— Отлична работа — се чу глас иззад Меткалф.

— Стремежът ми е да се харесвам — каза Дюкроа, свивайки рамене, като същевременно стискаше здраво оръжието, сякаш не бе минало много време от дните му на фронта.

Меткалф мислеше трескаво, адреналинът му се покачи.

Беше в капан.

Стоеше неподвижно, но погледна през рамото си. Двамата цивилни агенти на Гестапо бяха насочили оръжията си срещу него. Бяха на около три метра и пристъпваха по-близо. Три пистолета бяха насочени срещу него. Превъзхождаха го. И най-малкото рязко движение щеше да му коства живота за секунди. Нямаше никакво съмнение.

Как и защо се случи това, не разбираше. Беше такава бъркотия. Не беше за вярване. Какъв натиск бяха упражнили над Дюкроа? Какви заплахи? Какъв подкуп му бяха предложили?

А да не би Дюкроа да е бил в комбина с нацистите от самото начало?

Докато Меткалф се опитваше да разбере логиката на всичко това, другата част от мозъка му изчисляваше какъв е рискът, ако се хвърли срещу Дюкроа... Нямаше смисъл. Той беше в ръцете им.

Но защо? Какво знаеха за него? Дали са разбрали за прикритието му? Или просто Дюкроа го бе издал заради опита му да се сдобие с фалшиви документи. Това обаче не поставяше ли Дюкроа в опасност?

— Майн Херен — каза Меткалф с почуда в гласа. — Не смятате ли, че прекалявате?

— Ръцете до тялото — изкомандва единият агент.

Меткалф бавно свали ръцете си и ги прибра към тялото си. Поклати бавно глава с изражение на недоумение и съжаление.

— Може ли най-после някой да ми обясни какво означава всичко това?

— Хер Ейхен, ще поговорим по-късно. Пригответе сме за целта стаята за разпити. За момента ще дойдете с нас и няма да правите никакви излишни движения, тъй като имаме заповед да стреляме.

Заповед. Тези двамата значи действаха по нечия заповед от горе, от по-висши офицери. Те бяха работи, улични агенти от нисък ранг, а това бе добре, сметна Меткалф. Не действаха по своя инициатива, а по заповед от горе.

Меткалф се усмихна и хвърли поглед към Дюкроа. Очите на французина обаче бяха ледени, ръцете му все още бяха в позиция за стрелба. Не предизвика у него никакво съчувствие, никакво признание за старото им приятелство. Той изглеждаше напълно чужд човек — безмилостен, непоколебим.

— Господа — каза Меткалф, — не трябва ли поне да ме уведомяте защо ме отвеждате?

Той чу звънтенето на камбанките на входната врата.

— Обърнете се, ако обичате — каза единият германец. — Тръгнете към вратата. С прибрани ръце.

— Не, през задния изход, моля — намеси се Дюкроа. — Никой не бива да го вижда да излиза през магазина ми.

Той посочи с пистолета си дъното на работилницата, където Меткалф бе забелязал, че има врата. Тя вероятно водеше към алеята.

— Има ли нещо общо с документите? Документите, които използвам, за да доставям на Герхард Маунтнер коняк, цигари, хайвер? Или на фрау Маунтнер копринени чорапи и парфюми? Господа, наистина, това не може да е сериозно.

Замесвайки името на човека номер две в щаба на Гестапо в Париж, негов клиент, Меткалф изстреля най-тежките си патрони. Тези улични агенти, покорни до мозъка на костите си, едва ли щяха да направят нещо против желанията на толкова високопоставен началник като Маунтнер.

— Напълно сериозни сме — отвърна кротко вторият германец с нотка на огромно удоволствие в гласа. — Върху заповедта за арест стои подписът именно на Герхард Маунтнер. Изпълняваме личната заповед на групенфюрер Маунтнер. Тръгвайте, моля.

Блъфът му не успя! Хитростта му бе разобличена. Сега не оставаше нищо друго, освен да тръгне с агентите. Отново погледна Дюкроа, който все още не бе променил позата за стрелба, макар че по челото му бяха избили капки пот. На устните на фалшификатора се четеше тънка усмивка. Любителят на поезия оценяваше иронията,

възхищаваше се на представлението, в което разказвачът се оплита в мрежата на собствените си измислици.

— Добре — каза Меткалф. — Сигурно има някаква ужасна грешка, но всичко ще се изясни на улица „Сосе“.

Той тръгна към дъното на работилницата, покрай линотипната машина. Единият от агентите го следваше плътно, държейки го за лакета. В другата си ръка носеше насочения револвер. Вторият агент вървеше отзад.

Меткалф забеляза с периферното си зрение, че Джжроа бе свалил пистолета най-после и се насочваше с количката към магазина, явно за да обслужи клиента, който влезе, още повече, че кризата отмина. Остана само с двамата агенти на Гестапо, но те все още го превъзхождаха.

Както крачеше, той наведе засрамено глава и започна да трепери от страх.

— О, Боже — мърмореше Меткалф. — Това е ужасяващо. Отдавна се страхувах, че може да се случи.

Коленете на Меткалф се подгънаха и той падна на пода, ридаейки силно. Беше трепереща развалина, обхваната от страх. Агентът до него отпусна ръката му мигновено под тежестта на свличащото се тяло на Меткалф. Падайки на пода, Меткалф повлече германеца със себе си, после се обърна светкавично и блъсна главата му в каменния под. Чу се как черепът на гестаповеца се пукна от удара в камъка. Очите му изскочиха от орбитите си, виждаше се само бялото.

За части от секундата Меткалф скочи на крака с валтера на изпадналия в безсъзнание германец. Скри се зад металната преса и стреля срещу другия германец.

— Пусни оръжието или ще умреш — викна германецът, но върху флегматичната му преди това физиономия се четеше страх. Той стреля срещу Меткалф, но куршумите отскочиха от металния корпус на линотипната машина. Прикрит зад нея, Меткалф промуши дулото на откраднатия пистолет в един от процепите на машината, внимателно се прицели, докато нов откос от куршуми издрънчаха върху метала. Гестаповецът се втурна към Меткалф, стреляйки, но изстрелите рикошираха от метала.

Изведнъж Меткалф усети остра болка в бедрото си. Един куршум бе облизал плътта, разкъсвайки плата на панталоните му.

Стисна зъби и стреля отново, улучвайки германеца в гърлото. Мъжът извика от болка и падна. Той притискаше ръката, от която бликаше яркочервена артериална кръв. Дясната му ръка натисна още веднъж спусъка на пистолета, който сочеше към циментовия таван. Агентът се отпусна на пода, ревейки като животно. Надничайки иззад пресата, Меткалф видя, че изстрелът му е бил смъртоносен. Мъжът още не бе издъхнал, но постепенно губеше съзнание. Ревът му се превърна в немощно хъркане.

Меткалф се обърна и побягна към задната врата. През десния му крак премина спазъм от болка. Дочу шум от тът-рене и се обърна да разбере откъде идва. Беше първият гестаповец, когото удари. Лежейки на едната си страна, той протегна напред ръцете си, сякаш се опитваше да се прицели. Явно не осъзнаваше, че Меткалф му бе взел оръжието.

Меткалф стреля, улучвайки го в корема. Германецът се отпусна моментално на пода. Този път ако не бе мъртъв, най-малкото беше сериозно ранен.

— Значи, най-накрая убих човек — помисли си тъжно Меткалф и въздъхна с облекчение. Изведнъж отекна нов изстрел. Той се притисна плътно към стената, до дълъг дървен стелаж, който стърчеше достатъчно навън, за да му послужи за прикритие.

На светлината откъм книжарницата се очерта силуетът на Дюкроа в инвалидната количка. Французинът стреляше срещу Меткалф с отмерени движения и смъртоносна точност. Куршум след куршум разцепваха дървените рафтове на сантиметри от главата на Меткалф. Чекмедже, пълно с оловни отливки, падна на пода с трясък, разпилявайки съдържанието си.

Меткалф стреля. Единият от куршумите се удари в металната седалка на инвалидната количка, друг — в едно от колената, а трети се заби в челото на Дюкроа.

Гледката бе ужасна. Парче от челото на Дюкроа излетя заедно със силна струя кръв и фалшификаторът се отпусна върху количката.

Меткалф замръзна за миг на място, онемял, после си заповяда да се спасява.

Втурна се към телата на агентите от Гестапо, претърси джобовете им и извади всички документи, значки и карти за самоличност. Можеха да му послужат.

Притича до задната врата, сграбчи топката на бравата, отвори и изскочи на затъналата в боклуци алея.

Можеше да отиде само на едно място. Тайната къща. Пещерата. Трябваше да се свърже с Корки и да го предупреди за случилото се и за предателството на Дюкроа. Коркоран щеше да се вбеси от това, че Меткалф е компрометиран, нямаше две мнения по въпроса, но той бе длъжен да го информира за издънката. Вероятно Корки разполагаше с обяснение защо фалшификаторът така неочаквано се обърна срещу тях — или по-вероятно го бяха принудили.

Меткалф трябваше да влезе във връзка с Корки веднага, а единственият начин бе чрез свързките му в Пещерата. Тази система бе наложена от Коркоран, това бяха неговите средства за гарантиране на сигурността.

Започна да тича. Раната върху бедрото му пулсираше. После реши, че е по-добре да върви. Не само заради раната, тя бе по-маловажната причина. Дерек Къмптън-Джоунс, радистът от Пещерата, беше обучен да дава първа помощ и щеше да се справи. Не, беше важно да изглежда невинен, спокоен и важен мъж, тръгнал по важна работа. Ако някой го спреше, можеше да извади документите на някой от мъртвите агенти на Гестапо. Вярно, не приличаше на никоя от фотографиите, но ще се оправи някак, ако ножът опре до кокала.

Беше късен следобед и парижани бързаха по улиците. Той още не можеше да се опомни от избягнатия на косъм арест, от касапницата. Никога преди не бе отнемал човешки живот, а сега уби трима души. Чувстваше се вцепенен, ужасен от кървавата баня, макар да съзнаваше, че ако не бе убил онези мъже, сега самият той щеше да лежи мъртъв.

Докато стигна до паянтовата тухлена сграда, на чийто партер беше барът „Льо Каво“, а под него — станцията, болката в бедрото му сякаш отмина и вече куцукаше почти незабележимо. Слезе по стълбите в бара, позвъни три пъти и зачака Паскал да отмести капачето на шпионката, за да провери кой е.

Мина цяла минута и отново звънна три пъти. Паскал, който обикновено бързо отваряше, сигурно нещо бе зает, помисли си той. И

все пак беше още следобед, а по това време посетителите не бяха много, главно пияниците и пройдохите.

Мина още една минута и никакъв отговор. Опита отново. Странно, помисли си Меткалф. Възможно ли бе барът да е затворен? Имаше още един, по-сложен начин да се стигне до станцията в мазето. Трябваше да влезе в съседния вход на жилищната кооперация, да вземе асансьора до мазето и да отключи залостената метална врата, която водеше към задния двор на сградата. Този вход обаче се използваше само при аварийни ситуации. Обитателите на съседната кооперация можеха да го видят и да станат подозрителни.

Меткалф опита топката на бравата и остана поразен, когато тя се завъртя и вратата се отвори. Предполагаше се, че е заключена.

Вътре нямаше признаци на жива душа, което бе учудващо. Наистина нямаше никой. Но вратата бе отключена, нямаше логика?

След като очите му привикнаха с мрака и сенките и силуетите можеха да се различават, като например дългия барплот и високите столове до него, Меткалф видя нещо, от което кръвта му се смрази.

Няколко от столовете бяха бутнати на пода. Витрината в задната част на бара беше счупена, чашите за вино и коктейли обърнати и изпотрошени. Нещо се бе случило тук, нещо, свързано с насилие.

Пристъпи към по-затъмнената част на бара и видя, че чекмеджето на старовремския касов апарат на Паскал бе измъкнато и празно.

Крадец?

Кражби и обири все още ставаха в Париж въпреки наложената от германците полицейщина. Но хаосът подсказваше за нещо повече от кражба. Това бяха следите от борба.

Но защо нямаше никой? Нито Паскал, нито редовните му клиенти?

Какво ли се бе случило?

Станцията!

Меткалф се втурна през бара, прескачайки катурнатите столове и счупените стъкла. Тръгна надолу по стълбището към мазето, налучквайки пътя в тъмнината до килера. Бутна вратата.

Бързо хвана дръжката на метлата, завъртя я в посока, обратна на часовниковата стрелка. Тайният вход към радиостанцията се отвори.

Боядисаната в черно метална врата бе точно пред него. С разтуптяно сърце той звънна два пъти и после още веднъж.

Моля те, Господи! Нека да са тук!

Чакаше сред ужасяваща тишина. Вече знаеше какво се е случило. По някакъв начин нацистите — Гестапо или СД — бяха разбрали за свръхсекретното местоположение. Барманът Паскал? Възможно ли бе?

Или някой от агентите на Корки, онзи, който бе заловен от Гестапо? Но как бяха успели да се доберат до въпросния агент? Някъде от мрежата бе изтекла информация.

О, Господи, не! Какво да прави сега? Ами ако момчетата от базата са били избити наведнъж? Как ще се свърже с Корки?

Не, трябваше да има някакъв начин! Той имаше инструкции за действие в извънредни ситуации, шифровани и отпечатани с миниатюрни знаци зад етикетите на дрехите си. Винаги имаше изход. Корки се бе погрижил за това.

Отново позвъни със същия уговорен сигнал — две къси, последвани от едно продължително натискане на звънеца.

Никой не отговори.

Нещо се бе случило с тях, вече беше сигурен. Бяха ги арестували. Мрежата бе фатално компрометирана.

Но ако бяха арестувани, нямаше ли германците да заложат капан за всеки агент, който се опита да се свърже с базата? До този момент нямаше признаци за подобен капан, но той трябваше да бъде нащрек.

Извади от джоба си връзка с ключове. Ключодържателят представляваше кожен кръг. Той го притисна в единия край и той се отвори. Вътре се намираше малко стоманено ключе, което отваряше тази врата.

Отключи с него три последователни ключалки по периметъра на вратата. След като превъртя третата ключалка, — вратата се отвори с щракване и скърцащия звук на гумени уплътнители.

Поколеба се, преди да каже нещо, ослушвайки се, в случай че някой го причакваше вътре.

Видя зеленикавата светлина откъм редицата приемници. Апаратурата бе на мястото си, което бе добър знак: ако нацистите бяха открили по някакъв начин местоположението на Пещерата и бяха направили хайка, със сигурност щяха да приберат оборудването.

Но къде беше персоналът? Защо пред апаратурата нямаше дежурни?

В същия миг Меткалф съзря фигура, седнала пред една от конзолите. Позна по гърба Джони Бетс, американския телеграфист. Викна му.

— Джони? Не чухте ли?

После Меткалф забеляза, че Джони е със слушалки, което обясняваше защо не е чул шума. Меткалф го доближи и го потупа по рамото.

Изведнъж Джони се килна на една страна. Очите му бяха облещени. Лицето синкавоочервено, езикът надебелен странно.

Кръвта нахлу в главата на Меткалф. Той извика ужасен и след това прошепна:

— Мили Боже, не!

Отначало му се стори, че гърлото на Джони Бетс е прерязано, но после Меткалф осъзна, че онова, което изглеждаше като дълбок разрез, бе всъщност белег от връв с охлузвания.

Бетс беше удушен, по-точно обесен с тънка корда или жица.

Джони Бетс беше убит!

Меткалф се заобръща наоколо, оглеждайки се за останалите — за Сирил Лангхорн, за Дерек Къмптън-Джоунс. Не видя никого от тях. Втурна се към съседното помещение, отвори вратата и погледна. Беше празно. Къде бяха останалите?

Забърза към антрето, което водеше към аварийния изход към съседната сграда. Там до металната врата, която бе леко открената, намери тялото на Сирил Лангхорн с дупка от куршум в челото.

Някой бе проникнал в станцията откъм аварийния вход. Лангхорн бе отишъл до железната врата да провери кой е и е бил застрелян мигновено, най-вероятно с пистолет със заглушител. Бетс, който е бил със слушалките и е приемал сигнали, не е чул нищо. По някаква причина — да не се вдига шум? — не са го застреляли, а е бил удушен. Някой се е промъкнал зад гърба му — без съмнение нападателите са били неколцина — и е затегнал кордата или жицата през врата му, отнемайки живота на американеца.

Исусе, как се бе случило всичко това? А къде ли бе отишъл Дерек? Той беше единственият член от екипа, който липсваше. Дали си

е бил у дома? Може би? Моля те, Господи, дано работният график да е спасил живота на Дерек.

Шум. Изсвистяване на гуми и звук от спирачки отвън. Откъм улицата. Обичайният шум от трафика не се чуваше в тази шумоизолирана камера. Но желязната врата бе откряната и пропускаше шума от улицата горе.

Само нацист би могъл да пристигне с такъв грохот. Някакво подкрепление? Втора група? Бяха дошли за него.

Меткалф прескочи трупата на Лангхорн, измъкна се през отворената врата и се втурна нагоре по стълбите към съседната сграда. Докато бягаше, мярна през прозорчето на мазето три или четири черни ситроена, паркирани на улицата. Явно Гестапо стоеше зад всичко това.

Този път обаче имаше резервен изход. Измъкна се на покрива на сградата и измина известно разстояние, после скочи в една от тесните улички зад авенюто.

Едва дишаше, но продължи да тича. Трябваше да стигне до апартамента на Дерек Къмптън-Джоунс, да го предупреди да не отива в станцията, а също така да разбере какво се бе случило, ако Дерек имаше представа. В случай, че Дерек беше избягал.

Не беше там; поне не успя да открие никъде тялото му. Къмптън-Джоунс работеше главно нощем, а през деня спеше; останалите бяха имали лошият късмет да поемат ранните дежурства. Може би — моля те, Господи — Дерек бе жив? А дали Корки знаеше за този кошмар? Меткалф намали темпото чак когато доближи кооперацията на Дерек. Въпреки строгите правила на Корки за хер-метизация Меткалф знаеше къде живее Дерек; екипът в Париж беше малък и те бяха приятели в края на краищата. Застана на отсрещния тротоар, правейки се, че разглежда витрините, но напрягаше зрението си да долови отраженията в стъклото. След няколко минути се успокои, че няма нищо подозрително около сградата; нито чакащи автомобили, нито мотаещи се минувачи. Бързо пресече улицата, влезе в сградата и се изкачи пеша до апартамента на Дерек. Пред вратата се послуша, после почука. Никакъв отговор. Отново почука и извика. — Дерек?

Ако Дерек беше вътре и се страхуваше да отвори, щеше да разпознае гласа му. Минаха няколко минути и нищо.

Огледа се и не видя никого. Извади от портфейла си дълга и тънка метална пластинка със закривен край. Беше примитивен шперц,

с който бе обучен да работи. Вмъкна пластинката и започна да я движи навътре и навън, нагоре и надолу, после завъртя надясно. Не след дълго ключалката поддаде. Тези старовремски френски ключалки не бяха никак сложни, каза си Меткалф и въздъхна с облекчение.

Беше идвал в дома на Къмптън-Джоунс няколко пъти да пийнат уиски, докато Дерек слушаше запленил разказите на Меткалф за работата му на терен... както и за любовните му подвизи. За младия британски шифровчик Меткалф олицетворяваше всичко вълнуващо, свързано с нелегалната работа. Чрез Меткалф Дерек успяваше да усети нейната тръпка.

Меткалф се огледа, после се обади за всеки случай, ако Дерек още спеше. После почука на вратата на спалнята. След като никой не отговори, Меткалф отвори вратата.

Първото нещо, което го връхлетя, бе острата, метална миризма на кръв, както мирише метална монета върху езика. Сърцето му биеше лудо, докато влизаше в стаята. Няколко секунди по-късно видя тялото на Къмптън-Джоунс и не можа да се сдържи да не извика.

Дерек лежеше по гръб на пода близо до дрешника. Лицето му бе моравочервено, какъвто е цветът на стара рана, очите му бяха изскочили от орбитите си, както на Джони Бетс. Устата му бе леко отворена. Върху гръкляна му имаше тънка и вдлъбната навътре ивица като панделка от съсирена кръв.

Той също бе удушен.

Меткалф потрепери. Очите му се напълниха със сълзи. Падна на пода, попипа врата на Дерек за пулс, но знаеше, че няма да усети нищо. Дерек беше убит.

— Кой е направил това? — каза Меткалф с тих, но свиреп глас. — Кой, по дяволите, ти стори това?

Сигурно бе глупаво да си мисли, че някои убийци са по-жестоки от други — убийството си беше убийство, но Меткалф смяташе, че да удушиш някого по този начин е ненужна бруталност. После отново си даде сметка, че в удушаването имаше тактическо предимство. Това бе безшумен начин за убийство, най-безшумният. Отнемайки способността на жертвата да издава звуци и прекъсвайки кръвоснабдяването на мозъка, убиецът изключваше възможността от силен вик. И все пак малцина биха прибегнали до удушаване. Убиецът не само бе опитен; той беше психически разстроен човек.

Удушаването бе неговият подпис.

Меткалф успя да се изправи на крака. Олюлявайки се, на ръба на припадъка, той стигна до входната врата на апартамента точно когато тя се отваряше.

Вътре се появи германец. Мъж на средна възраст в гестаповска униформа, с пагони на щандартенфюрер.

Полковникът държеше в ръка своя валтер.

— На място — излая той, насочвайки пистолета си към Меткалф се протегна за пистолета на глезена си.

— Ако обичате, не вадете оръжие — продължи германецът. — Няма да имам друг избор, освен да стрелям.

Меткалф прецени, че щандартенфюрерът имаше предимство от няколко секунди и че изваждането на оръжието бе равносилно на самоубийство. Гестаповският офицер изглеждаше напълно сериозен и готов да стреля. Нямаше избор.

Меткалф се вторачи надменно в германеца и бавно прибра ръцете си.

— Ръцете до тялото — заповяда германецът.

Меткалф се подчини безмълвно. Но продължи да зяпа високомерно.

Накрая проговори на немски.

— Свършихте ли, щандартенфюрер! Достатъчно ли ви е?

Очите му гледаха ледено, но изражението му бе флегматично, надменно. Меткалф бе научил немски още в детските си години и го говореше перфектно и ако имаше някакъв акцент, той бе от хохдойч, изискания език, който говореха аристократичните му преподаватели по немски в пансиона му в Швейцария. Германците бяха изключително чувствителни на тема класов произход и Меткалф знаеше, че този агент на Гестапо щеше да се притесни.

— Извинете? — каза гестаповският полковник, а тонът му рязко се промени. Сега не звучеше заповеднически, а притеснено.

— Думкопф! — повиши глас Меткалф. — Кой, по дяволите, заповяда британецът да бъде убит? Ти ли?

— Господине?

— Това е нетърпимо. Дадох изрична заповед британецът да бъде заловен жив и отведен за разпит. Некадърни глупаци! Идиоти! Ще наредя да се направи разследване. Всичко оплескахте.

По лицето на германеца се изписаха последователно объркване, тревога и страх. Той извади портфейла си и показа служебната карта от Гестапо.

— Цимерман — прочете Меткалф върху картата, сякаш се опитваше да запомни името. — Вие, хер щандартенфюрер Цимерман, ще бъдете държан лично отговорен за тази каша! Вие ли наредихте да убият британеца?

— Не, господине, не съм аз — отговори гестаповецът, уплашен от арогантността на Меткалф. — Казаха ми, че американецът се е появил тук, сър, и аз грешно предположих, че това сте вие. Беше логично предположение.

— Позор! И защо са забавихте толкова много? Чакам от петнайсет минути! Това е просто нетърпимо!

Меткалф бръкна в джоба на самото си и извади пакета цигари, който отмъкна от единия от гестаповците в книжарницата. Беше „Астра“, популярна нацистка марка. Той взе една цигара и запали с противовятърен кибрит „Щурмстрайххьолцер“. Сигналите, които даде, бяха непоклатими: той бе германски офицер.

Изпускайки дима през ноздрите си, Меткалф каза:

— Сега изнесете това тяло оттук.

После се наведе да извади пистолета си, клатейки глава с погнуса, и тръгна към вратата.

— Извинете — викна ненадейно германецът.

В тона му имаше промяна, която Меткалф намери за обезпокоителна.

Меткалф се обърна начумерено и забеляза объркване върху лицето на гестаповеца. Германецът сочеше с пистолета си към десния крак на Меткалф.

Меткалф погледна надолу и видя онова, към което сочеше германецът. Крачолът на панталона му бе подгизнал от кръв. Раната му, макар и недълбока, кървеше обилно.

Моментната изненада на Меткалф затвърди подозрението на полковника. Нещо не е наред — мислеше си гестаповецът и това съвсем ясно личеше по напрегнатото му изражение.

— Господине, имам право да ви поискам документите за проверка — каза германецът. — Искам да се уверя, че вие наистина...

Меткалф не го дочака да си завърши мисълта. Той измъкна пистолета и стреля. Куршумът уцели гърдите на германеца и той се свлече на пода. Меткалф стреля още веднъж, прицелвайки се на същото място. Вече бе сигурен, че нацистът е мъртъв.

Да, мъжът бе умрял, но всичко се промени. Гестапо го издирваше, независимо дали знаеха истинското му име. Това означаваше, че не може да рискува да се появи на гарата. Не можеше да вземе влака от Париж и да изпълни инструкциите на Корки. Налагаше се промяна в плановете и Корки трябваше да бъде уведомен.

Меткалф знаеше, че сега е белязан. Не можеше вече да се движи свободно из улиците.

Доближи се бавно до мъртвия германец, провери пулса на гърлото му. Нямаше. Видя двете малки дупки от куршуми в средата на гърдите му. Макар куршумите да бяха проникнали през куртката, дупките бяха съвсем малки и незабележими.

Действайки бързо, той съблече униформата на полковника от Гестапо. Свали собствените си дрехи, прехвърли портфейлите, документите, ключовете и паспорта в гестаповската униформа. Събра дрехите си на вързоп и ги хвърли в банята, после навлече гестаповската униформа. Кройката не беше лоша, макар да се чувстваше странно скован, притеснен като в скафандър. Нагласи черната вратовръзка така, че да прикрие дупчиците от куршумите, и я фиксира с нацистката значка, която агентът бе използвал като игла за вратовръзка. Взе документите на полковника и пистолета му, които можеха да послужат. В аптечката на Дерек намери марля и лейкопласт. Бързо превърза раната на бедрото си и излезе от апартамента на Дерек, за да открие единствения човек, който можеше да го изведе бързо от Париж.

— Исусе! — викна Чип Нолън. — Всички са мъртви?

— Всички освен човека, когото познаваш като Джеймс — отвърна Корки с напрегнато изражение.

Той току-що бе влязъл в скромния апартамент в Осми район, който Бюрото използваше като една от няколкото тайни квартири в Париж.

— Мили Боже! — занарежда Нолън с покруса. — Кой го е направил? Кой копелета?

Коркоран отиде до прозореца и надникна на улицата.

— Затова се нуждая от помощта ти. Единият е застрелян. Но другите двама са удушени.

— Удушени?

— По същия начин като белгийския библиотекар миналата седмица, който също бе член на организацията ми. Предполагам, че е дело на един и същ убиец от СД. Но ми трябва потвърждение, пълна съдебна експертиза.

Нолън кимна.

— Опасно е, но ще опитам. Копелета!

Коркоран се дръпна от прозореца и бавно поклати глава.

— Това е тежък удар за дейността ни.

— Удар? Мили Боже, Корки, не мога да разбера как го правиш. Ти гледаш на света като на голяма шахматна дъска. За Бога, та това са човешки същества. Имат майки, бащи, вероятно братя и сестри. Имат имена. Нищо ли не означава за теб загубата на човешки живот?

— Абсолютно не — тросна се Корки. — Загубата на човешки живот из цяла Европа и САЩ. Нямам време за сантименталности във връзка със съдбата на шепа анонимни мъже, които са били наясно с рисковете, преди да се захванат с това. Аз съм загрижен за опазването на свободата на планетата. Индивидът винаги е подчинен на общото благо.

— Тези думи може със същия успех да бъдат изречени и от устата на Джо Сталин — каза Нолън. — Диктаторите говорят точно по този начин. Момче, ти наистина пикаеш лед. Наистина си безсърдечно копеле.

— Само когато го изисква работата.

— И кога е това?

— През цялото време, приятел. През цялото време.

Испанският дипломат беше бесен.

Хосе Феликс Антонио Мария ди Лигори-и-Ортис, министър на външните работи на военната хунта на испанския генералисимус Франсиско Франко, пристигна от Париж за поредица от тайни срещи с адмирал Жан Франсоа Дарлан, командващ въоръжените сили на режима във Виши. Частният му самолет по график трябваше да излети от летище „Орли“ след четвърт час, а лимузината му все още бе блокирана на южната магистрала по средата между Порт д'Орлеан и „Орли“.

При това колата направи засечка не другаде, а в тунел! Лъскавата черна лимузина „Ситроен“ Траксион Аван 11N просто спря, двигателят ѝ угасна и сега шофьорът се бе навел под вдигнатия капак, опитвайки се да запали мотора.

Погледна часовника си и нервно докосна екстравагантните си мустаци.

— Мадре де Диос! — възкликна министърът. — Карай! Какво, по дяволите, става?

— Моите извинения, ваше превъзходителство! — викна шофьорът. — Изглежда, е предавката. Правя каквото мога.

— Самолетът ми излита след петнайсет минути! — припомни му испанецът. — Побързай!

— Да, господине, разбира се — каза шофьорът. След което промърмори на себе си на френски. — Проклетият самолет няма да тръгне без него.

В испанската делегация имаше още трима членове, а те чакаха в другата кола зад тях. Така че всички щяха да закъснеят. Много важно!

Шофьорът, който се казваше Анри Корбие, напсува надутия испански фашист със смешни мустачки. Откакто преди два дни пристигна в Париж, Ортис раздаваше заповеди наляво и надясно. Той наистина бе непоносим.

Днес шофьорът трябваше да виси осем часа в студа пред някаква шибана правителствена сграда, докато Ортис разговаряше с неколцина

задници от правителството във Виши и с пасмина нацистки генерали. Испанецът не му разреши да отиде до кафенето. Не, трябвало да седи в студа и да чака. А при оскъдния бензин не можеше да си позволи да остави двигателя включен.

Така че, когато един от неговите приятели, който споделяше ненавистта му към швабите заради разрухата, която причиниха на Париж, помоли Анри за дребна услуга, той не само се съгласи, ами го направи с охота. Не искам нищо незаконно, увери го приятелят му. Само ще забавиш лимузината на път към летището. Нека шибаният испански фашист да закъснее. Така нашите хора на „Орли“ ще имат време да направят каквото е необходимо с фашисткия самолет „Юнкерс-52“. Не ти трябва да знаеш какво означава това. Незнанието е най-добрата защита. Никой няма да може да докаже, че двигателят на автомобила е бил в изправност.

Анри беше готов да направи това без пари, но когато му обещаха вкусна и тлъста коледна шунка, ако изпълни патриотичния си дълг, сърцето му се разтуптя. Да получиш една от най-ценните стоки — шунка, която въобще не се намираше, за нещо, което така или иначе си навит да направиш, какъв късмет.

— Защо се бавиш толкова — кресна министърът.

Анри бърникаше в двигателя, правейки се, че наглася един от цилиндрите.

— Скоро ще е готово. Мисля, че напипах повредата. — А наум добави: — Мръсна курва.

Старото рено спря до караулката, която блокираше достъпа до шосето към летище „Орли“. Двама германци полицаи веднага изскочиха отвътре.

Меткалф, облечен в откраднатата гестаповска униформа, свали стъклото.

— Хайл Хитлер! — викна той и показа значката на Гестапо с властно изражение.

Военните полицаи го поздравиха, отговаряйки „Хайл Хитлер!“ и махнаха на колата да продължи.

Стана така, както Меткалф очакваше. Въобще не провериха значката, не зададоха нито един въпрос. Никой полицаи не би рискувал службата си или главата си да създава затруднения на офицер от Гестапо, който явно бе тръгнал по работа.

— Добре се справи — каза другият пътник в колата, който бе и нейният собственик.

Роджър „Скуп“ Мартин бе висок и едър като планина мъж с червена къдрава коса, преждевременно оредяла. Той беше на двайсет и осем години, колкото Меткалф. Лицето му имаше жълтеникав тен и белези от акне. Мартин бе ас от Кралските военновъздушни сили, току-що прикрепен към британската Служба за специални операции, създадена от Уинстън Чърчил няколко месеца по-рано за извършване на саботаж и диверсионни операции. Той живееше в Париж и за прикритие работеше като главен лекар на Войнишкия център, който се грижеше за прехраната на военнопленниците и посещаваше ранените в болниците. В качеството си на хуманитарен служител бе един от малцината в Париж, който разполагаше с разрешително да кара частния си автомобил.

— Това бе най-лесната част — каза Меткалф.

Очите му заоглеждаха асфалтирания паркинг. Откакто завладяха Франция, нацистите превърнаха „Орли“ от гражданско летище във военна база. Сега тук кацаха и излитаха единствено военни самолети и понякога самолети на високопоставени правителствени лица. Войници на Вермахта патрулираха из района с леки картечници МО-34, 9-милиметрови шмайзери или полуавтоматични пушки МР-38. Цялото поле бе задръстено от военни транспортни автомобили — камиони „Шкода“ и „Щаер“, както и тритонни камиони „Опел Блиц“

— Ето я — каза Роджър, сочейки към вратата в телената ограда, която пазеше пистите и хангарите.

Меткалф кимна и завъртя волана.

— Много мило от твоя страна, че правиш това за мен, Скуп — каза той.

— Да не би да имах избор? — измърмори Мартин. — Коркоран се обади на сър Франк и той веднага ме изстреля да летя до проклетата Силезия.

— Правиш го заради мен — отговори Меткалф с лукава усмивка.

Роджър използва каналите на Службата за специални операции, за да предаде на Коркоран спешно послание от Меткалф за кошмарната касапница в Пещерата, както и да го уведоми за промяната в плана. Сега Коркоран трябваше да уреди престой за двама души в Москва.

— Хм-м. И приятелството си има граници — отвърна начумерено пилотът.

Меткалф познаваше добре своя приятел и неговото тънко чувство за хумор. Роджър Мартин често се правеше на мъченик, оплакваше се от лошия си късмет в живота, но това бе поза. Играеше покер по същия начин, мрънкаше колко лоши карти са му се паднали точно преди да извади флош роял.

Беше роден и учил в Коняк в семейството на майка францужойка и баща ирландец. Предците на Роджър бяха производители на коняк във Франция още от осемнадесети век. Имаше двойно гражданство, говореше френски като местен, но смяташе себе си за британец. Още първия път, когато видял безмоторен самолет да кръжи в небесата над Па дьо Кале, започнал да мечтае да лети. Семейният бизнес бил за него безинтересен и той станал пилот на „Ер Франс“, после служил във Френските военновъздушни сили в Сирия. След нахлуването на нацистите във Франция се присъединил към доброволния резерв на Кралските ВВС и след курс на обучение станал пилот за специални поръчения в „лунните ескадрили“ на Кралските ВВС. Базиран в Тангмър, на южния английски бряг, той летял на „Лиси“, малък едномоторен самолет „Уестланд Лисандър“, по време на евакуацията на Дюнкерк, пращайки доставки по въздуха на войските, отбраняващи Кале. Много самолети „Лисандър“ бяха свалени, но не и този на Скуп. Той бе навъртял хиляди часове нощни полети, изпълнявайки нелегални мисии в Европа по спускане или евакуиране на британски агенти. Никой не бе по-добър от Роджър Мартин в излитане или приземяване на неравни и кални терени във френски ферми под носа на врага, осветени само с факли. Но за Скуп беше типично да скромничи по отношение на невероятните си умения.

— Всеки хладнокръвен глупак може да спуска Джоевци над Франция — сподели той веднъж с Меткалф. — Но да ги измъкнеш е малко по-трудно.

Роджър бе прочут с това, че правеше и невъзможното, за да измъкне агенти от най-трудните терени. Командирът на неговата ескадрила му измисли прякора Скуп Греблото и той много му отиваше.

— Не знам, по дяволите, как смяташ да измъкнеш това нещо — мърмореше Скуп, докато слизаха от реното. От едната страна на

бронята бяха изрисувани логото на Войнишкия център и емблемата на „Червения кръст“.

— Всичко, което искам от теб, е да си държиш устата затворена — отговори Меткалф. — Това го можеш, мон виьо.

Скуп изсумтя.

— Ти си моят пилот. Останалото е моя работа.

Двамата доближиха до следващия контролно-пропускателен пункт, където военен полицай бдеше до вратата. Той поздрави Меткалф веднага щом го зърна и кимна, след като Меткалф му показа значката. Полицаят им отвори вратата.

— В кой хангар трябва да отидем? — прошепна Меткалф.

— Да пукна, ако знам! — отвърна Скуп. — Знаем номера от опашката на самолета и точния час на излитане.

Той млъкна в момента, в който стигнаха до друг контролно-пропускателен пункт. Този път Меткалф само махна с ръка за поздрав и полицаят му отвърна със същото.

След като преминаха през пункта и навлязоха в тревната площ край асфалтираната писта, Скуп продължи:

— Предлагам да спрем пред първия хангар и да попитаме. Ще се направя на пилот, повикан спешно за някаква задача, без да му дадат допълнителни разяснения.

Той снижи глас, докато минаваха покрай група германски офицери, които пушеха и се заливаха от смях. Те се любуваха на няколко френски картички, които групенфюрер от СС с топчесто лице държеше разперени като ветрило в пухкавите си ръце. Меткалф изтръпна от ужас, когато позна мъжа от СС. Беше един от многобройните му познати нацисти, възпълният бригаден генерал Иоханес Колер.

Меткалф бързо обърна лицето си, правейки се, че шепне нещо на Скуп. Той бе наясно, че е въпрос на време да се сблъска с някого, когото познава — но не сега, не тук!

Скуп забеляза притесненото изражение на Меткалф. Изглеждаше озадачен, но не каза нищо.

Не беше изключено групенфюрерът, който бе зает да показва своите картички, да не е забелязал Меткалф. Дори да бе мърнал лицето на Меткалф, гестаповската униформа щеше да го обърка; тъй като нямаше да е сигурен, вероятно Щеше да си затрае.

Най-после стигнаха до последния контролно-пропуска-телен пункт, който представляваше открита будка точно до чакълестата настилка, в която седяха двама полицаи. Щом я отминаха, оставаше само да открият хангара, който им трябваше. Меткалф се чувстваше напрегнат. Ако полицаите пожелаеха да проверят откраднатата значка или документите, всичко щеше да се провали. На снимката мъртвият гестаповски агент ни най-малко не приличаше на него.

Но единият от полицаите само им махна за поздрав и ги пусна да продължат. Меткалф въздъхна безшумно с облекчение, но точно в същия миг долови с крайчеца на окото си някакво движение. Беше Колер, вървеше бързо към него, другите офицери го следваха.

Меткалф ускори ход.

— Побързай — прошепна той на Скуп.

— Какво?

— Тичай напред. Ти си пилот, закъсняващ за полета си.

Аз не мога да тичам — ще изглежда подозрително.

— Ти си луд...

— Прави каквото ти казвам. Ще те настигна.

Скуп вдигна рамене, поклати глава в недоумение и забърза напред, полувървейки, полутичайки като човек, който закъснява. Меткалф продължи да върви с равномерни крачки.

— Извинете! Извинете!

Меткалф се обърна и видя полицая, който току-що им махна да минат. До полицая стоеше Колер и сочеше към него.

Меткалф вдигна рамене, погледна неразбиращо и не се помръдна. Наведе глава, правейки се, че търси нещо в джоба си. Трябва да крия лицето си колкото мога! Меткалф погледна през рамо, видя Скуп да влиза в един от хангарите и си помисли дали да не побегне. Но нямаше смисъл, просто щяха да ги хванат и двамата със Скуп. При всички случаи беше късно. Колер и полицаят приближаваха.

— Познавам този човек! — викаше групенфюрерът. Той е мошеник.

— Това да не е някаква шега? — отговори Меткалф със силен, решителен глас. — Побързайте. Имам много важна работа.

Двамата мъже стигнаха до него.

— Да, това е Ейхен! Даниел Ейхен, познавам го.

— Вашите документи, господине — повтори полицаят.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Ейхен? — каза Колер, вторачвайки се в него. — Твоите престъпни деяния са...

— Млъкни, глупак такъв — изкрещя Меткалф.

Той се наклони към групенфюрера и измъкна от джоба на куртката му неприличните картички. Размаха ги във въздуха. После изсумтя силно в лицето на германеца.

— Погледнете само как си прекарва времето този дегенерат — озъби се той на немски, обръщайки се към часовия. — И само му помиришете дъха на пиянде.

Лицето на Колер почервения.

— Как смееш...

— Дали е някаква тъпа шега или обикновен саботаж, помислете само кой е източникът! Пиян дегенерат, който се опитва да забави дела, свързани с райха. — Той посочи към Колер. — Ти, който и да си и каквито и да са намеренията ти, нямаш право да се намесваш в работа от най-висш порядък! Както казва нашият фюрер, бъдещето принадлежи на бдителните. — Той поклати глава с отвращение. — Гот им Химел! Ти позориш всички ни.

След това Меткалф се обърна на токовете си и се отдалечи в посока към хангара, където бе видял да влиза Скуп. Но наостри уши, за да чуе евентуални викове, тичащи стъпки, въобще всякакъв знак, че хитростта му не е сполучила. Чуваше как Йоханес Колер продължава да спори с охраната, повишавайки тон, докато накрая се разкрещя от гняв. Контраударът на Меткалф бе проработил, но вероятно му бе спечелил не повече от минута-две.

Това бе по-добро от нищо. Понякога границата между успеха и провала може да се измери с няколко секунди.

Меткалф се затича. Хангарът пред него бе огромна сграда с формата на варел, построена от железобетонен. В отдавнашните времена тя бе служила за прибиране на дирижабли. Сега приютяваше самолета „Юнкерс Ju-52/3“, с който в този момент трябваше да отлети испанският министър на външните работи.

Но ел министро беше неочаквано възпрепятстван, а неговият пилот, както Меткалф забеляза, лежеше проснат на земята, чернокос мъж в кожено яке. Какво ли бе сторил Скуп на човека? Дали го бе убил? Скуп бе пилот, а не оперативен, но ако се наложеше да отнеме живот, щеше да го направи.

Когато Меткалф наближи, дочу рева на трите мощни двигателя на самолета. Грозната, издължена машина се раздруса и потегли напред. Скуп седеше в кабината, виждаше се ясно през люка от плексиглас, махаше му енергично да се качва и викаше, но ревят на моторите заглушаваше думите. Самолетът бе с дължина около двайсет метра и почти шест метра висок. Върху нагънатата му обвивка от лека сплав бяха изписани думите „ИБЕРИЯ-ЛИНЕАС АЕРЕАС ЕСПАНЬОЛАС“. Самолетът бе произведен в Германия по поръчка на испанския национален въздушен превозвач, вероятно останал от времето на Испанската гражданска война. Пълна лудост! Скуп очакваше от него да скочи в движещ се самолет. Нямаше друг избор; Меткалф забеляза няколко полицаи да тичат към него, размахвайки оръжията си. Предпазвайки се от гигантските остриета на перките, той се втурна с пълна скорост край ниските, носещи крила и се хвана за вратата на кабината, която стоеше отворена. Нямаше никаква рампа, а и не бе необходима. Той се повдигна, мушна се в кабината, докато самолетът набираше скорост по чакълестата настилка, затвори вратата и я заключи.

Чуваше експлозиите от куршумите, които удряха обшивката от дуралуминий. Самолетът беше леко блиндиран и можеше да устои на обикновена стрелба, но само толкова. Двигателите виеха, увеличавайки оборотите. През малкото прозорче от плексиглас наблюдаваше как пистата лети под тях. В предната част имаше дванадесет седалки и за стандартите на повечето самолети „Юнкерс“ интериорът беше почти луксозен. Меткалф тръгна напред, но внезапно залитна и се строполи на пода. Лазейки, най-накрая той стигна до пилотската кабина.

— Закопчай се! — викна му Скуп, след като Меткалф скочи в седалката на втория пилот.

Нов залп от картечен огън засипа кожата на мотора. За късмет пилотската кабина сочеше нагоре и се оказа извън периметъра на стрелбата. През плексигласа той виждаше ясно източника на преградния огън: трима от четиримата военни полицаи стреляха с картечници от около триста метра разстояние.

Внезапно Меткалф осъзна, че самолетът се носеше точно срещу часовите. Скуп най-вероятно се целеше в тях. Тъкмо фучащата машина ги достигаше, когато полицаите побягнаха и се хвърлиха на земята

встрани. Нямаха никакво желание да рискуват живота си с безразсъден опит да спрат самолет с тежина най-малко седем тона.

Докато Меткалф си закопчаваше коланите, чуваше как Скуп говори в микрофона, но не успя да разчлени думите. Ревът на двигателите стана още по-силен, тъй като машината набираше скорост и дроселът се отвори напълно. Скуп издърпа управляващия лост, за да осигури максимална въздушна тяга и подходящ ъгъл на издигане. Последва нов картечен огън по фюзелажа, някъде в задната част, след което самолетът се издигна.

Ревът на двигателите понамаля.

— Всесилни Боже! Меткалф, в какво, по дяволите, ме набута?

— Ти сам се набута, Скуп.

— Едва ли.

— Ти го направи. Имаме ли разрешение за излитане, между другото?

Скуп вдигна рамене.

— Полетът е разрешен, но се наложи да тръгнем малко по-рано. За известно време не би трябвало да имаме проблеми.

— За известно време!

— Не очаквам въздушният контрол на Луфтвафе да нареди да ни свалят. Твърде много са неизвестните. Испански самолет с разрешение за излитане, съобщенията ще са противоречиви...

— Не очакваш?

— Искаш или не искаш, Меткалф, ние сме във време на война. За щастие опознавателните ни знаци са граждански, така че моите приятелчета от Кралските ВВС няма да ни гръмнат. Притесняват ме повече нацистите. Летим в откраднат самолет през въздушно пространство, контролирано от германците. Знаеш ли какво може да се случи?

Меткалф предпочете да пренебрегне предупреждението. В края на краищата в този момент не можеше да се направи нищо. Всичко, което им оставаше, бе да се уповават на изключителните умения на Скуп.

— И преди си летял на такъв самолет, нали?

— Разбира се, „Ганте ДО“. Набръчканият ковчег. Всъщност не съм летял точно с такъв, но с нещо подобно.

— Господи — изпъшка Меткалф. — Докъде може да ни отведе това чудо?

Скуп замълча за миг. Все още набираха височина.

— Осемстотин мили или нещо такова, заедно с резервното горивно.

— Тъкмо ще ни стигне до Силезия.

— Едвам.

— Ако предположим, че се доберем до там по живо по здраво и успеем да презаредим, пак ще е рисковано.

— Какви ги дрънкаш?

— Оттам ще ни останат още осемстотин мили. Почти същото разстояние.

— Осемстотин мили докъде? Мислех, че Силезия е крайната дестинация?

— Не — отговори Меткалф. — Имам среща. Със старо гадже.

— За слабоумен ли ме вземаш, Меткалф?

— Не. Ще ни отведеш до Москва.

ВТОРА ЧАСТ

Москва, август 1991 г.

Посланик Стивън Меткалф остави телефонната слушалка разстроен.

Беше след полунощ московско време. Седеше в обезопасена стая на втория етаж на натруфена, боядисана в жълто къща на една миля западно от Кремъл, която служеше за резиденция на американския посланик в Москва. Меткалф беше живял тук през 60-те години и я познаваше добре. Сегашният посланик, негов приятел, с удоволствие позволи на знаменития Стивън Меткалф да ползва безопасната телефонна линия.

Президентският съветник по националната сигурност току-що го запозна с последните данни на разузнаването за задълбочаващата се криза в Москва, тя изглеждаше застрашителна.

Съветският президент Михаил Горбачов, който бе на почивка със семейството си в президентската вила на Крим, беше задържан като заложник. Заговорниците — включително шефът на КГБ, министърът на отбраната, шефът на Политбюро и премиерът, дори началникът на администрацията на Горбачов — обявиха извънредно положение. Те разпространиха невярното съобщение, че Горбачов е болен и не е в състояние да управлява. Поръчаха да се произведат двеста и петдесет хиляди чифта белезници във фабрика в Псков и да се отпечатат триста хиляди заповеди за арест. Наредиха да се освободят цели два етажа в московския затвор „Лефортово“, за да натикат там враговете си.

Лимузината ЗИЛ го чакаше пред резиденцията. Меткалф се качи до своя стар приятел генерала с три звезди. Той забеляза, че руснакът с псевдоним Курвенал е облечен в цивилни дрехи. Мъжът кимна на шофьора и колата незабавно потегли по задръстените с танкове улици.

Генералът заговори без предисловие, гласът му бе осезаемо напрегнат.

— Горбачов няма как да се свърже с външния свят. Специалните линии са отрязани, дори специалната линия за главнокомандващия.

— Има и по-лошо — прекъсна го Меткалф. — Току-що са разбрали, че заговорниците са сложили ръка на ядреното куфарче.

Генералът затвори очи. Куфарчето, което съдържаше свръхсекретните съветски ядрени кодове, щеше да даде възможност на хунтата да използва целия арсенал от руски ядрени оръжия, ако пожелае. Мисълта, че подобна сила е в ръцете на откачени, беше потресаваща.

— Горбачов жив ли е?

— Така изглежда — отговори Меткалф.

— Пучистите искат промяна — обясни генералът. — Е, ще я получат, но не както си я представят. Ако...

Меткалф изчака малко и после попита:

— Ако какво?

— Ако Диригента се намеси. Той е единственият, който може да спре това безумие.

— Ще го послушат ли?

— Нещо повече. Като шеф на целия военнопromишлен комплекс в страната Диригента разполага с огромна власт.

Меткалф се отпусна в седалката и каза:

— Не е ли странно, че двамата с теб разговаряме само по време на извънредни кризи. Когато светът е на ръба на ядрена война. Кризата с Берлинската стена. Кубинската ракетна криза...

— Не се ли оказах прав, че Хрущов няма да изстреля ракетите?

— Ти никога не си правил компромиси със сигурността на собствената си страна, нито пък аз. Смятам, че и двамата действаме като... като...

— Като гръмоотводи, винаги съм си го мислел. Бяхме там, за да не допуснем цялата къща да пламне.

— Но вече сме стари, и двамата. Уважават ни заради репутацията, възрастта и мъдростта ни. Макар винаги да казвам, че мъдростта идва едва след като човек извърши цяла камара грешки.

— И се поучи от тях — добави генералът.

— Вероятно. Но така или иначе ме пенсионираха поради възраст. Ако не бяха парите ми, се съмнявам, че някой ще се сети да ме покани в Белия дом.

— Диригента няма да те сметне за негоден или възрастен пенсионер.

— Аз принадлежа към миналото. Аз съм история.

— В Русия миналото никога не остава в миналото, а историята никога не е само история.

Но преди Меткалф да отговори, лимузината рязко спря. Пред тях имаше улично заграждение: бариери, сигнални светлини и униформени войници.

— Групата „Алфа“ — каза генералът.

— Заповядай им да ни пуснат — каза Меткалф. — Ти си висш офицер.

— Те не са от армията. А от КГБ. Елитната група командоси, която бе използвана в Афганистан, в Литва — добави той, а в гласа му се долавяше съжаление. — А сега в Москва.

Войниците обградиха лимузината с насочени автомати.

— Излезте от колата — нареди командирът на взвода. — Ти, шофьорът. И вие, двамата старци отзад. Веднага!

— Мили Боже — промърмори генералът. — Тия момчета имат заповед да убиват.

Москва, ноември 1940 г.

Москва се бе променила неузнаваемо от последния път, когато Меткалф беше тук, но си оставаше същата. Беше град на мизерия и великолепиe, на отчаяние и гордост. Където и да отидеше — от фойето на хотел „Метропол“ до „Дузнецки мост“, — усещаше натрапчивата миризма на махорка, евтин руски тютюн, миризма, с която винаги свързваше Русия. А също и противната, гранива смрад на влажна овча кожа, другата характерна за Москва миризма, която разпозна.

Толкова много неща бяха същите и все пак промяната бе огромна. На мястото на старите едноетажни и двуетажни сгради се издигаха грандиозни небостъргачи, проектирани според личния вкус на Сталин в архитектурен стил, наподобяващ сватбена торта, наричан тук сталинистка готика. Навсякъде кипеше неистово строителство и изкопна работа. Москва се трансформираше в центъра на тоталитарна империя.

Нямаше ги вече файтоните, теглени от коне. Чакълестите улици бяха разширени и асфалтирани, тъй като Москва се подготвяше за епохата на автомобилите. Не че по улиците се движеха много коли — само очукани стари рена, но най-вече емки — руското название за ГАЗ М-1, тяхната версия на Форд от 1933 година. Бавните кафяви трамваи все още тракаха шумно по релсите и от вратите им висяха московчани, но като че ли сега се возеха по-малко хора, отколкото при предишното посещение на Меткалф. Вече имаше и други начини за придвижване в Москва, включително новото метро, построено през последните няколко години.

Във въздуха имаше повече сажди от когато и да било: сега бълваха дим заводи, влакове и автомобили. Старата улица „Тверская“, тази огромна пътна артерия, бе преименувана на улица „Горки“ — на писателя, подкрепил революцията.

Повечето от малките магазинчета бяха отстъпили място на огромни универсални магазини — с празни рафтове и без клиенти въпреки лъскавите им витрини. Храна почти не се намираще, но пропагандата бе в изобилие. Където и да отидеше, Меткалф срещаше гигантски портрети на Сталин или на Сталин и Ленин заедно. Сградите бяха обкичени с грамадни червени знамена, на които пишеше: „Ще преизпълним показателите на петилетката!“ или „Комунизмът е равен на съветска власт плюс електрификация на цялата страна!“

И все пак под чудатата комунистическа парадност вечната, древната Москва се бе съхранила — златните кубета на руските православни черкви, които блестяха на слънцето; смайващите цветове на катедралата „Василий Блажени“ на Червения площад; работниците в своите раздърпани ватенки; селяните в обемистите си палта и забрадки на главите, бързащи по улиците с пазарски мрежи в ръце или самоделни дървени куфари.

По лицата им обаче бе изписано нещо ново, ужасяващ страх, много по-дълбок, отколкото Меткалф бе забелязал шест години по-рано: параноя, плътен и всеобгръщащ ужас сякаш се бе надвесил над руснаците като пелена от мъгла. Това бе най-стряскащата промяна. Големият терор, чистките от 30-те години, които бяха започнали, след като Меткалф си бе заминал от Москва, бяха оставили отпечатък върху лицето на всеки — от най-простия селянин до най-висшестоящия комисар.

Меткалф го видя на срещата си днес в Народния комисариат по външна търговия — среща, по време на която имаше чувството, че никога няма да свърши, но която бе необходима като претекст за пребиваването му в Москва. С някои от членовете на делегацията се познаваше от преди, но те се бяха променили неузнаваемо. Веселият и засмян Литвиков се бе превърнал в намръщена, призрачна фигура. Неговите помощници, които навремето бяха сърдечни и мили в присъствието на този голям американски капиталист, сега се държаха студено и резервирано. Меткалф остана с впечатлението, че те го наблюдаваха едновременно със завист и страх. Той беше важна особа, но също така опасен като заразна болест: по-близки отношения с него щяха да ги опетнят в очите на началствата им. Във всеки един миг можеха да ги обвинят в шпионаж, колаборационизъм с

капиталистически агент; можеха да ги арестуват, екзекутират. Разстрелваха хора за далеч по-дребни неща.

Припомняйки си срещата, Меткалф поклати глава. Седнал в задушната приемна до маса с покривка от зелено сукно, той трябваше да измисли начин да подхвърли обещания и оферти, без обаче да поема твърди ангажименти за каквото и да било. Напомни за политическите връзки на семейството си, споменавайки имена като Франклин Рузвелт, на доверени президентски съветници, на влиятелни сенатори. Довери им, че въпреки публично отправяните критики срещу Русия президентът всъщност желаше да увеличи търговския обмен със Съветския съюз, забелязвайки как те наостриха уши. Всичко бе пълна измислица, но, изглежда, свърши работа.

Сега, докато вървеше през Театралния площад, наблюдаваше бляскавата класическа фасада на Большой театър с неговата галерия с осем колони, а в горната част фронтон, украсен с четири бронзови коня, теглещи каляската на Аполон. Меткалф усети, че пулсът му се ускори.

Мина покрай милиционер, уличен полицай, който му хвърли бдителен поглед, след което се зазяпа с възхищение в дрехите му: тежкарското тъмносиньо кашмирено палто, елегантните кожени ръкавици. В края на краищата това бе облекло, достойно за издънка на „Меткалф Индъстрис“.

— Най-добре можеш да се скриеш пред очите на всички — често го поучаваше Корки. — Голотата е най-добрата дегизировка.

Старият му приятел Дерек Къмптън-Джоунс веднъж се пошегува, след като чу тези думи:

— Стивън си показва голотата само от кръста надолу. Той си мисли, че еднократен код е същото като еднократно чуване.

Споменът предизвика у Меткалф непоносима болка. Неговите приятели в парижката станция бяха мъртви. Свестни, смели мъже, убити при изпълнение на своя дълг, но как? И защо?

Сети се за стара руска поговорка — при предишното си пребиваване тук той чу десетки, стотици поговорки. Тя гласеше: „Ако живееш в миналото, ще си загубиш едното око; ако забравиш миналото, ще загубиш и двете.“

Не можеше да забрави миналото. Не, никога нямаше да го забрави. Тук, в Москва, беше заобиколен от него, връщаше се в него, а

това минало беше балерина на име Светлана. Пред театъра чакаха на огромна опашка хора, за да влязат. Меткалф нямаше билет за тазвечерното представление на „Червеният мак“, но винаги можеше да се измисли нещо. В Москва с твърда валута — американски долар, британска лира и френски франк — можеше да се купи всичко. Винаги се намираха московчани, които отчаяно търсеха валута, както наричаха капиталистическите пари, с която можеха да си купят храна от специалните магазини, предназначени само за чужденци. Толкова отчаяно, че бяха готови да продадат дори билета си за Болшой, с който бе толкова трудно човек да се снабди. Отчаяние: това бе нещо, на което винаги можеше да разчита в Москва.

Хората пред театъра бяха по-добре облечени от онези, които срещна по улиците, което не бе учудващо. Билети за Болшой се намираха само чрез блат, руската дума за връзки. Беше необходимо да познаваш някого, да си важна клечка, член на партията или чужденец. В тълпата се мяркаха множество военни униформи, офицерите имаха червени еполети. Еполетите бяха новост, припомни си Меткалф. Сталин ги въведе съвсем отскоро, опитвайки се да повиши духа в Червената армия, травмирана от чистките през 1938 година, когато бяха екзекутирани огромен брой офицери, обвинени в предателство заради тайно съзаклатие с нацистка Германия.

Но онова, с което офицерите от Червената армия поразиха Меткалф, не бяха униформите им, избродираните сребърни звезди върху червените им пагони, а късите им подстрижки в прусашки стил. Те дори си приличаха с нацистките си колеги. Гърдите им бяха окичени с бронзови и златни медали; държаха пистолетите си в излъскани кожени кобури, които висяха от коланите им „Сам Браун“.

Странно, помисли си той. Москва се бе съюзила с нацистите. Русия бе подписала пакт за ненападение със своя най-голям враг Германия. Двете най-големи европейски военни сили бяха в момента партньори. Фашистката държава бе подала ръка на комунистическата държава. Руснаците дори снабдяваха нацистите с военни материали. Как можеха силите на свободата да се надяват, че ще се справят едновременно с нацистка Германия и Съветския съюз? Беше безумие!

Из въздуха се носеше позната миризма. Тя идваше от няколко рускини във вечерни рокли с дълбоки деколтета. Беше противният съветски парфюм „Червен мак“ — колко подходящ, като се имаше

предвид представлението тази вечер, — който бе толкова ужасяващ, че чужденците го наричаха „Дъхът на Сталин“.

Възрастен мъж го доближи и прошепна:

— Билети? Вы хотите билеты? Искате ли билети?

Дрехите му бяха овехтели, макар да си личеше, че някога са били елегантни. От ръкавиците му липсваха няколко пръста, а онова, което бе останало от тях, бе закърпено с канап. Този мъж някога е бил състоятелен, но сега бе стигнал до крайна нищета. Говореше като образован човек. Беше сърдечен.

Меткалф кимна.

— Само един — каза той.

— Имам два — настоя възрастният мъж. — За вас и за жена ви, господине.

Меткалф поклати глава.

— Само един. Но ще платя за два.

Той извади малка пачка долари, много повече, отколкото сделката изискваше, а очите на човека се разшириха, докато му подаваше билетите.

— Благодаря, господине! Благодаря ви!

Когато възрастният руснак се засмя, Меткалф забеляза, че в устата му блеснаха златни зъби. Значи, този човек е бил някога в състояние да си позволи подобен лукс.

В Русия в тия времена имаше недостиг на почти всичко, но най-голям бе недостигът на достойнство.

Остави палтото си в гардероба, както се изискваше от всички. Белокоса, сбръчкана старица пое палтото му и го погали с възхищение, докато го закачваше до раздърпаните, безформени дрехи.

Чу се предупредителният звънец и Меткалф се присъедини към тълпата от хора, които влизаха в салона, за да заемат местата си. Когато влезе вътре, бе впечатлен от разкоша в театъра. Беше забравил разточителния лукс в това островче на царската екстравагантност сред сивотата и еднообразието в Москва. Огромен кристален полилей висеше от високия куполообразен таван, изографисан с класически стенописи. Шест реда ложи опасваха царската ложа, украсена с червени драперии и позлатени седалки под позлатен сърп и чук. Главната завеса беше от златотъкан плат с извезани върху него

инициали на Комунистическата партия и най-различни числа — великите исторически дати на съветското комунистическо минало.

Мястото му бе отлично. Оглеждайки театъра, той забеляза млад руски офицер седнал точно зад гърба му. Руснакът пусна на Меткалф усмивка.

— Красив театър, а? — каза той.

Меткалф му върна усмивката.

— Забележителен.

Изведнъж го побиха тръпки. Мъжът се обърна към него на английски, не на руски.

„Защо? Откъде можеше да знае...?“

Дрехите. Това бе причината, чужденецът лесно се набиваше на наблюдателното руско око.

Но как разбра, че говори английски?

— Представлението тази вечер е специално — каза офицерът. Той имаше буйна червена коса, голям нос и пълна, жестока уста. — „Червеният мак“ на Глиер. Знаете ли за какво се разказва? За млада танцьорка, потискана от жесток и подъл капиталист. — Той се усмихна самодоволно.

Меткалф кимна и се усмихна учтиво. Внезапно забеляза нещо много важно у червенокосия военен: не беше войник от Червената армия. Позна зелената куртка със златни пагони. Руснакът беше майор от Главное разведывательное управление, ГРУ. Разузнавателното управление на съветските военни. Военното разузнаване, агент.

— Историята ми е известна — ние капиталистите, сме много удобни негодници за вашите пропагандисти.

Човекът от ГРУ кимна в мълчаливо съгласие.

— Главната роля на Тао-Хоа изпълнява прима балерината на Большой. Името ѝ е Светлана Баранова — повдигна вежди, но изражението му остана безпристрастно. — Тя наистина е изключителна.

— Така ли? — отговори Меткалф. — Ще я гледам внимателно.

— Да — каза руснакът. — Аз винаги я гледам. Не изпускам нейно представление.

Меткалф се усмихна отново и се обърна. Обзе го тревога. Мъжът от ГРУ знаеше кой е. Лицето му го издаде; при това нарочно. Нямахше никакво съмнение. Кое то означаваше, че агентът на ГРУ беше седнал

тук, точно зад Меткалф, умишлено. Зави му се свят, умът му заработи трескаво. Как бяха уредили нещата по този начин? Защото явно бе уредено; нямаше нищо случайно в това съвпадение.

Но как? Меткалф си припомни събитията от последните минути. Спомни си как се настани на мястото си, празно място, а наоколо хората вече бяха насядали. Меткалф си даде сметка, че униформеният агент от ГРУ е бил там, когато той дойде. Веднага мярна червената му гъста коса, нахалното и жестоко лице; беше се запечатало в някакво ниво на съзнанието му. Човекът от ГРУ е пристигнал, преди Меткалф да заеме мястото си!

Как тогава беше уредено? Кожата на врата му настръхна от обзелата го параноя. Какви бяха вероятностите мястото на билета, който купи в последната минута от спекуланта пред Болшой, случайно да се е оказало пред това на агент от ГРУ, информиран за връзката му с Лана Баранова?

Меткалф потрепери, когато осъзна, че възрастният мъж, който му продаде билета, изглеждаше достатъчно отчаян, макар някога да е бил елегантен човек, за да направи каквото му наредят.

Беше нагласено без никакво съмнение. Знаеха, че ще посети Болшой — те, които го наблюдаваха, съветските власти, в конкретния случай елитното ГРУ, и искаха той да разбере този факт, да е наясно, че не може да направи и една крачка без тяхното знание. А дали не беше параноя?

Не. Нямаше никакво съвпадение. Беше проследен до Болшой, при това изключително професионално. Той въобще не забеляза, че е имал опашка, и това бе най-обезпокоителното. Обикновено лесно откриваше, когато го следяха. В края на краищата това му бе работата, за това бе обучен. А и в повечето случаи руснаците бяха доста недодялани в следенето, често не се криеха и по-скоро то служеше наместо грубо предупреждение.

И все пак как бе възможно всичко това да се нагласи в последната минута? Той умишлено не си купи билет от бюрото на „Интурист“, както обикновено правеха чуждестранните посетители. Реши да остави това за последния момент, тъй като знаеше, че пред театъра се навъртат спекуланти на билети.

Онези, които са го следили, нямаше начин да разберат, че отива в Болшой, преди да стигне до Театралния площад. Беше въпрос на

няколко минути, крайно недостатъчни да се уреди изпращането на агент.

И изведнъж се сети. Той пристигна в Москва напълно открито, под истинската си самоличност, с предизвестие от няколко дни, с разрешението на съветските власти. Те разполагаха с негово досие без никакво съмнение. Логично бе да нямам представа за какво е пристигнал. Но те знаеха за връзката му с Лана. Не беше трудно да се досетят, че той ще поиска да посети Болшой, за да гледа представление с участието на бившата му изгора. Да: бяха предвидили поведението му и бяха поставили човек за всеки случай.

Беше следен строго от онези, които знаеха кой е. Това бе посланието, което му изпращаха.

Но защо ГРУ? Защо агент от съветското военно разузнаване? НКВД бе службата, която би трябвало да се интересува от него?

Прозвуча третият звънец откъм фоайето, светлините постепенно угаснаха, глъчката замря до пълна тишина. Оркестърът засвири. Завесата се вдигна.

После, няколко минути по-късно, на сцената се появи Тао-Хоа, Меткалф я позна.

Виждаше Лана за първи път от шест години и остана поразен, онемя от нейната красота и ефирност. Сияещото ѝ лице излъчваше заразяваща искреност и радост. Сякаш се бе сляла с музиката. В изражението ѝ имаше нещо неземно. Публиката можеше да е на милиони мили разстояние; сякаш беше безплътна, същество от друга планета.

В сравнение с нея останалите балетисти приличаха на марионетки. Сценичното ѝ присъствие бе наелектризиращо, движенията ѝ плавни и мощни. Издигаше се така, сякаш земното притегляне не я привличаше, сякаш носена от някаква вълшебна сила. Летеше, като че ли се бе преобразила в част от музиката.

За миг Меткалф позволи на сърцето си да полети заедно с нея. У него нахлуха спомени за първата им среща, за изпълнението ѝ в „Тристан и Изолда“ — първото и единствено представление на тази продукция. Беше глупаво от страна на Игор Мойсеев да поставя балет по германска музика и комисариатът за култура веднага му изтъкна грешката. Връзката на Меткалф с Лана бе обречена предварително да е краткотрайна. Но спомените за краткото, изпълнено с плам време,

което прекараха заедно, непрекъснато го спохождаха. Как можа да я остави да си отиде? Но и как можеше да остане? Беше временна връзка, просто си поживяха и се забавляваха, той никога нямаше да остане в Москва, а тя никога нямаше да напусне страната си.

А сега страдаше и се питаше какво бе преживяла и дали се бе променила през последните шест години? Каква бе станала? Дали си бе останала същото крехко и пламенно момиче?

В какво се канеше да я забърка?

Внезапно публиката избухна в бурни ръкопляскания след падането на завесата и Меткалф се опомни от унеса си. Беше дошъл антрактът. През повечето време той се бе унесъл в мислите си, в спомените си за Лана. Усети, че очите му се бяха навлажнили.

В този миг дочу глас иззад гърба си, съвсем близо:

— Човек не може да откъсне очи от нея, нали? Аз не мога.

Меткалф се обърна бавно и видя човека от ГРУ зад себе си да ръкопляска бурно. От движенията на ръцете куртката му се разтвори достатъчно, за да покаже блясъка на метал в кобур.

Лъскав 7,62-милиметров „Токарев“ с никелирано покритие.

— Аз не мога.

Какво намекваше той?

— Тя е невероятна — съгласи се Меткалф.

— Както ви казах, не пропускам нейните представления — каза агентът на ГРУ. — Гледам ги от години.

Тонът му бе доверителен, заплашителен, пълен с намеци: типично злобен глас.

Запалиха осветлението и зрителите станаха от местата си. Антрактите в Большой, както в повечето руски театри, неизменно означаваха посещение на бюфета. Там имаше водка, шампанско, червено и бяло вино, пушена съомга и есетра, шунка и колбаси, студено пилешко. И тъй като в тези времена московчани се хранеха зле и пазаруваха с купони, не бе учудващ напливът от хора към бюфета.

Агентът от ГРУ стана веднага щом Меткалф се надигна от мястото си с явното намерение да го последва. Но множеството от хора препречваше пътеката към изхода и Меткалф успя да се промъкне, оставяйки руснака далеч зад себе си. Меткалф се чудеше какво възнамерява агентът да предприеме. Той беше дал на Меткалф да

разбере, че го следи внимателно. Руснакът въобще не се опитваше да се прикрива.

Агентът на ГРУ наблюдаваше ясно как Меткалф си проправя път с лакти през тълпата, предизвиквайки протести от онези, в които се блъскаше.

— Молодой человек! Нельзя без очереди! — скара му се възрастна жена.

Беше класическа реакция: руснаците, особено възрастните жени, обичаха да поучават непознатите, да ги съветват как да се държат. Те можеха да те сгълчат, ако си излязъл в студа без шапка. Обичаха да се бъркат в живота на другите.

— Простите — отвърна любезно Меткалф.

Когато стигна до фойето, той започна да се промъква през още по-плътно множество от хора и успя да се отдалечи достатъчно от човека на ГРУ. Беше се отървал поне временно от своя наблюдател.

Знаеше къде отива. Беше идвал в Большой безброй пъти, навестявайки Лана. Познаваше разположението по-добре дори от повечето редовни посетители.

Облечен в смокинг, със сериозно изражение на лицето, той успя да се добере необезпокоявано до боядисаната в бежово врата, на която пишеше на кирилица: НЕ СЕ ДОПУСКА ПУБЛИКА. Беше отключена, както винаги. Но вътре до маса седеше дежурният от охраната, мургав и с пъпчиво лице мъж в синя униформа. Той бе типичен съветски дребен служител, който по нищо не се различаваше от служителите в царско време — безразличен към работата си и същевременно изключително враждебен към всеки, който се опита да оспори властта му.

— Подарък за прима балерината, г-ца Баранова — заяви Меткалф на руски с британски акцент. — От британския посланик, добри човече.

Човечето го изгледа подозрително и му препречи пътя с ръка.

— Не можете да влизате там. Оставете го при мен. Ще се погрижа да го получи.

Меткалф се засмя.

— О, страхувам се, че сър Станфорд Крипс няма да позволи, приятел. Подаръкът е твърде ценен и ако нещо се случи с него, е, не ми се ще да си помисля дори, че може да се стигне до международен

скандал, което да доведе до разследване... — Той млъкна за миг, извади тънка пачка рубли и я подаде на пазача. Очите му станаха на понички. — Съжалявам, че ви обезпокоих — продължи Меткалф, — но наистина се налага да предам подаръка лично на г-ца Баранова.

Пазачът бързо прибра подкупа в джоба на якето си, оглеждайки се крадешком.

— Добре, какво чакате? — каза той и махна на Меткалф. — Отивайте. Бързо. Не стойте.

Зад кулисите сценични работници трескаво пренасяха огромни макове и монтираха огромен рисуван перспект на пристанището: Гуоминдан в Китай с носа на гигантски съветски кораб на фона на оранжевото небе. Група балетисти, някои с костюми на съветски моряци, други облечени като кулита^[1], се мотаеха наоколо или пушеха. Няколко балерини в китайски костюми и силно изрисувани лица припкаха в сатенените си полички и палци. Меткалф долови уханието на сценичен грим.

Една от балерините му посочи врата с изрисувана върху нея звезда в червено и златно. С учестен пулс почука на вратата.

— Да? — чу се тих женски глас.

— Лана — отговори той.

Вратата се отвори и на прага застана тя. Копринената ѝ черна коса беше силно опъната на кок, огромните светлокафяви очи блестяха под изрисуваните с грим китайски черти, деликатният леко вирнат, изваян нос, високите скули, очертаните с червило нацупени устни. Красота, от която на човек му спираше дъхът. Тя беше поразителна, много по-бляскава на живо, отколкото под прожекторите на сцената.

— Что вам надо? — попита сдържано крехката балерина, без дори да погледне посетителя си.

— Лана — прошепна нежно Меткалф.

Тя се вторачи в него и след малко го позна. Погледът ѝ за част от секундата омекна и веднага след това изражението ѝ стана надменно. Мигът на разнежване бе последван почти веднага от удивително самообладание.

— Не може да бъде — каза тя с кадифения си глас. — Наистина ли това е Стива, моят стар, скъп приятел?

Тя го наричаше галено Стива. Преди шест години произнасяше името му с мек, копринен, почти мъркащ глас. Сега то прозвуча от

устата ѝ някак надменно. Как бе възможно? Усмихна се благосклонно, както една прима балерина би приела свой почитател, с високомерна снизходителност.

— Каква приятна изненада.

Меткалф не можа да се сдържи да не я обгърне с ръцете си, а когато се опита да я целуне по устата, тя се извърна, предлагайки му покритата си с пудра буза. Тя се дръпна назад, силата на тънките ѝ ръце го изненада, сякаш за да разгледа по-добре своя стар приятел, но го направи съвсем съзнателно, с намерението да се отскубне от прегръдката му.

— Лана — каза Меткалф, — прости ми, че нахълтах, без да те уведомя, душка. — Душка бе една от гальовните думи, с които се обръщаше към нея в миналото. — Пристигнах в Москва по работа и когато разбрах, че танцуваш тази вечер...

— Чудесно е, че те виждам. Колко мило от твоя страна, че ми се обади.

Имаше нещо подигравателно в тона ѝ, прекалена официалност.

Меткалф извади от смокинга си черна кадифена кутийка и я подаде.

Тя обаче не я пое.

— За мен? Колко мило. Но сега, ако нямаш нищо против, трябва да си довърша грима. Наистина е скандално, че в тия времена има толкова ограничен персонал в Болшой. — Тя посочи с ръка малката, неудобна гримьорна с трикрило огледало, малка тоалетка, препълнена с гримове и четки, памучета за сваляне на грима и вехти бели хавлиени кърпи с избродирани в жълто големи букви Б и А, което означаваше „артист от Болшой“. Меткалф огледа и най-незначителните подробности с изострените си сетива. — Няма кой да ми помогне за грима, ужасно е.

Меткалф отвори кутийката, разкривайки диамантена огърлица, която искреше на фона на черното кадифе. Тя харесваше бижута като повечето жени, но имаше невероятно изтънчен вкус за изработката и дизайна, не я интересуваха само големината или блясъкът на скъпоценните камъни. Подаде ѝ я. Тя я погледна набързо без никакъв интерес.

Изведнъж започна да се смее високо и кръшно.

— Точно от това имах нужда — каза тя. — Още една верига около врата.

Подхвърли му обратно кутийката, той я улови, удивен от реакцията ѝ.

— Лана — започна Меткалф.

— Ай, ай, Става, Стива. Останал си същият типичен чужд капиталист, а? Не се променяш, нали? Надяваш вериги и окови и понеже са направени от злато и диаманти, си въобразяваш, че ние не знаем за какво са предназначени?

— Лана — възрази Меткалф. — Просто дребен подарък.

— Подарък? — присмя му се тя. — Не се нуждая от подаръци от теб. Ти вече ми даде подарък, скъпи Стива. Има подаръци, които те обвързват, задължават и заробват, има и такива, които дават плодове.

— Плодове? — повтори Меткалф озадачен.

— Да, Стива, развиват се. Като покълнали стъбла пшеница в кооперативно стопанство. Като в нашата велика съветска икономика.

Меткалф я погледна втренчено. Нямаше и грам ирония в тона ѝ. Всичките тия приказки за колективни стопанства и капиталистическо заробване съвсем не подхождаха на не особено почтителната Светлана Баранова отпреди шест години, която обичаше да се подиграва на сталинистките лозунги, комунистически кич, пошлост, както го наричаше тя, неподлежаща на превод дума, означаваща лош вкус. Какво се бе случило с нея? Дали се бе превърнала в част от системата? Как можеше да изрича подобни празнословия? Наистина ли вярваше в това, което казваше?

— Предполагам, че вашият велик лидер Сталин е твоята представа за идеален мъж? — измърмори Меткалф.

Върху лицето ѝ за миг се изписа ужас. Той осъзна, че забележката му бе глупава и че я постави с думите си в опасно положение. Покрай гримьорната минаваха хора и ако някой дочуеше и една подривна дума макар и от устата на чужденец, това автоматично я застрашаваше.

— Да — отвърна тя. — Нашият Сталин разбира нуждите на руския народ. Той обича руския народ и руският народ го обича. Вие, американците, си мислите, че можете да купите всичко с пари, но не можете да купите съветската душа!

Той пристъпи към нея и заговори тихо:

— Душка, осъзнавам, че не притежавам чара на други мъже в живота ти. Като например нацисткия ти приятел, хер фон...

— Не знаеш какви ги говориш — изсъска тя.

— Носят се клюки, Лана. Дори в чуждите посолства. Знам много...

— Не! — викна тя. Гласът ѝ се разтрепери и в него имаше нещо повече от страх. — Ти нищо не знаеш! А сега се махай от тук веднага!

---

[1] Возачи на коли в Индия, Япония, Китай и други азиатски страни. — Бел. прев. ↑

— Колко великолепна бе тази вечер — каза Рудолф фон Шюслер, докато галеше косите на Светлана Баранова. — Моят Червен мак.

Тя потрепери, когато докосна порцелановата кожа на шията ѝ, и за миг той се зачуди дали беше от наслада или отвращение. Но после видя как устните ѝ се разтегнаха в сладка усмивка и се успокои.

Носеше халата, който ѝ бе купил в Мюнхен, ушит от най-фина, прозрачна розова коприна. Начинът, по който покриваше и едновременно очертаваше извивките на гърдите ѝ, тънката ѝ талия, сладострастната плът на стройните ѝ и едновременно мускулести бедра, го възбуждаше безкрайно.

Тя бе най-апетитното блюдо, което някога късметът му бе поднасял, а Фон Шюслер си падаше по вкусната храна. Някои го намираха за пълен, но той смяташе себе си за добре нахранен, гастроном, човек, който обича да си угажда.

Но да се живее охолно в Москва бе почти невъзможно.

Храната, с която човек можеше да се снабди дори чрез германското посолство, бе лошокачествена. Апартаментът, който му предоставиха и който бе принадлежал на висш офицер от Червената армия, езекутиран по време на чистките, беше достатъчно просторен. Вилата в Кунцево, край Москва, където той прекарваше уикендите, също беше прилична. Наложиха му се да плати тлъста сума под масата на един руснак, за да наеме къщата, и трябваше да търпи недомлъвките на колегите си в посолството с по-малко късмет и без семейни пари, за да си позволят да правят специални сделки със съветските власти. Но си струваше.

Трябваше да внесе повече мебели, не можеше да се намери подходяща прислуга за вечерните приеми, а той самият отдавна се бе уморил от начина на живот в дипломатическите кръгове в този мрачен град. Всички говореха единствено за войната. А откакто руснаците подписаха пакта за ненападение с Берлин, това бе главната тема. Ако не беше срещнал Червения мак, сигурно щеше да се побърка.

Сякаш всичко се подреждаше идеално за него. Не беше късмет, не. То идваше да докаже онова, което баща му често повтаряше: най-важното на този свят е произходът. Потеклото — нищо друго не струва толкова. Той основателно се гордееше със своето потекло, с огромното имение край Берлин, което семейството му притежаваше от един век и повече, със заслугите на редица свои видни предци в служба на кайзери и премиери. И, разбира се, най-много със славния пруски генерал Лудвиг фон Шюслер, героят от 1848 година, който командваше армията при потушаването на либералните въстания, докато пруският крал Фридрих Вилхелм трепереше от страх и се готвеше да капитулира. Фон Шюслер имаше изострено чувство по отношение на изтъкнатото име, което носеше.

За нещастие винаги се намираха хора, които да смятат, че онова, което бе постигнал, се дължи само на името му. Така че Фон Шюслер често се улавяше да скърца със зъби заради това, че подценяваха качествата му. Той пишеше великолепно, красиво композирани спомени, които на места по стил напомняха на Гьоте, макар че изглеждаха като по калъп.

И все пак не се стигаше до втори секретар в германското посолство на толкова важен пост като Москва без интелект, умения и талант. Вярно, той дължеше работата си на стария семеен приятел, граф Фридрих Вернер фон дер Шуленбург, германския посланик тук, който бе доайен на дипломатическия корпус в Москва. Но за Бога, германското външно министерство бе фращкано с аристократи — да вземем например самия външен министър Йоахим фон Рибентроп или неговия първи заместник Ернст фон Вайцекер, или Ханс-Бернд фон Хефтен, или предишния външен министър Константин фон Нойрат... списъкът продължаваше. Кой друг можеше да цени по-дълбоко присъщото величие на германския народ, цивилизацията, която бе дала на света Бетовен и Вагнер, Гьоте и Шилер? Цивилизацията, която бе в основата на самата световна цивилизация?

Адолф Хитлер нямаше привилегията да притежава синя кръв, но пък имаше визия. Имаше какво да се каже за свежата кръв. Колкото и да беше досаден и славолюбив фюрерът, поне имаше отношение към величието на германския народ. Но в крайна сметка при цялата реторика за масите Третият райх копнееше за легитимност, която можеха да му дадат само аристократи като Фон Шюслер.

По тази причина той прекарваше уикендите в Кунцево в писане на мемоарите си. Неговият забележителен родственик Лудвиг фон Шюслер си бе направил труда да напише мемоари и така си бе осигурил място в историята. Рудолф ги беше чел пет или шест пъти. Той беше убеден, че собствените му мемоари ще са далеч по-стойностни от тези на предтечата му, тъй като времето, в което живееше, бе по-важно и много по-интересно.

Е, Москва беше скучна, но в поста му в руската столица имаше слава, напомняше си често той. Съвсем скоро Германия щеше да спечели войната. Беше неизбежно. Единствената страна, която донякъде разполагаше със силата да надвие Германия, беше Русия, но Сталин проявяваше покорство и отстъпчивост. След като това станеше, Фон Шюслер можеше да се оттегли в своя замък с чувство на изпълнен дълг към правителството и да язди любимите си коне сред красивата германска природа... Щеше да завърши и да изглади мемоарите си, които щяха да предизвикат възторжени отзиви.

Смяташе да отведе със себе си и своето бижу, Червения мак, единственото нещо, което разсейваше сивотата в Москва. За това трябваше да благодари на своя стар приятел д-р Херман Берендс, който беше СС унтерщурмфюрер дер резерв (Вафен-СС). Бяха състуденти от университета в Марбург. И двамата защитиха там докторати по право и тренираха заедно фехтовка. Берендс, който бе много по-страстен фехтовач от Фон Шюслер, с гордост носеше белезите си: дълбоки резки на бузите от шпагата. След университета пътищата им се разделиха. Фон Шюслер постъпи на външнополитическа служба, а Берендс се присъедини към СС. Но продължиха да поддържат контакти и Берендс му довери тайната си точно преди Фон Шюслер да отпътува от Берлин. Той сподели с него като приятел с приятел тайна, която бе научил. Тайна, от която сметнал, че старият му състудент може да извлече полза.

Берендс му разказа тайната на Михаил Баранов, героя от руската революция. И когато Фон Шюслер се запозна с дъщерята на стария човек на прием в германското посолство малко след пристигането си в Москва... Е, както гласи германската поговорка: Ден герехтен хилфт Гот — Бог помага на праведните. Произходът отново се оказва решаващ. Този път решаваща бе не само синята кръв на Фон Шюслер, а и поразяващото потекло на балерината. Тайната на нейния баща.

„Когато бащите ядат кисело грозде, зъбите на децата им получават скомина.“ Колко вярно, колко вярно.

Той не я изнуди — не, не, би било погрешно да се погледне от такъв ъгъл. Беше просто начин да започне с нея връзка, да си осигури нейното внимание. Спомняше си как тя пребледня, когато я дръпна в едно ъгълче по време на приема в посолството и спомена какво знае за баща ѝ... Но това беше минало. Оказаха се абсолютно верни думите на баща му: Марс отваря вратите към Венера. Първата целувка получаваш насила. Втората — от страст.

— Изглеждаш много кротка тази вечер, скъпа моя — каза той.

— Просто съм уморена — отвърна красивото момиче. — Знаеш, че представлението е уморително, Руди.

— Но ти въобще не приличаш на себе си — настоя той.

Той я хвана за гърдите и стисна зърната ѝ. Отначало му се стори, че тя смръщи лицето си, но Фон Шюслер бързо осъзна, че бе по-скоро израз на удоволствие. Премести другата си ръка по-надолу и започна да я гали. Тя обаче като че ли не реагира там, долу, но беше нормално: беше момиче, което очакваше да бъде увещано, крепост, която трябваше да се превземе. Поначало не беше най-горещата в сексуално отношение жена, но жените бяха различни. Тя просто по-бавно се възбуждаше.

Хвърли му онзи поглед, който той познаваше като страстен, макар че отстрани някой би могъл да го сметне за... гневен. Но не, беше страст. Тя бе пламенна кобилка.

Протегна се към кутията с немски шоколадови бонбони — руският шоколад беше неописуем — и поднесе един до устните ѝ. Тя поклати глава. Той вдигна рамене и го пхна в устата си.

— Мисля, че без теб бих полудял — призна Фон Шюслер. — Ще полудея от скука. Няма нищо по-неприятно от скуката, съгласна ли си?

Лана не срещна погледа му. Тя все още изглеждаше далеч от тук. На лицето ѝ имаше странна усмивка. Той никога не знаеше за какво мисли тя, но това нямаше значение. Харесваше загадъчните жени.

Щеше да е отлична награда, която да отнесе със себе си в Берлин след края на войната.

Вашингтон

Президентът винаги настояваше сам да приготвя питиетата за себе си и за своите посетители. Тези вечер забърка коктейл от сок от грейпфрут, джин и ром. Беше противен, но Алфред Коркоран се престори, че му харесва.

Седнаха в любимата стая на президента в Белия дом, кабинета на втория етаж, уютно помещение, препълнено с библиотеки от махагон, кожени дивани, модели на кораби и картини с морски сюжети. Тук той обичаше да чете, да се занимава с колекцията си от пощенски марки, да играе покер. Тук приемаше и най-важните си посетители. Рузвелт беше седнал във високо кресло с червена кожена тапицерия. Всеки път, когато видеше стария си приятел, Коркоран се дивеше колко атлетично телосложение има Франклин. Ръцете му на борец и раменете бяха толкова широки, че ако човек не виждаше покосените му от детски паралич крака, щеше да остане с впечатлението, че е много по-едър мъж, отколкото в действителност.

Президентът отпи глътка от питието си и направи гримаса.

— Защо, по дяволите, не ми призна, че е отвратително?

— Всъщност аз не си падам много по рома — отговори учтиво Коркоран.

— Ти никога не си откриваш картите, Корки, стари човече. Сега разказвай какво се случи в Париж.

— Неколцина отлични агенти изгоряха.

— Искаш да кажеш, че са били убити. Гестапо?

— Смятаме, че е работа на СД. Явно е изтекла информация.

— Момчето, което се е измъкнало, знае ли защо си го изпратил в Москва?

— Разбира се, че не. Истината трябва да се поднася в умерени дози. И като хубавото червено вино никога да не се сервира предварително.

— Смяташ, че е щял да откаже, ако е знаел истината?

— Не точно. Мисля, че нямаше да направи каквото трябва, със сигурност не достатъчно усърдно.

— А сигурен ли си, че ще успее?

Коркоран се поколеба.

— Дали съм сигурен? Не, господин президент. Не съм сигурен.

Рузвелт се обърна, за да вижда лицето на Коркоран. Очите му бяха пронизателни и сини.

— Да не искаш да кажеш, че той не е най-подходящият за задачата?

— Той е единственият подходящ.

— Ужасно много зависи от този единствен агент. Твърде много, бих казал. — Президентът пхна в устата си своето седефено цигаре и запали клечка кибрит. — Великобритания е в беда. Не съм сигурен колко още може да издържи нацистките бомбардировки. Камарата на общините е почти разрушена, Ковънтри и Бирмингам са сринати със земята. Успяха да свалят самолетите, но никой не знае колко още ще издържат. Да не говорим, че британците са на ръба на финансовия банкрут. Няма пари да ни платят за боеприпасите, които поръчаха и от които отчаяно се нуждаят, за да отблъснат нацистите. Конгресът никога няма да се съгласи да им дадем заем. А и всичките тия американски патриоти, които ме обвиняват, че се опитвам да въвека страната във войната.

Той си дръпна от цигарето, а огънчето от цигарата му просветна като гаснещо слънце.

— Не сме готови да воюваме — намеси се Коркоран.

Рузвелт кимна тъжно.

— Господ ми е свидетел, че е точно така. Още не сме започнали да се превъоръжаваме. Но голата истина е, че без нашата помощ Великобритания ще свърши до няколко месеца. А ако Хитлер разгроми Великобритания, всички ще се окажем пред дулата на пушките. Има и още нещо.

Президентът вдигна папка от края на масата до себе си и я подаде.

Коркоран стана, взе я и я отвори, след като си седна отново на мястото. Кимаше, докато преглеждаше съдържанието.

— Директива номер шестнадесет — каза президентът. — Подписана от Хитлер. Нацистите я наричат „операция Тюлен“ — свръхсекретният им план за нахлуване във Великобритания на двеста и петдесет хиляди германски войници. Парашутен десант, последван от дебаркиране на амфибийни части, пехота... Не мисля, че Великобритания ще оцелее. Ако германците изпълнят замисъла си, цяла Европа ще се превърне в Трети райх. Не можем да позволим това да се случи. Разбираш ли, Корки, че ако твоят агент не се справи, всички сме обречени? Отново те питам: твоят човек бива ли го?

Коркоран присви очи, докато дърпаше от цигарата си „Честърфийлд“.

— Признавам, че рискът е огромен — каза той със смутен глас, — но не по-голям, ако стоим със скръстени ръце. Когато простосмъртни се заемат да променят хода на историята, нещата може много да се объркат.

— Корки, ако и една думичка от този план се изплъзне навън, последиците ще бъдат немислимо ужасни.

Коркоран загаси фаса от цигарата си и се изкашля.

— Ще дойде момент, когато младежът ще стане безполезен. Понякога корабът ти започва да се пълни с вода и се налага да изхвърлиш баласта през борда.

— Ти винаги си бил кръвожадна душа.

— Приемам го в добрия смисъл.

Президентът се усмихна студено.

Коркоран вдигна рамене.

— Всъщност смятам, че той няма да оцелее при тази мисия. Ако оцелее и се наложи да го жертвам, така да бъде.

— За Бога, Корки, във вените ти кръв ли тече или ледена вода?

— На моята възраст, господин президент, кой може да направи разликата?

Меткалф спа лошо и се въртя през цялата нощ. Не само защото леглото беше неудобно, чаршафите твърди и груби, а хотелската стая непозната, макар че всичко това допринесе. Дължеше се на вълнението, което бе обладало тялото му и което караше мислите му да блуждаят, а сърцето да бие силно. Вълнението, което го обзе, след като видя Лана и осъзна колко много обича тази жена, макар да се самозаблуждаваше от години, че тя не означава за него нищо повече от десетките жени, които бе имал. Вълнението, породено от нейната реакция предната вечер — някакво кокетничене, свенливост, притаен гняв, укор и презрение. Дали го мразеше? Така изглеждаше. От друга страна, той сякаш все още я привличаше, както тя него. Дали не си въобразяваше? Меткалф се гордееше, че уж е трезв, никога не се самозалъгва, но когато опреше до Светлана Михайловна Баранова, губеше дарбата си за обективност. Виждаше я през изкривени лещи.

В едно обаче бе сигурен. Тя се бе променила по начин, който едновременно го възмущаваше и тревожеше. Вече не бе уязвимо и лекомислено момиче. Беше станала жена, самоуверена и уравновесена, примадона, която бе наясно с въздействието си върху хората, съзнаващи силата на нейната красота и знаменитост. Беше по-красива от всякога, но и някак по-твърда. Нежността, уязвимостта — той си мислеше за вдлъбнатото място в основата на шията ѝ, тази нежна и крехка като порцелан плът, която обичаше да целува — бяха изчезнали. Бе развила твърда обвивка. Сигурно я предпазваше, но я правеше също по-далечна и недостижима. Откъде идваше тази твърдост? От кошмара да живееш в Русия на Сталин? От това, че бе пораснала?

Чудеше се също до каква степен тази твърдост бе реална. Защото Светлана беше не само изключителна балерина, но и завършена актриса. Дали не беше обвивка, която надяваше и сваляше?

А също и този неин германски любовник, Фон Шюслер. Беше високопоставен служител от нацисткото външно министерство. Как бе възможно тя да се влюби в такъв човек? Тя и Меткалф никога не бяха

разговаряли за политика, а последния път, когато се видяха, нацистите току-що бяха дошли на власт в Германия. Така че нямаше представа какво е отношението ѝ към нацистите, но баща ѝ бе герой на съветската революция, а нацистите бяха врагове на комунистите. Дали баща ѝ, този голям руски патриот, знаеше за връзката ѝ с Фон Шюслер?

Мисията, с която Корки го натовари, да стигне до Фон Шюслер чрез Лана, да прецени предаността на германеца и да се опита да го вербува, сега му се струваше невъзможна. Тя никога нямаше да сътрудничи на Меткалф, особено ако разбереше какви са намеренията му. Нямаше да позволи да я използват.

Но той не можеше да се откаже сега. Твърде много залагаха на него.

Силно почукване по вратата го събуди напълно.

— Да? — викна той.

Отново се почука — два пъти, още два пъти и накрая веднъж. Беше уговореният сигнал с Роджър Мартин.

— Доброе утро — каза дрезгав глас с лошо руско произношение. Явно беше Роджър.

Меткалф отвори вратата и Роджър веднага нахлу вътре. Беше облечен смешно, в дрипава тъмносиня ватенка, плъстени ботуши и кожен калпак. Ако Меткалф не го познаваше, щеше лесно да го обърка с руски селянин или работник.

— Господи, Скуп, смърдиш ужасно — каза Меткалф.

— Как мислиш, че човек може да си купи тук някакви дрехи? Купих тези от един тип на улицата, който остана много доволен от сделката.

— Е, изглеждаш автентично, бих казал. Все едно идваш направо от колхоза — засмя се Меткалф.

Роджър посочи към плъстените ботуши.

— Тези валейки са дяволски топли. Не е чудно, че руснаците разгромиха Наполеон. „Жабарите“ така и не разбраха какво стана. А защо, по дяволите, не ме предупреди да взема тоалетна хартия?

Той мъкнеше тежък куфар, който остави на пода. Меткалф се досети, че вътре се намираше радиопредавателят.

Не биваше да остава в хотелската стая, разбира се, а Меткалф не можеше да го вземе със себе си на срещите си в министерството на

търговията или в Болшой.

— След като си се облякъл като московчанин, карай докрай — каза Меткалф. — Използвай парчета от „Правда“.

Роджър направи физиономия.

— Не се учудвам защо руснаците изглеждат така потиснати. Да не говорим, че след като се обръснах, минаха десет минути, преди водата в мивката да се оттече. Пробва ли мивката? Абсолютно задръстена.

— Хей, тук да разполагаш със собствена баня е рядка привилегия, Скуп.

— Някаква привилегия. Какво стана снощи?

Меткалф отправи предупредителен поглед към Роджър и посочи към тавана, за да му напомни, че има вероятност стаята да се подслушва. Роджър примигна, отиде до нощната лампа и започна да говори в нея.

— Това откритие, направено от капиталистите и наречено тоалетна хартия, е наистина невероятно. Надявам се руснаците да не откраднат технологията от нас.

Меткалф разбра защо Роджър се държеше по този начин. Шегите и закачките бяха форма на самохвалство, което прикриваше вътрешния му страх. Британецът бе един от най-смелите мъже, които Меткалф познаваше, и бе свикнал да работи под прикритие, но тук, в Москва, нещата стояха по различен начин. Чужденците се брояха на пръсти, следяха ги внимателно и да се смеси човек с местните бе много трудно, отколкото във Франция. Имайки предвид произхода му, Роджър лесно минаваше за французин. Ако във Франция работата на шпионина беше рискована, то в Русия бе направо опасна.

Меткалф се облече бързо и двамата слязоха във фойето да поговорят. В този ранен час сутринта фойето беше празно, с изключение на неколцината набити мъже, облечени в измачкани тъмносини руски костюми, които бяха седнали във фотьойлите и се правеха, че четат вестници. Меткалф и Роджър седнаха в дъното на фойето, достатъчно далеч от агентите на НКВД, за да не ги подслушват.

Роджър говореше бързо и тихо.

— Предавателят не работи вътре, трябва да изберем подходящо място навън, за предпочитане отдалечено. Освен това се налага да го

скрием час по-скоро. Казвай какъв е графикът ти за днес, за да измисля как да действаме.

— Има прием във вилата на американското посолство в гората на югозапад от Москва — каза Меткалф. — Корки ме уведоми за това. Неговият човек в Москва ще ми уреди покана.

— Отлично. Там сме. Но как да се придвижвам из този проклет град без кола? Няма никакви таксита, а руският ми не е достатъчно добър да използвам градския транспорт. Искам да кажа, за Бога, че уж съм твоят шофьор, а те дори няма да ни отпуснат автомобил!

— Ще ни отпуснат — увери го Меткалф.

— Кола с шофьор, който ще е придружител, охрана и надзирател.

— Пробвал ли си в британското посолство?

Роджър кимна.

— Ударих на камък. Тия типове нямат коли дори за себе си.

— Ще попитам в американското посолство.

— Опитай всичко, за което се сетиш. Междувременно успях да си купя стар „Харли-Дейвидсън“. Руският ми е ужасен, но е удивително колко далеч може да отиде британската лира. А също обувки за сняг и компас. Сега трябва да измисля как да се снабдя със самолетно гориво. Почти не се намира в тия времена на купони.

— Без съмнения номерът ще мине само със стратегически подкуп.

— Само да измислиш кого да подкупя — каза Роджър. — За целта ще се наложи пътуване до летището. Ще ми е необходима твоята карта на Москва. Това е моя работа. Ами ти? Влезе ли в контакт снощи?

— Да, влязох в контакт — отговори Меткалф мрачно. После добави тихо:

— Това е моя работа.

След като Роджър си тръгна, Меткалф влезе в ресторанта на хотела да закуси. Настани се на малка маса до пълен, оплешивяващ мъж с червени бузи и нос вследствие на злоупотребата с джин. Мъжът, облечен в костюм от туид на ярки карета, се здрависа с Меткалф.

— Тед Бишъп — представи се той на английски. Явно бе разбрал веднага, че Меткалф е западняк. — Кореспондент в Москва на „Манчестър Гардиън“. Бишъп говореше британския жаргон кокни.

Меткалф се представи с истинското си име. Забеляза, че повечето от масите в слабо осветения ресторант бяха празни, но това бе обичайно за съветските хотели. Те винаги настаняваха чуждестранните си гости заедно, особено онези, които говореха на един и същ език. Вероятно така бе по-лесно за тях да ги следят.

— И ти ли пътешестваш? — попита Бишъп.

Меткалф поклати глава.

— Тук съм по работа.

Бишъп кимна бавно, докато слагаше бучка захар в чашата с горещ чай. Изражението му се промени, явно нещо се сети.

— „Меткалф Индъстрис“ — каза той. — Имаш ли нещо общо?

Меткалф бе впечатлен. Името му не беше обикновено.

— Да — отговори той.

Очичките на Бишъп светнаха.

— Но ще ми направиш ли една услуга? — каза Меткалф. — Предпочитам визитата ми да остане дискретна, така че не споменавай името ми в информацията си...

— Разбира се — Бишъп се оживи от удоволствието, че трябва да пази тайна.

На Меткалф му мина през ума, че макар да се налагаше да внимава с репортера, той можеше да му бъде от полза тук.

— Надявам се, че не си много гладен — попита Бишъп.

— Умирам от глад. Защо?

— Забележи, че захарта в чая дори няма да се разтвори. Толкова чаках, че чаят ми изстина. Така е всяка сутрин. Обслужването е под всякаква критика, толкова бавно, че човек си мисли, че чакат яйцата да бъдат снесени. А когато ти сервират закуската, се оказва две филии черен хляб, масло и едно мазно яйце. И въобще не се опитвай да им казваш как ги обичаш. Те винаги ги поднасят, както на тях им харесват. А това зависи от настроението на Олга в кухнята.

— В такъв случай ще се задоволя с дървени трици.

— И ще ги получиш — отговори му Бишъп с кикот. Целият му корем се разтресе, както двойната брадичка. — Не яж нищо бъркано, предупреждавам те. Вътре наистина слагат дървени стърготини. Казвам ти, че кашата им от трици не става и за изгладнели термити, да ги вземат мътните. — Той снижи гласа си. — И като стана дума за буболечки, не забравяй, че има бръмбари, където и да отидеш.

Гнусните им микрофончета са навсякъде. Обзалагам се, че сега ни подслушват от рецепцията, което обяснява физиономията на регистратора.

Меткалф се засмя, оценявайки чувството му за хумор.

— Руската диета е най-хубавата в света — продължи Бишъп. — Откакто съм тук, съм отслабнал поне десет кило.

— От кога си тук?

— Четири години, седем месеца и тринайсет дни. — Погледна часовника си. — О, и шестнайсет часа. Но кой ти брои.

— Сигурно познаваш Москва много добре.

Погледна подозрително към Меткалф.

— Повече, отколкото бих искал, страхувам се. Какво те интересува?

— О, нищо — отговори небрежно Меткалф. — Нищо конкретно.

Щеше да дойде времето за въпроси, не сега. По-кратко с този тип, каза си Меткалф наум. Той е журналист в края на краищата, обучен да търси новини, да задълбава, да разгадава лъжите на другите. Въпреки това изпитваше истинска симпатия към този английски журналист на тежък пост. Познаваше този тип хора: солта на земята, от нищо не им пука, единственото, което ги плаши, е скуката.

— Нали знаеш как да си обмениш парите, а? Направи го в посолството на страната си, курсът ще е много по-изгоден, отколкото тук, в хотела.

Меткалф кимна. Той вече обмени малко пари тук.

— Ако искаш препоръка за ресторант, може да ти помогна, но списъкът е кратък и тъжен. Интересува ли те истински американски щрудел? Можеш да го намериш само в Кафе „Национал“. В „Арагви“ на улица „Горки“ срещу централната поща сервират приличен шашлик. Също и хубав грузински коняк. В „Прага“ на площад „Арбат“ храната е гадна, но има добър цигански оркестър, а също и танци. Доскоро там свиреше свестен чешки джазов оркестър, но през 1937 година ги изритаха и ги обвиниха, че са шпиони. Сигурен съм обаче, че истинската причина беше, че в сравнение с тях руските джазови изпълнители изглеждаха смешни. Като стана дума за шпиони, Меткалф, не знам дали си бил тук преди, но внимавай.

— Какво означава това? — попита равнодушно Меткалф, прикривайки внезапното безпокойство, което усети.

— Ами, оглеждай се. Предполагам си забелязал момчета та от УМСА?

Бишъп показа с изобилната си брадичка към фоайето.

— УМСА?

— Това, което ние наричаме НКВД. Болшевишките ченгета. Лоши актьори. Те непрекъснато се интересуват къде ходиш, така че внимавай с кого се срещаш, тъй като ще те наблюдават.

— В такъв случай ще е адски досадно. Имам срещи предимно в Министерството на външната търговия. Това ще ги приспи.

— О, не се съмнявам, че си на ниво, но това не е достатъчно в тия времена. Често червените гледат да скалъпят някое лъжливо обвинение срещу вас, капиталистите, ако преговорите не им отърват. Чувал ли си за британската инженерингова фирма „Метро-Викърс“?

Меткалф беше чувал. Година преди да дойде за първи път в Москва, се стигна до сериозен дипломатически скандал, след като арестуваха двама служители на фирмата по обвинение в промишлен саботаж.

— Онези двамата инженери бяха осъдени в Москва на по две години затвор — спомни си Меткалф, — след като две от турбините, които инсталираха, дадоха дефекти. Но не ги ли освободиха, след като нещата се пренесоха в дипломатическата кухня?

— Да — отговори Бишъп. — Но причината, поради която болшевиките се осмелиха да ги закопчечат, бе, че момчетата контактуваха съвсем малко с британското посолство и в Кремъл решиха, че са безопасни мишени, помислиха си, че британските власти ще се отрекат от тях. Имаш солидни връзки с американското посолство, нали?

— Не съвсем — отвърна Меткалф.

Всъщност той имаше само една връзка там, аташе на име Хилярд, с когото Корки му препоръча да поддържа контакти. Но го предупреди, че аташето ще бъде предпазлив и сдържан към Меткалф. Ако нещо му се случеше, ако Съветите го хванеха в компрометираща ситуация, посолството щеше да се разграничи от него.

— Е, предполагам, че ще се сприятелиш с тях съвсем скоро — посъветва го британецът. — Имай предвид това, което ти казах. — Той отпи от чая си. — Може да ти потрябва съюзник. Никога не оставай в Москва без подкрепа.

— Или какво?

— Ще забележат, че си слаб, и ще те ударят. Ако имаш протекцията на някоя институция, вестник или правителствена служба, ще си поне донякъде в безопасност. Но без това ще си уязвим. Ако решат, че си опасен за тях, няма да се поколебаят да те пипнат. Казвам ти го от опит, Меткалф.

Денят бе ужасно студен, толкова студен, че лицето на Меткалф замръзна. От коментарите на московчани разбра, че това бе една от най-студените зими от години. Влезе в магазин за търговия на консигнация на улица „Горки“, където се продаваха дефицитни стоки, недостъпни за руснаците, срещу валута. Купи си кожена шапка — не за маскировка, а за да се топли. Имаше си причина, поради която руснаците носеха тези шапки — нищо друго не бе в състояние да държи топло на главата и ушите през лютата руска зима. Спомни си какъв кучешки студ можеше да скове Москва, такъв студ, че ако оставиш прозореца на дома си открехнат, мастилото в мастилницата ти замръзва. Когато бе тук предишния път, нямаше хладилници дори за привилегированите гости. Двамата с брат си държаха нетрайните продукти отвън на перваза на прозореца, в найлонови торби. Млякото и яйцата ставаха твърди като камък.

Внезапно забеляза, че го следят. Поне двама от набитите агенти на НКВД, които видя във фоайето на „Метропол“, го следваха тромаво, без да се прикриват, което говореше, че или имат слаба подготовка, или умишлено се стремят Меткалф да разбере, че е следен. Меткалф смяташе, че е второто. Отправяха му предупреждение. Ако нямаше представа за методите на руската тайна полиция, можеше да се притесни, да се зачуди дали не го подозират, че не е пристигнал тук само по делови причини. Но Меткалф знаеше много добре как действа тукашната тайна полиция или поне така смяташе. Те следяха стриктно всички чужденци. Бяха като кучета пазачи, които ръмжаха срещу всеки непознат, предупреждавайки го да не доближава. Тези грубияни — защото те наистина бяха грубияни, биячи — се движеха на групи и следяха всички чужденци, за да ги сплашат, да накарат външните посетители в Москва да усещат, че съветската полицейска държава им диша във врата.

Меткалф обаче намираще присъствието на тези тъпащи от НКВД за успокоително. То бе доказателство, че НКВД не го подозира,

колкото и странно да бе. То означаваше, че тайната полиция го смята за обикновен чужденец и нищо повече. Ако подозираха, че е нещо повече, ако знаеха истинската причина, поради която беше тук, НКВД нямаше да пусне по петите му екип от посредствени агенти, а опитни. Не, тези грубияни бяха най-обикновени улични кучета, които го предупреждаваха да стои настрана. Той намираще това за успокоително.

Същевременно присъствието им беше проблем за Меткалф. В определени моменти нямаше нищо против да го следят, дори приветстваше това — например при посещенията си във външнотърговското министерство. Дори предпочиташе да върши работата, която му служеше като прикритие, пред очите на НКВД. Но точно тази сутрин трябваше да им се изплъзне, без обаче да се разбере, че го прави. Ако избягаше на опашката си от НКВД прекалено умело, това щеше да породи всякакви съмнения на „Лубянка“, главната квартира на НКВД, от която всички трепереха. Не само щяха да разберат, че върши нещо подозрително, но и че е нещо повече от обикновен американски бизнесмен. Щяха да узнаят, че е разузнавач.

Тази сутрин щеше да се прави, че разглежда забележителностите, нищо повече. Турист, излязъл на обиколка из руската столица. Трябваше да се държи по подобаващ начин, което предполагаше набор от поведения: никакви явни опити за изплъзване, никакви внезапни стъпки и все пак движенията му не биваше да изглеждат преднамерено спокойни. Не трябваше да създава впечатление, че отива на конкретно място да се срещне с някого, с когото има предварително уговорена среща, а да придаде на поведението си известна доза случайност, спирайки се да разглежда разни неща, привличащи погледа му като при обикновен турист.

Но по някакъв начин трябваше да се изплъзне от агентите.

Възрастна жена продаваше мистериозна безалкохолна напитка от количка. Според табелката беше лимонада, както руснаците наричат всяко газирано питие. Дълга опашка от руснаци с кожени ушанки, чиито краища стърчаха като магарешки уши, чакаха с волско търпение да изпият срещу няколко копейки разреждения с газирана вода червен сироп, при това от една-единствена чаша. Меткалф поспря, давайки вид, че опашката е възбудила любопитството му, очите му уж оглеждаха тълпата, установявайки в същото време позицията на

хората, които го следяха. Единият беше на неколкостотин метра зад него и вървеше бавно. Другият — в телефонната будка на отсрещната страна на улицата се правеше, че говори по телефона. Бяха в готовност.

Наблюдаваха го, спазвайки една и съща дистанция, като по този начин му показваха, че е следен. Ако се приближат, нямаше да е така правдоподобно; да се отдалечат щеше да е непрактично.

Меткалф продължи да върви по широкия булевард, без да бърза, с поведението на турист, който наблюдава живота в непознат град. Вятърът бе пронизващ и навяваше от време на време снежинки и ледени кристалчета. Обувките му — лъснати кожени обувки на богат американец, а не валенки — хрускаха върху снежните преспи. Не след дълго му се лепна възрастен мъж, който продаваше „Труд“, „Известия“ и „Правда“. В едната си ръка държеше няколко броя малка червена книжка, която развя пред Меткалф.

— Половин рубла за тази песнопойка — викна беззъбият старец отчаяно. — Съдържа всички най-велики съветски песни. — Той запя с тънък, насечен глас: — „Сталин, велик баща, нашето слънце, нашият съветски пътеводител...“

Меткалф му се усмихна, кимна и спря. Хрумна му една идея. Идваше трамвай, който се движеше по линията „У-кашка“, известна още като „болшая кругосветская“, която минаваше покрай „Садовое кольцо“. Забеляза с периферното си зрение, че се движи бавно. Единият от агентите беше на отсрещния тротоар и разглеждаше витрината на магазин с надпис „Обувь“ /обувки/. Всъщност той наблюдаваше отражението му върху стъклото. Другият вървеше откъм неговата страна на улицата, спазвайки дистанцията. Всеки момент той щеше да се изравни със старицата, която продаваше лимонада, и ако Меткалф уцелеше момента, видимостта на преследвача му щеше временно да се изгуби. Доближи до беззъбия възрастен продавач на вестници и измъкна портфейла си. Наблюдателят му по-надолу на улицата виждаше как Меткалф спира да си купи песнопойка, което щеше да отнеме около трийсет секунди поне, тъй като старецът без съмнение щеше да се опита да му продаде и още нещо. Така човекът от НКВД щеше да е спокоен, че през няколкото секунди, когато щеше да загуби видимостта към Меткалф, няма да изпусне нищо.

Меткалф подаде на стареца една рубла.

— Ай, вот, спасибо, барин — каза продавачът, изразявайки благодарността си с учтивия, почти угоднически език, на който мъжиците в миналото са се обръщали към дворяните. Руснакът остави малката купчина книжки върху сергията си, за да може да прибере рублата, но Меткалф не го изчака да му подаде песнопойката. Вместо това се стрелна край мъжа към бордюра и скочи в движещия се трамвай. С десния крак стъпи на железния ръб на трамвая с три вагона, докато с дясната ръка се хвана за метален фланец и така успя да се закрепил. За щастие трамваят не се движеше бързо, че Меткалф да се нарани. Отвътре се чуваха викове. Беше женски глас, най-вероятно на стрелочничката, възрастна жена, която помагаше при завъртането на ръчката, за да се движи трамваят по релсите.

Обърна глава и установи, че се е качил на трамвая, без да го видят. Докато вагоните се клатушкаха с грохот по улицата, Меткалф забеляза, че единият от наблюдателите, онзи, който зяпаше във витрината на магазина за обувки, не бе мръднал от мястото си. Не беше видял нищо. Другият крачеше покрай дългата опашка за лимонада; от равнодушния му поглед се разбра, че той също не бе съзрял нищо нередно. Явно си мислеше, че американският обект все още се пазари с едноръкия вестникар. Само старецът видя как скочи върху трамвайната платформа, но докато преследвачите му стигнеха до него да го разпитат, Меткалф щеше да е изчезнал.

Меткалф си проправи път през претъпкания трамвай до кондуктора, пускайки шепа копейки в кутия за монети. Всички дървени седалки бяха заети — повечето от мъже, макар че жени на всякаква възраст стърчаха прави.

Измъкна се, макар и временно. Само че сега правилата щяха да се сменят. След като им станеше ясно, че е изчезнал, те вече щяха да го наблюдават с по-голямо подозрение. Щяха да подсилват наблюдението и да го смятат за враг. Вече никога нямаше да може да ги изиграе толкова лесно.

Слезе от трамвая на „Петровка“, един от главните булеварди в центъра на града. Там се намираха огромни къщи, където някога бяха живели най-богатите руски търговци, палати, превърнати в хотели, посолства, жилищни сгради и магазини. Веднага позна четириетажната сграда с класическа фасада. В нея живееше Лана заедно със своя стар баща Михаил Иванович Баранов, генерал от

запаса, сега мобилизиран в Комисариата по отбраната. По време на престоя си в Москва преди шест години Меткалф я бе посещавал няколко пъти; можеше да намери апартамента ѝ по памет.

Той обаче не спря пред сградата, а я задмина и продължи към хотел „Аврора“ през една пресечка. Мина покрай няколко магазина: хлебарница, месарница, където Меткалф се съмняваше, че има какво да се купи, и магазин за дамска конфекция, чиито витрини му позволиха да огледа пешеходците зад гърба си. Някои от хората бяха слезли от трамвая заедно с него — няколко жени на средна възраст, една млада жена с две малки деца, старец. Никой от тях не будеше тревога. Спря уж да разгледа изложените на витрината стоки, но всъщност разучи останалите пешеходци. След като се увери, че не го следят, се обърна, пресече улицата, давайки вид, че чете туристическа обява, рекламираща красотата на Сочи. Резкият завой щеше да обърка преследвачите му и да ги принуди да променят позициите си. Но явно никой не го следваше. Уверявайки се, че не е довел опашка до жилището на Лана, той измина разстоянието до следващата пресечка, свърна по нея, заобиколи сградата и мина на отсрещния тротоар.

В Большой Лана беше под охрана като всички балерини, особено прима балерините. Тук обаче достъпът до нея щеше да е по-лесен; такъв поне бе замисълът на Меткалф. Той вдигна глава към четвъртия етаж и огледа редицата прозорци от апартамента на баща ѝ. Забеляза сянка.

През тънките завеси на единия прозорец се очертаваше силует, който той разпозна и от който дъхът му секна. Стройна млада жена стоеше до прозореца с едната си ръка на хълбока, а с другата жестикулираше явно към събеседник, който не се виждаше. Беше Лана извън всякакво съмнение. Дори само като очертания беше изключителна, до болка красива. Изведнъж осъзна, че не може да понесе да стои навън в мразовитата и ветровита Москва, като знае, че вътре само на неколкостотин метра от него се намира Лана. Предната нощ тя го отблъсна презрително, отритна го със смесица от ненавист и без никакво съмнение — страх. Тя едва ли щеше да изпита по-малко уплаха, ако го видеше сега.

Но откъде идваше този страх? Дали това бе фобията, която всички руснаци изпитват към чужденците, притеснение Да не я видят,

че контактува с капиталист? Или страхът ѝ бе свързан по някакъв начин с отношенията ѝ с Фон Шюслер?

Дали не я бяха предупредили? Каквато и да бе причината за страха ѝ, Меткалф можеше да разбере само като се срещне с нея. Той трябваше да я увери, че я разбира. Да ѝ помогне да преодолее този страх.

Застанал близо до входа на Лана, той измъкна сгънат на руло брой на „Известия“ и се направи, че чете. Постоя така няколко минути с вестника в ръка и зачака. Накрая, когато наоколо не се виждаше никой, влезе в жилищната сграда. Вътре не се забелязваше охрана, тъй като тук не живееше нито един високопоставен член на правителството. Качи се на бегом по стълбите до четвъртия етаж.

Входната врата на нейния апартамент, като много входни врати в тази и в други жилищни сгради в Москва, беше облицована с ватирана кожа. Меткалф знаеше, че предназначението на ватата не беше само да пази по-добре от студа; тя предпазваше също от подслушване. Хората тук непрекъснато се притесняваха да не ги подслушват.

Натисна звънеца и зачака. Обзе го странно предчувствие. Пулсът му се ускори. След около минута чу тежки стъпки. Не бяха стъпките на Лана. Дали не бяха на баща ѝ?

Вратата се отвори бавно и отвътре се показа сбръчканото лице на старица, която го изгледа подозрително, малките ѝ очички бяха влажни и почти скрити зад бръчките. Беше облечена в груба жилетка с фина дантелена яка и носеше ленена кухненска престилка.

— Да? Кого вам надо? — попита го тя. Меткалф веднага позна не лицето, а типа. Старицата принадлежеше към един особен отколешен вид, руската бабушка, дума, която означаваше баба, но в действителност с нея назоваваха всяка възрастна жена и в това имаше дълбок смисъл. Бабушката беше централната фигура в огромното руско семейство, корава, но любеща, трудолюбива родоначалничка в едно общество, в което мъжете умират преждевременно от войни или пиене. Беше майка и баба, готвачка и прислужница едновременно.

Меткалф знаеше, че тя не беше баба на Лана, нейните баби и дядовци не бяха живи. По-вероятно беше готвачка и прислужница, рядка привилегия, от която се ползваха определени членове на руския елит.

— Добро утро, бабушка — заговори нежно Меткалф на руски. — Дошъл съм да се видя със Светлана Михайловна.

— А вие сте? — попита старицата, мръщейки се.

— Моля, кажете й, че е... Стива.

Бабушката се намръщи дори още повече и го изгледа накриво, а очите ѝ съвсем потънаха в гънките на кожата ѝ. Тя блъсна вратата. Меткалф чу гътренето на краката ѝ към вътрешността на апартамента. Лана и баща ѝ нямаха домашна прислужница преди, спомни си Меткалф. Прислужница или готвачка бе рядка привилегия в тия времена. Дали това не беше привилегия, която Лана бе получила като прима балерина на Большой?

След минута вратата отново се отвори.

— Тя не е вкъщи — каза старицата със заядлив и груб тон.

— Знам, че е тук — настоя Меткалф.

— Не е тук — сопна се бабушката.

— Добре, а кога ще се прибере? — попита Меткалф.

— Тя никога няма да се прибере. Не и за вас. Никога. Никога вече не идвайте тук.

И тя тресна вратата.

Лана беше не само уплашена, тя беше ужасена. Отново го отблъсна, точно като предната вечер, но защо? Това не беше импулсивна реакция на влюбения, който се чувства отритнат. Не, имаше нещо по-дълбоко. Не можеше да е само страхът от контактуване с чужденец. Това не обясняваше защо тя го отпрати, след като прислужницата се увери, че е сам. Дори само от любопитство щеше да го пусне, да попита какво иска, защо е в Москва, защо толкова настоява да я види. Той познаваше Лана. Тя беше любопитна жена, непрестанно го разпитваше за живота в Америка или за пътуванията му по света. Беше като дете в това отношение, въпросите ѝ никога не свършваха. Не, при условие, че можеше да разбере защо Меткалф е дошъл, защо иска да я види, тя не би устояла на изкушението. Освен това се бе убедил, че на нея лесно ѝ минаваше ядът. Нямахше логика в това, че продължаваше да го отпъжда, и той не можеше да се начуди защо.

Припомни си намръщеното и сбръчкано лице на прислужницата. Защо имаха прислужница, след като нито Лана, нито баща ѝ се

нуждаеха от нея? Домакинството им се състоеше само от двама души и винаги Лана готвеше на своя овдовял баща.

Дали бабушката беше истинска прислужница? Или нещо като пазач, наблюдател, прислужница, прикачена към нея? Дали старата жена не беше изпратена в къщата на Лана да я следи, да я надзирава?

Но в това нямаше логика. Лана не бе някаква важна личност. Беше балерина, нищо повече. Все имаше някакво просто, правдоподобно, логично обяснение за присъствието на тази прислужница: бабушката не беше нищо повече от перчене от страна на една толкова видна артистка от национален мащаб. Сигурно беше това. Ами отказът на Лана да се види с него? Сега през 1940 година бе доста по-различно в сравнение с началото на 30-те години. Съветското общество тъкмо се бе измъкнало от периода на големите чистки. Страхът и параноята бяха повсеместни. Ами ако аферата на Меткалф беше известна на властите и те я бяха предупредили да не установява контакт с него? Вероятно това бе причината.

Надяваше се да е така. Защото едно друго обяснение бе започнало да се промъква в главата на Меткалф, една зловеща теория, за която не му се щеше дори да мисли. Беше ли възможно съветските власти да са наясно защо е пристигнал, да знаеха за секретната му мисия? Ако случаят бе такъв, съвсем логично беше Лана да е предупредена да не се вижда с него. А ако беше вярно...

Не му се мислеше за това. Ако случаят бе такъв, щяха да го арестуват още при пристигането му в Москва. Не, не беше възможно.

Слезе по стълбите, погледна през тясното прозорче на стълбището и забеляза нещо, от което се смрази. В задния двор на жилищната сграда стоеше някакъв мъж и пушеше цигара. Стори му се познат. Имаше типично руско лице: високи скули и изваяни черти, с характерното сибирско излъчване в погледа, но с жестоко, безмилостно изражение. Косата му бе гъста и сламеноруса, очите — бледи. Къде беше виждал този мъж? Изведнъж си спомни, че забеляза мъжа пред хотел „Метропол“ да разговаря с друг мъж. Двамата бяха така увлечени в разговора си, че Меткалф ги погледна съвсем бегло. Той имаше навика да хвърля бърз поглед към лицата на хората и да ги съхранява някъде дълбоко в паметта си. Често го правеше. Нито един от мъжете не му обърна внимание и той не се постара да ги огледа по-подробно. Но беше сигурен, че е същият мъж. Как така? Меткалф се

увери, че не са го проследили до тук. Беше се изплъзнал на двамата грубияни от НКВД от фоайето в хотела. Веднага след като скочи от трамвая, провери внимателно кой слезе заедно с него, видя, че всеки тръгна по пътя си. Никой не се мотаеше в околността, беше напълно убеден в това!

Но беше също толкова убеден, че русият мъж с безмилостното лице е същият, когото мярна пред „Метропол“.

А това означаваше, че мъжът не го бе следвал по петите до тук. Наистина бе тревожно. Спомни си стария лозунг, който Корки обичаше да повтаря често: „Единственото по-лошо нещо от това да те следят е да не те следят — защото знаят къде отиваш“.

Русият мъж беше дошъл от „Метропол“ до тук отделно, сякаш е знаел къде отива Меткалф. Откъде? Меткалф не бе споделил с Роджър къде отива, така че няма как да са го подслушали във фоайето.

Явно русият мъж и неговите началници знаеха за връзката му с Лана. За разлика от долнопробните надзиратели от фоайето този агент явно действаше по инструкции от добре информиран източник, който имаше достъп до досието на Меткалф. Това означаваше, че агентът не беше от обикновените оперативни работници, той беше от друга категория, по-опасна категория.

Меткалф остана на стълбищната площадка, наблюдавайки русия мъж от място, където той нямаше да го забележи. Мислеше трескаво. Агентът не го бе видял да влиза в сградата, беше сигурен. Бяха го изпратили да наблюдава, тъй като знаеше как изглежда Меткалф и как е облечен. Затова висеше пред хотела, да огледа крадешком Меткалф и да запомни как изглежда.

Не ме е видял да влизам — осъзна Меткалф. — Той не знае, че се опитам да се видя с Лана.

И няма да узнае, зарече се Меткалф. Беше решен да предпази Лана при всички обстоятелства.

Слезе по стълбите на най-долния етаж и продължи към мазето. Миризмата на пушек се усили: тази сграда се отопляваше не с въглища, а с дърва като повечето сгради в Москва в тия времена на недостиг на въглища и изобилие на дърва. Очукана тежка дървена врата водеше към тъмна изба, чийто под бе зарит от боклуци. Меткалф постоя, за да могат очите му да привикнат към мрака, след което си проправи път покрай струпани купчини от нацепени дърва и

изпочупени стари мебели. Стигна до място, където подът бе кален и хлъзгав, и осъзна, че тук обитателите на сградата си бяха направили нещо като незаконна баня. Горещите бани бяха забранени със закон за жителите на Москва. Системите за топла вода бяха откачени в повечето жилища, за да не могат обитателите им да се къпят по друг начин, освен като си загреят вода на печката. Тази незаконна индустрия процъфтяваше в мазетата на някои от по-големите жилищни сгради, където московчани плащаха безбожни суми за удоволствието да се изкъпят под гореща течаща вода.

Дървата все някак трябваше да се внесат вътре, помисли си Меткалф. Следователно имаше сервизен вход, служебен вход. Огледа се и накрая откри малко грубо стълбище от бетон, което водеше към аварийния изход. Отключи тихичко вратата и бутна бавно едното крило, после надникна към задната уличка. Огледа внимателно и установи, че наоколо няма никой. Русият мъж без съмнение все още стоеше на наблюдателния си пост и чакаше да забележи чужденец, който влиза или излиза от сградата. Едва ли щеше да мръдне от мястото си, тъй като рискуваше да пропусне обекта.

Меткалф излезе от аварийния изход, затвори вратата след себе си и се втурна по уличката, пресечка между няколко големи артерии, която се използваше главно за доставки. Част от магазините, които задмина, докато вървеше по „Петровка“, имаха служебни входове откъм уличката. Обикновено ги заключваха, затруднявайки достъпа. Задмина тичешком задните входове на хлебарницата, месарницата и магазина за конфекция и когато наближи задната част на хотел „Аврора“, започна да крачи бавно и мързеливо.

Огледа наоколо, за да се увери, че никой не го наблюдава, изкачи се по дървените стъпала, до които бяха струпани кофи за боклук, и бутна с юмрук металната врата. Тя не реагира. Отново опита, после натисна бравата и за негова изненада вратата се отвори.

Вътре слабо осветен коридор, където вонеше на цигари, водеше до по-широк коридор. През отворена двойна врата в дъното се виждаше огромната хотелска кухня. Пълна жена с червена коса бъркаше нещо в огромна метална тенджерата; мъж на средна възраст в синя униформа пържеше някакъв мистериозен вид котлети. Те го изгледаха с любопитство, явно опитвайки се да си обяснят какво прави тук един добре облечен чужденец, без да знаят как да реагират.

— О, извинете — каза Меткалф на английски. — Мисля, че се загубих.

— Не разбираю — отговори червенокосата жена, вдигайки рамене.

Меткалф им пусна неразбираща, но учтива усмивка, сви на свой ред рамене и мина през кухнята, а от там — в празния ресторант на хотела. Продължи към фоайето с висок таван, излющена мазилка по стените и персийски килими върху пода. Препарирани глави на елени се блещеха откъм дървени поставки.

Двама млади мъже с делови вид стояха на рецепцията. Те му кимнаха, докато минаваше покрай тях. Никой не го позна, но и не каза нищо. Той беше добре облечен чужденец, който се появи от вътрешността на хотела, следователно беше негов гост. Той кимна леко, но учтиво и се отправи към изхода. Тук можеше просто да се слее с минавачите, след като бе оставил русия мъж пред жилищната кооперация на Лана.

На спирката на трамвая забеляза позната фигура.

Русият мъж с бледи очи. Беше се облегал на навеса на спирката и пушеше, изглеждаше така, сякаш чакаше някого.

Меткалф извърна глава, правейки се, че гледа в друга посока. Мили Боже, помисли си той, този човек е добър. Който и да беше, откъдето и да беше, го биваше и нямаше нищо общо с кретените от НКВД. Беше първокласен оперативен агент.

Защо?

Какво можеше да означава това, че бяха пратили след него човек с такива професионални умения? Можеше да означава... можеше да означава много неща. Но едно бе ясно: по някаква причина съветското разузнаване смяташе, че Меткалф трябва да бъде наблюдаван особено внимателно. Иначе нямаше да пратят подобен професионалист по дирите на най-обикновен бизнесмен.

По челото му избиха капчици пот, след като вените му се изпълниха с адреналин. Дали прикритието ми е компрометирано? — чудеше се той.

Дали знаят защо съм тук?

Единственото решение бе да прецака агента и да го направи безполезен. Беше прекалено добър, опасно добър. Но когато един агент

бъде идентифициран от обекта си, той става безполезен на терена и не остава нищо друго, освен да се оттегли.

Придавайки си приятелско, ако не безгрижно изражение, Меткалф се завлече до дървения навес на спирката, репетирайки наум ролята си: Ужасно съжалявам, но имате ли нещо против да ме упътите? Изглежда, съм се загубил... Срещата лице в лице щеше да доведе до смяна на агента.

Меткалф обиколи спирката втрещен от изумление, сърцето му щеше да изскочи.

Тоя тип наистина си го биваше.

Беше изчезнал.

Американското посолство се намираше на улица „Моховая“, близо до хотел „Национал“ срещу Манежния площад и Кремъл. Сградата беше отблъскваща, а мерките за сигурност — строги. Каква ирония, помисли си Меткалф с мрачна усмивка, докато показваше паспорта си, за да го пуснат.

Руснаците участваха заедно с американците в защитата и охраната на американското посолство. Точно пред входа стояха и американски пехотинци, и агенти на НКВД. Пехотинците бяха поставени, за да държат далеч руснаците; агентите на НКВД имаха сходна задача — да не допуснат някой руснак да нахлуе насила и да се опита да избяга на Запад.

Човекът, с когото искаше да се срещне, бе Амос Хилиард. Той заемаше малък, скромнен кабинет, лишен от лично присъствие. Беше трети секретар и консул. Дребен, оплешивяващ мъж с очила, бледа кожа и толкова нежни ръце, че дори порязване с хартия можеше да бъде фатално, така изглеждаше отстрани.

Но под мекотата на плътта му се криеше сърцевина от стомана. Хилиард беше дотолкова прям, че прямотата му граничеше с безцеремонна откровеност. Меткалф веднага разбра защо недоверчивият по природа Корки имаше доверие в този човек, селско момче от Айова, направил кариера във външната политика. Амос Хилиард беше експерт по Русия, който обаче не вярваше, че съществува подобно животно експерт по Русия.

— Знаеш ли какво е да си експерт по Русия? — попита Хилиард, сумтейки, няколко минути след като Меткалф се настани в кабинета му. — Човек, който е живял в Русия двайсет години или две седмици. Аз не се вметвам в никоя от двете категории. По дяволите, няма такива специалисти. Просто степента на невежество е различна.

Хилиард бе много повече от служител на Държавния департамент, комуто Корки имаше доверие. Той беше един от агентите му. Беше крайно необичайно за Коркоран да позволи на някой от

своите оперативни работници да се запознае с друг. Това бе нарушение на превъзнасяния от него принцип на херметизация.

— В този случай нямаш избор — бе казал Корки на Меткалф в Париж. — Нямам никакво доверие на останалите служители от посолството в Москва. Хилярд е един от малцината, на когото можеш да вярваш, доколкото въобще може да се вярва на когото и да било, макар тази теза да е дискуссионна.

— Дори на теб? — попита Меткалф ухилено.

Коркоран обаче не прие думите му като шега.

— Най-голямата ни грешка неизменно не е ли това, че прекалено много вярваме на себе си?

В очите на старика се четеше присъда, познатият укор, който не бе нужно да се изговаря с думи: „Не бъди толкова самоуверен, Стивън. Може да не си толкова добър, колкото си въобразяваш“.

— Добре дошъл в долината на щастието — каза Хилярд и запали цигара „Кемъл“. — Нашият... общ приятел явно има високо мнение за теб.

Меткалф сви рамене.

— Очевидно е, че той ти вярва безрезервно.

— И на теб. Наистина е рядкост да позволи на двама свои хора да влязат в контакт.

Хилярд поклати глава, сякаш да я почисти, и се усмихна.

— Попитай нашия приятел какво е времето и преди да ти отговори, ще се замисли дали ти е нужно да знаеш.

— Явно Москва е изключение.

— Правилно. Само заради това, че си влязъл в тази сграда, името ти става известно на десетина от моите колеги. Разбира се, ти си американски бизнесмен, нищо повече, но се срещаш с мен, което може да накара един-двама да се замислят.

— Как така?

— Не е това, което си помисли. Аз съм само дипломат, който си върши работата, без да си вдига главата, но тъй като не спадам към никоя от няколкото оформени групички със сходни интереси, това автоматично ме прави подозрителен. Налага се да те предупредя — въпреки че едва ли се нуждаеш от предупреждаване, но ще си го позволя. Не разговаряй с никого друго в тази сграда. Не може да се има доверие на никого. Тук е гнездо на плъхове.

— Двойна лоялност?

— Двойна? — изсумтя Хилиард. — Като цифрата две! Напъни си мозъка, приятелю. Посолството в Москва е започнало да прилича на Анкара или Истанбул през деветнайсети век, гъмжащо от агенти с най-различни намерения и служещи на какви ли не интереси. Гледката е като след повдигане на гниец пън — отдолу използват десетки същества, каквито никога не си виждал, и започват да се щурат неистово. За което обвинявам собственото си правителство. Белият дом на Рузвелт, който е възприел грешна линия. Те непрекъснато си променят позицията за Русия и не могат да вземат принципно решение, така че изпращат абсолютно противоречиви сигнали към нас, хората на терен.

— Ти не си от онези, които смятат г-н Рузвелт едва ли не за червен, нали? — попита Меткалф колебливо.

— Вече не. Но години наред, след като той зае поста, гледаше на Москва през розови очила — няма две мнения по въпроса. Едно от първите неща в програмата му беше да направи онова, което президентите преди него отказаха, след като болшевиките свалиха царя — да признае официално съветското правителство. И го направи веднага. А главният му съветник, най-довереното му лице, Хари Хопкинс непрекъснато хока нас, т.нар. специалисти по Русия във външнополитическите среди, че сме прекалено твърди по отношение на добрия стар чичо Джо Сталин. Абе, момчета, наистина ли не можете да забележите положителните страни на тия хора? Непрекъснато ни повтаря това. Погледни, за Бога, само последния посланик, който Рузвелт изпрати тук!

Меткалф кимна. Последният посланик се бе прочул с това, че ласкаеше Сталин и дори го оправдаваше за кървавите чистки.

— Какво искаш да ми кажеш? Че някои от тукашните ти колеги са меки към руснаците, малко нещо розови? Или че има шпиони, внедрени тук от Кремъл!

Хилиард го погледна неловко. Той прокара нервно пухкавата си ръка през оплешивяващото си теме с русоляв мъх като на бебе.

— Има разлика между шпиони и агент, който работи в полза на някого. Имам предвид хора, които вярват в двойното счетоводство, които си мислят, че могат да работят за нас, като едновременно правят услуги на приятелите си от Червения площад — предоставят им

информация, ходатайстват за тях, дори се опитват да влияят отвътре върху формирането на американската външна политика, да стане тя, как да се изразя, по-хрисима към Москва.

— Както искаш ги наречи — каза Меткалф, — но аз ги наричам предатели.

Хилиард вдигна рамене отегчено.

— Ще ми се да беше толкова просто. Хора като тези са склонни да се ръководят от действията на онези по върховете. След като Хари Хопкинс и Държавният департамент се стремят да изградят силни съветско-американски отношения като противовес срещу нацистите — каквито те бяха преди Сталин да подаде ръка на Хитлер преди два месеца, — за тях е напълно оправдано да сътрудничат на приятелите си от НКВД или Кремъл, нали така? В крайна сметка те работят за каузата. За това са наети. Най-опасни са предателите, които действат, ръководени от любов — те винаги смятат себе си за истинските патриоти.

Хилиард се вторачи в него с пронизващ поглед.

„Какво, по дяволите, се опитваше да каже? — питаше се Меткалф“.

— Ти ми разказваш за посолство на Съединените щати, където не можеш да имаш доверие в собствените си колеги! Където не се знае кой работи за Сталин!

— Както ти казах, това е само една от групичките тук. Само един от елементите. Рузвелт започна да признава отскоро, че чичо Джо Сталин може и да не е толкова добро момче. Започна да осъзнава някои неприятни истини за болшевиките. — Той снижи гласа си. — Виж само какъв чвор изпрати за посланик. Надут донор на предизборната му кампания, мазен нийоркски адвокат, който не знае нищо за Русия, мрази я повече от всички останали. Презира Съветите, без да знае нищо за тях. Няма нищо по-лошо от фанатизъм, основаващ се на невежество. Той също си има своите клакьори, тълпата, която мрази Русия, типовете, които са така уплашени от вируса на болшеvizма, че са готови на всичко, за да саботират отношенията ни с Кремъл. Готови да помогнат на Берлин дори. Гледат на нацистите като на единствената надежда да спрат разпространението на комунизма по света.

— Ти наистина ли искаш да кажеш, че има хора, които работят в полза на Хитлер?

— По същата система на двойно счетоводство, да. Или по-лошо. Проблемът е, че човек така и не е наясно с нещата. Тук е наистина дяволско гнездо на пепелянки...

— Разбрах.

— Но не за това си тук. Ако съм разбрал правилно шифрограмите, очакваш от мен конкретни разузнавателни сведения. Искаш да разбереш какво знаем за съюза между нацистите и Съветите, дали е истински. Или някакъв вид тактика и от двете страни.

— Отчасти за това съм тук.

— И това е голямото неизвестно. Загадката на Сфинкса. Нещото, от което всички се вълнуваме. А ти защо се интересуваш ми е много любопитно?

— Налага се да спрем до тук.

— Херметизация — каза Хилиард, кимайки. — Сегментация. Добре, позволи ми да ти кажа нещо. От година и половина непрекъснато пращам телеграми във Вашингтон и ги предупреждавам, че Сталин възнамерява да подпише пакт за ненападение с Хитлер и знаеш ли какъв бе отговорът им всеки път? Пълно недоверие. Отричане. „Абсурд, подобно нещо не може да се случи никога“ — настояваха идиотите. Марксисткото правителство не би сключило сделка с идеологически враг. Вашингтон така и не може да схване простичкия факт, че единствената грижа на Сталин е да съхрани съветската система. Идеологията няма нищо общо. Това е самосъхранение.

— Знаел си, че ще сключат сделка?

— Имах източници.

— В Кремъл?

Хилиард поклати глава и се усмихна загадъчно.

— Всички знаеха, че Берлин и Москва преговарят, но дори и руснаците не бяха сигурни дали ще подпишат споразумение. Как разбрахме ли? Ще ти разкажа една история. Когато германският външен министър Рибентроп пристигна в Москва да подпише със Сталин пакта, руснаците не разполагаха дори с едно нацистко знаме, за да го издигнат по време на церемонията по посрещането на летището. Търсиха къде ли не и не успяха да намерят. През последните шест

години те отправяха нападки към нацистите и съвсем естествено беше да нямат техен национален флаг. Накрая изровиха някакво подобие на знаме от филмово студио в Москва, използвано във филм с антинацистка насоченост, което естествено е било бракувано.

— Но ти си знаел — настоя Меткалф. — Знаел си, че предстои такава сделка.

Това означаваше, че Амос Хилиард разполага с източник в германското посолство — помисли си Меткалф.

— Тайната на успехите ми, колкото и да са ограничени в Москва, е, че се опитвам да мисля като Сталин — каза дипломатът. — Трябва да призная, че това съвсем не е приятно. Но той е изключително прагматичен човек. Срещал съм се с него; имах възможността да го преценя. Той е безмилостен, но безмилостно практичен. Знам начина му на мислене. За него Франция е бита карта, британците са с ПОДВИТИ опашки, изолирани от континента. Съзнава много добре, че Лондон няма съюзници в Европа — нито един! И Сталин е наясно, че не разполага с друга карта. Знае, че сделка се сключва винаги със силния, не със слабия. Готов е на всичко да държи германците далеч от съветските граници.

— За него дори е още по-добре, ако фюрерът се насочи към Полша, Балтика и Бесарабия.

— Точно така. Хитлер не иска да води война на два фронта. Това ще го унищожи. Ще е истинска лудост да нападне Русия, докато се сражава срещу британците. Това ще разпокъса армията му, ресурсите и ще гарантира неговото фиаско. А Хитлер, каквото и да говорим за него, не е глупак. Което отново ни връща към загадката на Сфинкса, голямото неизвестно. Истински ли е този съюз между Хитлер и Сталин? Добре, позволи ми да ти отговоря. По дяволите, истински е. Истински като войната. Като самолюбието им.

Меткалф кимна, а в главата му мислите напиреха. Изведнъж му хрумна една идея, нещо в подсъзнанието му, което още не бе напълно оформено...

— Но ако този съюз е истински, с нас е свършено — каза той. — Въоръжен съюз между двете най-големи империи в Европа с огромни армии и милиони войници. Те може да сринат и оплячкосат Европа, да си я поделят, а после и останалия свят, да преначертаят картата и ние няма да можем да ги спрем.

— Сега разбирам защо нашият общ приятел ти има доверие. Ти си със стратегическо мислене.

— Сталин водеше преговорите с Рибентроп лично, нали така?

Хилиард кимна.

— Едва ли щеше да го направи, ако не е възнамерявал да направи този пакт действащ.

— А когато подписаха пакта, чичо Джо вдигна наздравица за Хитлер и го нарече молодец.

— Добро момче.

— Знаеш ли руски?

— Малко — отвърна Меткалф. — Колкото да се оправям.

— Сега Съветите купуват от германците за милиони марки турбини, бормашини за оръдия, стругове, противовъздушни оръдия. Това опира до репутацията. Да не мислиш, че германците ще продават на Русия подобна продукция, ако не ги смятат за военни партньори? Аз поне не мисля така. Ние се намираме в тежка ситуация, Меткалф. Мислиш ли, че Вашингтон желае да се включи в тази война? Да не смяташ, че Рузвелт е готов да воюва едновременно с Русия и Германия?

— Единствената ни надежда е да се спречат помежду си.

— Ще ти се, Меткалф. Ти май сънуваш. Тия диктатори знаят, че заедно са много силни — те биха могли заедно да си поделят света между себе си. Освен това чувам от британските приятели тук, че в правителството на Чърчил има високопоставени служители, макар и не самият Чърчил, които натискат за отделен мирен договор с Германия срещу Съветите.

Меткалф прехапа дясната си устна и се замисли.

— Познаваш ли добре персонала в германското посолство?

Хилиард го изгледа предпазливо.

— Доста добре. Какво точно те интересува.

— Един втори секретар в германското посолство на име Фон Шюслер.

Дипломатът кимна.

— Посредствен. Аристократ, произхожда от висшата класа, което е единствената причина да получи пост в германското външно министерство. Кръгла нула. Какво те интересува за него?

— Имаш ли представа за действителните му политически възгледи?

— А — каза Хилиард, разбирайки въпроса. — Има наистина хора в германското посолство тук, на които, как да се изразя, не им пука за нацистите. Предани германски патриоти, които обичат Германия, но мразят нацистите, които биха направили всичко, за да свалят Хитлер. Членове на нелегално антинацистко движение. Но Фон Шюслер? Едва ли. Той си пада по охолния живот. Не мисля, че изповядва някаква идеология. Ще направи каквото му кажат. Доколкото мога да преценя — а аз съм се срещал с човека само няколко пъти, — той страда от самозаблудата, че е наследник на велики пруски благородници. Жадува за слава. Но не е смел. Слаб, суетен мъж. Фон Шюслер прави каквото му наредят. Единствено иска да се усамоти в замъка си със своите ордени. И пише мемоари, както чувам. Боже.

— Ясно — каза Меткалф.

Той вярваше в преценката на Хилиард.

Слаб, суетен мъж. Не е герой, който би проявил смелостта да се включи в антинацистко нелегално движение. Следователно не беше от хората, които биха станали предатели. Разбира се, това бе преценката само на един човек, но ако Хилиард се окажеше прав, Фон Шюслер не беше подходящият човек за задачата на Корки. Не е смел. Това не отговаряше на портрета на един двоен агент. И въпреки това Корки го изпрати да прецени дали германецът става за вербуване. Как беше възможно Корки да се е подвел? Той имаше източник в Москва, Амос Хилиард, който можеше да го предупреди да не си прави труда.

Меткалф беше озадачен.

— Виж, не знам какви са ти намеренията, но ако искаш да се срещнеш с този човек, мога да те уведомя, че двамата с неговата руска балерина ще са на дачата довечера.

„Неговата руска балерина — повтори Меткалф наум. — Лана“.

— Това е центърът на социалния живот на дипломатическата общност. Въобще тук, в долината на щастието, е един безкраен празник.

— Ще бъда там — каза Меткалф и се изправи, същото направи и Хилиард.

Дипломатът излезе иззад бюрото и Меткалф му подаде ръка. Той се изненада, когато дребният мъж вместо да му стисне ръката, го прегърна с мечешка прегръдка. После разбра защо, когато Хилиард прошепна в ухото му:

— Пази си гърба, чуваш ли? Направи на себе си и на мен една услуга, Меткалф. Никога вече не идвай тук.

Меткалф взе ключа от хотелската си стая от възрастната жена, дежурния, която седеше до бюрото на неговия етаж и наблюдаваше кой влиза и кой излиза. В „Метропол“, като във всеки съветски хотел, гостите оставяха и получаваха ключовете си от дежурния, която в повечето случаи беше възрастна жена като настоящата и седеше там по всяко време на деня, а нощно време дремеше с глава върху бюрото. Предполагаше се, че тази архаична система е предназначена да накара гостите да се чувстват в безопасност, да е сигурно, че ключовете се дават на когото трябва, но истинската причина бе, разбира се, гостите да бъдат държани под око от съображения за сигурност. Всичко в Москва се правеше заради сигурността — сигурността на държавата.

Първата му мисъл, когато отключи вратата, беше, че камериерката още не бе идвала да почисти и да разтреби стаята. Кое то бе странно, като се имаше предвид късният следобед. След като очите му привикнаха с мрака, разбра нещо, което го жегна като удар в слънчевия сплит — стаята му бе претърсвана. Теоретично, това не трябваше да го изненадва, тъй като руснаците обикновено претърсваха стаите на чуждестранните посетители. Но в конкретния случай беше направено грубо, очевидно, показно, за да може той да разбере.

Цялата стая бе обърната надолу с главата. Куфарът, който заключи, преди да излезе тази сутрин, зееше отворен, ключалката беше счупена, съдържанието, старателно сгънато в Париж, разпиляно по леглото и по пода. Беше пълен хаос, безумие.

Двата костюма, които закачи внимателно в дрешника, не само се въргаляха на пода, но и бяха раздрани, сякаш някой беше търсил скрити джобове. Кожените колани, както и подметките на обувките му бяха разрязани. Дори подплатата на куфарите му беше разпрана. Въобще не си бяха направили труда да прикрият тършуването, направено с агресивност, която го порази.

Той влезе в стаята, вдигна кожения куфар „Хермес“ и провери месинговите ключалки. В някои от тях бяха скрити части за миниатюрния радиопредавател, който можеше да бъде сглобен в

случай на нужда. Повечето като че ли си бяха на мястото си, доколкото успя да установи, включително кристалът, най-важният компонент на предавателя, без който той не можеше да оперира. За късмет не бяха открили частите, бяха умело скрити. Разбира се, тук се намираха само миниатюрните компоненти на предавателя, останалата част от апарата бе скрита от Роджър някъде из боровите гори край Москва, недалеч от дачата на американското посолство.

После се сети за опакования пистолет „Уебли“, който скри внимателно в рамката на леглото. Наведе се и установи, че мястото, което бе отковал, за да мушне пистолета, и после заковал, беше разцепено. Оръжието го нямаше.

Седна на стола, а сърцето му биеше лудо. Защо бяха обърнали всичко наопаки с такава показност, така грубо! Какво означаваше това? Те — съветските служби за сигурност, той не знаеше коя от тях — го предупреждаваха, даваха му да разбере, че го подозират. Прокарваха чертата върху пясъка и сякаш му казваха да не я престъпва, да внимава къде стъпва, да е наясно, че го следят.

Но за да се отпрати подобно предупреждение, се изискваше разрешение от горе, от самия връх на службата за сигурност. Това го тревожеше най-силно. По някаква причина го причисляваха към специална категория — някои високопоставени фигури явно имаха основателни причини да го подозират, че той не е обикновен бизнесмен. Дали това не означаваше изтичане на информация?

Трябваше да се свърже с Корки да го уведоми. Обикновено той не търсеше Коркоран, освен ако не се налагаше да бъде взето решение на неговото равнище — сигурността на терена изискваше изолиране на агента от командната централа колкото може по-дълго. Но естеството на това нахлуване, защото беше точно такава, говореше за пробив в сигурността и Корки трябваше да бъде уведомен незабавно. Довечера възнамеряваше да отиде в дачата на американското посолство край Москва. В мига, в който успееше да се измъкне незабелязано, щеше да отиде в гората, ориентирайки се по предварително уговорената с Роджър маркировка. Щеше да намери предавателя, да инсталира в него кристала и другите компоненти, укрита в куфара, и да се опита да се свърже с Корки.

Но трябваше да стигне до дачата, без да го проследят. Това бе най-голямата трудност. Пазвантите във файето веднага щяха да

тръгнат след него, което не бе най-големият проблем. Но същото щеше да стори агентът с безцветните очи и русата коса, който и да беше той. Никой друг освен Амос Хилиард не знаеше, че планираше да отиде на приема довечера, а той едва ли щеше да уведоми някого другото освен посланика може би. От друга страна, ако в НКВД знаеха, че Лана ще бъде на приема довечера, а без съмнение те бяха узнали за срещата му с нея в Болшой, наблюдателите му щяха да се досетят, че той може да се опита да получи покана. Трябваше да вземе мерки най-малкото да създаде впечатлението, че се колебае, което щеше да ограничи кръга от преследвачи.

Тъкмо започна да обмисля какво да направи, докато се бръснеш, когато на вратата се почука. Меткалф се избърса с грубата съветска хавлиена кърпа и отиде до вратата да отвори.

На прага стоеше Тед Бишъп, британският журналист, който изглеждаше доста раздърпан. Вратовръзката му висеше накриво, маншетите на ризата му бяха разкопчани, лицето — зачервено. Стискаше в ръка бутилка скоч.

— Проклетата дежурная не искаше да ми каже номера на стаята ти, докато не я излъгах, че съм твой брат. Представяш ли си! Висок, красив американец като теб и трътлесто британско джудже като мен — братя!

Той говореше завалено, явно беше пиян.

— Тя сигурно си е помислила, че сме осиновени. Господ да ме убие!

Бишъп огледа разхвърляната стая на Меткалф учудено.

— Тук наистина човек не може да разчита на нормално обслужване, а? Имам предвид, че камериерките в „Метропол“ са гола вода.

Меткалф го издърпа в стаята и затвори вратата.

— Дали претърсват стаите на всички чужденци? — попита той. — Дори на бизнесмените, които се опитват да сключат с тях сделки? Не се учудвам, че съветско-американската търговия не върви.

— Те ли са направили това — викна Бишъп, ръкомахайки из стаята, след което се просна върху единствения стол. — Дявол да ги вземе! Педерастии! Взели ли са ти паспорта?

— Не — отговори Меткалф. — За щастие е заключен в рецепцията.

— Кое то не значи, че не проучват как да го фалшифицират. Напоследък не им попадат често американски паспорти. Какво ще правиш, ще размажеш хлебарките, които са пуснали по петите ти?

Меткалф кимна.

— Няма да им хареса. Това ги настървява като стършели. Обичат да знаят всяка стъпка на чуждестранните си гости. Имаш ли чаша, водна или друга, всъщност две?

Той разклати бутилката, държейки я за гърлото.

— Разбира се — каза Меткалф, вдигна прашна чаша от бюрото и я подаде на журналиста.

— Нямаш ли повече?

— Страхувам се, че са ми оставили само тая.

Бишоп наля няколко пръста скоч.

— Ти си щастливец тогава — каза той, надигна чашата и отпи яка глътка. — Това дори не е скоч, а шибана водка. Слагат й някакъв скапан карамел за оцветяване и печелят в замяна твърда валута. Пълнят с помия стари бутилки „Джони Уокър“. Не е чудно, че няма бандерол върху тях.

— Аз не искам, благодаря — каза Меткалф, не че Бишъп му предложи.

— Жалка кафява водка — продължи да къльне Бишъп. — И я наричат скоч. Не ти ли се къса сърцето? Това е нещо като метафора за целия им скапан режим, бих казал, ако въобще може да става дума за метафори. Ще излизаш ли довечера? Имаш ли някакви планове?

— Ще се видя с приятели.

— Ясно — Бишъп го изгледа през ръба на чашата си. — Приятели бизнесмени, предполагам.

— Нещо такова.

— Продавате им въжетото, а?

— Моля?

— Въжетото. Продавате на руснаците въжетото. Не си ли чувал някога тоя лаф?

— Страхувам се, че не.

Бишъп му хвърли замъглен поглед с кръвясалите си очи.

— Самият Ленин го е казал. Капиталистите ще ни продадат въжетото, с което ще ги обесим.

Внимавай, помисли си внезапно Меткалф. Британският кореспондент беше пиан, но под алкохолното му опиянение се криеше дълбока, трайна омраза към съветския режим. Спомни си думите на Хилярд: „...Групичката, която мрази Русия... и е готова да помогне на Берлин с каквото може... Те смятат нацистите за единствената надеждна спирачка срещу разпространяването на комунизма по света...“

Беше ли Тед Бишъп част от тази групичка? Журналистът бе акредитиран от години в Москва, което означаваше, че има добри източници за информация, но не беше ли възможно размяната на информация да върви и в обратната посока? Дали той не снабдяваше като отплата някои от източниците си със сведения? Не беше задължително тези източници да са от съветското правителство, а сред работещите тук чужденци.

Всеки в Москва преследваше свои цели. Пълна мъгла. Как точно се бе изразил британският премиер миналата година? „Не мога да прогнозирам действията на Русия. Това е загадка, обвита в мистерия във вътрешността на енигма.“ Още по-смущаващи и по-тайнствени бяха думите на Хилярд за „гнездото на плъховете“ сред специалистите за Русия тук. Пази си гърба — предупреди го Хилярд.

Бишъп жестикулираше като луд, докато дърдореше гръмогласно.

— Ти и приятелчетата ти бизнесмени сигурно си мислите, че сте тук да правите пари, но в действителност не помагате ли на Съветите да изграждат военната си машина? Мамка му, вашият „Дъглас Еъркрафт“ прави самолети за руски и не ви идва въобще наум, че тия птички ще пускат бомби над Лондон, ако не е така, значи съм епископът на Кентърбъри. „Юнайтед Енджиниъринг Фаундри“ строи алуминиев завод край Москва, най-модерният алуминиев завод в света, по-фантастичен и от вашите в Америка, за да се произвеждат тия бомбардировачи. „Дженерал Електрик“ пък продава турбини с малобабитни електроцентрали на комунистите, строите им стоманодобивни заводи и доменни пещи, по-бомбастични и от тези на янките в Индиана... А, не знам какви ги дрънкам, Меткалф. Не ми обръщай внимание.

Меткалф се засуети из стаята, докато Бишъп бръщолевеше, събирайки разхвърляните дрехи и сгъвайки онези, които не бяха разпрани. Ако смяташе да ходи на партито на американското

посолство довечера, трябваше да побърза, което означаваше да се отърве от наквадения британец.

Бишъп отпи още една яка глътка от „кафявата водка“. После снижи гласа си и започна да шепне:

— Може би не бива да го споделям с теб, Меткалф, но знам от сигурен източник, едно птиче, което работи за един тип в централата...

— За кого? — попита Меткалф, обзет внезапно от чувство на тревога.

— Така му викам — централата... — продължи Бишъп. — Та птичето ми довери, че човекът на Сталин — Молотов заминава утре сутринта за Берлин. Тръгва от Белоруската гара утре сутринта с голяма делегация.

— Наистина ли? — каза Меткалф равнодушно.

Ако беше вярно, новината си я биваше. Щом Сталин изпращаше външния си министър в Германия, значи се опитваше да укрепи връзките си с нацистите...

— Британците се отнасят несериозно към Съветите — каза Бишъп, клатушкайки се — Но когато научат за това, яко ще се напикаят. Лондон смята, че руснаците може да са подписали тъпо парче хартия с фрицовете, но тайно ги мразят. Простотии! Това звучи ли ти като неутрална позиция, Мет...

— Това вярно ли е?

Бишъп вдигна едва пръста си и го размаха пред Меткалф. Той се оригна и после се олюля напред-назад.

— Безупречен източник, както ти казах. — После свали пръста си, облегна се назад със зяпнала уста. — Не ме будалкай.

— Не се тревожи, Тед.

— Тревогата и моя милост сме близнаци, както обичам да казвам — избоботи Бишъп и добави тихичко: — Ти не си ли шпионин, а? Тая история с бизнеса не е ли класическо прикритие?

Меткалф се смрази. Успя да се усмихне, подготвяйки се да каже нещо умно като опровержение, но в същия миг британецът избухна в смях, който постепенно стана задавен, и се втурна към банята, блъскайки вратата след себе си. Меткалф чуваше как се дере и пъшка.

— Добре ли си? — викна Меткалф, но единственият отговор от страна на Бишъп бе охкане, последвано от още напъни за повръщане. Меткалф поклати глава и започна бързо да се облича. Каквито и да

бяха тайните връзки на Тед Бишъп, той си беше пияница, прям и простосърдечен, което го правеше повече досаден, отколкото опасен. След няколко минути се чу водата в тоалетната и Бишъп се показва, хилейки се тъпо.

— А, Меткалф — промърмори той, — ще ми оставиш ли пастата си за зъби и крема за бръснене, като си тръгваш от Москва? Тук е наистина дяволски трудно да се снабди човек с подобни неща, а?

Роджър все още не се беше върнал в „Метропол“. Номерът бе да стигне до дачата на посолството, без да го проследят, което изключваше поръчка за кола и шофьор чрез „Интурист“ или повикване на такси, ако въобще можеше да се намери. Един от младежите на рецепцията, по-приятелският от двамата, му се усмихна, докато Меткалф доближаваше.

— Нуждая се от превоз — каза Меткалф.

Говореше руски, но развалено, с нарочно неправилен акцент. Ако руският му бе прекалено разговорен, щеше да предизвика подозрения. По-добре беше да звучи като безпомощен чужденец.

— Превоз?

— Кола.

— Мога да звънна в „Интурист“ — каза регистраторът и се протегна към телефона.

— Не — ухили му се Меткалф. — Нищо официално. Аз — е, искам да си остане само между нас, момчета, нали? Лично е.

Регистраторът бавно повдигна брадичката си, присви очи, а устните му се изкривиха леко в разбираща усмивка.

— Лично — повтори той.

Меткалф снижи още повече гласа си.

— Замесена е жена, разбираш ли? Красиво момиче. Очи черни — добави той, имайки предвид старата руска песен. — Тя е екскурзовод в „Интурист“ и се притеснява шефовете ѝ да не научат... разбра ли?

Руснакът разбра.

— Не искаш да намесваш никого от „Интурист“ — каза той, кимайки. — Но това е доста трудно, сър. „Интурист“ е официалната ни организация, обслужваща чуждестранните туристи. — Той вдигна безпомощно рамене. — Москва не е Лондон или Ню Йорк, сър. „Интурист“ е единственият официален превозвач за чужденци.

— Абсолютно — каза Меткалф и съвсем дискретно бутна дебела пачка рубли под тезгяха, прикрити зле под листовка на „Метропол“. — Трудна ситуация наистина. Ако можеш да измислиш нещо, каквото и да било неофициално транспортно средство, с което да стигна до моите очи черние, ще бъде оценено високо.

— А, да, сър — каза чиновникът, изведнъж ентузиазирано. — На любовта винаги трябва да се даде път.

Той изчезна в офиса си и се върна след около минута. Наведе леко глава, за да не може да го чуе колегата му в другия край на рецепцията, който разговаряше с група българи. — Трудно е да обещава твърдо, но може да се измисли нещо. Но ще ми създаде известни неудобства.

Меткалф кимна. Той подаде на регистратора ръка, в която бе пхнал още една пачка рубли, по-дебела и от първата.

— Каквото и да е.

— А, да, сър. Може би ще ви помогна. Заповядайте, елате с мен...

Руският младеж излезе от рецепцията и се отправи бързо към входната врата на хотела, а Меткалф го последва. След няколко минути регистраторът махна на голям очукан пикап за доставки с надпис „Молоко“ /мляко/. Младежът отиде при шофьора и му каза нещо. После се върна при Меткалф.

— Този господин твърди, че в тия времена трудно се намира бензин и че е много скъп.

Меткалф отново кимна и бутна на регистратора още една пачка рубли. Руснакът пак отиде до шофьора, подаде му парите и се върна при Меткалф.

— Елате, сър — каза той, заведе го до задната част на пикапа и отвори вратата.

Меткалф се качи. Вътре имаше само няколко щайги с бутилки мляко и сандъчета с лук, който смърдеше отвратително. След като вратите се затвориха и вътре настана почти пълен мрак, Меткалф чу дрезгавия глас откъм шофьорската кабина.

— Накъде да карам?

Меткалф упъти шофьора, без да споменава за вилата на посолството, а само му описа мястото, където се намираше. Погледна

през тясната цепка и видя единствено раздърпания селски кожух и кожената шапка на шофьора.

— Не пипайте лука — каза руснакът, докато запалваше пикапа. Колата потегли. — Десет рубли килограма е. Извадих късмет. Жената ще е много доволна.

Докато шофьорът бърбореше, очите на Меткалф привикнаха с тъмнината и скоро той забеляза малък пращен прозорец в задната част на пикапа, откъдето можеше да наблюдава за преследвачи.

Никой не ги следеше. Шофьорът караше по маршрута, който Меткалф му описа, продължавайки да бърбори. От време на време Меткалф измърморваше по нещо, за да даде вид, че го слуша. Когато накрая пикапът стигна Немчиновка и сви по шосето за Можайск по тесен път, който водеше към дачата на посолството, Меткалф беше сигурен, че не са ги проследили. Беше дошъл дотук незабелязано. Най-после победа, макар и дребна. Той се почувства за миг горд и изпита удовлетворението, което идва след успеха и напрежението.

— Може да ме оставите тук — каза Меткалф.

Пикапът спря, а спирачките му изскърцаха. Беше тъмно. В това време на годината в Москва се смрачаваше рано. Единствената светлина идваше откъм дачата, на неколкостотин метра по-нататък. Чуваше се дори музика от грамофона, смях, оживени разговори. Запита се дали Лана и германският ѝ любовник бяха пристигнали вече.

Меткалф извади още рубли от джоба си и заобиколи пикапа, за да ги даде на шофьора. Неочаквано пикапът потегли, вдигайки прахоляк. Защо ли шофьорът се разбърза изведнъж, преди да получи обещаната отплата? Озадачен, Меткалф напрегна очи и миг преди пикапът да потегли по калния път, мярна в огледалото за обратно виждане шофьора за първи път. Сърцето му заби лудо, когато видя лицето на мъжа, който се бе дегизирал във ватенката и селския калпак. Мъжът, който го докара от хотела до дачата, беше съшият, от когото се опита да се изплъзне. Русият мъж с безцветните сиви очи.

Непоправимото бе сторено. Опитът му да дойде тук незабелязано влоши още повече нещата. Нямаше нищо необичайно в това представител на „Меткалф Индъстрис“, който е на посещение в Москва, да присъства на прием, организиран от посолството на САЩ. Беше напълно предвидимо. А сега неуспешните му маневри да се измъкне незабелязано създаваха впечатлението, че крие нещо. Не беше на добро.

Щеше да има лоши последици без съмнение, много по-големи от щетите, които бяха нанесени на вещите му в хотела. Последици, които щяха да го застигнат по-късно.

Дачата, наета от американското посолство, беше скромна двуетажна дървена къща върху гребена на хълм с изглед към обраслата с дървета долина югозападно от Москва. Тя беше центърът на светския живот на чуждестранната дипломатическа общност в Москва, мястото, където посланици, консули, аташета и техните сътрудници се събираха да обменят клюки и новини и се опитваха да измъкват един от друг информация. Повече от година най-важните представители на Америка, Великобритания, Италия, Гърция, Турция и Сърбия се събираха да общуват. Меткалф знаеше, че тук се върши много повече дипломатическа работа, отколкото в която и да е било официална институция; изцяло интимната и неофициална обстановка на това място допринасяше за непринудени разговори и за установяване на по-близки отношения и така даваше възможност да се разменя съществена информация. Понякога дипломатите правеха дълги излети в гората. Имаше нещо много приятно в този вид неофициално общуване на чашка на верандата или на вечеря, на тенис корта зад вилата или на кънки по време на продължителната зима, когато тенис кортовете бяха затрупани със сняг. Но под фасадата на тези светски контакти се криеше политика. Това бе истинската причина да се троши валута за дачата. Всичко беше заради политиката.

Меткалф влезе в главния салон, който бе препълнен с най-различни хора, събрани край бумтящата камина. Някои от лицата позна

веднага: британския посланик сър Станфорд Крипс; гръцкия посланик с леви убеждения, но доста отракан; граф Фон дер Шуленбург, висок, белокоос джентълмен със знатна осанка, който поради дългогодишната си работа тук беше доайенът на дипломатическия корпус. Имаше и други, които му се сториха познати. Забеляза Амос Хилиард, който му хвърли поглед, ококорвайки се леко, за да му подсказе, че го е видял, преди да извърне очи. Песента „Колко е високо Луната“ се въртеше на грамофона в ъгъла, стар модел „Виктрола“ с ръчка за навиване и огромна декоративна фуния.

Запозна се с една жена, която стоеше близо до входната врата. Оказа се съпругата на американския посланик.

— Натрапник? Ти? — каза тя. — Не ставай глупав, та ти си синът на Чарли Меткалф, нали така? Знаеш ли, двамата с баща ти...

И тя започна да разказва някаква история за общуването им в „Юниън Клъб Лийг“ в Ню Йорк отпреди няколко десетилетия. Често се случваше, когато Меткалф се срещаше с хора от старите елитни среди. Името Меткалф беше не само добре известно, но и излъчваше някакво превъзходство дори сред онези, които притежаваха превъзходство. Защото бащата на Меткалф беше не само богат, но и видна фигура в светските среди, което никога не бе интересувало синовете му. Меткалф често се чудеше дали професията, която си избра — да шпионира в полза на страната си, което изискваше да живее и да работи в пълна анонимност, не беше реакцията му срещу фалша, който усещаше в социалната среда на баща си.

След като свали палтото си и съпругата на посланика погледна учудено разпрания хастар, резултат от тършуването на НКВД в хотелската стая, тя хвана и двете му ръце и започна да описва гостите с тих и доверителен тон.

— Онзи дребничък мъж, ето там, е италианският посланик Аугусто Росо със съпругата си Франсис, американка. Предполага се, че не ни харесва, но всъщност не е така, защото е наистина забавен. Все ни разхожда из Москва в открития си автомобил, обича да играе покер по цяла нощ и има сладък черен шпаньол Пъмпкин. А ето там са неразделните приятели, пълномощните министри на Турция, Гърция и Сърбия, които всяка сутрин си пият заедно кафето в салона на Станфорд Крипс. Румънецът, онзи там, не бива да ти казвам това, се лекува от гонорея и тъй като Москва не е място, където лекуват

венерически болести, пътува през седмица до Стокхолм. Е, Стивън, надявам се, че имаш готовност да разговаряш за политика, тъй като всички те говорят само за това, много е досадно, надявам се да издържиш...

Меткалф пое питието — истински скоч, което тя му подаде, и се извини с думите, че не може да си позволи да ангажира повече от времето ѝ. Новината, че е пристигнал, бързо се разпространи сред присъстващите. Дори за важните клечки и знаменитостите тук Меткалф беше знаменитост, макар и от по-ограничен калибър: най-малкото беше интересен бизнесмен на посещение по някаква необявена работа, представителен млад ерген от видно семейство. Беше свежа кръв или по-точно прясна плът, хвърлена в клетката на изгладнели лъвове; всички пожелаха да разговарят с него, да научат последните клюки от Щатите, да го представят на дъщерите или сестрите си.

Алкохолът се лееше, храната също бе в изобилие: хайвер, черен хляб с масло, пушена съомга. Тълпата излъчваше обаче някакъв фалшив блясък. Тук, сред лишенията в Русия, гостите се радваха на най-доброто. Меткалф беше непознат, но знаеше как да си изиграе ролята. След края на своето юношество той беше присъствал на достатъчно светски събирания и беше експерт по остроумните отговори, вдигането на вежди, косвените намеци за Гротон и Екзетер, Принстън и Йейл, за партията в Грос Пойнт и Уоч Хил, и бар „Харбър“.

Около него всички говореха за политика, както го предупреди жената на посланика. Всичко, свързано с войната, и дали САЩ ще се включат в нея. Голяма част от разговорите се отнасяха до Германия. Новината, която Тед Бишъп му подхвърли по-рано, че руският външен министър Молотов заминава за Берлин, беше най-горещата клюка на приема.

„Какво означаваше това?“ — чудеха се дипломатите. Дали Русия не смяташе да влезе във войната в съюз с Германия срещу Великобритания? Ако се окажеше вярно, щеше да е истински кошмар.

Меткалф долавяше откъслеци от разговорите.

— Но Рибентроп подписа десетгодишен пакт за ненападение! — казваше американски аташе на колега британец.

— Наистина ли вярваш, че германците възнамеряват да го спазват? Не ставай смешен.

— Налага се да се придържат към него. Германците не могат да си позволят да водят война на два фронта!

— Всеки договор, който Хитлер подписва, е само лист хартия, никога не го забравяй! Освен това той мрази комунистите.

— Хитлер не е идиот. Никога няма да нападне Русия. Би било лудост — би означавало края му. Хората му не може да не знаят колко силна е Русия, Червената армия...

— Червената армия? Именно в това е разковничето. Сталин застреля деветдесет процента от висшите командири на Червената армия през последните две години и Хитлер го знае.

Меткалф си поговори малко с американския посланик и той му разказа анекдот, който явно бе научил наизуст от непрекъснатото му повтаряне, как тоалетната в резиденцията му в „Спасо Хаус“ („Спаский дом“) се развалила и не можели да намерят кой да я поправи. Тогава посланикът звънна на заместник-министъра на външните работи Андрей Вишински да го предупреди, че ако до час не му оправят тоалетната, ще отиде в Комисариата на външните работи, за да ползва неговата тоалетна.

Посланикът представи Меткалф на Амос Хилиард.

— Защо не дойдеш някой ден на обяд в посолството? — попита го посланикът.

— Разбира се — промърмори Хилиард, след като посланикът отмина. — Супа от домати в консерва, подправена с кондензирано мляко и ананас от консерва за десерт. Всички консервирани храни, които могат да се намерят. — После снижи гласа си: — Сега, нека видя, да, целият германски състав е тук. Не пропускат прием в дачата. Там е генерал Кьостринг, техният военен аташе, а до него е Хайнрих Херварт фон Битенфелд, когото всички наричат Джони — много полезен източник на информация, противник на нацистите, но това да си остане между нас. А там...

Но Меткалф не го слушаше. Там, в другия край на салона, под ръка с огромен пълен мъж с двойна брадичка и мустачки като четка за зъби стоеше Лана.

Беше облечена в бяла рокля със златисти нишки и изглеждаше на светлинни години от обикновената руска жена. Усмиваше се на нещо,

което ѝ говореше нейният любовник, но усмивката ѝ изглеждаше тъжна, насила. Държеше чаша с шампанско, но не пиеше от нея. Лана бе заобиколена от германски офицери в униформи, както и от други мъже в цивилни дрехи, които обаче имаха по нещо издайническо германско — очила без рамки, мустачки като на Хитлер, арогантността на силата. Беше в центъра на група ухажори, но изглеждаше отегчена до смърт.

— ...Ако искаш да си наясно с това — казваше Хилиард. — Няма причина да не се срещнете вие двамата. В края на краищата ти си американски бизнесмен, който се стреми да прави пари от каквото може, без да му пука с кого. Нали така?

— Извини ме — каза Меткалф и тръгна към нея като нощна пеперуда, привлечена от светлината. Докато си проправяше път сред тълпата, тя се обърна ненадейно и долови погледа му. Дъхът му спря. Видя в очите ѝ нещо като искри, рикрита ярост, макар че от друг ъгъл можеше да бъде взето погрешно като любопитство — страст дори, като погледите, с които го удостояваше преди шест години. Но той знаеше как да го тълкува. Тя беше ядосана и не прикриваше яда си.

Докато се промъкваше през тълпата, се питаше: „Колко ли коктейла трябва да издържа?“ Търсеше в паметта си добре заучените духовитости. Дали тя щеше да си помисли, че я преследва. Всъщност в това нямаше нищо лошо, тъй като жените обичаха да тича след тях. Но тя не можеше да е сигурна. В края на краищата беше напълно обичайно хора като него да присъстват на прием от този род. Тя имаше да се чуди дали бе просто съвпадение.

— Стивън! — Беше отново жената на посланика, която го пресрещна и опря дланта си върху гърдите му. — Не забелязвам да разговаряш с никоя от присъстващите млади жени тук и смятам, че това е непоправима загуба. Та те умират за мъжка компания. Ти наистина трябва да изпълниш патриотичния си дълг.

— Ще си припомня годините от колежа — отвърна Меткалф и продължи към Лана, докато най-накрая се изравни с нея.

— О, едва ли е нужно да се връщаш толкова назад — закикоти се жената на посланика. — Знаем за всичките ти подвизи в Йейл. Чувам доста пикантни истории за теб.

— Съвестта ми е чиста — каза искрено Меткалф.

Беше толкова близо до Лана, че долавяше деликатния ѝ парфюм, усещаше топлината, излъчвана от разголените ѝ ръце. Сърцето му биеше толкова силно, че се чудеше дали не издава звук.

Изведнъж Лана се обърна и срещна погледа му.

— Чистата съвест — каза тя равнодушно — е симптом за слаба памет.

Той се усмихна глупаво и отговори на руски.

— Виждам, че тази вечер нямаш представление.

Тя го погледна и му върна усмивката. Само човек, който я познаваше, можеше да разбере, че усмивката не беше искрена.

— Изглежда, че се справят отлично и без мен.

— Твърде се съмнявам. Може ли да се запозная с... твой приятел? — Меткалф бе придал на лицето си невинно изражение, но тя знаеше това.

В очите ѝ проблесна раздразнение, но тя го прикри с учтиво кимване.

— Разбира се. Руди, искам да ти представя един мой познат.

Рудолф фон Шюслер погледна Меткалф без никакъв интерес. Подаде влажната си пухкава ръка и се здрависа с него. Беше висок, пълен мъж с малки, игриви очички и козя брадичка, която се подпираше върху двойната му гуша и висеше като животинска кожа.

— За мен е удоволствие — каза Меткалф на английски. — За мен е чест да се запозная с мъж с толкова непогрешим вкус към жените.

Светлана се изчерви. Фон Шюслер погледна учудено, сякаш не знаеше какво да отговори.

— Разбрах, че работите в една от най-изисканите дипломатически мисии в Москва — продължи Меткалф.

— А вие сте тук за...? — попита Фон Шюслер.

Гласът му бе тънък и нежен като на жена.

Дали имаше предвид в Москва или на приема? Меткалф реши, че питаше за Москва.

— Налага ми се доста да пътувам заради работата си.

Той се извърна леко, принуждавайки Фон Шюслер да направи същото, отделяйки се от групата германци, с които бърбеше. Останалите се върнаха към разговора си, давайки възможност на Меткалф, Лана и Фон Шюслер да поговорят насаме.

— А тя е?

— Семейната ни компания е „Меткалф Индъстрис“. Вероятно сте чували.

— Не съм добре запознат с американските корпорации.

— Наистина? Но не може да не сте чували поне за най-големите, които помогнаха на режима ви да укрепне. Ами корпорацията „Форд“ построи транспортните средства на Вермахта. Камионите, с които вашите войници се придвижват из Франция и Полша, са произведени от „Дженерал Мотърс“ — камионите, които са гръбнакът на германската военна транспортна система. — Той замълча за миг, наблюдавайки внимателно изражението на германеца. — А вашият фюрер удостои Хенри Форд с най-високото отличие на нацистите — голям кръст с орел. — Той вдигна рамене. — Казвали са ми, че Хитлер държал портрет на Форд на бюрото си.

— Е, доколкото си спомням, един от американските президенти беше казал: „Бизнесът на Америка си е неин бизнес“, я! — отговори Фон Шюслер, присягайки се да си вземе сандвич с риба.

За миг Меткалф си помисли, че германецът му намигна, но после разбра, че е само тик.

— Някои от нас в американския бизнес смятат — каза внимателно Меткалф, — че международната търговия проправя пътя на политиката. Винаги е приятно, когато правим пари, като едновременно помагаме... за укрепване на онези исторически сили, които не можем да подкрепим открито, ако разбирате какво искам да кажа.

Меткалф подхвърляше стръв, но дали германецът щеше да я захапне? Без съмнение Фон Шюслер разбираше за какво намеква Меткалф — че има пред себе си още един американски бизнесмен, който тайно подкрепя нацистите. Ако захапеше стръвта, Фон Шюслер вероятно щеше да разкрие поне част от личните си симпатии. Но ако беше таен опонент на нацисткия режим, индикациите щяха да бъдат неуловими и Меткалф трябваше да бъде нащрек за признаци в поведението му или в изражението му.

— Убеден съм, че парите, подобно на любовта, винаги намират пътя — каза безпристрастно Фон Шюслер.

— Не всички мои колеги мислят като мен — каза предпазливо Меткалф. — Има бизнесмени, които не желаят доброто на нацистите. Те ви смятат за варвари.

Фон Шюслер сякаш настръхна.

— Кажете на вашите приятели бизнесмени, че ние не сме варвари. Германският народ — истинският германски народ — винаги е обичал красотата и силата. Ние се стремим само да наложим цивилизованост и ред. Обединена Европа под водачеството на фюрера ще е място на мир, законност и ред. А редът е жизненоважен за бизнеса, нали?

Меткалф наблюдаваше внимателно изражението му за някакъв признак на скептицизъм, проблясък на съмнение, намек за ирония, за най-дребното несъответствие между думите, които изричаше, и онова, което мислеше в действителност.

Не, нямаше. Лицето на Фон Шюслер остана спокойно, сдържано. Чувствата, които той изрази, бяха за него съвсем обичайни. Говореше така, както един учител обяснява разликата между влечугите и бозайниците на слаб ученик. Дребно човече със сивкавокафява коса и очила с дебели рамки дръпна настрана Фон Шюслер и започна да му говори бързо на немски.

Най-после Меткалф и Лана останаха насаме, а тя прошепна:

— Никога вече не идвай вкъщи, никога, разбра ли?

— Боже, Лана, извинявай! — отговори Меткалф съкрушен. — Не знаех, че...

— Не, ти нищо не знаеш. — За миг тя като че ли омекна, гневът ѝ стихна. — Има много, много неща, които не знаеш.

— Започвам да съзнавам това, — Много неща, повтори той наум думите ѝ. Едно от тях беше, че не бе осъзнал колко много я обича. — Имаме недовършена работа двамата с теб.

— Работа, да — отговори тя, поклащайки тъжно глава. — За теб всичко е работа. Чух какво каза на Руди, че си готов да правиш бизнес с тези хора. Пред всемогъщия долар няма спирачки.

— Вероятно има някои неща, които не разбираш — възрази той.

— Ти си бизнесмен. Предприемач. Може да се опиташ да се разбунтуваш срещу онова, което са ти дали, което си наследил, но петното остава винаги с теб.

— Петно?

— На капитализма. От правенето на пари с кръвта на работниците.

— Ясно — каза Меткалф.

Тя вече не говореше като предишната безгрижна, аполитична Лана, звучеше като комсомолски инструктор, сякаш бе възприела цялата пропаганда на Комунистическата партия, на която преди това се подиграваше.

— Ако предприемачеството е петно, тогава Русия е... изчистила... от себе си това петно през последните години.

— Нашият велик лидер казва — започна тя с приповдигнат тон, — не можеш да направиш омлет, без да изгориш птицефермата. Или както се казва в лозунга, комунизмът е съветска власт плюс електрификация на цялата страна.

Какви ги дрънкаше тя? Какво се опитваше да каже? Дали говореше тия глупости умишлено? Той обаче не долови следа от ирония върху лицето ѝ.

— Мисля, че Сталин се изрази по-различно. Той се опита да защити кървавите чистки с думите, че не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйцата.

Тя се изчерви.

— Далеч преди руския народ Сталин осъзна, че винаги ще има врагове на онова, което се опитваме да постигнем.

— О? И какво се опитвате да постигнете?

— Ние изграждаме нова социалистическа държава, Стивън. Всичко ще бъде колективизирано. Не само колективните стопанства. Всичко. Фабриците. Семействата. Много скоро и поезията ще бъде колективизирана също! Можеш ли да си представиш общество, което да постигне всичко това?

Тя говореше глупости, повтаряйки като папагал празни лозунги. Но те бяха толкова нелепи, че не беше изключено просто да се подиграва на пропагандата, която заливаше страната. Беше ли възможно? И все пак дори да взимаше на подбив зловещия език на комунистическата пропаганда, го правеше толкова тънко, с такава вещина, че той не можеше да го разпознае, както и нея. Какво ѝ бе станало на сладката, естествена Лана, балерината, която обикновено не взимаше нищо на сериозно?

— Лана — прекъсна я той. — Трябва да поговорим.

— Ние говорим, Стива.

— Насае.

Тя замълча за миг, сякаш преценяваше нещо наум.

— Познаваш ли тукашната природа? Земята е наистина много красива. Да се поразходим, а?

Тя направи предложението си безцеремонно, хладно, но той разбра какво искаше да му каже. За първи път тя се съгласяваше да поговори с него.

— Би било чудесно — съгласи се той.

Беше кучешки студ навън, доста неподходяща нощ за разходка на поляната зад дачата. Лана носеше дълго кожено палто от норки и същата шапка — екстравагантен ансамбъл, който не се намираше в тия времена в Москва. Зачуди се дали не беше подарък от германския ѝ любовник.

„Тези хора“ — нарече тя презрително нацистите. Какво искаше да каже? Дали мразеше Шюслер и неговите идеи? Ако нещата стояха по този начин, защо ходеше с него? Лана, която познаваше, не беше материалистка. Тя никога не би си хванала любовник само заради нещата, които може да ѝ купи.

И все пак се бе превърнала в пълна загадка за него. Какво преследваше сега? Защо ходеше с германец? Какво мислеше в действителност за сталинистката система? Коя беше тя?

— Наистина ли си тук по работа, Стивън? — попита Лана, докато крачеха безцелно, а снегът скърцаше под обувките им.

Тя спазваше известна дистанция от него, забеляза той, сякаш за да му подсказе — на него и на някой, който може да ги наблюдава, че те не са нищо повече от приятели или познати, както натърти пред Фон Шюслер. В далечината Меткалф забеляза очертанятията на ниски постройки, вероятно конюшни.

— Разбира се. Това е моето занимание. Много добре знаеш.

— Изобщо не знам с какво се занимаваш, Стивън. Колко време ще останеш в Москва?

— Само няколко дни, Лана...

— Защо дойде на приема, защото знаеше, че аз ще бъда тук ли?

— Да — призна той.

— Миналото си е минало, Стивън. И двамата пораснахме и се променихме. Имахме кратка любовна връзка много отдавна, но тя приключи.

— Влюбена ли си в германеца?

— Той е забавен. Как да се изразя, шармантен.

Изрече думите си безгрижно, но не прозвуча убедително.

— Шармантен не е думата, за която човек се сеца, когато погледне Фон Шюслер. По-скоро печален.

— Стивън — каза тя с предупредителен тон, — не е твоя работа да ровиш в сърцата на хората.

— Не. Ако въобще става дума за сърца. А не за нещо друго.

— Какво например?

— Ами, норка не се намира лесно в Москва.

— Получавам много добра заплата в момента. Шест хиляди рубли месечно.

— Всички рубли в хазната не стигат дори да купиш нещо, което го няма.

Едното ъгълче на устата ѝ се изкриви в лукава усмивка.

— Това е подарък. Макар да е нищо в сравнение с подаръка, който получих от теб.

— И преди си споменавала за някакъв подарък, който си получила от мен. Какъв подарък, Лана?

— Руди е добър с мен — каза тя, пренебрегвайки въпроса.

— Той е щедър. Прави ми подаръци и какво от това?

— Не е в стила ти.

— И кое не е в стила ми?

— Да имаш връзка с мъж само защото ти купува норки и бижута. Тя обаче не се хвана.

— Така изразява любовта си.

— Любов?

— Увлечението си, тогава.

— Да, но аз като че ли не вярвам, че ти... си увлечена по него, или греша?

— Стивън — каза тя раздражено. — Не можеш да имаш към мен повече претенции.

— Знам това. Разбирам. Но трябва да се срещнем, да поговорим. Важно е.

— Да поговорим? — изсумтя тя. — Знам как говориш.

— Нуждая се от помощта ти. Трябва да се договорим за среща. Утре следобед свободна ли си? Ще се върнеш ли в Москва дотогава?

— Ще се върна — отвърна тя, — но не виждам причина да се срещаме.

— В парка „Соколники“. На обичайното място, където се виждахме преди...

— Стива — прекъсна го тя. — Тихо.

Внезапно Лана показа с глава към мъж, който се появи на верандата недалеч от мястото, където се разхождаха. Той се обърна, погледна натам и позна лицето му. Беше мъжът от ГРУ, който седеше на реда зад него в Болшой, който го заговори за нея.

— Виждал съм го и преди — прошепна Меткалф.

— Лейтенант Кундров от ГРУ — отговори тя тихичко. — Той е моят пазач.

— Твоят... пазач?

— Вероятно задачата му е важна, той е необичайно високопоставен, за да му поръчат да ме следи. Вече от година и половина е моя сянка. Отначало ми беше смешно. Където и да отидех, ме следваше. Имам среща с приятели в ресторант, а той е на съседната маса. Отивам да пазарувам, а той е на опашката зад мен. На всяко представление на Болшой, в което участвам, е на едно и също място. Накрая го поканих на чай. Направих го пред други хора, важни особи, на едно частно парти в Болшой, така че да не може да откаже.

— Защо?

— Защото исках да се запозная със своя надзирател. Вероятно един ден той ще нареди да ме приберат за екзекуция. Вероятно един ден той лично ще ме екзекутира. Предпочитам да познавам човека, който е приел съдбата ми като своя служебна задача.

— Но защо! Защо ще пращат по петите ти някой да те надзирава?

Тя вдигна рамене.

— Предполагам, че се дължи на положението ми, на това, че съм прима балерина — добави тя с развеселен глас. — Станах важна особа и затова ме наблюдават изкъсо. Една балерина, която поддържаше връзка с чужденец — капиталист, — беше изпратена на заточение в Сибир. Ние сме птици в клетка.

— Значи си се примирила — каза Меткалф на английски.

— Примирила — харесва ми тази дума. Как се пише?

Да се примириш с надзирателя си, помисли си Меткалф. Явно беше руски специалист. Докато ѝ казваше как се пише думата,

забеляза, че човекът от ГРУ, лейтенант Кундров, вървеше през поляната към тях.

— Светлана Михайловна — каза той на руски със силния си баритонов глас, — добър вечер. Много е студено навън. Ще се разболеете.

— Добър вечер, Иван Сергеевич — отговори Лана с подчертана любезност. — Позволете ми да ви представя този бизнесмен, който е на посещение у нас.

— Стивън Меткалф — каза Кундров. — Да, мисля, че се запознахме в Болшой.

Те се здрависаха.

— Вие сте любител на балета, доколкото разбирам — попита Меткалф.

— Аз съм почитател на Светлана Михайловна.

— Аз също, но се страхувам, че сме част от много други.

— Вярно е — отговори руснакът. — Светлана Михайловна, вие прекарвате вечерта тук? Като гости на посланика?

Дали не премина проблияск на раздразнение върху лицето й?

— Вие знаете всичко за мен — отговори Лана весело. — Малко ски и езда. А вие?

— Не, не бях сред поканените, страхувам се.

— Срам и позор — възмути се Лана.

Кундров се обърна към Меткалф.

— Как успяхте да стигнете дотук? Предполагам, че не сте имали големи проблеми. В наши дни трудно се намира такси. Надявам се „Интурист“ да ви е осигурил кола и шофьор.

Явно той знаеше за опита на Меткалф да се измъкне от опашката си. Меткалф реши да се възползва от възможността да поправи грешката си.

— Истината е, че предпочитам никой да не разбере, че идвам тук. Няма да повярвате какви перипетии имах.

— Но защо? Това е съветският рай — отговори му човекът от ГРУ спокойно. — Тук няма тайни. Не и от нас.

Меткалф си придаде глуповат вид.

— Точно това е проблемът.

— Не съм сигурен, че ви разбрах.

— Вие, момчета — от ГРУ, НКВД или каквото и да е там, — сте големи дърдорковци. Ключари. Изпускате се и ключите тръгват.

— Изпускаме се пред кого?

Меткалф облещи очи.

— Пред брат ми, кой друг? Заклех му се, че ще си гледам само бизнеса. Никакви партита. Дадох му дума. Последния път си навлякох достатъчно неприятности. Вижте, брат ми, той е сериозният човек от семейството, си мисли, че съм се променил. Смята, че съм влязъл в релси. Нека си мисли така. Заплаши ме, че ще ме отстрани от семейния бизнес, ако се върна към старите си навици.

— Колко трогателно — отговори Кундров. Но лукавата му усмивка показваше, че не вярва и дума от това, което Меткалф му каза. Той махна с ръка към дачата, сякаш да покаже всичките гости вътре. — И тези хора, никой от тях няма да ви забележи, вашият стар начин на живот? Никой от тях няма да каже и дума?

— Не се притеснявам от тях. А от проклетия шофьор. Британеца, който брат ми изпрати с мен уж да ме вози до срещите и да ме надзирава. От него се опитах да се измъкна.

— Е, можете да разчитате на моята дискретност — каза Кундров.

— Радвам се да го чуя — отвърна Меткалф. — Знаех, че мога.

Лана се изкашля.

— Ще ме извините ли, господо? Трябва да се връщам при Руди. Той ще си помисли, че съм го зарязала.

Час по-късно Меткалф се качи в бентлито на втория секретар в британското посолство, където имаше и други гости, които се връщаха в Москва. Настроението им беше пиянско, разменяха си закачки на висок глас, заливаха се от заразителен смях. Когато колата стигна в края на дългия черен път и тъкмо щеше да завие по павираното шосе, Меткалф изведнъж викна:

— По дяволите, забравих си куфарчето!

Няколко души измърмориха. Един от тях извика:

— Не, няма да се връщаме. Можеш да бъдеш сигурен, че момчетата от НКВД вече са го отворили и са задигнали съдържанието му.

— Само спри, ако обичаш — каза Меткалф.

— Да не си решил да се върнеш пеш? — възкликна женски глас.

— Ще подишам чист въздух — отговори Меткалф. — Ще хвана друга кола.

Слезе от бентлото и тръгна бавно обратно към дачата, докато автомобилът изчезна от погледа му. После спря, за да се огледа и да се увери, че никой не го наблюдава.

Рязко се отклони от пътеката и изчезна в гъстата гора. Беше сигурен, че никой не го видя. Нито преследвачът му със сивите очи, нито надзирателят на Лана Кундров. Ако беше сгрешил, ако все пак го следяха, последиците щяха да са огромни. Но той не можеше да бъде по-внимателен.

Под краката му пукаха клонки и иглички. След като навлезе дълбоко в гората, за да е сигурен, че не се вижда откъм пътеката и че фаровете на отпътуващите автомобили няма да го осветят, извади фенерчето и военния компас. Насочи лъча към компаса и ориентирайки се по магнитната стрелка, тръгна на север.

Не разполагаха с карта на района, така че Роджър беше съставил схема, използвайки координатите на компаса.

Меткалф знаеше, че Роджър е заровил преподавателя в този участък на гората и беше обозначил мястото с проста система от знаци.

Обхождайки със светлинния лъч мястото във всички посоки, той търсеше дърво, белязано с червена боя. Мястото представляваше гъсталак от стари брезии с обелени стволове и високи стройни борове. Извън тесния светлинен лъч мракът бе почти непрогледен. Под нощното небе се стелеше гъста покривка от облаци, които закриваха луната. Погледна си часовника. Червеният циферблат показваше почти два часа през нощта. Като във всяка гора и в тази не цареше мъртва тишина. Периодично вятърът разклащаше клоните на брезите. Тук-там пробягваха дребни животинки.

Меткалф крачеше бавно, опитвайки се да прикрива светлината, но нямаше начин да върви безшумно. Постоянно се ослушваше за необичайни звуци, откъдето и да идваха. Тъй като се намираше в района на дача, която принадлежеше на американското посолство, беше близко до ума да очаква, че той се проверява периодично от патрули под шапката на НКВД. Предполагаше, че охраната не се появява посред нощ, но човек никога не можеше да е сигурен.

Къде ли се намираше маркираното дърво? Имаше, разбира се, вероятност Роджър да не е успял да постави уговорените знаци, ако е бил засечен. А може би компасите им не бяха точни, което бе вероятното обяснение. Ако уредът не е настроен внимателно, отклонението на стрелката може да достигне до няколко десетки метра. Компасът не е предназначен за ограничени площи, а за огромни пространства.

Най-после стигна до бреза с петно от червена боя, нанесена скоро. Тя все още не беше засъхнала. Брезата се намираще в най-отдалечения край на определения от Роджър участък и бе първата от общо три маркирани дървета, които насочваха към мястото със скрития предавател. Провери отново компаса, пренастрои го, отклони се на шейсет градуса на запад и стигна до втория знак. Дочу пукот отдалеч, вероятно от неколкостотин метра. Замръзна на място, загаси фенерчето и се заослушва. След минута се увери, че шумът не е необичаен и не е свързан с присъствието на човек. Включи светлината, продължи надясно, докато мярна следващото светлеещо петно от червена боя върху дънера на дърво на около сто метра север-северозапад.

Намери го. Последният знак.

Меткалф и Роджър се бяха разбрали предварително как точно ще бъде скрит радиопредавателят. Проблемът се състоеше в това, че Роджър не можеше да е сигурен, преди да стигне на мястото, дали ще успее да го направи според уговорката. Човек никога не знаеше, преди да види с очи, най-важна си оставаше импровизацията. Дали ще се намерят кухни в дърветата. Или някакъв вид постройка, навес или барака.

Отговорът се съдържаше в код, съставен от букви и цифри, които Роджър бе издълбал с джобно ножче в основата на третото маркирано дърво. Меткалф откри знаците, отбелязани с печатни букви: „Це 8 С“. Това означаваше, че апаратът се намираще точно на осем стъпки на север от дървото. „Це“ се отнасяше до третия от шест варианта: беше скрит в земята и покрит с нещо, което е имало подръка. Меткалф отброи осем стъпки и веднага зърна огромния плосък камък, прикрит в по-голямата си част от храсталаците. Обикновен наблюдател нямаше да забележи нищо. Меткалф клекна и разчисти боровите игли, клонки и изсъхнали листа, после отмести камъка. Отдолу се показва зеленият брезент, в който Роджър беше увил малкия кожен куфар, пъхнат в дупка, която той явно бе изкопал предния ден. Меткалф измъкна куфара с огромни усилия, той бе прилепнал плътно към почвата, и след като разчисти пръстта, го отвори. Не беше никакъв проблем да го използва в тъмнината, тъй като предварително бе разучил добре как действа.

В куфара, който тежеше близо петнайсет килограма, беше вграден дванайсетволтов автомобилен акумулатор със захранващо устройство, слушалки и антена, както и самият предавател, който представляваше метална кутия с площ около четирийсет квадратни сантиметра и черен нагънат накрайник. Беше модел ВР-3, най-модерната нелегална комуникационна апаратура. Предавателят бе конструиран от група полски бегълци, които работеха при строга секретност в Лечуърт, на трийсет мили северно от Лондон. Поляците — екип от забележителни специалисти в областта на телекомуникациите, бяха обучени от германците, преди да избягат от страната си в навечерието на нацистката инвазия. Бяха цивилни специалисти, наети от британските тайни служби. Натовариха ги със задачата да подобрят неудобния за носене предавател „Марк X“, който бе толкова обемен, че се побираше в два куфара. Така те създадоха компактен и достатъчно мощен апарат, конструиран от умалени части. Приемателят му бе отличен; мощността беше трийсет вата, което позволяваше да се установяват връзки между континентите. Апаратът нямаше равен. Когато Корки предаде на Меткалф куфара в църквата на „Пигал“ в Париж, той не скри удоволствието си от факта, че бе успял да се сдобие с един от няколкото прототипа, преди дори британското контраразузнаване МИ-6 да сложи ръка върху тях.

„Това чудо прави всички останали машинки отживелица — похвали се Корки. — Останалите апарати са вече музейни експонати. Но, моля те, пази го с цената на живота си. Теб можем да те заменим, но не и устройството“.

Инструкцията за работа с апарата беше мушната под капака на черната метална кутия, но Меткалф я бе научил наизуст. За миг остана неподвижен, за да чуе горските шумове. Долови шума от поклащането на клоните и далечния вик на нощна птица. Нищо друго. Коленете му се бяха намокрили със сняг и краката му започнаха да замръзват. Условията за работа бяха неудобни. Много по-лесно щеше да е, ако имаше възможност да използва предавателя в закрито помещение, но това бе немислимо. Но нямаше също смисъл да си усложнява живота повече от необходимото. Той свали зеления брезентов калф, в който бе увит куфарът, и го положи върху земята. Така щеше да застане поне на сухо място. Облеклото му съвсем не беше подходящо за нощни похождения в гората: над вечерния си костюм носеше сиво кашмирено

палто. Дрехите му се бяха изпоцапали и разкъсали, докато си проправяше път през гъсталака, а този външен вид намаляваше възможностите му да се измъкне, ако се наложеше. Веднага се забелязваше, че е скъпо облечен чужденец, бродещ из гората край Москва, което моментално щеше да породи съмнения, ако го хванеха; нямаше как да се направи на, да речем, местен човек с акцент, но така говореха мнозина граждани на Съветския съюз, които произхождаха от далечни краища, така че не акцентът му би станал непосредствен повод да бъде проверен. Дрехите бяха тези, които щяха да го издадат.

Някъде в подсъзнанието си Меткалф започна да репетира наум история, с която можеше да се оправдае в случай на нужда. Приличаше на гостенин от Америка и за такъв щеше да се представи. Беше отседнал в дачата за уикенда — Лана и Фон Шюслер прекарваха вечерта там, така че не беше неправдоподобно, — а той просто се бе загубил в гората по време на среднощна разходка. Щеше да им каже, че е бил с жена, омъжена жена, съпруга на аташе от посолството. Пожелали са да се усамотят и затова са отишли в гората, а тя вече се е прибрала в дачата... Умът му трескаво измисляше версия след версия, опитвайки се да открие най-достоверно звучащата.

И едновременно изпълняваше спешната си задача. От предния джоб на панталоните си измъкна малък черен овал с два накрайника: кристалът, който бе скрит умело в куфара му в хотела и който беше всъщност отключващият механизъм. Този кристал съдържаше кодираните честоти, на които щеше да предава и приема. Беше опасно да се съхранява заедно с предавателя, тъй като ако откриеха куфара, операционната безопасност щеше да бъде сериозно компрометирана. Човек не държи никога ключа и ключалката на едно и също място. Той прикачи кристала към извод Р в долната част на апарата, после мушна вътре извода на слушалките и включи копчето.

Закрепи фенерчето така, че да осветява предавателя. Трябваше да действа бързо: беше седнал на ярко осветено островче сред тъмната гора. Сега можеха да го забележат от стотици метри разстояние. А ако го хванеха, обстоятелствата щяха да бъдат повече от уличаващи. Веднага щяха да последват арест и карцер на „Лубянка“.

Извади от джобчето на палтото си пакет цигари „Лъки Страйк“ и писалка. В пакета беше скрил няколко малки листчета хартия. Взе едното. Беше еднократен код, напечатан върху азотна оризова хартия,

за да може да изгори веднага, ако се наложеше да я унищожи. Освен това се разтваряше в гореща вода и можеше да се погълне в случай на необходимост. Отвъртя капачката на писалката, в която бе намускана навита на руло копринена кърпичка с размери двацет на осем сантиметра. Разгъна я върху брезентовия калъф. Коприната беше изписана от край до край с колонки от букви, разположени във вид на таблица.

Еднократният код върху оризовата хартия и шифърът, изписан на коприната, съдържаша най-модерната система за шифроване, измислена някога. Известна като таблицата на Вижъонер, тя беше разработена неотдавна в Лондон от службата на Чърчил за специални операции за агентите на терен. Британците изпреварваха далеч напред американците по отношение на кодовете и шифрите, оплакваше се често Корки, тъй като се отнасяха по-сериозно към шпионажа. Гениалното на тази система се състоеше в това, че беше съвсем проста и лесна за използване и същевременно непробиваема дори с помощта на най-модерните машини за разчитане на шифри. Всяка буква от английската азбука бе заместена с произволна буква. Кодът не съответстваше на нито един образец и шифрваният текст не можеше да се разчете, дори да бъде прехванат. Всеки код се използваше само по веднъж и после се унищожаваше. Единственият дубликат се съхраняваше в базата. Всеки код беше различен. Официалното название на този шифър, състоящ се от заместители на буквите, беше „Неопределен разбъркан код“. Корки често го наричаше „основното оръжие“.

Меткалф пушна захранването, после нагласи превключвателя на позиция „Настройка“. Натисна един ключ, завъртя копче с отбелязана върху него стрелка, докато неоновият индикатор светна. После нагласи друго копче на „Предаване“, избра положение, при което индикаторът светеше най-ярко, показвайки честотата с най-силния сигнал. Сега радиостанцията беше готова за работа.

Беше съставил и шифровал съобщението си предварително. Спешно послание до Корки, в което го информираше какво се бе случило в Москва, за „съгледвача“ от ГРУ Кундров, прикачен към Светлана, и в което искаше справка за този мъж. Меткалф уведоми също Корки, че го следят до степен, която буди тревога, както и за невероятния професионализъм на най-талантливия от наблюдателите

му. Постави въпроса дали прикритието му по някакъв начин не е било компрометирано. Накрая събщи на Корки непосредствените си впечатления от Фон Шюслер, които съвпадаха с оценката на Амос Хилярд — германецът не даваше никакви признаци, че може да бъде вербуван. Изложението му беше лаконично, сведено до максимално сбита форма, със стандартни или предварително уговорени съкращения. Върху коприната наред с таблиците на шифъра бяха изписани и кодирани фрази, използвани често от агентите на терен, като например: „пристигнах безопасно“ или „тайната квартира е локализирана“. Корки беше добавил също и комплект от абревиатури на по-сложни фрази или дълги изрази.

Освен това Меткалф трябваше да осъществи връзката не гласово, а чрез морзовата азбука. И не само за да се гарантира сигурността на трансмисията, което безспорно беше важен фактор. По-съществената причина се състоеше в това, че гласовите сигнали можеха да се предават на разстояние не по-голямо от неколкостотин мили. Такива бяха възможностите на технологията. Дълговълновите сигнали, излъчвани чрез морзовата система, пътуваха на пет пъти по-голямо разстояние.

Доближавайки фенерчето, той погледна листчето хартия, което беше пъхнал в празния пакет от цигари „Лъки Страйк“. Дългите редици от букви биха изглеждали като безсмислици за обикновен наблюдател. Опитни агенти като надзирателя на Лана или русия тип от НКВД веднага щяха да разберат, че са кодови, дори да не успееш да ги разчетат. Това листче хартия заедно с еднократните кодове и шифрите върху коприната бяха изключително опасни улики, ако се стигнеше до обискиране.

Побързай — подканяше се Меткалф. Седиш на осветено място посред тъмна гора край Москва. Всяка изминала минута увеличава риска да те открият.

Започна да почуква върху морзовия ключ, който бе разположен в долния десен ъгъл откъм лицевата страна на предавателя. Работеше бавно, нямаше опит. В Париж не се налагаше да използва радиостанция, а лошото осветление правеше нещата още по-трудни. Шифрограмата беше адресирана до някаква база 23-С у дома, което автоматично сигнализираше, че е за Коркоран. Разшифрованото съобщение щеше да стигне до него по безопасни канали. Веднага щом

чу сигнала, че телеграмата е получена, свали слушалките и изключи предавателя.

Изгаси светлината, разглоби апарата, прибра кристала, после върна кутията в брезентовия калъф. Пъхна я обратно в дупката, върна големия плосък камък отгоре и накрая се постара да прикрие следите, които бе оставил на мястото, за да не личи по нищо, че е имало някой. Дочу пукот от счупване на клонче.

Замръзна на място. Заослушва се. Не се съмняваше, че бе предизвикан от нещо по-голямо от катеричка.

Още един пукот, последван от звука на прекършени храсти. И отново.

Не беше животно. Беше човек. Някой се промъкваше трудно през гъсталака, тежките стъпки като че ли приближаваха.

Беше сигурен. Нямаше грешка. Някой идваше към него. Меткалф се премести тихо, колкото можеше, няколко стъпки наляво, за да се скрие зад един бор. Сърцето му биеше лудо. Стоеше на около метър от радиостанцията, която току-що бе заровил. Но нямаше начин да е сигурен, че не са го наблюдавали как укрива апарата в земята. Колко ли дълго фенерчето му бе стояло включено? Дали светлината беше привлякла вниманието на човека, идващ насам, който и да беше той.

Даде си също сметка, че ако го откриеха тук, съвсем скоро щяха да намерят и предавателя. Щяха да се чудят какво е правил тук и да претърсят мястото.

Налагаше се да бяга, не можеше да рискува да го хванат. Не само защото се намираше на няколко стъпки от модерна шпионска апаратура, още загрята, което бе сигурно доказателство, че току-що е била използвана, а и защото носеше у себе си други изобличаващи улики. Коприената кърпичка, изписана с криптографски кодове, която беше сгънал и прибрал в джоба на сакото си; у него се намираше и листчето оризова хартия с еднократните кодове. Да не говорим за кристала на предавателя. Всичко това доказваше безспорно, че е шпионин. Ако ме хванат, е свършено с мен.

Дали да не ги изхвърли, да ги пусне на земята и просто да се отърве от тях? А после какво? В момента, в който по-бегнеш, щяха да го последват и да открият онова, което зарежеше на земята. Ако ги изхвърлеше, докато бяга, само щеше да привлече вниманието върху тях. А той не желаше да се лиши от жизненоважни пособия.

Кристалът беше незаменим. Без него нямаше да може да се свързва с базата у дома. Без еднократните кодове и шифрите на коприната не би могъл да шифрова съобщенията си. Щеше да остане изолиран в Москва без средства за връзка с Коркоран.

Беше ясно, че няма избор. Трябваше да бяга, но в момента, в който тръгнеше, щяха да го последват. За миг изпита колебание, обмисляйки възможностите си, опитвайки се да избере най-добрата. Вторачи се в нощния мрак, мъчейки се да види кой приближава. Проклетият агент на НКВД, русият мъж с бледите очи, който сякаш го откриваше, където и да отидеше? Или лейтенант Кундров от ГРУ, надзирателят на Лана?

Не. Не беше нито един от двамата. Сега вече успя да долови в мрака очертанията на приближаващата фигура. Първоначално му се стори, че е военен с шуба и кепе. После Меткалф осъзна, че беше агент на НКВД. Забеляза ясно пагоните и значката на шапката. Определено от съветската служба за сигурност, най-вероятно от управлението за охрана, отделение към НКВД, чиито служители отговаряха за охраната на границите и на зоните със специален режим на сигурност.

Логично бе поделение на НКВД да е натоварено да патрулира в района около вилата на американското посолство. НКВД обичаше да държи под око всички чужденци, особено американците, а една вила извън града изискваше особено внимание. Органите за сигурност приемаха, че всички дипломати са шпиони. След като повечето съветски дипломати в чужбина бяха шпиони, защо и всяка друга страна да не постъпва по този начин? При това положение беше от значение за националната сигурност да се патрулира районът, опасващ собствеността на посолството. Не беше изключено в гората да имат някакво съоръжение. Горите около Москва бяха от бази и инсталации на Червената армия, ГРУ или НКВД.

Той обаче не очакваше патрул по това време на нощта. А дали не разполагаха тук с наблюдателен пост? Не, нямаше логика. Те патрулираха на групи най-малко по двама или трима. По това време на нощта обиколките им най-вероятно не бяха чести и затова Меткалф не беше чул или забелязал никакви признаци до този момент.

Но след като имаше един патрул, трябваше да има и още.

Войникът доближаваше все повече. Беше не по-възрастен от двайсет години, но това не означаваше, че е неопитен. Вървеше в

тъмницата, без да използва фенерче, което подсказваше, че е обучен да броди нощно време из тия гори и че познаваше пътеките и сечищата. Руснакът имаше предимства пред Меткалф. Секундите течаха, не биваше да остава повече тук, скрит зад дървото. Ако патрулът приближеше още малко, щеше да забележи чужденеца.

Изведнъж лумна огънче от кибритена клечка и също толкова бързо загасна.

Патрулът драсна клечката, но не за да си светне или да запали цигара. Беше сигнал — сигнал към другите Откъм далечината се чу шум — трополене на тежки обувки. Сега вече можеше да долови и гласове, бърза размяна на реплики. По това се разбираше, че става дума за нещо спешно. Останалите патрули от групата, известени от запалената клечка, започнаха да тичат, чупейки по пътя си клони и храсти, без да си правят труда да скрият движенията си. Те идваха точно към него!

Меткалф си плю на петите, промъкна се в тесен отвор между две дървета, и побягна през храстите, вдигайки шум, който не можеше да се избегне. Тичаше бързо, колкото му позволяваха условията. Придвижваше се зигзагообразно от сечище към сечище, взирайки се напред, за да разбере предварително откъде да мине, но нощта бе почти непрогледна и видимостта ограничена най-много до метър и половина.

Откъм гърба му долитаха виковете на руски, инструкциите, които издаваше старшият на групата. Макар че не смееше да се обърне, по промяната в шума, който вдигаха, разбра, че са се разделили и че всеки е поел по различна пътека с надеждата да установят посоката, в която се движи жертвата им.

Не използваха фенерчетата. Най-вероятно не се нуждаеха от светлина, тъй като познаваха този участък от гората. А може би не искаха да губят време да вадят фенерчетата. Каквато и да беше причината, това бе от полза за Меткалф: тъмнината е най-доброто прикритие.

Припомни си смътно топографията на терена, макар и само онова, което бе видял, докато се разхождаха с Лана около дачата и докато го возеха в колата на тръгване от приема. Знаеше, че гората растеше върху хълмист терен, който завършва с падина. Беше я видял от задния двор на дачата. Вътрешното му чувство за ориентация му

подказа, че се движи в посока към падината. Доказателство за това бе и наклонът.

Но как можеше да избяга от обучени патрули? Вероятно бе невъзможно, но поне щеше да опита. Иначе му се пишеше зле. Ако успееш да го хванат и да го отведат на „Лубянка“, щяха да го хвърлят в затвора и нито Корки, нито някой от посолството можеше да го спаси. Американски шпионин в Съветска Русия го чакаше затвор или трудов лагер в Сибир — ужасния гулаг, за който беше чувал, а по-вероятно щяха да го екзекутират.

Изпълнен с ужас, той продължаваше да тича, промъквайки се между дърветата, като се движеше не в права линия, с надеждата да обърка преследвачите си. Изведнъж проехтя изстрел.

Експлозия. Куршум разцепи кората на едно дърво на не повече от метър зад него. Още един! Този път куршумът мина през кората на дърво на стъпка от него. Изведнъж гората се изпълни със стрелба. Куршумите свистяха навсякъде, един мина толкова близо до главата му, че усети струята въздух край ухото си. Залегна на земята, за да ги заблуди, и започна да лази на ръце и колене, после скочи на крака и затича с приведена глава ту насам, ту натам. Уплашен човек винаги прибегва към предвидими действия — обичаше да казва Корки. Най-лесният начин, най-краткият път между две точки. Така че трябва да се наруши този естествен, предвидим начин на поведение.

Нов дъжд от куршуми, няколко минаха далече от него, но един — тревожно близо. Идваха от три различни посоки. Явно мъжете се бяха разделили, опитвайки се да го обградят. Най-малко един от тях стреляше със забележителна точност, при това тичайки. Над главата си Меткалф забеляза скално образувание върху гребена на невисок хребет. Тръгна натам, надявайки се, че заоблените камъни и сипеят ще му предоставят временно прикритие срещу изстрелите. Втурна се напред, после направи скок и се плъсна върху ръбестата скала. Изстена от болка, погледна надолу и видя отблясъка от ледена повърхност на слабата лунна светлина. Беше на ръба на дълбока падина. През нея минаваше поток, който явно бе замръзнал. Двата бряга бяха засипани от сняг и лед. Разстоянието до потока беше повече от шест метра. Щеше да е рисковано да скочи. Но да се върне обратно беше още по-рисковано. Нов залп от стрелба с пистолет засипа земята, куршумите рикошираха от скалите. Неточните попадения бяха

признак, че е успял да увеличи разстоянието между себе си и преследвачите. Те явно бяха изостанали доста назад и не можеха да се прицелват, макар да стреляха от различни позиции. Беше много вероятно въобще да не го виждат. Грабна голям камък и го метна възможно най-далече, в обратна посока и вдясно. При падането се чу силен трясък.

Залпът от изстрели последва почти незабавно в посоката, където тупна камъкът, а това му подсказа, че тактиката му бе успешна.

После, без много да му мисли, ръководейки се единствено от инстинкта си за самосъхранение, скочи към заледения бряг на потока с прибрани към тялото крака, за да омекоти удара при приземяването. Болка прониза цялото му тяло, тъй като се подхлъзна и се просна върху неравния заледен бряг. Изправи се с мъка на крака, застана до ръба на потока и провери с крака здравината на леда. Стори му се твърд, с дебелина поне няколко сантиметра. Реши, че ще може да премине. Внимателно пристъпи върху леда, после направи още една крачка и изведнъж кората се пропука и той затъна до колене в полуледената вода. Задъха се. Водата беше непоносимо студена, толкова, че докато се мъчеше да се измъкне от коритото на потока на хлъзгавия бряг, стъпалата му се вкочаниха.

Стрелбата ехтеше далеч зад него, което показваше, че е заблудил преследвачите си и те бяха тръгнали в грешна посока. Беше достатъчно някой от тях да се изкачи на хребета, да погледне към потока и щеше да го види.

Ледената покривка на потока беше тънка и се чупеше, докато напредваше през непоносимо студената вода. Почти стигна до другия бряг, когато десният му крак, напълно безчувствен от студа, се спъна в нещо и той падна с лице върху скования от лед бряг. Дрехите му бяха напълно подгизнали и трепереше от студ, докато се мъчеше да се изправи. Безчувствените му крака не се подчиняваха. Тежаха като безжизнени камъни, напълно лишени от подвижност. Погледна встрани и забеляза на пет-шест метра пред себе си купчина изсъхнали клони и листа, покрити с ледена глазура, в подножието на стръмнината, в края на речния бряг. Вероятно клоните бяха довеяни тук от буря. Меткалф долази с последни сили до купчината. Клоните бяха чупливи и той лесно се промуши в тях, заравяйки се дълбоко. Краката му бяха като парализирани и трепереха, той не можеше да

продължи. Трябваше да си почине. Ако се опиташе в този момент да бяга, веднага щяха да го хванат. Нямаше сили, реакциите му бяха забавени. Протегна ръка и подреди сухите клони и листа плътно над тялото си, за да се скрие добре.

Само след минута-две дочу тичащи стъпки и високи гласове, които приближаваха. Меткалф не беше в състояние да определи точно откъде идват. Патрулният наряд можеше да е на хребета, а ако се бяха спуснали в падината, щяха да забележат изпочупения лед на повърхността на потока. Той щеше да ги доведе до мястото, където се криеше, където лежеше, целият треперейки, защото тялото му наистина яко трепереше.

В следващия миг прокътня изстрел. Така и не разбра от какво разстояние.

— Той е там! Виждам го! — викаше най-младият от патрулите, който го забеляза пръв. Беше селски момък, диалектът му го издаваше.

— Какви ги дрънкаш?

— Ето там! Вася, тъпако, ей там!

— С автомата, идиот такъв, не с пистолета.

Дали го бяха забелязали? Дали сивото му палто не се провиждаше между клоните? Той се сви. Какво можеше да стори? Ако бяха сбъркали, най-глупавото от негова страна би било да се измъкне от убежището си и да привлече вниманието им. Но ако не грешаха, ако някой от тях наистина го бе мярнал и сега подготвяше автомата си за стрелба, беше мъртъв. Добре прицелен изстрел в главата стигаше.

— Добре — каза младежът.

Меткалф не беше религиозен, но усети, че се моли на Господ да са достатъчно далеч, за да не го улучат. Затвори очи и се опита да не мисли за нищо. Сърцето му щеше да изскочи.

Изстрелът проехтя, огласяйки гората.

До него не достигна никакъв куршум. Вероятно беше стреляно в грешна посока.

— Пропусна — дочу глас на възрастен.

— Видях го! — отговори младежът. — Видях очертанията му. Бяха съвсем ясни.

— Идиот — кресна старшият. — Било е сърна!

— Не беше сърна!

Намеси се още един глас на третия член на наряда.

— Артъом е прав. Било е сърна, а нищо чудно да е било елен. Но пропусна.

— Знам как изглежда елен! — възрази младокът. Докато бях момче, ходех често на лов.

— Ти още си момче и току-що стреля по елен, но не го уцели.

— Добре, добре, както кажете. Било е елен — съгласи се младежът, — но съм сигурен, че видях човек. Знам разликата между човек и елен.

Възраженията му бяха посрещнати със смях от останалите.

От обидения глас на новобранеца и подигравките на другарите му стана ясно, че бяха отпаднали подозренията им за присъствието на човек, който бяга през гората.

— Хареса ли малкото ловно приключение, Саша? След като ни накара да тичаме двайсет километра през проклети те шубраци? Според мен за тая вечер спортуването ни бе достатъчно. Студено е, а и смяната ни свършва.

— Кучешки студ — съгласи се другият патрул. — „Орденът Сталин“ се връчва на другаря Шубенцов за смелия му опит да хване и ликвидира елен контрареволуционер въпреки съпротивата на неговите поддръжници кулаци. Хайде да се измитаме.

Дълго, поне половин час, макар че бе изгубил чувството си за време, Меткалф остана затрупан под вейките, листата и снега, преди да посмее да се измъкне. Чу как патрулите от НКВД си тръгнаха, разговаряйки оживено. Те не спираха да се закачат с младока, който пръв забеляза Меткалф. Новобранецът май наистина беше стрелял срещу елен, което бе щастливо стечение на обстоятелствата за Меткалф. Те останаха с впечатлението, че през гората е бягал елен, а не човек. Вече не вярваха на новобранеца, който пръв забеляза Меткалф, макар да беше мярнал само силуета му от далечно разстояние. Но Меткалф реши да изчака за всеки случай, докато се увери, че не е останал никой от патрулите. Ако мястото им бе заела следващата смяна, той не долови никакъв признак за това.

Крайниците му бяха вкочанени и обездвижени, но започна да усеща вече краката си. Кратката почивка му се отрази добре. С огромни усилия той успя да се вдигне на крака, олюлявайки се върху леда, снега и мъртвите листа. Беше премръзнал и изтощен, но задължително трябваше да се махне оттук. За щастие, нощното небе

малко просветна. Луната светеше слабо и той можеше да се ориентира. С помощта на компаса и фенерчето тръгна през гората към дачата, като през всичкото време беше нащрек за патрули. Налагаше се да импровизира, за да се добере до Москва, а дачата беше най-подходящото място за това. Имаше автомобили и ако се наложеше, можеше да открадне някой от тях. Все някой от гостите щеше да си тръгне към града и той да се възползва.

Репутацията му на бонвиван щеше да е от полза, за да обясни окаяния си външен вид. Можеше да се направи на глупак и да каже, че е излязъл с момиче, че е бил мъртво пиян, паднал е и се е изпоцапал и изподрал... Винаги имаше начин да се съчини някаква достоверна история. Ако съпругата на посланика беше още там, а нямаше как да не е там, след като имаха гости за уикенда, щеше да повярва, тъй като беше чувала доста пикантни клюки за него. Тя го видя, като си тръгваше, но едва ли би се учудила, ако узнаеше, че е бил с жена...

Доближавайки вилата, той стигна до конюшната, която видя през верандата. Тук посолството гледаше коне. А той можеше да преспи до сутринта, без да се налага да отговаря на въпроси. Влезе вътре, внимавайки да не събуди животните.

Но конете моментално се размърдаха и започнаха да пръхтят неспокойно. Вътре светеше фенер, вероятно заради конете. Светлината му беше мъждукаща и жълта. Имаше десет клетки, но само три коня — великолепни арабски коне, два черни и един кафяв. Единият изцвили. Бяха красиви, но страхливи животни и ако не успееше да ги успокои, те щяха да вдигнат шум и да събудят гостите и домакините в дачата. Един след друг трите коня се изправиха на крака, пръхтяха с ноздрите си и извиваха шиите си. Бяха с наострени уши. Меткалф приближи внимателно първия, не откъм гърба, за да не го уплаши, а отстрани. Заговори му нежно и тихо. Конят издаде нисък звук, когато Меткалф започна да го гали по шията, раменете и хълбоците. След няколко минути животното се успокои. Ушите му се върнаха в нормално положение, а долната му челюст се отпусна. Останалите също се усмириха. Дишането им стана нормално и безшумно.

Меткалф се отпусна върху купчина слама близо до газовия фенер, който излъчваше макар и слаба топлина, и заспа. Сънят, от който се нуждаеше отчаяно, го връхлетя почти мигновено. Спа дълбоко, сънува странни сънища.

Събуди го лъч слънчева светлина. Беше ранно утро и макар че можеше да спи още часове наред, се надигна. Всичко го болеше. Неудобното легло от слама беше възпалило раните и драскотините, които получи, докато бягаше през гората. Беше целият в слама. Седна, изтри сламките от лицето си и потърка уморените си очи.

Внезапно изскърцаха ръждясали панти и конюшната се изпълни със светлина. Някой отвори вратите. Меткалф скочи и бързо се шмугна в празна клетка, притискайки се плътно към стената. Арабските коне зацвилиха кротко, не от страх, а за поздрав. Те познаваха човека, който влезе.

Меткалф също.

Облечена в костюм за езда и със забрадка на главата, се появи Лана.

— Лана — прошепна той.

Тя примигна, учудена, че го вижда, и все пак не беше съвсем изненадана. Преди да възстанови самообладанието си и да направи неодобрителна физиономия, Меткалф успя да долови за част от секундата бегъл поглед, който издаде приятна изненада.

— Стива? — Личеше си, че се мъчи да звучи студено и укорително. — Но... ние се разбрахме — в парка „Соколники“ утре привечер.

— Не можех да чакам.

Тя поклати глава, усмихвайки се глупаво.

— Погледни се на какво приличаш! Какво се е случило с най-елегантно облечения мъж в Москва?

Той знаеше, че изглежда ужасно. По косата, палтото и сивия му костюм бяха полепнали сламки и вонеше на кон.

— Виждаш ли докъде ме докара, душа!

— Отивам да поюздя. Напоследък това е едно от малкото ми удоволствия.

— А германският ти приятел?

Тя се намръщи.

— Той рядко става от леглото преди обед. Дори няма да забележи, че ме няма. Всички в къщата спят.

— Тогава предполагам, че нямаш нищо против да дойда с теб?

Тя приведе глава.

— Не.

Бързо оседла коня. Меткалф се справи не по-зле от нея. Майка му гледаше коне и той се научи да язди едва ли не още с прохождането. Но се изненада от сръчността на Лана. Струваше му се, че тя отскоро се занимава с коне.

„Толкова се е променила“ — помисли си той.

През гората се виеше конска пътека, която не беше забелязал досега. Отдавна не беше разчиствана и от време на време по някой храсталак ги шибваше, докато яздеха. Меткалф остави на нея да

определя темпото. Стигнаха до място, където пътеката се разширяваше. Лана се приведе, издаде цъкащ звук, притисна с крака кафявия арабски кон и го пришпори в лек галоп.

Тя яздеше, все едно че цял живот беше правила само това. Пътеката се разшири още повече и сега можеха да препускат един до друг. След малко пак се стесни и Лана излезе отпред. Топлината се разля по тялото му, подейства му успокоително. Няколко минути яздиха мълчаливо. Ритмичният галоп го унесе. Почувства се като в миналото. Страхът, ужасът, подозренията изчезнаха. Наблюдаваше изваяната ѝ фигура. Изглеждаше като продължение на коня. Идеалните черти на лицето ѝ изпъкваха на фона на пъстрата забрадка, а спокойствието подчертаваше красотата ѝ. Тъгата, която тя излъчваше преди, я нямаше. Господи, та той я обичаше!

Не след дълго теренът стана познат. Той извика, за да привлече вниманието ѝ, изваждайки я от унеса ѝ. Посочи към гъстата гора, през която избяга предната нощ. Бяха минали само четири или пет часа, но имаше чувството, че е било много отдавна. Тя се смути, но го последва. Забавиха ход, навлизайки между дърветата. След няколко минути му викна:

— Там няма пътека.

— Знам.

— Няма да е лесно. По-добре да се връщаме.

— Трябва да намеря нещо. Няма да отнеме дълго време.

Скоро стигна до дървото, белязано с червена боя, и позна къде се намират.

— Почакай за минутка.

Слезе от коня и започна да търси мястото, където струпа клони и мъх, за да скрие радиостанцията. Но онова, което видя, беше неочаквано. Беше разчистено до гола почва, огромният плосък камък — отместен, а дупката, изкопана от Роджър, зееше празна. Радиостанцията я нямаше.

Меткалф веднага се досети какво се е случило и се ужаси. Новобранецът от патрулната група се е върнал по стъпките си. Нямаше друго обяснение. Засегнат от подигравките на по-старшите, е решил да докаже, че видяното от него не е било елен. Претърсил е гората. Радиостанцията беше скрита добре, но той е съсредоточил вниманието си към мястото, където първоначално беше забелязал нарушителя, и по

някакъв начин я беше открил. Извадил е апарата победоносно пред очите на другарите си, доказвайки, че е бил прав през всичкото време, и така си е отмъстил за обидите. А това означаваше, че сега патрулът от НКВД са наясно какво са преследвали през гората — не елен, не обикновен нарушител, а шпионин. Истински шпионин — разкритие, което щеше да им донесе повишение и да предизвика ефекта на бомба в щабквартирата на НКВД на „Лубянка“. Модерна радиостанция, британско производство! Доказателство, че в Москва действат шпиони! На „Лубянка“ лампите сигурно бяха светили през цялата нощ, имало е извънредни заседания, неистови телефонни обаждания, спешни повиквания.

Изведнъж всичко се обърна. НКВД щеше да организира хайка за шпионин или за шпионска мрежа, като при хлебарките — щом се появи една, без съмнение има още.

За него не беше безопасно да стои на мястото, където бяха открили радиостанцията. Щяха да изпратят хора да дебнат скришом за шпионина, когато се върне. Като при престъпниците, за които се твърди, че винаги се връщат на местопрестъплението.

Трябваше да се измита оттук час по-скоро!

Меткалф се върна бързо при Лана и конете. Метна се на седлото. Тя явно забеляза, че е напрегнат.

— Скъпи, какво не е наред?

— Нищо — отговори той сдържано. Пое поводите, за да потегли конят обратно през гората към пътеката. След няколко секунди добави: — Нищо не е наред.

Лана се вторачи в него, после кимна разбиращо.

— Добре дошъл в СССР — каза тя с мрачна, многозначителна усмивка.

Върнаха се на пътеката и потеглиха обратно към дачата. Сега водеше Меткалф. Пред конюшната слязоха от конете и ги вкараха вътре. Лана напълни кофа с вода от чешмата с ръчна помпа. Конят ѝ я изпи жадно. После наля още една кофа вода и я постави пред коня на Меткалф, той също утоли жаждата си. Животните я познаваха, доверяваха ѝ се. Тя свали седлото и го отръска, преди да го закачи, махна юздата и я прибра на мястото ѝ. Работеше бързо, с вещина и през всичкото време му гукаше гальовно, галеше го. Откачи хавлиена кърпа от закачалката и избърса нежно коня, за да възстанови

кръвообращението на гърба му. После започна да го реши с мека четка. Меткалф направи същото. Работеха мълчаливо, но това не беше неловко мълчание. Усещаше се съпричастност, като при стари приятели, които нямат нужда да говорят. След като прегледа копитата на коня за камъчета, тя го отведе в клетката му.

Докато той затваряше клетката на другия кон, забеляза, че тя се бе доближила до него, сякаш искаше да му каже нещо.

Вдигна нагоре към него глава, а очите ѝ бяха пълни със сълзи. Протегна и двете си ръце и обгърна с тях лицето му. Устните ѝ се разтвориха, когато докоснаха неговите. Усещаше влагата от сълзите ѝ, които се стичаха по кожата му. Цялата трепереше. Свали ръцете ѝ и започна да я прегръща, да я милва, докато се целуваха със страст, която го удивляваше. Притисна я силно към себе си. Ръцете ѝ масажираха таза и хълбоците му, а той доближи едната си ръка към гърдите ѝ. Изведнъж тя се дръпна от него.

— О, Боже, Стива — прошепна с тъжен глас. — Вземи ме. Моля, те. Люби ме.

За легло им послужи конски чул, метнат набързо върху няколко бали слама. Беше твърдо и не много удобно, но в изблика на неустоима страст не забелязваха нищо. Любиха се бързо и без да продумат, полуразсъблечени. Също толкова бързо се облякоха от страх да не ги заварят. Докато се обличаше, Лана изтананика нещо.

— Какво беше това? — попита Меткалф.

— Кое какво беше!

— Тази песен. Прозвуча ми познато.

Тя се засмя.

— Колко силни са ръцете ти, когато ме прегръщаш! По някаква причина тази песен изплува в съзнанието ми.

— Красива е. Остава ли уговорката ни за утре вечер?

— Да, разбира се. Защо не?

— Рудолф няма ли да заподозре?

— Моля те — каза тя с плачлив тон. — Така добре не съм се чувствала от толкова дълго време. Защо трябва да споменавам името му?

— А какво правиш при него? Знам, че не го обичаш. Не разбирам.

— Има много неща, които не разбираш, Стива.

— Обясни ми ги — каза той и хвана ръката ѝ.

Тя прехапа долната си устна.

— Нямах избор.

— Не си имала избор? Човек винаги има избор, миличката ми.

Тя поклати бавно и тъжно глава, а в очите ѝ отново пробляснаха сълзи.

— Не и когато е затворник, дорогой мой. Не и когато е заложник.

— Какво искаш да кажеш? В какъв смисъл...

— Става дума за баща ми. Той знае колко много обичам баща си и че съм готова на всичко, за да го предпазя.

— Фон Шюслер заплашва баща ти?

— Не, не открито. Той... той има документ. Лист хартия, който може да убие баща ми. Да причини ареста или екзекутирането му.

— Лана, какво, по дяволите...?

— Чуй ме. Моля те, изслушай ме! — Тя хвана ръката му и я стисна силно между дланите си. — Чувал си за прочутия червеноармейски генерал Михаил Николаевич Тухачевски, великия герой на революцията, нали?

— Чувал съм името му, да.

— Той отбраняваше Москва през 1918 г., превзе Сибир през 1920. Велик, предан военачалник. Оглавяваше Генералния щаб на Съветската армия. Беше стар приятел на баща ми. Няколко пъти сме се събирали на вечеря заедно със семейството му. Баща ми го боготвореше. Имаше снимка, на която са двамата с Тухачевски, която държеше на видно място върху пианото.

Тя замълча за миг, пое дълбоко дъх.

— Една нощ през май — преди три години, през 1937 — спях, когато чух звънеца на входната врата. Помислих си, че е някой негодник, хулиган или пияница, така че се обърнах и покрих главата си с възглавницата. Но звъненето продължи. Погледнах си часовника. Беше полунощ. Накрая звънецът спря и аз отново заспах. Имах важно представление на следващата вечер — играех в „Спящата красавица“. Трябва да бе минал час, когато отново се събудих. Този път от виковете. Гласът на баща ми. Станах от леглото и се заслушах. Гласовете идваха откъм кабинета на баща ми. Той спореше с някого. Отидох до кабинета, но спрях пред вратата. Баща ми беше вътре по халат и разговаряше оживено с Тухачевски. Първата ми мисъл беше, че

маршал Тухачевски се кара за нещо с баща ми и ужасно се ядосах. Стоях там и подслушвах. Но скоро разбрах, че не се карат въобще. Баща ми беше гневен, толкова гневен никога не го бях виждала, но не на своя приятел Михаил Николаевич. Беше бесен заради Сталин. Самият Тухачевски не се гневеше, гласът му бе някак тъжен, покорен, почти траурен.

Погледнах през ъгълчето на вратата и останах поразена, когато видях, че косата на Тухачевски беше побеляла. Само две седмици по-рано си беше черна. Явно му се беше случило нещо ужасно. Отдръпнах се внимателно, за да не ме видят. Знаех, че ако разберат, че съм там, че ги чувам, щяха да спрат да говорят. А усещах, че каквото и да обсъждаха, беше сериозно, опасно и баща ми никога нямаше да сподели с мен. Той, както знаеш, винаги се опитва да ме предпазва.

— Не защото не те уважава, мила. А защото те обича.

— Да. Разбрах това, макар че дълги години се ядосвах, че се държи с мен като с малко дете. Заслушах се в Тухачевски, който разказваше на баща ми, че Сталин и неговият НКВД са разкрили голям заговор в армията. Сподели, че от НКВД го следят по лична заповед на Сталин. Според слуховете Сталин имал солидни доказателства, според които част от висшите военни готвели тайна конспирация, заговор, в сътрудничество с германското висше командване да извършат държавен преврат и да свалят Сталин. И че сред заговорниците е и самият Тухачевски.

— Това е лудост.

— Дали е така? Не знам истината. Знам, че когато татко и той си говореха приятелски, и двамата бяха съгласни, че Сталин е опасен човек. — Тя снижи гласа си и започна да шепти. — Баща ми ненавижда Сталин. Знам това. Той не позволява името му да се споменава у дома. Но публично хвали генералния секретар като останалите. Въздига го до небесата, когато някой друг го слуша. Не е глупав. Но го мрази. А също и Тухачевски.

— И какви са били „солидните доказателства“, с които е разполагал Сталин? Това въобще беше ли разкрито?

— Никога публично. Но хората говореха. Твърди се, че някакви документи, получени в Прага от чехите, били представени на НКВД. Сред тях имало писма на въпросните съветски офицери, писани до германците, искали тяхната подкрепа за свалянето на Сталин.

Подписи, печати, всичко било проверено. Едно от писмата било подписано лично от Тухачевски.

— Той е писал такава писмо?

— Разбира се, той отричаше, но казваше, че това е без значение и че при всички случаи ще го арестуват заедно с другите.

— Той е предупреждавал баща ти?

— Това вероятно е било една от причините за идването му у дома. Баща ми го посъветва да пише на Сталин, за да изчисти недоразумението. Тухачевски каза, че вече го е направил, но не е получил отговор. Той настояваше, че дните му са преброени и се страхуваше не само за собствения си живот, но и за живота на семейството си. Беше отчаян.

На следващата сутрин попитах баща си кой е идвал през нощта. Той естествено отказа да ме информира. Каза ми, че това не ме засяга. Но аз забелязах, че беше махнал снимката, на която бяха заедно с Тухачевски. След няколко дни Тухачевски и още седмина висши офицери бяха арестувани. Съдиха ги тайно. Процесът им продължи само три часа. Признаха ги за виновни в шпионаж и измяна срещу отечеството.

Ръцете ѝ се впиха в неговата толкова силно, че чак го заболя. Но Меткалф само кимна и продължи да слуша.

— Всички си признаха — добави тя. — Но признанията им бяха фалшиви. По-късно научихме, че са ги измъчвали, а после им казали, че е единственият начин да си спасят живота и което е по-важното, живота на близките си, че като подпишат признанията си, според които са заговорничели с германците. Екзекутираха ги на „Лубянка“. Не в мазето, между другото, а в двора по светло. Били докарани камиони на НКВД да заглушават с рева на моторите си стрелбата.

Тя дълго мълча. Меткалф също не продума. Единствено се чуваше спокойното дишане и пръхтенето на конете.

— Преди да умрат — продължи най-после тя с треперещ глас, — извикали „Да живее Сталин“.

Меткалф поклати глава. Прегърна я през раменете, притисна я силно.

— И, разбира се, това не беше краят, а началото на кървав водопад. Повечето от трийсет хиляди военни бяха прочистени.

Генерали, армейски маршали, стотици дивизионни командири, всички адмирали от флота.

— Лана, какво общо има тази ужасна история с теб?

— Баща ми — прошепна тя — беше един от малцината генерали, които не арестуваха.

— Защото не е бил замесен.

Тя притвори очи. Лицето ѝ изглеждаше съкрушено от болка.

— Защото не го хванаха. А може би защото е имал късмет. Стават такива неща.

— Не са го „хванали“? Да не искаш да кажеш, че баща ти е бил заговорник срещу Сталин?

— Изглежда малко вероятно. И все пак той често споделя с мен, че ненавижда Сталин. Нямам друг избор, освен да му вярвам.

— Но той не ти е казал никога, че е участвал в заговора, нали?

— Не, никога не би го направил. Казах ти, той се опитва да ме предпазва. Една-единствена дума за вината му и ще го екзекутират по бързата процедура. Сталин не би помилвал никого.

— А защо си толкова сигурна?

Изведнъж тя се отскубна от прегръдката му. Отиде при кафявия кон и започна да го гали по хълбоците с празен, отсъстващ поглед. Явно искаше да премълчи нещо изключително болезнено. След няколко минути, без дори да погледне към Меткалф, тя пак заговори:

— Преди няколко месеца ме поканиха на прием в германското посолство. Беше много екстравагантно, както германците обичат да организират подобни неща. И естествено, те винаги канят елитно общество, което означава известни актьори и балетисти. Честно казано, ходя по такива места само за да похапна. Наистина! Срамувам се да го призная, но е вярно. До мен приближи германски дипломат и ме попита дали съм дъщеря на прочутия генерал Михаил Баранов.

— Фон Шюслер...

Тя кимна.

— Зачудих се защо ме пита. Баща ми сега работи в Комисариата на отбраната и макар че службата му е най-обикновена чиновническа, трябва да внимавам винаги с кого разговарям. Предупредени сме, че шпионите са навсякъде. Оказа се, че е запознат в подробности с военната кариера на баща ми. Знаеше повече неща и от мен. Спомена, че би искал да говори с мен насаме, че има да сподели с мен нещо,

което много ще ме заинтригува. Аз наистина бях заинтригувана, какъвто бе замисълът му. Отнесе питиета ни в единия ъгъл на стаята и седнахме далеч от останалите. Фон Шюслер беше очевидно културен човек, доста по-различен от повечето нацистки грубияни, които съм срещала. Но ми беше безразличен, изглеждаше арогантен и самовлюбен, далеч от онова, което човек нарича чаровен човек. Но той говореше безцеремонно, фамилиарно, а аз слушах. Каза ми, че имал приятел от ученическите си години, който служел в СС и който му показал нещо много любопитно, свръхсекретно досие, свързано с неколцина високопоставени членове на съветската армия. Някои от документите се намирили вече в ръцете на Сталин, но имало още.

— О, Господи, Лана, дорогая. Какъв ли ужас си изпитала.

— Сигурно е прочел страха по лицето ми. Не мога да пазя самообладание. Веднага се изчервявам, не ме бива да крия чувствата си. Нищо не казах, направих се, че знам за какво говори, но той усещаше ужаса ми. Боже мой, Стива! Каза, че имало още писма в досието, имена, за които Сталин не знаел. СС, довери ми той, обича да разполага с компрометираща информация и да я използва, когато се наложи, като коз при игра на карти.

— Копелето те е заплашило.

— Но нищо вулгарно, Стива. Нищо явно. Всичко беше спокойно, изтънчено и недоизказано. Фон Шюслер заяви, че не вижда причина, поради която тази изобличителна информация трябва да попада в ръцете на НКВД. Миналото си е минало — каза ми той и после ме попита съвсем спокойно дали не намирам всичко това за любопитно.

— Колкото и изтънчено да се е държал, той явно те е изнудвал.

— И видиш ли, той само желаел да ме заведе на вечеря.

Намирал ме за интересна и искал да се опознаем.

— Това копеле Разбира се!

Сега му стана ясно, приля му.

— Естествено, аз отидох на вечеря с него. И отново на следващата вечер.

— Нямала си избор — каза ѝ Меткалф нежно. — Не е било възможно да откажеш.

Тя сви рамене.

— Бих направила всичко да опазя баща си. Както би постъпил и татко, за да предпази мен. Дори ако това означава да прекарвам нощите

с мъж, който е досаден или отблъскващ за мен. Ние, руснаците, често правим далеч по-отвратителни неща, за да спасим любимите си хора. Хората лъжат и стават предатели, доносничат за най-близките си приятели в НКВД. Други отиват в гулаг. Получават куршуми в тила. Това, че спя с Рудолф фон Шюслер, е най-малкото, което мога да направя. Готова съм и на още по-ужасни неща, ако се наложи, за да спася живота на баща си.

— Когато дойдох при теб зад кулисите в Большой, ти се уплаши, нали?

Тя го погледна и Меткалф видя как сълзите се стичат по бузите ѝ.

— Там е пълно с доносници и клюкари. Ако стигне до него и една думичка, че бившият ми американски любовник се е върнал в Москва, се страхувам, че ревността му може да избие в ярост. И той може да изпълни заплахата си. Ще хвърли баща ми на онези вълци в НКВД. О, Стива, обичам те колкото самия живот. Но не можем да бъдем заедно.

Меткалф почти не чуваше какво му говори. Умът му трескаво работеше, сменяше като в калейдоскоп подвижните парченца цветно стъкло и ги съединяваше в пореден модел, едно след друго. Бащата на Лана, виден генерал от съветската армия, оттеглил се от активна служба, но все още на работа в Комисариата на отбраната. Германският ѝ любовник, човек, близък с посланика на нацистите Фон Шуленбург. Необичайна верига от брънки, свързани от амбиция, принуда и сила. Верига, с която бе окована любимата му Лана, но не беше ли верига, която можеше да се използва!

Дали Корки не беше имал именно това предвид?

Пулсът на Меткалф се ускори. Изправи се, наведе се над нея, обгърна я с ръце, за да я утеши. Тя се отпусна в прегръдките му, сякаш се разтвори в него, а тялото ѝ се разтърси от дълбоки ридания. Минутите минаваха. Той я държеше, тя плачеше. Нищо друго не желаше повече от това да държи в ръцете си Лана, а в интерес на истината, той не можеше за момента да направи нищо повече за нея, освен да я държи. Това бе всичко, което желаше и тя. Все още притиснати един в друг, тя наруши мълчанието:

— Знаеш ли, любими мой, никой не може да ми помогне, както никой не може да помогне на моя народ.

— Може и да не е така — каза Меткалф, а мислите му блуждаеха. — Може и да не е така.

Симфонията от миризми изпълни цигуларя, както ставаше винаги, когато излезеше някъде и особено на непознато място. Подушваше крема „Нивея“, който дребничкият бюрократ явно използваше вместо сапун за бръснене, тютюна му за лула „Обел“, тоника за коса с розмарин, с който си мажеше темето в напразен опит да предотврати оплешивяването си, но беше твърде късно. Усещаше миризмата на вакса, с която консулският служител си беше лъснал обувките. Разпозна марката „Ердал“, която се продаваше с безплатни картички за детелини или глайдери или любимите му исторически животни. Спомни си с удоволствие красивите цветни рисунки на динозавър, археоптерикс, плезиозавър, подскачащи в праисторическата биоценоза. Това бе един от малкото щастливи спомени от детството му.

За жалост повечето от миризмите, които атакуваха чувствителната му носова мембрана, бяха далеч от приятни. Той подушваше следите от мъчителния за храносмилането на бюрократа обяд. Мъжът беше ял наденица с туршия от зеле и беше изпуснал газове, малко преди цигуларят да влезе. Те се бяха разнесли до голяма степен, но не съвсем.

— Колко време ще ви е необходимо? — попита Клайст. — Интересуват ме само имената на британците и американците, които са пристигнали в Москва през последните седем дни. Едва ли са много.

Цигуларят искаше да знае само дали някой си Даниел Ейхен е пристигнал в Москва през последните няколко дни.

Разбира се, беше напълно възможно, дори по-вероятно Ейхен да е влязъл под друго име. Но по какъвто и начин да беше пристигнал шпионинът в страната, един списък беше добро начало. Той щеше да скъси значително времето му да обикаля от хотел в хотел, да разпитва за новопристигнали гости, да прави очни ставки.

Разговорът му с този човек беше загуба на ценно време, но военният аташе генерал Ернст Кюстринг, с когото всъщност трябваше да се срещне, нямаше да е в града почти през целия ден и го помоли да предаде искането си на този подлизурко.

Чиновникът, изглежда имаше готови извинения за всичко, беше майстор по отношение на протакането — едно от уменията, които владееха повечето служители в германското външно министерство. За

десет минути той изля истински порой от причини, с които се обосноваваше защо не може да помогне. Клайст често се сблъскваше с подобно отношение от външнополитическите служби, особено когато си имаха работа с СД, която ненавиждаха.

На Клайст не му пукаше от това, че мразят СД. Това, че се страхуваха от СД, беше дори от полза. Така стояха нещата и с това дребно чиновниче, ухаещо на тоник за коса с розмарин и пръдня: Той ме презира, но го е шубе от мен. Подобни писарушки с отпуснати задници и дребни душички го отвращаваха. Те бяха страхливи и обидчиви, мислеха се за по-важни от хора като цигуларя, но в действителност не бяха нищо повече от врабчета, които се носеха във въздушната струя на орела, мишки, които се криеха в бърлогата на лъва. Тия виртуози на бумацината, колко сиво бе ежедневието им, колко нищожен животът им. Те не разбираха и никога не можеха да разберат съвършенството, което Клайст и неговият наставник Райнхард Тристан Еуген Хайдрих познаваха: възвишеността от красивата музика, която просълзява. Или също толкова възвишеното чувство от отнемането на живот, което бе друг вид музика: отмерена, ритмична, контролирана, изискваща не само умение, но и инстинкт, талант.

Клайст не можеше да устои на изкушението да се вторачи в гърлото на чиновника, докато той преглъщаше и се оправдаваше защо е невъзможно да изпълни искането му. Как те не могат да помогнат НКВД да изготви такъв списък, как не могат да си сътрудничат със съветското разузнаване, което работело срещу тях, подозирали ги, независимо от официалните твърдения за политиката им... Клайст наблюдаваше как мърда адамовата ябълка на човека, тироидният хрущял на ларинкса му, сухожилията и меката фасция. Бяха толкова уязвими, податливи. За миг си представи как увива около месестото му гърло студената, изключително гъвкава струна, как я пристяга победоносно, как прекъсва достъпа на въздух и слага край на всичките тия глупости! Клайст забеляза островърхия нож за хартия, който стърчеше от бюрото на чиновника, и си представи как го забива в очните ябълки на тоя бърбарец и в меката тъкан на мозъка му.

Но изведнъж бюрократът като че ли долови в изражението на цигуларя някакъв издайнически проблясък от неговите зловещи

блянове, защото Клайст видя как зениците му се свиха, как мигането му зачести и как най-неочаквано тонът му стана услужлив.

— ...което не означава, че нямаме връзки тук, в Москва — набързо смотолеви чиновникът. — Можем да предложим подкупи на съответните власти, на нашите колеги в съветското външно министерство. Те разполагат със списък на всички, които пристигат в страната им.

— Отлично — каза Клайст. — Кога мога да получа списъка?

Бюрократът преглътна, макар че се мъчеше да прикрие притеснението си с любезничене.

— Мисля, че по-късно тази седмица ще можем да...

— Днес. Списъкът ми трябва днес.

Кръвта се дръпна от лицето на мъжа.

— Но, разбира се, хер хауптшурмфюрер. Ще направя всичко възможно.

— И ако не ви се стори прекалено, бих помолил да ми намерите стая, където да свиря на цигулка, докато чакам.

— Разбира се, хер хауптшурмфюрер. Защо не използвате кабинета ми?

— Велики Исусе, Гръмовержец, какво е станало с теб? — избуботи Тед Бишъп, когато Меткалф влезе във фойето на „Метропол“. — Изглеждаш толкова зле, колкото аз се чувствам. По-зле и от хотелската ти стая, след като момчетата от НКВД я претършуваха.

Меткалф примигна, но продължи да върви към асансьора.

— Беше прав. Тия руски момичета са толкова диви.

— Не си спомням да съм говорил за това — каза Бишъп със смутен поглед. — Нямам такъв опит. — Той приближи, закри кръвясалите си очи от светлината и му прошепна: — Изглежда, че си обект на международно издирване.

— Как така?

— Не от педерастите на НКВД или както им викам „гей-пей-оу“. Това е в реда на нещата. Сега от теб се интересуват фрицовете и душат наоколо.

— Германци?

— Тази сутрин един господин фриц дойде и питаше на рецепцията за имената на гостите от последните дни. За чужденците, които са се регистрирали през тази седмица.

Меткалф спря на място, обърна се и се опита да се направи на невинен.

— Момче, нацистите вече взимат мерките на Москва за драперии, а? — опита се той да се пошегува. — Доста удобно се чувстват тук. Не мислиш ли?

Бишъп сви рамене.

— СД, доколкото видях, тяхната служба за сигурност. Но не успяха да се разберат с регистраторите. Проблеми с езика, както знаеш. Да не говорим, че руснаците мразят да се задават въпроси, освен ако не ги задават те.

— Получи ли от тях каквото искаше?

„Чужди гости, пристигнали през последните дни? Можеше да е съвпадение, но Меткалф не беше сигурен. Защо германец?“ — чудеше се той.

— Поговорих си с него. Знаеш какъв глад за новини е на последък. Помислих си, че може да знае нещо за фрицовете — клюки, нещо, което може да ми е от полза. Най-малкото да мога да цитирам един-два реда в следващата си информация. Нали знаеш как е: „Според германски източник в обсадената столица...“ Хората обичат такива работи. Използвах всичките си умения за правене на интервю. Побъбрихме си доста време.

— За какво?

— Тоя тип знае ужасно много за музиката. Срещал се е лично с Уолтър Гийзкинг. Също с Елизабет Шварцкопф.

— Попита ли те за имената на гостите?

— Разбира се. Непрекъснато задаваше тоя въпрос.

— А ти помогна ли му? — Меткалф се мъчеше да звучи безгрижно.

— Каза, че негов стар приятел го помолил да потърси някого. Не си спомнял името. Някой, който е пристигнал от Париж.

— Е, това ме изключва.

— Само че нещо не беше както трябва. Мен ме бива повече в измъкването на информация, а не в предоставянето, нали знаеш. Професионален нюх. Но нещо в неговата история ми намирисваше, трябва да си призная. Не си спомнял името. Моля, моля. Да ги разправа на друг.

Роджър Мартин още спеше, когато Меткалф почука на вратата му.

— Излиза ли ти се на разходка? — попита Меткалф.

— Не особено — прозя се Роджър.

— Добре. Да тръгваме.

Двамата бяха последвани от нов екип момчета на НКВД, които веднага заеха позиции за наблюдение, които вече Меткалф разпознаваше като стандартна техника на НКВД. Единият се влачеше отзад на голямо разстояние, другият прекоси улицата и тръгна по отсрещния тротоар, паралелно с тях. Не бяха аматьори, но не бяха и добри. Дали имаше още някой в околността, когото не забелязваха — русият агент, който беше Худини в сравнение с двамата идиоти. Не беше изключено. Но Меткалф възнамеряваше да не дава на наблюдателите никакъв повод за тревога. Двамата с Роджър просто

имаха нужда да се разтърчат на въздух, далеч от микрофоните в хотела. Щяха да се движат спокойно и предвидимо.

В очите на наблюдателите си Меткалф щеше да изглежда като човек, излязъл на кратка утринна разходка по оживен булевард; бизнесмен, който е решил да посвети един ден на разглеждане на забележителности. Но гласът му звучеше далеч от обичайно. Той набързо разказа какво се бе случило — от безцеремонното тършуване из стаята му, през невидимата, умела опашка, която му бяха пуснали, до обезпокоителното изчезване на радиостанцията.

Изречението на Роджър ставаше все по-мрачно. Когато чу за задигнатия преподавател, той трепна.

— И след всички перипетии, през които минах, за да закопая проклетото нещо. При това незабелязано.

— Има ли начин да сглобиш нещо от подобни чаркове?

Кристалът е у мен. Вероятно морзовият ключ и другите части могат да се вземат от късовълново радио...

— Това звучи ли ти като практично предложение? — прекъсна го Роджър.

— Предполагам, че не — призна Меткалф.

— Не и като нещо, което може да очакваш от един дървеняк да направи, така ли?

— Предполагам.

— Правилно. Изяснихме този въпрос.

— Изяснихме се. Беше абсурд от моя страна да го предлагам. Не може да се направи. Но трябва да...

— Тогава ще го направя.

Меткалф се усмихна.

— Знаех си, че ще го направиш, Скуп.

— Дай един, може би два дни.

— Разбира се. Междувременно обаче е належащо да се свържа с Корки.

Корки трябваше да бъде уведомен за изчезналата радиостанция. Иначе ако не получише отговор на съобщенията си, щеше да предположи, че на Меткалф му се е случило нещо лошо.

— Но как? Отрязани сме, докато не успее да скалъпя преподавател. Ако успее, бих казал дори.

Меткалф млъкна за продължително време.

— Има таен канал в посолството. Корки ми заръча да го търся по него само в краен случай.

— Предполагам, че нямаш предвид дипломатическата поща. Бавна е, минават няколко дни поне. Единственият надежден канал за дипломатите, за който знам, е телеграфът.

Минава по търговското трасе, но е кодиран.

— Не е сигурен.

— Не е сигурен! Това е най-сигурният канал, който съществува! По него посланикът се свързва с президента, за Бога.

— Сигурен е от руснаците. Но не и от нашите хора. Враговете отвътре са опасни колкото и външните.

— Христосе — каза Роджър. — Какво препоръчва Корки?

— Явно има безопасна телефонна линия, чието съществуване се пази в тайна дори от персонала в посолството. Кодиран радиосигнал, който стига до станция в Естония, а там се преобразува и се изпраща по магистрална телефонна линия.

— Черният канал! — прошепна Роджър удивен. — Господи, бях чувал слухове за това, но мислех, че са глупости.

— Явно рядко го използват. Честата употреба рискува руснаците да го усетят. Така че го пазят само за спешни случаи.

— Човекът на Корки там има ли достъп?

Меткалф кимна.

— Кое е спешното?

— Има нещо мътно. Нещо неясно в мисията, с която Корки ме натовари. Фон Шюслер е твърде далеч от потенциалния двоен агент и Корки не може да не го знае. Неговите източници трябва да са по-добри от мен.

Роджър погледна замислено.

— Мислиш, че има нещо друго.

— Не може да няма. Иначе излиза тъпашка грешка от страна на Корки, а това не е в стила му. Преди да изпрати някого във вражеска територия, той подготвя всичко до най-малката подробност. Нямах да ме изпрати от Париж на подобна авантюра. Няма логика.

— Не — съгласи се Роджър. — Предполагам, че си прав. Нещо не се връзва.

Двамата се разделиха и Меткалф се върна обратно, за да отиде в американското посолство. По пътя мина край класическа каменна

сграда с месингова табела, на която пишеше: „Германско посолство“. Хвърли един поглед на сградата и се сети за Фон Шюслер. Цялата информация, която успя да събере за дипломата, включително краткият им разговор в дачата на американското посолство, говореше, че си има работа с кариерист. Нито смел, нито умен, нито ревностен почитател на нацистите, нито антинацистки активист.

Какво очакваше Корки от него? Защо, по дяволите, Корки го изпрати тук?

През отворен прозорец от страната на германското посолство звучеше музика. Навън беше студено. Който и да се намираше вътре, беше любител на свежия въздух. Музиката беше красива. Някой свиреше майсторски на цигулка. „Кое беше произведението?“ — зачуди се Меткалф. Изведнъж името на мелодията изплува в главата му: „Тотентанц“. Танц на смъртта. Колко подходяща бе за германците тази странна смесица от култура и диващина.

Доближавайки американското посолство, той забеляза с периферното си зрение бързо движение. Обърна се и видя познатия кичур руса коса под черно кепе, високите сибирски скули. Мъжът от НКВД, който го проследи до апартамента на Лана и го откара на приема в дачата. Сега се появи сякаш от нищото, до посолството, сякаш е знаел, че Меткалф ще бъде там. Все едно че оставяше на поглупавите си колеги черната работа да следят Меткалф от хотела. Този беше над тях, той сякаш знаеше предварително къде ще отиде обектът му.

Меткалф се олюля и залитна към агента на НКВД, но мъжът беше изчезнал. Много добре, помисли си той. Наблюдателят му беше невероятно надарен да разгадава движенията на Меткалф, но какво беше узнал в крайна сметка? Нямаше нищо необичайно в това един американски бизнесмен да посети посолството на собствената си страна. Ако беше само психологическа заплаха и нищо повече — е, нека го следят. Не му пречеше.

Амос Хилиард се появи в малката приемна на консулската секция в лошо настроение. Очевидно не му беше приятно да се среща с Меткалф.

Меткалф му обясни причината за посещението си. С неохота Хилиард се съгласи.

— Кулата — каза той. — Като кула на замък е. Ревностно я пазят, следят я отблизо. Самият аз рядко я използвам. Ще трябва да измисля претекст за пред колегите.

— Благодаря за това — отвърна Меткалф.

— Кажи на Корки, че искам повишение — каза дипломатът.

Четвърт час по-късно Хилярд поведе Меткалф през лабиринт от заключени коридори, по които стигнаха до метална врата. Дипломатът нагласи комбинацията от цифри върху голям черен заключващ механизъм. На Хилярд му трябваша няколко минути, за да отвори вратата. От пръв поглед личеше, че той рядко е идвал в тази част на сградата. След като влязоха в коридора със забранен достъп, Хилярд посочи към врата с табелка „ЕЛЕКТРОЗАХРАНВАНЕ“. Зад нея се намираха разпределителните кутии за отвеждане на ток до черната радиостанция и идващите отвън телексни и телефонни кабели. Той спря пред врата без табела с тройна ключалка, която изглеждаше изключително сложна. Помещението зад нея на пръв поглед приличаше на телефонна кабина: тясно и празно пространство с метални облицовки по стените. В интерес на истината не беше по-голямо от ковчег. Имаше един метален стол. Върху тясна метална поличка стоеше обикновена на вид черна телефонна слушалка, оставена върху прекомерно голям апарат с формата на луковица.

Това беше секретният комуникационен модул, който Хилярд нарече Кулата. Представляваше звуконепроницаема кутия, проектирана с помощта на най-модерните акустични технологии. Звуковите вълни не можеха да проникват извън затвореното пространство. Меткалф се настани на стола, а Хилярд затвори тежката врата зад гърба му и я заключи.

Меткалф едва потискаше паническото си чувство на клаустрофобия. На вратата имаше малък отвор от плексиглас, през който видя как Хилярд влезе в малко помещение, откъдето щеше да следи операцията, за да е сигурен, че всичко ще е наред.

Вътре в Кулата въздухът беше застоял. Нямаше вентилация, което явно беше част от системата от звуконепроницаеми мерки, и докато Меткалф чакаше, стана непоносима жегата. Хилярд установи контакта по черния канал чрез кодирана телеграма. След осъществяването на необходимите връзки, което изискваше няколко минути, щеше да се получи сигнал.

По лицето на Меткалф изби пот. Изведнъж прокътят силен, пронизителен звън, какъвто не беше чувал от никой телефон. Вдигна слушалката.

— Стивън, момчето ми — дочу грачещия глас на Корки, който не можеше да се сбърка. Дори по тази безопасна линия Корки внимаваше да не споменава фамилното му име.

Подейства му някак успокоително да чуе гласа на Корки след цяла вечност, както му се струваше, макар да бяха минали само няколко дни, откакто се видяха за последен път. — Приемам, че става дума за нещо спешно. Тъкмо се наслаждавах на вкусен обяд.

Връзката беше някак глуха, получаваше се метално ехо.

— Моите извинения — отговори Меткалф сдържано.

— Направи ли си удоволствието да отидеш на балет?

— Получи ли съобщението ми, че съм установил контакт?

— Разбира се. Ами с германеца?

— За кратко.

— Достатъчно да направиш преценка?

— Мисля, че да.

— И подходящ ли е за вербуване? Потенциален двоен агент?

— Бих казал, че не. А също, че ти отдавна го знаеш.

Корки замълча за няколко секунди. Единственият звук, който се чуваше по линията, беше глухо пращане.

— Най-прекият път между две точки не винаги е правата линия — отговори старикът.

— Защо съм тук? — повиши тон Меткалф с раздразнение. — За Бога, Корки, не мисля, че си ме изпратил тук с всичките рискове, които поех, за зелен хайвер. Хубаво, моя стара приятелка се е хванала с германски дипломат, е, и? Само не ми казвай, че не разполагаш с поне сто по-надеждни възможности за вербуване от Фон Шюслер. Какво, по дяволите, става, Корки?

— Успокой се, Стивън — каза Корки ледено. — Исках от теб да установиш контакт със старата си приятелка, както я нарече. Направил си го. Значи първият етап е приключил.

— Първият етап на какво! Аз не съм марионетка, Корки. Не можеш да дърпаш конците, очаквайки от мен да танцувам. За какво, по дяволите, съм тук! — Той избърса с носна кърпичка челото и врата си.

— Стивън, ще бъдеш уведомен, когато му дойде времето.

— Това не е достатъчен отговор, Корки. Аз съм на терена, рискувам живота си...

— Ти си доброволец, Стивън. Не си мобилизиран. Когато пожелаеш да се махнеш, ще се радвам да уредя формалностите. Но докато си под мое разпореждане, сигурността на операцията има приоритет. Всички ние играем опасна игра. Кошмарът, който се случи в парижката станция, трябва да ни служи като обеща на ухото...

— Каква е „втората фаза“, както се изрази? — прекъсна го Меткалф.

Последва продължително метално пращане. Секундите тиктакаха. Меткалф вече мислеше, че връзката е прекъснала, когато дойде отговорът на Корки.

— Рудолф фон Шюслер, подобно на повечето си колегиот германското посолство, е в Москва да събира информация за намеренията на руснаците. Хитлер им е забранил да използват професионални шпионски методи от страх да не предизвика у Съветите подозрения. Нацистите отчаяно се нуждаят от разузнавателни сведения за руснаците, но не са в състояние да си ги доставят. Ние ще им ги доставим, така да се каже.

— Какво означава това?

— Много скоро ще получиш пакет с документи. Трябва да убедиш Светлана да ги предаде на германския си любовник.

Меткалф едва не изпусна слушалката.

— Да ги предаде? — кресна той.

— Имаме на разположение съвпадение от фактори — каза Корки. — Бащата на Светлана е виден генерал от Червената армия от запаса, герой на революцията, и работи в Народния комисариат на отбраната.

— Длъжността му е незначителна — възрази Меткалф. — Синекурно място за заслужил войник. Чисто чиновническа длъжност. Лана ми каза...

— Импровизирай, синко. Много те бива в това. Представи го за по-важна клечка.

— Искаш от мен да я използвам! Това е истинската причина да ме изпратиш тук, нали?

Той я бе разгадал, но искаше да го чуе от Корки.

— Бих се изразил по друг начин. Искам да я привлечеш. Да използваш Фон Шюслер. Да го използваш като канал, чрез който да изпращаш информация до Обервермахт. Стратегическа и тактическа информация, която да накара германците да променят решенията си.

— Господи, Корки, искаш от мен да я поставя в изключително опасна ситуация. Имам предвид, тя е танцьорка, балерина, за Бога! А не обучен разузнавач. Тя не е шпионин — тя е артистка.

— Тя е изключителна, Стивън. Някои от най-добрите ми агенти са от театъра.

— Ами ако неволно сгреша, какво мислиш ще ѝ се случи?

— Стивън — заговори търпеливо Корки, — нужно ли е да ти напомням в какво положение се намира тя така или иначе? Всеки руснак, който поддържа контакти с чужденци в тия времена, е смятан за изменник. Но тя не е обикновена рускиня. Тя е известна балерина, а в добавка — дъщеря на генерал, и спи с германец. Забрави за пакта Хитлер-Сталин. Съветското разузнаване сигурно я следи денонощно.

Меткалф си представи нейния надзирател Кундров. Повече, отколкото можеш да си представиш — помисли си той. Но беше сигурен, че Фон Шюслер не се беше сблизил с Лана с шпионска цел. Ако интересът му към нея беше свързан по някакъв начин с положението на баща ѝ, Лана щеше да разбере след няколко месеца връзка. Не, мотивът на германеца беше плътски. Тя беше великолепна красавица, достатъчна причина да прояви към нея интерес. Нещо повече, беше прима балерина, добър улов, с който да се перчи наоколо. Комплексари като Фон Шюслер обичаха да си повдигат репутацията, показвайки се с хубави жени. След като е изнудил Лана, намеквайки за съществуването на досие с името на Михаил Баранов, документ, който можеше да го прати на въжето, той не е проявил повече интерес към него.

— Ами баща ѝ? — упорстваше Меткалф. — Ще изложи и него на риск.

— Не. Нейния баща, как да се изразя по-тактично, не му остава много на тоя свят. Въпрос на време е да го арестуват, като повечето висши офицери от Червената армия.

— Досега е оцелял.

— Името му е в списъка. Случайно узнахме. НКВД го нарича „книга смърти“ — „Книга на смъртта“. Арестите се извършват по

строго определен ред. Неговото време ще дойде до няколко седмици. След като го задържат, Лана повече няма да е полезна като канал за дезинформация, така че не разполагаме с много време. Но не мислиш ли, че НКВД вече преценява, доколко тя е риск за националната сигурност? Тя вече си е сложила главата в торбата.

— Не доброволно — каза Меткалф и избърса мокрото си чело.
— Не е имала избор.

— Моля. Позволи ми да ти напомня, че наблюдаваме как нацистите поглъщат постепенно цяла Европа. Всъщност не постепенно, а на огромни хапки. Проклетата нацистка машина напредва с бързи стъпки към края на земята. Никога не сме били свидетели на толкова голяма заплаха за свободата на света. Франция е покорена, Хитлер няма врагове в Европа, Англия едва ли ще удържи. Ако има някаква възможност да го спрем, е наш дълг да го направим. Затова си там. Няма нищо по-важно от това. Мисля, че сега ни е паднала добра възможност. Ще е безразсъдна грешка, ако не се възползваме, престъпна небрежност — Корки замълча.

Меткалф също.

— Там ли си, Стивън?

— И какво съдържат документите, които искаш тя да предаде на Фон Шюслер?

— Тези документи рисуват картина, предназначена за Оберкомандо дер Вермахт, за Хитлер и висшето му командване.

— Каква картина?

— Някои художници използват масло, други — акварел. Ние използваме числа. Спретнато подредени колонки от цифри. Оценка за силата на войските, точни данни за съоръжения, дивизии, численост, разположение на складове за оръжие. Агломерация от сведения, които ще представят на Вермахта и естествено на Хитлер картина на Червената армия, не по-малко живописна от творбите на Ван Гог.

— Какви картини? — продължи да настоява Меткалф.

— На мечка, Стивън. Но спяща. Малко мече с отрязани нокти.

— Искаш от нея да предаде на Фон Шюслер фалшиви документи, които показват колко слаба е руската военна машина?

— Фалшификациите са превъзходни, уверявам те. Самият Сталин няма да е в състояние да ги разпознае.

— Не се съмнявам.

Мили Боже, възхити се Меткалф, беше брилянтно, дяволски хитро, перфектно, както само при Корки можеше да бъде.

— Ако Хитлер си помисли, че нахлуване в Русия ще е като негърски танц, ще го направи с вълнение — каза Меткалф.

— Само ще ритне вратата и е вътре.

— Добре казано — отговори Корки, а в гласа му имаше сарказъм, който се долавяше дори при лошата връзка.

— Мили Боже, Корки, ще се опиташ да изиграеш Хитлер да обяви война на Съветския съюз!

Последва още една дълга пауза. Пращене, бибиране, звънтене като при произволните шумове на зле настроено радио.

— Стивън, споменал ли съм ти за Пелопонеските войни?

— Да — озъби му се Меткалф. — Атина оцеляла само защото то враговете ѝ са се сбили помежду си.

— Атина е посяла раздора между враговете си. Те са се изправили един срещу друг. Това е важното.

— Но ти нямаш представа дали всички документи ще стигнат до Хитлер? Само помисли колко брънки има веригата, колко много възможности някой скептик от нацистката бюрокрация да ги изхвърли.

— Вярно е, Стивън, но ако ние правехме само сигурни неща, не бихме се захванали с нищо, нали така?

— Съгласен съм.

— Знаем, че Хитлер по осем часа на ден чете доклади, меморандуми и вътрешни сведения. Той е вманиачен на тема разузнаване. Сам взема всички важни решения и го прави въз основа на информацията, която получава. А единствената информация, на която се доверява, е тази от разузнаването. От достоверните му шпиони. Фон Шюслер не е шпионин, но е човек с големи връзки. Има приятели по високите места.

Меткалф мислеше трескаво. Носната му кърпа беше станала вирвода и не можеше да се използва. Потърси друга, но не намери.

— Ще го направя при едно условие.

— Моля? — попита невярващо Корки.

— Ако се случи нещо с Лана, ако тя заподозре, че е в беда, че може да я арестуват, искам гаранции, че ще ми помогнете да я измъкна от Москва — Избърса струйките пот, които се лееха от челото му и смъдяха на очите му, с дланите си.

— Стивън, знаеш много добре, че не правим такива неща.

— Знам много добре, че правим. Правили сме го във Франция и в Германия.

— При изключителни случаи...

— Този случай е изключителен, Корки. Няма да я замесвам без такава гаранция.

— Ще направим всичко по силите си да намалим рисковете за нея, Стивън, но...

— Това е сделката, не подлежи на преговори — отговори Меткалф.

Амос Хилиард седеше пред телетипния терминал в другия край на галерията и следеше пристигащите съобщения, които изискваха незабавно внимание. Черният канал беше инсталиран наскоро и като повечето нови технологии не беше напълно надежден. Представляваше сложна, донякъде тромава система от преплитащи се международни връзки, всяка от които беше уязвима към превратностите на войната. Много неща можеха да се издънят. Най-добрият индикатор за сигурността на излъчването беше уредът, който измерваше силата на сигнала, вграден в конзолата, до която той беше седнал. Двете иглички, показващи силата на предаването и приемането, останаха стабилни, помръдвайки се съвсем леко. Ако някоя от тях паднеше, Хилиард беше в готовност да действа мигновено и да възстанови връзката.

Меткалф се забави повече, отколкото Хилиард очакваше. За каквото и да си говореха с Коркоран, явно бе деликатен и сложен въпрос. Хилиард можеше само да гадае за какво е пристигнал в Москва младият мъж. Нямаше право да пита. Свещената за Корки херметизация го повеляваше. Но можеше да си позволи да прави предположения. Беше чувал да се говори за младия Меткалф, богат плейбой, който не изглеждаше достатъчно сериозен, за да е от момчетата на Корки, и онази балерина от Большой. Видя ги двамата да си приказват на партито в дачата. Не беше нужно човек да е специалист, за да разбере, че между тях имаше нещо. А и всичките тия въпроси за Фон Шюслер. Очевидно Меткалф се опитваше да стигне до германеца. Вероятно използваше момичето, за да се добере до нациста. Сигурно това бе причината, поради която Корки беше изпратил младок. Може би опитът на Меткалф на терен не беше толкова от значение, колкото опитът му в леглото.

Хилиард погледна уреда и се стресна. И двете иглички бяха паднали. Силата на сигнала по някаква причина се бе сринала. Той скочи от терминала и се втурна в залата, стъпките му отекваха през коридора. Надзъртайки през прозорчето от плексиглас, върху металната врата, видя Меткалф, подгизнал от пот, да бърбори. Ако още разговаряха, това означаваше, че връзката въобще не беше изчезнала.

При това положение какво бе причинило отслабването на сигнала?

Изведнъж изстина. Възможно ли бе...?

Почука върху прозорчето с юмрук, докато Меткалф се обърна и го погледна учудено. Хилиард неспокойно правеше знаци да затваря и сочеше с показалеца към гърлото си. Меткалф като че ли изрече няколко думи и бързо сложи слушалката.

Когато най-после Хилиард отключи вратата, Меткалф се беше изправил, целият плувнал в пот.

— Какво, по дяволите... — тросна се Меткалф.

— Пробив — каза Хилиард. — Последните двайсет-трийсет секунди. Нещо много деликатно ли обсъждахте? Може някой да е подслушал.

— Подслушал? Не, тъкмо бяхме приключили деликатната част. Уговаряхме се за нещо, но как е възможно да са ни „подслушали“?

Хилиард не си направи труда да отговори. Той се обърна и побягна през залата, а подметките му тракаха силно върху циментовия под. Единственото незащитено място беше стаичката с електрическото табло в края на залата до входа, където се съединяваха телефонните кабели, която още не беше надеждно изолирана. Тъкмо стигаше края на коридора, изведнъж вратата на стаичката с електрическото табло се отвори. Тъмна фигура изскочи отвътре и изчезна през входа в края на залата. Хилиард позна мъжа: беше помощник-секретар в посолството. Хилиард отдавна се чудеше за кого работеше той. Сега обаче разбра. Мъжът го подслушваше.

По чие нареждане?

Хилиард достигна до стаята с електрическото табло и я отвори. Видя на пода слушалката, изпусната от мъжа, който току-що избяга. Потвърждение, от което Хилиард не се нуждаеше.

Меткалф също се появи. Той веднага разбра какво се бе случило.

— Край — каза Хилиард. — Връзката вече не е чиста.

— Това ли е прехваленият черен канал?

— Черният канал е обезопасен срещу онези отвън, Съветите, а не срещу хората вътре.

— Кой беше?

— Помощник-секретар. Дребна риба в посолството.

— По чии инструкции!

— Не знам. И се съмнявам, че ще узная скоро. Но едно знам със сигурност, Меткалф. Много играчи са замесени. А когато има много играчи, някой бива надиграй. Следващия път, когато ти дотрябва черният канал, по-добре пробвай с радио „Москва“. Направи на себе си и на мен една услуга. Напусни през служебния вход отзад. И никога повече, Меткалф. Моля те. Никога повече.

Цигуларят седеше на пейка срещу американското посолство. Основната тема на Шубертовата пиеса Дер Тод унд дас Медхен звучеше приятно в главата му. Обожаваше начина, по който гневните, поривисти встъпителни акорди отстъпваха на спокойните, меки като кадифе заключителни тонове във фа минор, начина, по който пиесата се модулираше от мажор в минор, зловещото звучене на мелодията. Докато наблюдаваше хората, които влизаха и излизаха през главния вход, се мъчеше, разбира се, безуспешно да не обръща внимание на отвратителните миризми в Москва, от които му се гадеше. Вече добре ги разпознаваше — гранивата воня на мъжка пот, примесена с дъх на водка, на нечистоплътни жени, дъх на чесън, евтин тютюн, вездесъщия мирис на варено зеле. Мислеше си, че няма нищо по-противно от французите, но се бе излъгал; руснаците бяха още по-отблъскващи. На фона на тия миризми той веднага можеше да разпознае чужденеца — британец или американец. Мюлер, неговият шеф в СД, имаше основателни причини да подозира, че Даниел Ейхен, член на нелегалната шпионска мрежа, действаща в Париж, е пристигнал в Москва. И самият Райнхард Хайдрих подозираше, че Ейхен може да е въввлечен в някаква игра на най-високо равнище, която трябваше да се проучи. Всеки беше в състояние да ликвидира Ейхен, но малцина агенти на СД притежаваха уменията едновременно да разследват и при нужда да убиват.

Френските граници дори под контрола на германците бяха пропускливи. През тях можеше да избяга всеки по какъвто си иска начин. В Париж живееха много британски граждани, мнозина от които

нямаха документи и регистрация. Така че беше невъзможно да се разбере кои са се измъкнали през последните дни. В Москва обаче беше много по-лесно. Вярно, и тук, както навсякъде по света, не беше изключено чужденец да влезе с фалшив паспорт, но беше много по-трудно поради по-стриктния контрол. А и чужденците, които идваха в Москва, се брояха на пръсти. Беше сигурен, че списъкът, който щеше да получи по-късно през деня, няма да е дълъг. Кое то щеше да е добре, щеше да стесни кръга на заподозрените и да улесни разследването.

Беше изпратил свой колега от СД пред британското посолство. Беше напълно вероятно някой от двамата да мерне обекта, тъй като той можеше да посети посолството на страната си. Всички го правеха.

Мъж в светлокафяво палто излезе от сградата. Дали не беше той?

Клайст стана от пейката, пресече булеварда и скоро се изравни с мъжа.

— Извинете ме — каза той с приятелско изражение. — Не се ли познаваме отнякъде?

Но още преди мъжът да си отвори устата, цигуларят знаеше, че не е обектът. Клайст усети характерната миризма, която лъхаше от облеклото на мъжа, на свинско и гъше, примесено с червен пипер. Беше унгарец и акцентът му го доказва.

— Не, не мисля — отговори мъжът. — Съжалявам.

— Моите извинения — каза цигуларят. — Припознал съм се.

Отначало Меткалф не позна закръглената, зле облечена жена със забрадка, превързана плътно през главата, която седеше на пейка в Свердловския парк. Толкова добре се бе маскирала. Явно беше взела дрехите от реквизита на Болшой. На стратегически места по тялото си беше сложила подплънки, преобразявайки стройната си фигура, за да изглежда като типична руска селянка на средна възраст, с наднормено тегло.

Чак след като се увери отдалеч, че това е Лана, мина покрай пейката ѝ. Тя се направи, че не го познава, дори не го погледна.

Имаше голяма вероятност да го наблюдават, макар да не беше забелязал никакви признаци за опашка. Но не биваше да изключва възможността русият агент от НКВД с бледите очи да се е скрил някъде наблизо и да гледа. Вероятно не следяха всяка негова стъпка, но за всеки случай той трябваше да приеме, че е така.

На срещата им в конюшната ѝ даде подробни инструкции как да организират срещата си. Когато и да се срещаме от тук нататък, ѝ каза той, трябва да действаме по „всем правилам искусства“, което означава „по всички правила на изкуството“.

Тя се уплаши, но едновременно изпита облекчение. Потайността я ужаси, но беше благодарна за предпазливостта на Меткалф, тъй като тя щеше да предпази нея и баща ѝ. И все пак, когато той ѝ обясни как ще действат, нещо я накара да попита:

— Откъде знаеш всичките тия номера, Стивън? Откъде си научил тези... правила искусства! Мислех, че си бизнесмен, а не шпионин.

Той вдигна рамене и отговори с нехайство, с което се надяваше да я успокои.

— Гледам много холивудски филми, душа, нали знаеш.

След като задмина пейката ѝ и извървя десетина метра, забави ход, сякаш не беше сигурен дали отива във вярната посока. Точно тогава Лана го забеляза. Тя бе променила не само външността си, но и

походката си. Тръгна към него. Тромаво, все едно че я боляха краката или че имаше подагра.

Докато го задминаваше на тясната алея, му прошепна:

— Улица „Василевски“, пряка на „Пушкинская“.

После продължи напред. Той огледа парка несигурно, правейки се, че се опитва да се ориентира, и тръгна след нея, спазвайки прилично разстояние.

Възхищаваше се на майсторския начин, по който имитираше походката на забързана възрастна жена. След като излезе от парка, тя се смеси с уличната тълпа и пресече улица „Пушкинская“ с характерната за възрастна жена сприхава неустрашимост.

С тази процедура според терминологията на Корки и преподавателите му те минаваха през „сухо чистене“, за да се уверят, че нямат опашка. Видя я, че свърна по тясната улица „Василевски“. Той я последва. Лана доближи до дървената входна врата на жилищна сграда. Отляво бяха наредени звънци, обградени с метална рамка, върху които бяха написани на ръка имената на обитателите. Вътре нямаше входно антре, а само стълбищна площадка. Миришеше на развалено месо и махорка. Изкачи се след нея по скърцащите стъпала, покрити с оръфан килим, до външната врата на един от апартаментите.

Влезе в тъмен, тесен и миришещ на плесен апартамент и затвори вратата. Тя веднага го обгърна с ръце. Подплънките под дрехите ѝ бяха странни и необичайни на пипане, но лицето ѝ беше пленително красиво, както винаги, устните ѝ — топли и подканящи.

Тя се отскубна от прегръдката му и каза:

— Мисля, че тук сме в безопасност, скъпи.

— Кой живее тук?

— Една балерина. Или по-точно бивша балерина. Отказа да спи с репетитора и сега е чистачка в ТАСС, където работи майка ѝ. Маша е късметлийка, че въобще си намери работа.

— Сега и двете с майка ѝ са на работа, така ли?

Лана кимна.

— Казах ѝ, че съм срещнала един човек. Тя знае, че бих направила същото за нея, ако се нуждае от усамотено място...

— Любовно гнездо се нарича, доколкото ми е известно.

— Да, Стива — подразни го тя. — Ти най-добре знаеш как се нарича.

Той се усмихна неловко.

— Идвали ли сте тук с Фон Шюслер?

— О, не, разбира се. Той никога не би дошъл на такова място. Води ме в апартамента си в Москва и само там.

— Има ли и друго жилище?

— Извън града разполага с огромна къща, която руснаците са конфискували от богат търговец. Германците си живеят добре тук. Явно Сталин иска да покаже пред Хитлер, че държи на добрите отношения с него.

— Била ли си там? В къщата на Фон Шюслер?

— Стива, вече ти казах. Той не означава нищо за мен. Ненавиждам го!

— Не става дума за ревност, Лана. Искам да знам къде се срещате.

Тя присви очи.

— Защо се интересуваш?

— Имам план. Ще ти обясня.

— Води ме само в московския си апартамент. Къщата в Кунцево е недостъпна за мен.

— Защо?

— Това е огромна къща с персонал, хора, които познават жена му. Предпочита да пази дискретност — тя добави с погнуса. Той е женен мъж, както знаеш. Има жена и деца в Берлин. Очевидно аз съм срамна тайна, която трябва да крие. Там прекарва уикендите, пише мемоарите си, сякаш има какво да каже, сякаш не е нищожна хлебарка. Но защо ми задаваш тези въпроси, Стива? Стига сме говорили за тоя звяр. Ще се видя с него довечера и предпочитам да не мисля за него поне дотогава.

— Защото имам идея, Лана. Как да ти помогна — само като се чу да изрича думите на глас, му призля. Той я лъжеше, използваше я. Манипулираше я, по-точно казано. Но това го убиваше — Той разпитва ли за баща ти.

— Много рядко. Само за да ми напомня от време на време какво знае за татко. За властта, която има над мен. Макар че не е нужно да ми напомня. Да не мисли, че мога да забравя? Че не помня това всяка секунда, която прекарвам с него. — Тя едва не се изплю. — Да не си въобразява, че мога да пропъдя болката?

— Значи, няма да му се стори странно, ако случайно му споменеш, че неотдавна баща ти е получил нов пост, важен пост в комисариата, пост, който му дава достъп до различни документи, свързани с Червената армия.

— Защо трябва да му казвам това?

— За да се зароди в главата му идея.

— О, да — каза Светлана саркастично. — Да, бе, той ще поиска от мен да крада документи от баща ми, така ли?

— Точно така.

— И после... и после ще му дам тези документи, това ли е идеята ти, Стива?

— Правилно. Документи, които разкриват строго секретни съветски военни планове.

Тя обвини лицето на Меткалф с ръце, както човек би направил с глупаво дете, и се засмя.

— Умна идея, Стива. А после ще застана на Червения площад и ще уведомя по мегафон всички в Москва какво мисля за Сталин. Имаш ли нещо против да ми правиш компания?

Меткалф продължи, без да обръща внимание на сарказма.

— Документите, разбира се, ще са подправени.

— О, и откъде ще взема тези подправени документи?

— От мен. Аз ще ти ги осигуря.

Тя се дръпна назад и го погледна внимателно.

— И той ще се дискредитира — каза тя, вече без сарказъм, — след като ги предаде в Берлин.

— В крайна сметка, да, ще дискредитира себе си — съгласи се Меткалф.

— И ще го отведат в Берлин и аз ще се отърва от него.

— След време. Но преди това ще го използваш да спасиш страната си.

— Да спася Русия? По какъв начин?

Меткалф си даде сметка, че играе опасна, нечестна игра с нея, и се мразеше за това. Като скриваше половината истина за онова, което искаше от нея, той я подвеждаше, възползвайки се от омразата ѝ към нацизма и любовта ѝ към Русия, от ненавистта ѝ към Фон Шюслер и любовта ѝ към Меткалф.

— Знаеш, че няма споразумение, лист хартия, който Хитлер да подпише и който да го спре да не направи онова, което си науми, че е най-добро за нацистите. Той е решил да завладее света — не е спирал да говори за това още от най-ранните дни. И в „Моята борба“, и в речите си. Той не го крие. Всяка страна, която го заплашва, ще бъде нападната. Включително Съветският съюз.

— Това е нелепо! Сталин никога няма да заплаши нацистка Германия.

— Сигурен съм, че си права. Но единственият начин Хитлер да вярва в това, е, като бъде захранван с информация, разузнавателни сведения, като доказателство. На нищо друго няма да повярва. Разбираш ли? Ще предаваш чрез Фон Шюслер документи, които да убедят Хитлер, че Съветският съюз не е заплаха за него и за Германия. Ако Хитлер не се чувства заплашен, няма да действа агресивно.

— Стива, винаги съм се чудела каква част от онова, което ми говориш, е истина. Твърдиш, че си бизнесмен, говориш много добре, казваш, че майка ти е рускиня...

— Тя наистина е рускиня. Това е истина. И аз съм бизнесмен — донякъде. Е, семейството ми е в бизнеса. Това ме доведе тук първоначално.

— Но не и този път.

— Не съвсем. Тук съм, за да помогна на някои приятели.

— Някои приятели от разузнаването.

— Нещо такова.

— Значи е вярно онова, което пише в „Правда“ за чужденците. Всички са шпиони.

— Не, това е пропаганда. Повечето не са. — Той се поколеба. — Аз не съм шпионин, Лана.

— Тогава го правиш от любов.

Сарказъм ли беше това? Изглежда я внимателно.

— От любов към Русия — отговори той — и от любов към теб.

— Майка Русия е във вените ти — каза тя, — както и в моите. Обичаш я, както аз я обичам.

— В известен смисъл, да. Не Съветския съюз. А Русия, руския народ, езика, културата, изкуството. И теб.

— Май ти се насъбраха много любови?

Дали това, което пробягна по лицето ѝ, беше проява на разбиране? В сумрака беше невъзможно да каже със сигурност.

— Да — прошепна той, придръпвайки я близо до себе си. У него се надигаше страст, примесена с чувство за вина. — Много любви. Но най-вече една.

Беше толкова близо до истината, колкото можеше да се изрази с думи.

Лежаха на тясното легло в мрачния апартамент на чужд човек. Ръката ѝ бе отпусната върху гърдите му. И двамата лепнеха от пот. Дишането им постепенно се нормализираше. Лицето ѝ бе опряно на възглавницата. Той зяпаше в пукнатините на гипсовия таван. След като се любиха, се почувства физически облекчен, но не и емоционално. Напрежението не го напусна, дори се засили от вината, която се надигаше в гърдите му, от което стомахът му се свиваше, а в устата му горчеше. Лана се люби с него с обичайната всеотдайност и сега лежеше със затворени очи и отпусната назад глава. Питаше се дали успя да я разтовари поне за малко от ужасните грижи в живота ѝ. Не искаше да направи или да каже нещо, което да развали удоволствието ѝ. Това, че я мамеше, бе достатъчно противно.

След няколко минути тя обърна лицето си към него. Забеляза, че напрежението ѝ не бе изчезнало.

— Даваш ли си сметка за моя... надзирател, както го наричам?

— Онзи, когото срещнахме при дачата? Който те следи навсякъде?

Тя кимна.

— Изглеждаш ми спокойна с него. Има нещо, което не схващам.

— Изглеждам спокойна, да. Но съм ужасена от него, от онова, което може да ми причини. Досещаш ли се какво могат да ми сторят те, ако решат, че се срещам с агент на американското разузнаване?

— Разбира се — отговори Меткалф, докосвайки пламнало то ѝ лице с пръстите си, копринената ѝ кожа.

— Съмнявам се. Москва сега е много по-различна, отколкото по времето, когато се запознахме. Не можеш да си представиш на какви чистки сме подложени през последните няколко години. Никой не би повярвал, че може да има подобен кошмар. Никой чужденец не би повярвал, че всичко това се случва. Дори на нас не ни се вярва.

— Още не е приключило, нали?

— Никой не знае. Понамаляха в сравнение с преди две години, но никой не знае. А най-ужасното е, когато не знаеш. Не знаеш кога ще почукат на вратата ти, дали няма да се появят агенти на НКВД да те отведат. Не знаеш, когато звънне телефонът, дали няма да получиш някое ужасно известие. Хората просто изчезват, без обяснение, а семействата им се страхуват да споделят с някого. Когато отведат някого, изпратят го в лагер или го екзекутират, избягваш семейството му. Страхуваш се, че близките на жертвата са заразни, че може да прихванеш болестта от тях. Арест в някое семейство е като тиф, като проказа, трябва да се пазиш. Освен това непрекъснато ни набиват в главите да се пазим от чужденците, защото капиталистите са шпиони. Разказах ти за моята приятелка балерина, която се сприятели с чужденец. Знаеш ли какво прави в момента, това красиво и талантливо момиче? Твърди се, че работи в трудов лагер в Томск, че всеки ден трябва да чисти замръзналите екскременти в тоалетните с тел.

— Невинността не предпазва.

— Знаеш ли какво разправят властите, ако въобще успееш да разговаряш с някой от тях? Те казват, че има и невинни жертви, но какво от това? Покрай сухото гори и мокротото.

Меткалф затвори очи и я прегърна.

— Имаме едни съседни, мъж и бременна жена. Арестуваха го. Никой не знае защо. Отведоха го в затвора „Бутирка“, обвиниха го в престъпление срещу държавата и го накараха да подпише фалшива декларация. Но той отказа. Настоя, че е невинен. Закараха бременната му жена в стаята за разпити. Двама мъже го държали, докато други двама хвърлили жената на пода и започнали да я бият, да я ритат, а тя пищяла ли пищяла. И той пищял, молел ги да престанат, но те не искали и да чуят. — Тя преглътна. Сълзите се стичаха по лицето ѝ, мокрейки възглавницата. — А когато родила там, бебето било мъртво.

— Господи, Лана — прекъсна я Меткалф. — Моля те.

— Така че, Стива, ако се чудиш защо съм се променила, защо изглеждам тъжна, вече знаеш. Докато ти пътуваш по света, забавлявайки се с жени, аз живея в такъв свят. За това съм предпазлива.

— Ще се грижа за теб — обеща Меткалф. — Ще ти помогна.

А после си каза наум: Какво ѝ причинявам?

— О, моят мак — гукаше Фон Шюслер — май не ме слуша.

Той бърбореше ли бърбореше, както обичаше да прави, за незначителните досадници в службата му, колегите, които не оценяваха гениалните му идеи, секретарката, която редовно закъснявала за работа, оправдавайки се с транспорта в Москва, макар да живеела само на две преки от посолството. Беше досадна тирада от оплаквания, обвързани с една обща мисъл: никое от тези нищожества не оценяваше неговото величие. Фон Шюслер никога не издаваше тайни. Или беше по-лукав, отколкото Лана смяташе, или което бе по-правдоподобно, не се вълнуваше от нищо, което нямаше връзка с неговото величие.

— Предполагам, че съм малко преуморена — отвърна Лана.

Лежаха върху огромно легло, което Фон Шюслер си бе поръчал от Берлин. Докато бърбореше, си пийваше бренди и дъвчеше марципан. Беше навлякъл копринен халат, под който нямаше нищо, както тя имаше няколко пъти нещастията да забележи. Миризмата на тялото му беше отблъскваща. Германецът не беше особено стриктен по отношение на хигиената си. Изпитваше обичайното свиване в стомаха си, както винаги в негово присъствие, но тази вечер беше още по-неприятно. Чакаше с ужас мига, в който щеше да хвърли халата от себе си, а това щеше да се случи всеки момент, и да започне половия акт. „Акт“ беше точната дума, помисли си тя. Но тази вечер притеснението ѝ беше по-голямо от обичайното заради онова, което предстоеше да направи.

— Да не репетираш наум хореографията си? — попита Фон Шюслер и я погали по главата, както се гали куче. — Мисли за работата си само когато си на работа, мое макче. Леглото ни е свещено място. Не бива да го оскверняваш с притеснения за работата си.

Изкушаваше се да го попита защо той не спазва това правило, но се въздържа.

— Става дума за баща ми — каза тя. — Притеснявам се за него.

— Спокойно — отвърна ѝ нежно Фон Шюслер. — Моля те, мое малко макче. Нито дума за досието няма да стигне до властите. Не се ли убеди?

Тя поклати глава.

— Не е това. Повериха му нова длъжност.

— А — промърмори Фон Шюслер и се облегна на купчината възглавници, загубил всякакъв интерес. — Добре тогава.

Явно я чакаше да смени темата, за да се върне към оплакванията си от нищожествата в посолството или още по-лошо, да развърже колана на халата си.

— Преместиха го на нова длъжност — продължи да упорства Лана. — Много по-отговорна длъжност в Комисариата на отбраната.

Фон Шюслер отпи поредната глътка бренди и се протегна за парче марципан.

— Искаш ли, скъпа?

Тя поклати глава.

— Сега татко отговаря за бюджета на Червената армия. Искат от него да преразгледа всички разходи, което означава, че ще трябва да провери разположенията на войските, разноските за оръжия — всичко.

Фон Шюслер издаде само досадно сумтене.

— Ужасна работа е. На практика трябва да проучи цялата военна стратегия на Червената армия.

Най-после бледосините очи на Фон Шюслер пробляснаха. Явно той се бе заинтригувал. А дали не беше проява на свинската му лакомия?

— Вярно? Това наистина е отговорна работа. Трябва да е много доволен, че са го повишили.

Лана въздъхна дълбоко.

— Всичките тия документи, които носи вкъщи и които преглежда по цяла нощ. Безчет колонки с цифри — бройки на танкове, самолети, кораби, оръжия, войници... горкият татко, ще го изтощят до смърт.

— Виждала си тези документи?

— Дали съм ги виждала? Разхвърляни са из целия апартамент — стъпвам върху тях. Горкият ми баща, той е войник, а не деловодител, защо му причиняват това?

— А ти чела ли си някои от тях? — Фон Шюслер се мъчеше да звучи нехайно, макар че не успяваше. — Искам да кажа, разбираш ли нещо от тях?

— Руди, толкова ситно са изписани, че ще ме заболят очите. Горкичкият ми баща, трябва да използва очила за четене, а какво главоболие получава.

— Толкова много документи из къщата — промърмори Фон Шюслер. — Той сигурно им губи дирята, а? Баща ти подреден човек ли е?

— Подреден? Баща ми? — тя се засмя. — Когато командваше войниците, нямаше по-подреден от него. Но когато опре до документи, е цяло бедствие. Непрекъснато се оплаква, че не може да открие този или онзи лист, пита ме дали съм го видяла, дали знам къде го е сложил.

— И няма да забележи, ако някой изчезне? — Лана вече виждаше ясно как умът на Фон Шюслер работеше. — Много любопитно, макче. Много любопитно.

Идеята — а това бе негова идея, което бе най-важното — най-накрая се зароди в главата на германеца. Няколко секунди той явно обмисляше нещо. Но нямаше да я притисне веднага. Щеше да изчака първо да се любят. Без съмнение си правеше сметката, че след като се любят, тя ще е още по-благоразположена към него и той ще направи смелото си предложение. Докопа края на копринения колан, който не беше пристегнат и през разхлабения халат се провиждаше огромният му тумбак, като панделка върху подарък. Стомахът ѝ се сви в момента, в който той докосна колана и разтвори халата, излагайки тъмната вдлъбнатина на чатала си, където мъжкият му орган се криеше някъде под заплетените косми.

Сложи пухкавата си ръка върху главата ѝ, сякаш за да я погали отново, но този път я побутна нежно и подканящо към тъмното място.

— Красивото ми макче — каза той. — Моето макче.

Няколко секунди тя се правеше, че не разбира какво иска от нея, но после се примири с неизбежното. Не трябваше да забравя, че сега се е захванала с мисия, по-важна от самата нея, мисия, която от време на време изискваше неприятни изживявания като всяка мисия. Тя премести лицето си към слабините на Фон Шюслер, насилвайки се да се усмихва сладострастно. Надяваше се усмивката ѝ да прикрие нейната погнуса.

Цигуларят влезе в германското консулство и съобщи името си. Портиерката, фрау на средна възраст с изрусени коси, чиито корени чернееха, му пусна закачлива усмивка, докато той седеше да изчака военния аташе. Тя явно го сметна за привлекателен и най-вероятно смяташе и себе си за привлекателна, което може и да е било така преди няколко десетилетия. Клайст също ѝ се усмихна.

Генерал-лейтенант Ернст Кьостринг, военният аташе на Германия в Съветския съюз, беше номинално човекът в Москва, отговарящ за германската разузнавателна активност в Русия. Той обаче ръководеше шпионската дейност срещу Съветския съюз на територията на Москва, тъй като беше подчинен на няколко души в Абвера и най-вече на неговия шеф адмирал Вилхелм Франц Канарис. Но да се нарече Кьостринг шеф на шпионажа звучеше на цигуларя като виц. Той беше експерт по Русия, беше роден и отраснал в Москва и говореше свободно руски. Но му липсваше смелост. Телеграмите му бяха пословични със своята безсъдържателност. От години той се оплакваше, че не е в състояние да изкопчи нито едно сведение от руснаците, че те не го оставят нито за миг да отиде някъде из страната, без да го придружава някой от НКВД. Докладите му съдържаха само информация за съветската армия, която можеше да се прочете по вестниците или да се наблюдава на парадите на Червения площад на Първи май. Освен това Абверът не криеше омразата си към СД, истинската разузнавателна служба. СД беше заплаха за Абвера и там го съзнаваха. В очите на Хитлер те не струваха и пукната пара.

Кьостринг обаче знаеше как действа светът. Той бе наясно, че цигуларят е пристигнал в Москва с личната благословия на групенфюрера от СС Хайдрих; съзнаваше, че Хайдрих е човек, чиято враждебност не е желателно да си навлича. Райнхард Хайдрих беше интелигентен и безмилостен. Хитлер веднъж го нарече човека със сърце от „желязо“, което от устата на фюрера звучеше като най-високо признание. СД беше съперническа служба, но Кьостринг си даваше сметка, че ако ѝ откаже сътрудничество, може да се сблъска с куп неприятности. С искането си за среща с военния аташе цигуларят изваждаше най-силния си коз. Той щеше да получи сведенията, от които се нуждаеше. Дребният бюрократ, който се опита да го отпрати,

можеше да отиде направо по дяволите. Клайст не разполагаше с време да го разиграват и баламосват.

Военният аташе прие Клайст учтиво. Той беше строен и достолепен мъж в началото на шейсетте. Беше делови човек и не си губеше времето с празни приказки.

— С удоволствие научих за пристигането ви в Москва — започна Кьостринг. — Както вероятно ви е известно, от август миналата година фюрерът забрани на Абвера да се ангажира с дейност, враждебна към Русия.

— Нямам подобни намерения — тросна се Клайст.

Не му хареса начинът, по който тръгна разговорът.

— Адмирал Канарис издаде строга заповед: да не се прави нищо, което може да засегне руснаците. Адмиралът се съобразява с желанията на фюрера, аз също. Тук не работят германски разузнавачи. Това е положението.

Сега Клайст разбра защо онзи чиновник говореше с недомлъвки и беше така уплашен. Официалната политика на посолството не допускаше никакви прикрити действия. Какви страхливци!

— Както пише Гьоте, незнанието е опасно — каза Клайст.

— Сигурно има някакви вратички да се заобиколи забраната. Особено за умен мъж като вас.

— Точно обратното. Спазвам заповедта стриктно. Така да се каже, разбирам, че сте упълномощен лично от Дер Циге.

Той леко се подсмихна. Цер Циге, Козела, беше непочтителният прякор на Хайдрих, който му бяха лепнали още в колежа заради тънкия му гласец, от който той не можеше да се отърве. Но винаги когато го чуеше, изпадаше в ярост.

Клайст въобще не се засмя. От изражението на очите му се разбираше, че не му е до шеги.

Аташето си даде сметка, че е сгафил. Хайдрих щеше да научи за подигравката. Побърза да поправи грешката си.

— Тази задача сигурно има благословията на Химлер.

Цигуларят кимна.

— Шефовете ни са добри приятели, нали знаете. Канарис и Хайдрих са съседни и играят заедно крокет. Освен това дъщерята на Канарис, която свири на цигулка, получава от него съвети. Доколкото съм чувал, двамата свирят заедно.

Притеснен от мълчанието на Клайст, Кьостринг продължи:

— Вие в СД май всички сте музиканти?

— Аматьори — отговори цигуларят. — Съвсем малко сме. Списъкът, ако обичате.

Кьостринг отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади лист хартия и го подаде на Клайст. Списъкът с около двайсет имена беше написан на ръка със странен почерк на латиница от човек, който явно беше свикнал с кирилица. Клайст прочете имената. Имаше няколко членове на ръководството на Комунистическата партия на САЩ, неколцина артисти с леви убеждения, включително един певец негър, и театрални режисьори. Някои от гостите бяха от Фабианското общество в Англия, имаше и неколцина бизнесмени. Срещу имената бяха отбелязани датите на пристигане и отпътуване, имената и адресите на хотелите, където бяха отседнали. Теоретично всеки един от тези хора можеше да е агент, пристигнал в Москва с фалшива самоличност, а можеше да е дошъл съвсем законно. Но той щеше да обходи хотелите и да научи каквото успее. Това поне беше добро начало.

Клайст се изправи.

— Благодаря за помощта ви — заяви той сдържано.

— Само едно нещо — каза аташето с вдигнат показалец. — В едно нещо сме стриктни. Не убиваме руснаци.

Цигуларят се усмихна, макар че очите му останаха леденостудени.

— Нямам никакво намерение да убивам руснаци.

Единият от регистраторите на рецепцията извика Мет-калф, докато той влизаше във фоайето.

— Господине? Господин Меткалф? Моля да ме извините, но за вас има спешно съобщение.

Меткалф пое сгънатия лист, който регистраторът му подаде. От Роджър? — зачуди се той. От Хилиард? Никой от двамата не би използвал регистратора да му предаде спешно съобщение.

Не. Не беше написано на бланка от тестето за съобщения на регистратурата, а върху дебел лист твърда хартия. В горния край се четеше „Народен комисариат на СССР за външна търговия“. Съобщението съдържаше няколко реда:

„Уважаеми г-н Меткалф,
Уведомяваме Ви да се явите в Народния комисариат
за външна търговия за спешни консултации с комисаря
Литвиков. Шофьорът вече е инструктиран.“

Беше подписано с дебели заврънкулки с перодръжка от шефа на кабинета на Литвиков. Той се бе срещал с Литвиков. Комисарят за външна търговия беше човекът, уредил визитата му в Москва.

Меткалф си погледна часовника. Беше късно, след края на работния ден, но той знаеше, че за съветските високопоставени служители нямаше работно време. Нещо се бе случило, нещо сериозно. Каквото и да беше, не можеше да се избегне. Шофьорът чакаше във файето. Меткалф доближи до него.

— Серьожа — каза той. — Да вървим.

Върху бюрото на Литвиков имаше безброй телефони в различни цветове. По стандартите на съветската йерархия, колкото повече телефони имаше върху бюрото, толкова по-важен беше човекът. Меткалф се почуди дали някой от апаратите беше свързан директно с генералния секретар, дали Литвиков разполагаше с толкова власт. Зад гърба му висяха два огромни портрета — на Ленин и на Сталин.

Литвиков, който имаше рунтави вежди, стана от стола си в момента, в който шефът на кабинета му въведе Меткалф. Беше висок мъж с широки плещи, лъскава черна коса и призрачно бледа кожа. През последните десетина години Меткалф беше свидетел как Литвиков се издигаше по йерархията на министерството и как се промени от сервилен подлизурко до изтерзан, угрижен високопоставен служител. Но сега имаше нещо ново в излъчването на Литвиков: гняв, възмущение, гладиаторска самоувереност, примесена със страх, което разтревожи Меткалф.

Литвиков го поведе към дългата заседателна маса, покрита със зелено сукно и цяла армия бутилки с минерална вода, които изглеждаше, че комисарят никога не предлага. Той седна на председателското място, помощникът му се настани отдясно, а Меткалф — отляво.

— Имаме проблем, г-н Меткалф — заговори Литвиков на английски с оксфордски акцент.

— Медната мина — прекъсна го Меткалф. — Абсолютно съм съгласен. Двамата с брат ми в момента обсъждаме как во да правим.

— Не, г-н Меткалф. Не става дума за медната мина. Много по-сериозно е. Получих сведения за недопустимо поведение от ваша страна.

Пулсът на Меткалф се ускори. Той кимна.

— Александър Дмитриевич — заговори той приветливо, — ако вашата тайна полиция се интересува толкова много от романтичния ми живот, си мисля, че вероятно няма с какво друго да се занимава.

— Не, сър — той посочи дебела купчина жълти листове върху масичката от дясната му страна. В горния им край с червен печат беше отбелязано „СЕКРЕТНО“. Докладите от наблюдението.

— Тези доклади предполагат други обяснения, г-н Меткалф. Обяснения, които повдигат сериозни въпроси относно престоя ви в Москва. Наблюдаваме ви изкъсо.

— Забелязах. Но вашият НКВД напразно ангажира човешки ресурси заради мен. Невинният човек няма какво да крие.

— Но вие се държите по начин, който подсказва, че имате много за криене.

— Има разлика, Александър Дмитриевич, между криене и дискретност.

— Дискретност? — повтори комисарят и повдигна вежди, а очите му издаваха страх.

Меткалф посочи към купчината доклади за наблюдението.

— Не се съмнявам, че портретът, който ще се получи в резултат на усърдните усилия, е на човек, когото някои наричат плейбой. Развей прах. Развратник. Наясно съм с репутацията си, сър. Тя е нещо, което винаги ме преследва, нещо, с което се опитвам да живея.

Но руснакът нямаше нищо подобно предвид.

— Това няма нищо общо с вашите опити... мисля, че се наричаше да се „измъкнете“, г-н Меткалф. Повярвайте ми...

— Както искате го наричайте, но когато чужденец като мен от капиталистическа страна се забърка с някоя руския в Москва, рисковете са изцяло за сметка на жената. Знаете това, както и аз го знам. Когато целувам някоя жена, никога не го разтръбявам, сър, и

винаги се стремя да опазя репутацията ѝ. Но тук рисковете за всяка жена, доколкото виждам, излизат извън проблема за репутацията ѝ. Така че, ако взимам предпазни мерки, които на НКВД се струват подозрителни, те нямат нищо общо с мен. Гордея се с това. Нека ме следят, колкото си искат. — Сети се нещо, което Кундров, надзирателят на Лана, му каза, и добави: — Няма тайни в съветския рай, както ме увериха.

— За германците ли работите? — попита изведнъж Литвиков.

Какво било! Кундров го беше видял да разговаря с Фон Шюслер в дачата.

— А вие? — засече го Меткалф.

Бледото лице на Литвиков почервения. Той се вторачи в масата и започна да си играе с перодръжката, потопа я в мастилницата, но не написа нищо.

— Това ли ви е проблемът? — каза той след дълго мълчание. — Че ще насочим търговските си връзки към германците?

— Защо ме питате? Нали току-що казахте, че виждате всичко и знаете всичко.

Литвиков отново млъкна за няколко секунди. После се обърна към помощника си.

— Извините — каза той на мъжа.

След като помощникът му излезе от стаята, Литвиков продължи да говори.

— Онова, което ще ви кажа, Меткалф, може да ми навлече арест, дори екзекутиране. Ще ви доверя нещо, което се надявам да не използвате срещу мен. Искам да ми влезете в положението — нашето положение. И след като вникнете, вероятно ще проявите повече желание да ми сътрудничите. Дълго време имах доверие на вашия брат. Вас не ви познавам толкова добре и мога само да се надявам, че мога да разчитам на вашата дискретност, както се изразихте. Защо то този път не става дума само за търговия, а за живота на семейството ми. Аз съм семеен човек, г-н Меткалф. Имам жена, син и дъщеря. Разбирате ли?

Меткалф кимна.

— Имате думата ми.

Литвиков натопи отново перодръжката си в мастилницата, но този път започна да драска заврънкулки върху листа за пишеща

машина на масата пред него.

— Миналия август, преди малко повече от година, моето правителство подписа пакт с Германия, както знаете. Ден преди той да бъде обявен официално, „Правда“ публикува антинацистка статия за преследванията срещу поляците в Германия. В продължение на години Сталин и другите наши ръководители се обявяваха против Хитлер и нацистите. Печатът ни публикуваше безброй статии колко ужасни са нацистите. После изведнъж един ден през август всичко това спря. Вече няма антинацистки статии. Няма антинацистки речи. Нещата се обърнаха на сто и осемдесет градуса. В нашите вестници човек вече не може да срещне думата „нацизъм“. „Правда“ и „Известия“ сега поместват извадки от речите на Хитлер, благосклонни! Те цитират „Фолкишер Беобахтер“ — Литвиков продължаваше да драска яростно, изпълвайки листа с хоризонтални и вертикални линии, които постепенно се превръщаха в тъмно петно. — Смятате ли, че руският народ може лесно да го преглътне? Мислите ли, че можем да забравим онова, което четяхме, което ни съобщаваха за зверствата на нацистите?

Меткалф не каза нищо, а само си помисли: „Ами зверствата на Сталин? Милионите депортирани, изтезавани и убити по време на чистките?“

— Разбира се, че не — отговори той. — Това е въпрос на оцеляване, нали?

— Заекът да не би да търси закрила от боата?

— Съветският съюз е заекът, така ли?

— Не ме разбирайте погрешно, г-н Меткалф. Ако бъдем нападнати, ще се бием до смърт — и това няма да е само нашата смърт. Ако те нахлуят в страната ни, ще се бием с жар, но ние нямаме интерес да нахлуваме в други страни.

— Кажете това на поляците — прекъсна го Меткалф. — Вие нахлухте в Полша в деня, в който подписахте договора си с Германия, ако не се лъжа. Кажете го и на Финландия.

— Нямахме избор — избухна гневно руснакът. — Беше отбранителна мярка.

— Разбирам — каза Меткалф.

— Страната ми няма приятели, Меткалф. Разберете това. Ние сме изолирани. Едва след като сключихме пакта с Германия, започнахме да чуваме, че Великобритания се почувствала предадена.

Британците започнаха да твърдят, че са ни „ухажвали“, че искали да се съюзят с нас в битката срещу нацистка Германия. Но как ни „ухажваха“? Как ни предразполагаха? Заедно с французите изпращаха у нас делегации на ниско равнище — британски адмирал от запаса и треперещ френски генерал. До Ленинград с кораб. Пътуваха цели две седмици. Не външни министри, а дърти офицери от запаса. Това беше плесница в лицето на цяла Русия. Несериозен опит да се преговаря за съюз. Уинстън Чърчил мрази съветския режим и не го крие. И кого изпрати тук като посланик, най-важният външнополитически пост за Лондон след Вашингтон? Сър Станфорд Криле — радикален депутат от долната камара, социалист, който не се ползва с доверието на британското правителство. И какви изводи можем да направим? Не, г-н Меткалф, сигналите от Англия бяха ясни. Те не проявяваха интерес към съюз с Русия.

Литвиков драскаше толкова силно, че накрая скъса листа. После остави писалката.

— Да — отговори Меткалф с разбиране. — Кремъл наистина нямаше избор. А това споразумение с Хитлер наистина ли смятате, че е честно партньорство? Не е ли само едно ръкостискане с цел врагът да се държи на почетно разстояние?

Литвиков вдигна рамене.

— Аз съм член на Политбюро, но това не означава, че имам думата при взимането на решения.

— Вие не знаете?

— Въпросите, които ми задавате, не звучат като въпроси, от които би се интересувал един плейбой.

— Като бизнесмен е в мой интерес да съм добре информиран за политиката. Особено тия дни.

— Позволете ми да ви кажа нещо и ще оставя на вас да си направите изводите. Миналия месец нацистите тихомълком превзеха части от Румъния и ги присъединиха към Унгария. Научихме за това чак след като стана факт.

— Разрив между Хитлер и Сталин? — предположи Меткалф.

— Няма разрив — отговори сприваво руснакът. — Ние действваме на тъмно, г-н Меткалф. Кой може да каже какво означава това? Знам само, че Сталин очаква това споразумение с Хитлер да продължи дълго.

— Очаква или се надява?

Литвиков се усмихна за пръв път. Усмивката му беше ехидна като на циник, който се е сблъсквал с всичко.

— Английският ми не винаги е съвсем точен. Вероятно „надява“ е думата, която исках да кажа.

— Оценявам искреността ви. Можете да разчитате на моята дискретност.

Говорейки така открито, дори критично към Кремъл, Литвиков се излагаше на опасност. Усмивката на руснака изчезна.

— При това положение ми позволете да добавя към казаното от мен. Приемете всичко това като приятелско предупреждение.

— Ударението върху „приятелско“ ли е или върху „предупреждение“?

— Оставям на вас да определите. Някои от колегите ми отдавна изпитват подозрения към „Меткалф Индъстрис“. Особено онези, които подозират, че не става дума само за капиталистическа компания, която в днешно време е достатъчна причина за повишено внимание от наша страна, а и за нещо повече. За оръдие на чужди интереси.

Погледът му бе пронизващ.

— Приемам, че знаете по-добре — каза Меткалф, отвърщайки на погледа му.

— Знам, че вие и вашето семейство сте свързани с Вашингтон и водещите капиталистически кръгове. Извън това не знам почти нищо. Трябва да ви кажа още нещо. Вече предупредих по-големия ви брат, че ако се наложи репатриране на вашата собственост, ще бъде направено.

— Репатриране? — Меткалф знаеше какво означава това, но искаше заплахата да е категорично изречена, за да може да ѝ се отговори.

— Конфискация на всички предприятия на Меткалф, както сигурно добре знаете.

Меткалф примигна, но не реагира.

— Това може да не ви засяга силно, но ви уверявам, че брат ви не прие тази перспектива спокойно, когато разговарях с него преди няколко часа. Чували ли сте името Джеймс Мелърс?

— Не. Трябва ли?

— Ами Харолд Делаяур? Или Милтън Айзънбърг?

— Съжалявам.

— Аз също съжалявам, г-н Меткалф. Те са американски граждани, екзекутирани от съветските власти по обвинение в шпионаж. Не ги освободиха и не ги върнаха в родината им. И да не мислите, че правителството ви се застъпи? Въобще не повдигна въпроса. Надделяха съображения от по висш порядък. Съображения, свързани с международните отношения. Те знаеха, че сме в състояние да докажем обвиненията с писмени признания. Никой във вашия Държавен департамент не пожела дори да хвърли едно око на тези признания. Другарят Сталин си извади поуки. Вече не съществува екстратериториалност. Другарят Сталин разбра, че ако протегне ръка за помощ към Съединените щати, само ще разлае бесните кучета. Сега не съществува такова нещо като протегнатата ръка. Сега ръката се е превърнала в юмрук — Литвиков сви дясната си ръка в стегнат юмрук. — Пет пръста се превръщат в колектив. Ленин учеше, че колективът означава изчезване на индивида.

— Да — каза Меткалф, опитвайки се да контролира биенето на сърцето си. — А Сталин се погрижи за изчезването на доста много индивиди.

Литвиков се разгневи.

— Ако бях на ваше място — предупреди той, — щях да внимавам да не стана един от тях.

Цигуларят беше седнал на пейка на отсрещната страна на улицата пред хотел „Метропол“ и наблюдаваше входа с помощта на малък сгъваем бинокъл „Цайс“ 8 x 60. От разговора си с регистраторите разбра работното им време и кога идва следващата смяна. Той вида с очите си как хората от рецепцията, с които разговаря, си тръгнаха и на тяхно място дойдоха други, които не знаеха как изглежда.

Той сгъна бинокъла и го прибра, прекоси улицата и влезе в хотела. Не се спря пред регистратурата, а веднага се отправи към главното стълбище, тъй като беше наясно къде отива. Беше просто още един чужденец, отправил се към ресторанта. Никой не го спря — нито на входа, нито във фойето. Беше чужденец, следователно отиваше да вечеря Повечето клиенти в ресторанта на хотела в крайна сметка бяха чужденци.

Влезе в ресторанта с позлатени колони и врати и таван от рисувано стъкло. По средата имаше фонтан, който разплискваше вода. Огледа се, правейки се, че търси някого с когото има уговорка за вечеря, кимна и се усмихна на оберкелнера, без да му каже нищо, и руснакът си отиде. После правейки се, че се отказва, той си излезе от ресторанта и тръгна по стълбите. Четирима от гостите на хотела бяха в списъка, който му даде военният аташе. Не се нуждаеше от помощта на регистраторите. Знаеше номерата на стаите им.

Ресторант „Арагви“ се намираше на улица „Горки“ веднага след централната поща. Беше един от малкото прилични ресторанти в Москва, а Меткалф и Скуп Мартин се нуждаеха отчаяно от вкусна храна. Уговориха се да се срещнат пред ресторанта в седем вечерта.

Имаше още една причина, поради която Меткалф реши да вечерят в „Арагви“, по-важна причина. В тоалетната на ресторанта щеше да се види с Амос Хилиард точно в осем. Хилиард го предупреди повече да не го търси в посолството. Освен това „Арагви“ имаше някои особености, които създаваха удобства за тайни срещи. Ресторантът беше шумен и винаги препълнен. Посещаваха го много чужденци. Хилиард му съобщи, че има също много входи, което щеше да позволи на дипломата да се появи незабелязано. Още повече, че Хилиард познаваше управителя на ресторанта.

— Вече не си спомням колко пари съм изръсил тук, искам да кажа не за храна. Подкупил съм доста хора. Това е единственият начин да получиш нормално обслужване.

Роджър обаче закъсняваше. Обикновено беше точен, но за британеца беше голямо предизвикателство да се оправя в Москва. Тук е по-лошо и от окупирана Франция, оплакваше се той. Там поне говореше езика.

Затова Меткалф не се разтревожи, че Скуп не се появяваше вече четвърт час. Междувременно опашката пред ресторанта растеше. Той стоеше на нея, за да установи дали не го наблюдават. Досега не откри признаци за това.

Меткалф реши, че няма смисъл да виси повече и да чака. Налагаше се да отиде навреме на срещата с Хилиард. Роджър щеше да се досети, че Меткалф е влязъл вътре. Приблужи се до входа на ресторанта, задминавайки дългата опашка от чакащи руснаци, които разбраха по облеклото му, че е чужденец, и не протестираха, че ги пререди. Някакъв мъж си подаде главата от входа и кимна на Меткалф да влезе, без дори да попита за името му. Не се наложи да му показва американския си паспорт, за да го пуснат. Само пъкна двайсет долара в

ръката на келнера, мъж със странен вид и дълга коса, в дълга бродирана риза и остри обувки. Той носеше пенсне, закачено на черна панделка около врата му.

Келнерът го придружи до маса за двама на балкона, с изглед към главния салон. Под него оркестър свиреше грузински любовни песни. Поднесоха му топъл хляб, масло и черен хайвер. Меткалф ги излапа лакомо и изпи няколко чаши силно газирана грузинска минерална вода „Боржоми“.

Оберкелнерът със странния вид дойде за трети път да вземе поръчката му, проявявайки изключително внимание към американеца, който по всяка вероятност щеше да му пусне тлъст бакшиш, при това в долари, а не в неизползваеми рубли. Меткалф най-накрая реши да поръча за себе си и за Роджър. Явно нещо важно го бе забавило. Когато се появи, за да обяви, че е направил някакъв удар, поне щеше да има храна на масата. Меткалф поръча повече, колкото двамата можеха да изядат: сациви и шашлик, бифтек и пилешко.

Оркестърът свиреше популярната грузинска песен „Су-лико“, която Меткалф си спомняше още от първото си посещение в Москва. Тя му напомняше за Лана, както повечето неща в Москва. В главата му нахлуха спомени, свързани с нея. Тя непрекъснато беше в мислите му заедно с болезненото, агонизиращо чувство за вина. Той я подтикна манипулативно да се захване с онова, което тя вършеше в момента. Планът на Корки изискваше безразсъдна смелост и посредник, чиято роля можеше да изпълнява единствено Лана. Ако планът успееше, щеше да промени хода на войната. Нещо повече дори — хода на историята. В сравнение със съдбата на планетата, какво беше съдбата на един човек? Но той не можеше да разсъждава по такъв начин, това бе начин на мислене, който водеше до тирания. Хитлер и Сталин вярваха, че съдбата на масите е по-важна от правата на индивида. А той я обичаше. Това бе голата истина. Обичаше тази жена, страхуваше се за нея, страдаше за това, което съдбата ѝ отреди. Искаше му се да вярва, че ако планът успее, тя и баща ѝ щяха също да бъдат свободни. Но съзнаваше, че рисковете са огромни. Много неща можеха да се случат. Например ако я хванат, я чакаше разстрел, а това бе ужасяваща перспектива. И той непрекъснато мислеше за нея.

Погледна си часовника и остана изненадан, беше осем без две минути. Стана бързо от масата и се отправи към мъжката тоалетна.

Амос Хилиард беше там, когато Меткалф влезе. Стоеше до умивалника и си миеше ръцете.

Меткалф тъкмо отвори уста да каже нещо, но Хилиард му направи знак да мълчи, сочейки към една от кабинките. Меткалф погледна натам и видя руски обувки със смъкнати над тях руски панталони. За миг Меткалф не знаеше какво да предприеме. И двамата не се бяха подготвили за такава възможност. Отиде до един от писоарите и се облекчи. Хилиард продължи да си мие ръцете, наблюдавайки внимателно в огледалото.

Меткалф приключи и пусна водата. Руснакът обаче продължаваше да седи в кабината. Съвпадение ли беше? Вероятно, реши Меткалф. Отиде на умивалника до Хилиард, който все още си сапунисваше ръцете, и улови очите на Дипломата в огледалото, хвърляйки му питащ поглед.

Хилиард вдигна рамене. Миеха си ръцете мълчаливо. Сърцето на Меткалф биеше силно. Ако в този момент ги арестуват, зле им се пишеше.

Знаеше, че Хилиард носеше у себе си първия пакет с фалшиви документи, подготвени от техническите специалисти на Корки, пренесени в Москва с дипломатическа поща. Откриеха ли документите в един от двамата, щяха да ги пратят в гулаг, ако не ги екзекутират. Не беше чудно, че Хилиард изглеждаше измъчен и начумерен. Той знаеше какви са рисковете.

Накрая водата в тоалетната зашуртя и руснакът излезе от кабинката. Той хвърли поглед към двете мивки, заети от Меткалф и Хилиард, изгледа ги кръвнишки и си излезе. Хилиард се втурна към вратата с мокри ръце и я заключи.

Със светкавична бързина измъкна плътно сгънатите документи от сакото си и ги предаде на Меткалф.

— Това е само първата партида — прошепна Хилиард. — Идват още.

— Благодаря — каза му Меткалф.

— Възпитанието ми обикновено ме задължава да отговоря „няма защо“ или „пак заповядай“, но ще те излъжа — изръмжа Хилиард. — Тук съм само заради Корки, както знаеш. Ако друг бе поискал от мен да направя това, щях да го напсувам. Не знам какви са тия документи, здраво са запечатани, но ще бъда щастлив, когато се чупиш от Москва.

— Аз също.

— Добре, слушай сега, преди още някой пиян руснак с издут мехур да е нахълтал. Това е последната ни среща лице в лице. Отсега нататък ще използваме явки.

— Добре — съгласи се Меткалф и си помисли, че така наистина ще е по-безопасно.

— Корки казва, че имаш изумителна памет. Използвай я. Не записвай нищо, чу ли ме?

— Слушам те.

Страхът и омразата бяха преобразили Хилиард. Външно той си беше същият — дребен, с мека кожа, оплешивяващ и очилат мъж. Но вътрешно у този прям и чаровен човек от Средния запад нещо се бе пречупило. Той беше разгневен и дълбоко уплашен. Тази промяна засилваше страха и на Меткалф.

— На ъгъла на улица „Пушкинская“ и пряката, на която се намира Художественият театър, ще откриеш два магазина почти един до друг, разбра ли? Единият е магазин номер 19 с надпис „Мясо“, което значи месо.

— Благодаря — каза Меткалф с неприкрит сарказъм. Хилиард със сигурност знаеше, че той говори руски.

— На другия пише „Женская обувь“. Дамски обувки.

Този път Хилиард не му преведе.

Меткалф кимна.

— Входът към сградата е между двата магазина. Неохраняем е, отворен е двамащ и четири часа. След като влезеш, вдясно ще видиш радиатор, закачен за стената с метална скоба в единия край. Между него и стената има пролука от няколко сантиметра. Следващата партида документи ще бъдат там.

— Не е много добра идея — отбеляза Меткалф. — Документите може да се възпламенят, ако радиаторът загрее.

Хилиард се намуси.

— Това е Москва, за Бога. Две трети от радиаторите не работят, а този е един от тях. Повярвай ми. А тук, в Москва, едва ли ще го поправят, преди да са минали поне пет години.

Меткалф кимна.

— Някакъв сигнал?

— Ако съм си в кабинета, а аз невинаги съм там, ще се обадиш по телефона и ще ми съобщиш, че си загубил паспорта си. Ще ти отговоря, че си сгрешил кабинета. Ако съм заредил пратката, ще ти кажа пак да звънеш и да поискаш да те свържат с консулския отдел. Ако документите ги няма още, просто ще ти затворя.

— А ако те няма в кабинета?

— Резервният сигнал ще е телефон на „Козицки переулок“ номер 2, корпус 8, вход 7. Това е между улиците „Горки“ и „Пушкинская“. Разбра ли?

Меткалф отново кимна.

— „Козицки“ 2, корпус 8, вход 7. Това е съвсем близо до Елисеевския гастроном.

— Ще те препоръчам на момчетата от Бедекер, когато дойдат да се справят с Москва — каза Хилиард сурово. — Вход 7 е между входа към поликлиника номер 18 и магазин „Овощи и фрукты“. — Той отново не преведе значението на думите. — Това е на четири преки от явката между впрочем. Когато влезеш в сградата, ще видиш вляво телефон върху бюфет. Номерът е 746, но той е единственият апарат там. В долния десен ъгъл на бюфета, където фурнирът се е излющил, ще забележиш място с драсканици, оставени от различни хора, които използват телефона, така че знаците, които двамата с теб ще поставим, няма да направят никому впечатление. Когато доставят пратката, ще ти сигнализирам с кръгче с червен молив. Червен молив, запомни ли?

— Запомних.

— Когато приемеш пратката, ще ми сигнализираш с вертикална черта в същото кръгче. Ясно ли е?

— Напълно. Телефонът също ли е достъпен двамайсет и четири часа?

— Точно така.

— А отбелязал ли си там фалшиви знаци за отклоняване на вниманието, в случай че някой наблюдава?

— Това е моя работа.

— Сигурността на операцията е и моя работа.

Хилиард го изгледа кръвнишки.

— Ами спешни сигнали?

Хилиард продължаваше да се блещи.

— Сигнал при залавяне. Сигнал, който да ме предупреди, че каналите са мръсни, че са те засекли?

— Ако ме засекат, няма да откриеш нищо. Съвсем близо до ума е. Просто вече никога няма да ме видиш. Нито Корки, нито приятелите ми в Айова и Вашингтон, тъй като ще чукам камъни в Сибир. Или ще съм получил куршум в тила. Разбрахме ли се? Опичай си акъла. Внимавай да не те пипнат.

Той се обърна, без да каже нито дума повече, отключи вратата на тоалетната и си тръгна.

Меткалф се върна на масата си. Вечерята му — тяхната вечеря — беше сервирана. Масата бе отрупана с блюда, пълни с агнешки шашлик и кюфтета, наречени кинкали, задушено пилешко, известно като чахохбили. Имаше бутилка „Цинандали“, отлежало грузинско вино, и още бутилки минерална вода „Боржоми“. Но гладът на Меткалф се изпари. Той мушна пачка банкноти под чинията си и излезе от ресторанта, успокоявайки оберкелнера, който го попита дали всичко е наред. Бутна му още една двайсетачка и се извини.

— Предполагам, че се натъпках с хляб.

Естествено го следяха от „Арагви“ до „Метропол“. Не позна опашката си. Бяха ги сменили. Но русият с бледите очи не беше сред тях. Или поне той не го забеляза, тъй като не беше изключено да го следи от разстояние незабелязано. Документите бяха в джоба на сакото му, все още опаковани в целофана. Имаше чувството, че ще направят дупка в гърдите му. Опита се да не мисли какво може да се случи, ако някой го спреше и му отнемеше документите. Подправени съветски военни документи — беше невъзможно да измисли обяснение.

На регистрацията в хотела не го спря никой. Роджър не беше оставил бележка. Тревожеше се за него, но Роджър беше най-малката от купищата тревоги. Той беше професионалист, можеше да се грижи за себе си. За отсъствието му сигурно имаше основателна причина. Лана не беше професионалистка; тя лесно можеше да се издаде.

Дежурната на етаж, жена с каменно лице, което не беше виждал досега, го поздрави с обичайното лошо настроение. Отказа да му даде ключа от стаята.

— Вече го взехте — каза му тя укорително.

— Не — отрече Меткалф. — Има някаква грешка.

Освен ако Роджър не беше взел ключа от неговата стая по някаква причина. Вероятно да му остави съобщение или... Предавател. Сигурно цял ден се е опитвал да сглоби частите, а тъй като познаваше много добре Скуп, можеше да се обзаложи, че сега го очакваше в стаята му, за да го изненада. В никакъв случай той не би оставил в стаята предавател, без да го наглежда някой.

Стаята обаче се оказа заключена и никой не отговаряше на многократните му почуквания. И в стаята на Роджър нямаше никого. Върна се при дежурната.

— Стаята ми е заключена — каза той троснато.

Това бе единственият начин да се справи човек с киселите жени на етаж: на грубостта трябваше да се отговаря с грубост.

— Трябва ми ключът, а ако сте го дали без позволение на друг човек, търсете си нова работа — Той си показа паспорта. — Давали ли сте ключа от стаята ми на друг човек?

Дежурната се стъписа и не каза нищо. Тази жена отговаряше за едно от най-важните неща в съветския начин на живот — порядъка. А давайки нечий ключ не на когото трябва, тя го нарушаваше. Тя подаде на Меткалф резервния ключ сконфузено.

— И да ми го върнете — викна подире му.

Онзи, който бе взел ключа, можеше да е всеки, разбира се НКВД, макар че те се предполагаше да имат достъп до резервните ключове; дори някой от американското посолство. Чак като стигна до вратата на стаята си втория път, се сети за думите на Тед Бишъл:

Един фриц се въртеше наоколо. Негов приятел го помолил да потърси някого. Той не си спомнял името. Някой, пристигнал от Париж. Нещо в тази история намирисваше яко.

Фриц. Нацист. СД по всяка вероятност.

Търсел някой, пристигнал от Париж.

Разтурянето на Пещерата, парижката станция на Корки, явно е било само началото. Мрежата на Корки се разплиташе. По някакъв начин го бяха проследили в Москва. Онова, което се случи с приятелите му в Париж, можеше да се случи и с него. Някой го очакваше в стаята му. Меткалф беше сигурен в това. Чакаше да довърши работата с разплитането на мрежата на Корки. Чакаше да го убие. Беше капан, осъзна Меткалф, но той нямаше да влезе в него. Не носеше оръжие. Така че не биваше да влиза в стаята. Имаше и други

начини да слезе до фойето, без да се наложи да минава пак покрай намусената дежурная и да си губи времето с обяснения. Заслиза на бегом по стълбището, прескачайки по две стъпала наведнъж. Прекоси фойето, доближи до рецепцията, придавайки си ядосано изражение.

— Този проклет ключ — възкликна той, държейки го високо. — Не иска да отключва.

— Сигурен ли сте, че не сте объркали ключа, господине? — попита го регистраторът.

Той взе ключа и го разгледа. Плочката с номера на стаята висеше от халката. Нямаше грешка.

— Завъртане наляво, господине. В посока, обратна на часовниковата стрелка.

— Знам това. От колко време съм тук. Просто не работи. А сега, ако обичате, изпратете някой да ми отключи вратата. Много бързам.

Регистраторът натисна звънец и от стаята за багажа се показа камериер. Последва кратка размяна на реплики на руски и камериерът, още юноша, се доближи до Меткалф и се поклони срамежливо, после взе ключа. Меткалф го последва в асансьора. На четвъртия етаж те слязоха, минаха край дежурная, която се вторачи в тях, но не каза нищо, и пое по коридора към стаята на Меткалф.

— Това ли е стаята, господине? — попита момчето.

— Опитай ключалката. Аз не успях да отключа.

Докато говореше, Меткалф стоеше плътно зад камериера. Ако анонимният германец дебнеше в стаята, нямаше да стреля, ако действително беше изпратен да го убие, след като чуеше гласа на младежа. Нацистът убиец не би се разколебал от хуманни съображения като загуба на невинен човешки живот, а от практически. Ненужното проливане на кръв беше анатема за професионалния убиец, тъй като неизбежно създаваше много повече проблеми, отколкото решаваше. Младият камериер щеше да послужи като щит на Меткалф.

Той се отдръпна още по-далече, докато камериерът превърташе ключа, като внимаваше да е извън полезрението на човека в стаята, а следователно и извън огневата линия. Той се стегна, целият в слух, готов да скочи встрани, да побегне, щом започнеше стрелбата.

Но камериерът отключи вратата съвсем лесно. Погледна смутено към Меткалф и бутна тежката врата навътре. Меткалф усещаше как сърцето му бие.

— Всичко наред ли е, господине? — попита камериерът.

Поколеба се пред отворената врата, погледна в стаята, а после към Меткалф. Явно очакваше бакшиш, макар официалната политика да заклеяваше бакшишите като капиталистическа поквара.

— Благодаря — каза Меткалф. — Не знам защо одеve заяде. Извади петдоларова банкнота, заобиколи иззад гърба на момчето, побутна го по рамото приятелски и погледна в стаята.

Беше празна. Нямахше никой вътре.

Банята.

Вратата беше само откряхната. Той я беше оставил отворена. Това не означаваше нищо, разбира се, тъй като в негово отсъствие бяха почистили и камериерката беше влизала в банята.

— Слушай, докато си още тук, ще ми направиш ли услуга да вдигнеш нещо вместо мен? Гърбът ми се къса от болка.

Момчето вдигна рамене: Разбира се, защо не.

— Проклетият ми куфар е в банята и ако го преместиш, ще получиш още една такава.

Той му подаде банкнотата. Бакшишът беше гигантски според представите на момчето, а перспективата за още пет долара — неустоима. Камериерът прекоси стаята и спря пред банята. Меткалф стоеше зад него извън огневата линия.

Камериерът отвори вратата, а очите му се разшириха. Направи една крачка и каза:

— Господине? Не виждам куфара.

— Наистина ли? Камериерката явно го е преместила. Извинявай.

Но момчето бе замръзнало на място с широко отворени очи. Пристъпи една крачка и започна да пици.

— Боже мой! Боже мой!

Меткалф се втурна в банята и видя в какво се бе вторачило момчето, чиито писъци ставаха все по-силни.

Лицето, което се подаваше откъм ваната, беше толкова синкавочервено и кръвясало, с изцъклени очи и изплезен синкав език, че Меткалф не можа веднага да го познае.

От устата му се изплъзна стон, когато се втурна към ваната, докосна лицето на Роджър Мартин, почувства мъртвешката студенина, която му подсказа, че Роджър е мъртъв от няколко часа. Назъбената ивица, която минаваше през гърлото на Роджър, му бе позната.

Меткалф беше видял съвсем същата рана от удушаване само преди няколко дни в Париж.

Камериерът се отдръпна заднишком от банята с резки движения. Беше спрял да крещи, но по лицето му все още се четеше паника.

Меткалф обаче не забелязваше нищо. Той беше изпаднал в пълен шок.

— Господи — прошепна той.

Гледката пред очите му беше ужасяваща, нелепа, непоносима.

Случи се същото като в Париж.

Убиха Скуп.

Сега нямаше избор, нямаше място за чудене. Трябваше да изчезва, преди камериерът да повика помощ и съветските власти, с други думи, НКВД, да пристигнат. Със сигурност щяха да разпитват, да го затворят. Дори в състоянието на зашеметеност и мъка си представяше последиците. Щяха да открият фалшивите документи или у него, или там, където и да ги скриеше, и нито едно обяснение от негова страна нямаше да мине пред властите.

Но и за него нямаше задоволително обяснение. Обясненията, вникването в този ужас трябваше да почакаат. Бързо той хвърли част от дрехите си в евтиния мукавен куфар, който купи предния ден. Излезе от стаята и побягна.

Без предавател нямаше начин да се свърже с Коркоран или най-малкото да го направи бързо. Дори прословутият черен канал не беше безопасен. Единственият начин за връзка с Корки, който му оставаше, беше да помоли Амос Хилиард да изпрати шифрована телеграма. Хилиард щеше да го направи, макар и с неохота.

Налагаше се непременно да установи контакт с Корки независимо по какъв начин. Проникването в мрежата беше стигнало до Москва, което показваше, че пробивът беше тревожно надълбоко.

Една мисъл се появи в главата му. Той се опита да я отхвърли като бълнуване на мозък, обезумял от гледката на убития стар и близък приятел. Но мисълта го глождеше чак под лъжичката и той не можеше да се освободи от нея. Амос Хилиард?

Възможно ли бе човекът на Корки в Москва да е гнил? Спомни си думите, които Хилиард изрече пред него: На никого не може да се вярва.

Дали Амос Хилиард не намекваше косвено за самия себе си? Кой друг беше осведомен за мисията на Меткалф в Москва в крайна сметка? Ако Хилиард играеше и с двете страни или с няколко страни, както обвини колегите си в посолството, че правят, оставаше само да съобщи на...

Меткалф тръсна глава, отхвърляйки идеята. Беше абсурдно. Той виждаше двуличие навсякъде.

Ако човек започнеше да разсъждава по този начин, щеше да се гипсира, да се парализира.

И все пак ужасната реалност оставаше: той накара Скуп Мартин да го доведе в Москва със самолет и така го обрече на смърт, все едно, че сам бе извършил злоещото деяние. Фактът, че Роджър е бил в стаята му в момента на убийството, говореше, че Меткалф е бил набелязаната жертва. Те са искали да убият него. Знаели са номера на хотелската му стая и са сметнали, че човекът вътре е Меткалф. Защо Роджър е бил в стаята, беше друга загадка. Ако е сглобявал предавател и се е канел да изненада Меткалф или да го скрие тук, къде тогава е апаратът?

И още нещо, ако мрежата на Корки беше разкрита и се разплиташе агент по агент — първо Париж, сега Москва, тогава не само Меткалф беше в опасност. Лана също.

Колкото по-често се срещаше Меткалф с Лана, толкова повече тя се превръщаше в мишена. А когато получише подправените документи, се превръщаше автоматично в член на мрежата на Корки, дори без да го желае. Сега тя беше потенциална жертва, колкото Роджър и всеки от мъжете в парижката станция.

Това, че я използва, е достатъчно опасно — помисли си той. — Но да рискувам по този начин живота й? Тя не е давала съгласието си за това. Аз доброволно се заех с тази работа, знаейки какви са опасностите. Не и Лана.

Но в известен смисъл беше късно. Тя вече беше подработила Фон Шюслер.

Трябваше да я предпази, да внимава да не го виждат с нея. Публичните му срещи с нея в Москва до този момент можеха да минат

като увлечение на плейбой, опит да поднови връзката си с бивша любовница. А и взеха изключителни мерки, за да не ги видят, когато се срещнаха в апартамента на приятелката ѝ. Тези предпазни мерки трябваше да продължат, дори да се засилят.

Сега обаче трябваше да използва всеки възможен начин да се измъкне от наблюдение. Напусна „Метропол“ през служебния вход, който никога досега не бе използвал. Така се измъкна от ония търтеи, които висяха във фоайето на хотела и го чакаха. Но имаше и други, разбира се, включително русолявият от НКВД, който сякаш бе вездесъщ. Трябваше да вземе допълнителни мерки. На всяка цена да избяга от опашката си.

Източният край на огромния павиран Червен площад опираше до масивна, претрупана сграда с фасада от гранит и мрамор и дължина неколкостотин метра. Това беше Государственны универсалны магазин — ГУМ, най-големият търговски обект в Москва. Във вътрешността имаше пасажи с магазини на три етажа, които приличаха на жп гарите от началото на века в Лондон или Париж. Гъмжеше от хора, които обикаляха из стотиците щандове. В ярък контраст с екстравагантната архитектура обаче рафтовете бяха много бедни.

Блъсканицата от хора в комбинация с неизброимите чупки и пролуки, стълбища и пасажи бяха идеална възможност за Меткалф да се измъкне от всякакви преследвачи. С мукавения куфар в ръка той се спря пред няколко щанда, разглеждайки грамофонни апарати, парфюми, безвкусна бижутерия и шалове в народен стил. Тълпите го притискаха, поглъщаха го, правейки задачата на наблюдателите му невъзможна за изпълнение. А и нямаше нищо подозрително в това един американски бизнесмен на посещение в Москва да разглежда най-прочутия универсален магазин. В куфара можеше да носи бизнес документи. Последва огромна група хора, които си проправяха път през метална стълба, изкачи се на първия балкон, откъдето можеше да направи набързо оглед. Не видя никого.

Мярна ъглов щанд с изходи в двата края и влезе в него, разглеждайки с огромно любопитство изложените изрисувани дървени фигурки матрьошки. Взе една, развъртя я през средата и отвътре се показа по-малка кукла. Една в друга бяха скрити общо шест фигурки.

Бе красиво произведение на руското народно творчество и той си помисли, че на Лана може да ѝ хареса. Освен това беше добра идея да си купи нещо, за да има претекст за присъствието си тук. Докато чакаше на една опашка да плати, после на друга, за да си вземе покупката — съветската бюрокрация беше навлязла дори в магазините в Москва, — той се оглеждаше небрежно. Не позна никого и не откри признаци за някакъв модел на наблюдение.

Взе си покупката и излезе от магазина през другия изход, после се обърна, сякаш нещо любопитно бе привлякло вниманието му. С лакти си проправи път през навалицата и се качи на друго стълбище. На третото ниво имаше по-малко хора. Извървя на бърз ход около трийсет метра и по другата стълба се върна на втория етаж. Влезе в тоалетната, където няколко мъже стояха пред улей за уриниране, двамата изглеждаха пияни. Влезе в една от кабинките и сложи райбера. После бързо се преоблече в руските дрехи, които Корки му бе осигурил. Подплатата на ватенката беше разпрана, но погледнато отвън, не правеше впечатление. Обувките, панталоните, ризата и сакото бяха автентично руски, а също доста износени.

От шумовете се ориентира, че пияните мъже си бяха отишли. Мястото им бяха заели други. Това беше добре. Той нахлупи светлокестенявата перука, която прилепна плътно върху главата му. После намаза с лепило брадичката, горната си устна и веждите. Когато поизсъхнаха, внимателно притисна изкуствената брада и мустаците. Щеше да е по-лесно, ако се дегизираше пред огледалото, а не седнал върху капака на тоалетна чиния. Добре, че се сети да си вземе малко огледалце, за да провери дали всичко е на място.

После се захвана с рошавите вежди. Размаза малко черен грим под очите си, подчертавайки кръговете, които го състариха драстично. Изглеждаше на четирийсет години, пушач и пияница, селянин с тежък живот като на повечето руснаци.

Отново се погледна и остана поразен колко различно изглежда. Но не спря дотук. Набута над горната си челюст памучни тампони, които моментално преобразяваха лицето му. Последната щриха бяха специално изработените метални пластини, които пъхна в ноздрите си. Те имаха дупчици, за да може да се диша през тях. Бяха студени и неудобни в първия миг, но приеха формата на носа му и го направиха леко сплескан като на повечето руски селяни.

Пак се погледна в огледалото и не можа да се познае. Надзърна през процепите на кабината и се увери, че не е останал никой от мъжете, които го видяха да влиза. Напъха набързо американските си дрехи и обувки в куфара и излезе от кабинката, после отиде до мивката и сложи куфара на пода до себе си. Изми си ръцете и излезе от тоалетната, оставяйки куфара вътре. По-късно някой руснак късметлия щеше да го намери, да реши да го открадне и да бъде приятно изненадан с хубав костюм. Извървя навъсено пътя до галерията на втория етаж. Промени походката си, леко накуцвайки, сякаш единият му крак беше по-къс от другия. Докато стигне до първия етаж, беше сигурен, че никой не го проследи. Беше неузнаваем, руснак на средна възраст, който изглежда като милиони други в Москва. Никой нямаше да го забележи.

Рудолф фон Шюслер се ядоса, че го прекъснаха. Надутият, с изпито лице офицер от СД седеше в кабинета му и му задаваше всякакви въпроси за английски говорещи хора, с които евентуално Фон Шюслер да се е срещал през последните дни. Фон Шюслер имаше много работа, за да си губи времето с разпити от ченге, но посланикът го помоли да му отдели време и той естествено се съгласи, не можеше да не угоди на Фон Шуленбург.

— Възможно е един от тези посетители да е опасен шпионин.

Идеята му се стори смешна на Фон Шюслер, но той не се издаде.

— Има толкова много американци и британци в този град — каза той надут. — Прекалено много, ако питате мен. Разговарях с един превзет глупак онази вечер, някакъв нафукан денди, но не мога да си спомня...

— Името му? — прекъсна го грубо човекът от СД, вторачвайки се със студените си сиви очи във Фон Шюслер.

Фон Шюслер изсумтя и бавно поклати глава.

— Не мога да си спомня името му, но ако той е опасен шпионин, аз ще си изям шапката.

Мъжът от СД се усмихна ехидно.

— Ако се окаже шпионин, ще ви накарам да я изядете.

Каква вулгарност, помисли си Фон Шюслер. Каква наглост! Фон Шюслер намираще този мъж за отблъскващ, противен. Но у него имаше нещо, от което по кожата му лазеха тръпки. Не можеше да

разбере какво точно. Не беше познато чувство, но не и изцяло неизвестно. Фон Шюслер се напъна да си спомни кога друг път се бе чувствал така и се сети, че като момче веднъж се разхождаше в една от пристройките на семейното имение извън Берлин. Точно така, в навеса беше мрачно. Той се протегна да откачи едно навито въже, когато изведнъж замръзна, обхванат от инстинктивен страх. Миг по-късно осъзна какво бе грабнал в тъмнината — огромна, свита на кълбо змия.

Ето, на това му напомняше мъжът от СД. На отровна змия.

Меткалф пристигна в апартамента на приятелката на Лана половин час по-рано, а Лана закъсна двайсет минути, но за него не беше загубено време. Докато чакаше, разряза с джобно ножче целофанената опаковка на документите, извади ги внимателно и ги разгледа. Хартията беше груба и жълтеникава. По нищо не личеше, че е произведена на Запад. Документите бяха напечатани на пишеща машина, без съмнение съветска, а вероятно и от същия модел, който използваха в Комисариата на отбраната. Печатите бяха на комисариата, избледнели от дългогодишната употреба и със същото червено мастило, което те неизменно използваха.

Върху листовете бяха отбелязани датите и часовете. Датите обхващаха период отпреди няколко седмици до днешната.

Върху някои от тях имаше дори подписа на наркома на отбраната, повечето носеха гриф „Строго секретно“. Меткалф не се съмняваше, че документите ще издържат и най-строгата проверка в Берлин. Беше сигурен също, че ще бъдат проучени най-подробно.

Ако откриеха, че документите са подправени, щяха да убият Лана, и то не хората на НКВД, а нацистите. Тази мисъл го разтревожи.

Така че качеството на фалшифицирането не беше само въпрос, гарантиращ, че замисълът на Корки ще успее.

Беше въпрос за оцеляването на Лана.

Най-горната страница на купчината беше празна, вероятно за да прикрие съдържанието от куриерите. Меткалф беше впечатлен от това колко правдоподобни изглеждаха документите, от подробностите в тях и колко подвеждащи бяха. Корки го уведоми преди няколко седмици за мащабите на съветската военна машина, макар че тогава Меткалф не разбираше защо го прави.

— Русия е чудовищна сила — каза му Корки. — Германците не го съзнават.

— О, я стига — изрепчи му се Меткалф. — Разбира се, че на германците им е известно. Защо тогава Хитлер ще прави сделки със Сталин? Фюрерът уважава единствено силата. Никой не сключва съюз със слабаци.

Корки се усмихна.

— Правилно, но не бъркай онова, което германците мислят, с онова, което знаят.

Сега, докато преглеждаше документите, Меткалф разбра илюзията, която Корки, големият илюзионист, искаше да създаде. Беше като да наблюдаваш картината на Жорж Сьора „Голямата паница“: ако човек застанеше близо, виждаше само тънките, педантични щрихи с четката. Отдалече се виждаше цялата сложна композиция.

Който и да прочетеше документите, щеше да остане с впечатлението, че Червената армия е слаба. Цялостната картина беше убедителна заради подробностите.

Имаше описи, разменени меморандуми между комисаря за отбрана маршал С. Тимошенко и шефа на Генералния щаб К. А. Мерецков, между десетки по-нисши служители, списъци, заявки — огромна документация, която разказваше историята на колос с крака от глина.

Според тези документи Червената армия се състоеше само от двайсет кавалерийски дивизии, двайсет и две механизирани бригади — много по-малко, отколкото смятаха германците. Прословутият съветски втори ешелон, по-специално Шестнадесета и Деветнадесета армия и техните механизирани корпуси, беше в плачевно състояние. Те не разполагаха с модерни средни и тежки танкове. Съветските самолети бяха остарели. Недостигът на оръжие и екипировка беше катастрофален; екипировката, с която сухопътните сили разполагаха, беше остаряла. Липсваха резервни части. Наличните стигаха само за петнайсет процента от бронетанковите единици. Не разполагаха с централна военна комуникационна система; при война Червената армия щеше да разчита на методи за свързка от деветнадесети век — куриери и телеграми. Като цяло документите рисуваха картина на тревожна недостатъчност, която на всяка цена трябваше да се прикрие.

Не беше вярно.

Меткалф разполагаше с достатъчно информация, за да е наясно, че тази на пръв поглед достоверна картина, съдържаща се в подправените документи, не почиваше на действителни факти. Червената армия преживяваше големи сътресения, но беше далеч по-силна, много по-модерна и значително по-мощна, отколкото излизаше от документите. „Слабостта провокира“ — обичаше да казва Корки. Пред очите му върху дървената маса беше нарисуван убедителен пейзаж на една слаба нация. Генералите на Хитлер щяха да го забележат и да видят в него добра възможност, пиринчен пръстен, който да грабнат. Щяха да решат да нахлуят в Русия, нямаше две мнения по въпроса от гледна точка на нацистка Германия. Беше гениална измама. Докато Меткалф прибираше документите, отново погледна празния лист. Странно: не беше като останалите, а кремав лист хартия от високо качество, каквито продаваха в британските книжарници за канцеларски принадлежности и каквито Корки предпочиташе. Разгледа го внимателно. Имаше воден знак на „Смитсън“ на улица „Бонд“ — любимата книжарница на Корки. Освен това миришеше на химикали и мента. „Пепър Минт Лайфсейвърс“. Този лист беше стоял в ръцете на Корки по-дълго от останалите.

Мирисът на химикали говореше за още нещо. Меткалф извади миниатюрно шишенце с калиев фeroцианид на кристали, едно от нещата, които винаги носеше със себе си на терена. Намери керамична купичка в кухнята, изсипа малко количество от веществото и го разтвори във вода. После натопи празния лист хартия в разтвора. След няколко секунди върху него се появи текст в синьо с характерния почерк на Корки. Меткалф извади листа, постави го върху кухненския плот и зачете.

С.

Защо огледалата обръщат само ляво и дясно, а не горе и долу? Какво става, когато неустоима сила се сблъска с непоклатим предмет? Но подобни въпроси са детска игра, момчето ми, а вече е време да оставим настрана детинщините. Много по-скоро, отколкото си представяш, въпросите ще станат по-трудни, а отговорите — повече и от тях. Опазването на цивилизацията понякога се оказва нецивилизовано усилие. И тогава все някой трябва да приложи тъмните методи, за да могат нашите сънародници с розови бузки да се

радват на светлината. Винаги е било така. Помни: Рим е издигнат не през деня. Построен е през нощта...

Това са материалите от операция „ВОЛФСФАЛЕ“. Помни, истината е счупено огледало. Внимавай да не се порежеш на парченцата.

А.

Меткалф веднага разбра. Беше свикнал с ребусите на Корки. Защо огледалата обръщат ляво и дясно, а не горе и долу? Те нищо не обръщат, подчертаваше винаги Корки. Те само показват онова, което е пред тях. Измамата е само за сметка на наблюдаващия.

Какво става, когато неустоима сила се сблъска с непоклатим предмет? Неустоимата сила беше нацистката военна машина. Непоклатимият предмет беше руската мечка. Какво ще се случи, ако двете се сблъснат?

Ще се унищожат взаимно.

Ами фразата, която Корки беше използвал — Операция „ВОЛФСФАЛЕ“.

Ди Волфсфале. Вълчи капан.

Меткалф веднага разбра значението на кодовото име, избрано от Корки. Волф се отнасяше за Адолф Хитлер.

Хитлер често използваше фалшивото име „Волф“ в ранните си години. Беше неговият боен псевдоним вероятно защото името Адолф на тевтонски означаваше „волф“. През 1924 година малко след освобождаването му от затвора, където лежаше след опита за преврат, той се настани в стая в пансиона „Мориц“ в Оберзалцбург, Бавария, като се регистрира с името „Хер Волф“.

„Волф“ му викаше на галено Ева Браун, предполагаемата любовница на Хитлер. Неговият заместник Рудолф Хес дори кръсти сина си Волф в чест на Хитлер. А през юни тази година Хитлер премести щаба си в пасторалното белгийско селце Брюи дьо Пеш, което нарече Волфсшлухт или Вълчатата паст. Това бе командният пост на Фюрера, откъдето ръководеше разгрома на Франция. Именно там той узна радостната вест за капитулацията на Франция. Според последни данни на разузнаването хората на Хитлер започнали изграждането на комплекс от укрепени бетонни бункери в Растенберг,

Източна Прусия, където да разположат неговия щаб, Фюрерхауптквартир.

Той го беше нарекъл Волфсшанце: Леговището на вълка. Значението на Ди Волфсфале — Вълчи капан — беше повече от ясно.

Когато Лана влезе и го видя, нададе писък. Чак след като разбра кой е мъжът в апартамента, прихна да се смее.

— Боже мой! Стива, не те познах. Защо си се докарал така? — После се успокои и поклати глава, преди да каже нещо. — Разбира се, това са предпазни мерки. Радвам се!

Той я прегърна, а когато тя го целуна, потръпна.

— Тази брада. Имам чувството, че се целувам с Рудолф, а това е ужасно чувство. Моля те, махни тази маскировка веднага.

Той само се усмихна. Колкото и да му се искаше да остане дълго с нея, знаеше, че срещата им ще е кратка. Ако по-дълго останеше тук, по-голяма щеше да е опасността да го разкрият. Трябваше да се маха веднага, а маскировката му беше от полза. Даде ѝ матрьошките. Тя ги взе с удоволствие, но почти веднага настроението ѝ помръкна.

— Страх ме е, Стива.

Той го виждаше изписано на лицето ѝ.

— От какво?

— От това, което правим.

Едва успя да потисне парещата болка, която се надигна в гърдите му.

— Тогава не бива да го правиш. Ако си уплашена, не искам да предаваш тия документи на Фон Шюслер.

— Не, ти не ме разбра. Онова, което поиска от мен, е да съм смела. Да направя нещо за баща си и за Русия. Смелостта, с която татко се би за Русия. Ти ми даваш шанс да проявя смелост. Даваш ми цел.

— Тогава от какво се страхуваш?

— Че не мога да бъда повече с теб. Ти ми даде като подарък любовта си, Стива. Но няма никаква надежда за нас. Ние нямаме общо бъдеще. Като в балета „Жизел“.

— Как така?

— Ами, Жизел е селска девойка, която се влюбва в преоблечен благородник, който се прави на такъв, какъвто не е. А когато научава

истината и осъзнава, че никога няма да се омъжи за него, полудява и умира.

— Аз да не би да се правя на някого другиго?

— Погледни се!

Той се подсмихна.

— Имаш основание. Но няма да полудееш, нали?

— Не — отвърна тя. — Не бих могла. Имам подарък от твоята любов, за която да живея.

— Но това не е подарък, Лана.

Тя наблюдаваше вързопа с документи разсеяно. Ясно беше, че си мислеше за нещо друго.

— Да, прав си — каза накрая Лана. — Не сме като в „Жизел“, ние сме Тристан и Изолда.

— Дватамата легендарни влюбени?

— Обречени влюбени, Стива. Запомни това. Те никога не могат да бъдат заедно, освен в смъртта.

— Добре. Ти си страстната и красива Изолда, магьосница и лечителка. Аз съм Тристан, рицарят на нощта, който е влюбен в нея.

Тя се усмихна странно.

— Тристан всъщност работи за своя чичо, краля. Той го предава, Стива. Пътува под фалшиво име, под името Тантрис, производно на Тристан, но тя го обича въпреки всичко.

— Той обаче не предава нея, нали така? Обича я и изпълнява дълга си.

— Да. Любовта винаги е свързана с предателство и смърт, нали?

— Само в театъра. Не и в живота.

Очите ѝ се навлажниха.

— Прекалената любов, която Тристан изпитва, е по-опасна и от отрова, Стива.

Тя взе пакета с документите и ги вдигна пред очите му, сякаш му ги показваше.

— Сега ми отговори, рицарю мой, към кого си по-лоялен, към твоята любов или към твоя крал?

Меткалф се смути и не знаеше какво да отговори. Накрая заговори импулсивно:

— Аз наистина те обичам, ти знаеш.

Тя го погледна тъжно.

— Точно това ме безпокои.

В магазина беше шумно и прашно, витрините — препълнени със смесица от сребърни предмети, бижута и кристал. По рафтовете на стените бяха подредени стари подноси и чинии, бюстове на Ленин. Беше нещо средно между антиквариат и заложна къща, т.нар. „комисионка“, където се продаваха стоки втора употреба. Намираше се на една от най-старите улици в Москва — „Арбат“. Тясното пространство беше фрашкано от клиенти, които идваха или да се спазарят за нещо, или да продадат безценния сребърен самовар на мама, нуждаейки се отчаяно от пари.

Сред глъчката и блъсканицата двама мъже, които никой не забелязваше, стояха изправени един до друг и разглеждаха една и съща икона. Единият приличаше на руски работник на трийсет и няколко години, другият беше по-възрастен с чуждестранно зимно палто и руска кожена шапка.

— Не те познах — прошепна Хилярд. — Добре. Последвай ме, без да говориш.

След малко Хилярд си проби път към изхода на магазина, а Меткалф го следваше. Докато вървяха по „Арбат“ към Смоленския площад, двамата мъже се изравниха.

— Какво, по дяволите, става — изсъска Хилярд. Ако си дошъл за втората пратка документи, ти обясних най-подробно къде да ги търсиш. Но така или иначе куриерът няма да пристигне преди края на деня. Мисля, че ясно те предупредих да не се срещаме лично.

— Моят приятел беше убит днес.

Хилярд хвърли бърз поглед на Меткалф и после се загледа другаде.

— Къде?

— В „Метропол“.

— „Метропол“? Господи. Къде, в стаята му?

— В моята стая. Жертвата е трябвало да бъда аз.

Хилярд пое бавно и дълбоко въздух, а Меткалф му разказа за Роджър, кой беше, за връзката му с него и защо е бил в Москва.

— Какво ти трябва? — попита Хилиард с по-спокоен тон.

— Две неща. Първо, да се свържа веднага с Корки.

— Нали видя, че черният канал не е сигурен, Меткалф...

— Знам, че имаш начини да стигнеш до Корки. Не ме интересува дали през задната врата, чрез димни сигнали или писмо в бутилка, мамка му, хора като теб винаги имат начин. Знаеш правилата по-добре и от мен. Ако човек от екипа на Корки бъде разкрит, той държи веднага да бъде уведомен.

— Няма да те пусна пак в посолството да използваш оборудването, Меткалф.

— Не ми пука, ще го направя за мен. Кажя му, че Скуп Мартин е убит по същия начин като момчетата в парижката станция. Същият метод на умъртвяване: удушаване.

— Ще му предам.

Меткалф се сети за съмненията си към Хилиард и добави:

— Искан потвърждение. Доказателство, че Корки е получил посланието.

— Как?

Меткалф се замисли за миг.

— Дума. Следващата дума в списъка.

Корки разполагаше със списък от кодови думи, уговорени с Меткалф, както и с всички останали агенти на терен, списък, известен само на Корки и съответния агент. Думите бяха подбрани от Корки съвсем произволно, макар че Меткалф се съмняваше дали наистина са произволни. Той прекалено много си падаше по ребусите и не би пропуснал възможността да придаде скрит подтекст.

— Имаш я — отговори Хилиард. — Какво друго ти трябва?

Спомена, че искаш две неща.

— Пистолет.

От телефонна кабина Меткалф звънна в „Метропол“ и помоли да оставят съобщение за един от гостите на хотела, Роджър Мартин.

От реакцията им щеше да разбере много неща. Нямах две мнения, че до този момент бяха открили тялото на Роджър и че всички членове на персонала знаеха. Милицията също беше уведомена, а естествено и НКВД. Но реакцията на дежурния регистратор щеше да е полезно указание за степента на тревога и подозрения — дали имаха

инструкции да дебнат за Меткалф, да го примамят, да го вкарат в капан. Гласът на регистратора се промени, издавайки напрежението му. Изведнъж тонът му стана хладен и официален.

— Не, гостът, когото търсите, вече не е в хотела ни, съжалявам. Не разполагаме с повече информация.

— Разбирам — каза Меткалф. — Знаете ли кога е напуснал?

— Нямам представа — отвърна регистраторът. — Никаква идея. Не мога да ви помогна — добави той и затвори телефона.

Меткалф зяпаше стените на телефонната будка смутен. Беше искрена реакция на уплашен служител на хотела, който не знаеше какво да отговори. Това подсказа на Меткалф, че регистраторът не е получавал инструкции. Ако бяха разположили кордон, капан или ако го търсеха да го разпитат във връзка с убийството на Роджър, регистраторът щеше да реагира различно. Щеше да разпита човека, който се обажда, да се опита да изкопчи нещо от него.

Много озадачаващо. Меткалф не го очакваше.

Хотелът се намирал на Театралния площад, близо до Большой театър, пред който имаше малък парк с пейки. Меткалф трябваше да огледа хотела, но наблюдателните пунктове бяха малко. Мина през парка, но той беше прекалено открит. Не беше подходящо място да извади бинокъла си и да наблюдава какво става пред „Метропол“. Минаваха много хора, в чиито очи щеше да е подозрителна гледката на мъж с бинокъл. Накрая се установи пред колоната на Большой. В този ранен час нямаше хора, които да влизат или излизат през главния вход на театъра. Можеше да остане в сянката и да наблюдава незабелязано през бинокъла „Метропол“.

Не се интересуваеше от очебийните неща като например кордон от агенти на НКВД около хотела. По-скоро се надяваше да забележи някакви отклонения от обичайното оживление, дребните, неуловими признаци за нещо необичайно. Присъствието на НКВД или на милиция в хотела щеше да промени нормалния ритъм, както се променя повърхността на езеро от хвърлен камък. Щеше да проличи в плахите погледи на хората, които излизат от хотела; от пешеходци, които се маят прекалено дълго; от движения, които са твърде премерени или забързани.

Не забеляза нито един признак от този род. Всичко изглеждаше нормално.

Странно. Сякаш нищо не се бе случило и това го притесняваше най-много.

Заобиколи парка и стигна до страната към хотела, недалеч от служебния вход, през който избяга. Поколеба се за миг и после влезе в хотела. Мина през кухнята, чиято двойна врата зееше отворена, тъй като работещите там непрекъснато влизаха и излизаха с чинии и с подноси, пълни с храна, подготвяйки се за приближаващата вечеря. Нищо необичайно. Нямаше дори охрана. Продължи да върви към задното стълбище, където също не се виждаше охрана, и се изкачи до четвъртия етаж. От далечния край на коридора видя, че е тъмен и празен. Забеляза дежурната зад бюрото.

Никой не влезаше, нито излизаше. Не се мяркаха милиционери в униформи или в цивилно облекло. В коридора нямаше жива душа.

Беше загадка. Това, че никой не го очакваше да го залови, беше едно на ръка. Но липсата на милиционери, които да се суетят наоколо? Никакви признаци, че мястото е сцена на престъпление?

Опипа джоба си за ключа. Когато избяга от стаята по-рано през деня, го взе със себе си, без да мисли. Сега се радваше, че не се налага да влиза в контакт с горгоната на етаж, която щеше да вдигне персонала под тревога.

Но имаше и нещо друго. Ключът можеше да е излишен. Не беше изключено вратата да е отворена и вътре да чакат милиционери или агенти на НКВД.

Придвижвайки се незабележимо, той тръгна по коридора и сви вдясно. Сега бе на три метра от стаята. Вратата беше затворена.

Това също бе неочаквано. Камериерът беше видял трупа на Роджър. Нормалната процедура в Русия или в Америка, или навсякъде другаде беше властите да отцепят мястото на престъплението и да го разследват.

Приблужи тихичко към вратата, застана отпред и се послуша.

Тишина.

Отвътре не се чуваше нищо, никакви гласове.

И въпреки това беше рисковано. Пъхна ключа в процепа, завъртя го, после побутна вратата, готов да отскочи, ако вътре някой чакаше. Стаята беше тъмна и празна. Нямаше никой.

Оглеждайки се внимателно, Меткалф прекоси бързо стаята и стигна до отворената баня, подготвяйки се психически за ужасната

гледка на трупа на Скуп.

Но труп нямаше.

И не само това, нямаше и следи от тялото. Банята блестеше от чистота. По нищо не личеше, че само преди няколко часа тук е имало труп. Не само го бяха отнесли, бяха наредили банята да се почисти, заличавайки следите от престъплението. Но защо?

Какво, по дяволите, ставаше?

От телефонната будка на няколко преки от хотела Меткалф звънна в посолството и поиска да го свържат с Хилярд.

Хилярд се обади от телефона в кабинета си с дрезгав, почти лаещ глас.

— Хилярд.

— Робъртс — каза Меткалф, представяйки се с фалшиво име, както се бяха разбрали, за всеки случай, ако посолството се подслушваше.

Последва пауза от десетина-петнайсет секунди. После Хилярд проговори. Изрече само една дума.

— Амалгама.

— Повтори — каза Меткалф.

— Амалгама. Не гама, а амалгама — повтори Хилярд и затвори.

Амалгама. Особена, рядко употребявана дума, която означаваше метално покритие на огледалата. Произлизаше от френската дума етен или тин на английски.^[1]

Дори подборът на думите беше класика а ла Коркоран, който си падаше по многозначителни думи и фрази. Покритието на огледалото напомняше за любимата главоблъсканица на Коркоран: Защо огледалата обръщат само ляво и дясно, а не горе и долу?

И още една: истината е счупено огледало. Внимавай да не се нараниш на някое парченце — предупреди го той.

Сякаш Корки непрекъснато го предупреждаваше, просто като подбираше думите за потвърждение. Меткалф се бе озовал в свят на огледала, свят, пълен с опасности.

Но Корки, дори Корки нямаше представа колко много бяха те.

Рудолф фон Шюслер прегледа отново страниците. Невероятно! Направо невероятно! Плодът на неговия блестящ ум. Беше нескромно

от негова страна да го казва, но дори да се възползваш от появилата се възможност беше признак за висок интелект. Самият фюрер го беше казал. А той се възползва от възможността — от обстоятелството, че неговият Червен мак имаше достъп до документи, свързани с най-висшите етажи на властта. От факта, че тя бе готова да му предостави документите, защото го обичаше. Беше безпомощна, уплашена, вярна като кученце. Макар да притежаваше тренираното тяло на балерина, беше крехко същество. Във всяко едно отношение беше олицетворение на Евиге Вайблихкайт — увековечената женственост. Природата ѝ беше отредила да дава, както беше отредила на мъжа да получава. Много скоро хер Хитлер щеше да получи империята, която му се полагаше.

Фон Шюслер щеше да си спечели уважение! Не, още по-добре, щеше да получи признание. Признание в замяна. Признание за това, което беше. Представяше си Рицарския кръст, закачен върху красивата му тъмносиня куртка. Но онова, което Лудвиг фон Шюслер беше постигнал с мускули и сила, с открита смелост, неговият потомък щеше да получи с хитрост и лукавство — качества на ума, които изглеждат по-лесни, но не и по-малко достойни за уважение.

Сърцето му биеше тежко, докато вървеше по коридора към кабинета на посланика Фон Шуленбург. Кимайки любезно на някои от колегите си, хвърляйки им доволни погледи, без да обръща глава, той си припомни снизходителните забележки, които чуваше от другите във външното министерство много преди да го изпратят в Москва. Сега щяха да го гледат с други очи. Войните се печелеха с информация! Беше правило — представата за себе си, представата за врага и колкото повече бяха подробностите, толкова по-ценна представата. Очите му се плъзнаха по най-горната страница на купчината документи със съвестно изписани цифри. В главното командване нямаше повече да се чудят и да гадаят за бойния капацитет на Съветите. Сега щяха да го узнаят.

— Страхувам се, че Фон Шуленбург е зает — каза дебеловратата фрау, която служеше като личен цербер на посланика. Вернер винаги се държеше сърдечно с него, макар и с известна доза покровителственост... Докато някои от хората около него се отнасяха почти безцеремонно, дори неучтиво, но това не беше повод да се оплаче от тях. Човек не можеше да се оплаче от тона на нечий глас или

от непочтителен поглед, изражение на ненавист, в противен случай щеше да изглежда като глупак.

И все пак Фон Шюслер забелязваше подобни жестове. Той забелязваше много неща. Именно неговата способност да наблюдава и да вади заключения доведоха до тази — тази! — най-ценна разузнавателна информация, която някога райхът беше получавал.

— О, наистина ли? — каза Фон Шюслер с доволен и самоуверен глас.

Зает. Тя винаги отговаряше така. Не означаваше нищо. Дали имаше среща? Или се наслаждаваше на чашка шнапс? С какво конкретно беше зает? Тя някак бе склонна да се отнася с Фон Шюслер грубо. Но това скоро щеше да се промени.

Дебеловратата фрау Цербер пусна бърза усмивка.

— Зает е, съжалявам, господине. Ще му предам, че сте идвали.

— Зает, незает, ще иска да ме види — настоя Фон Шюслер, после сам почука на вратата на посланическия кабинет, преди да завърти лъскавата месингова топка и да си позволи да нахълта.

Кабинетът на посланика беше просторен и внушителен, облицован в дърво, с фини ориенталски килими на пода. Много скоро Фон Шюслер щеше да обзаведе и своя кабинет по същия начин. Досега звучеше самонадеяно, но след днешния ден съответното изискано обзавеждане щеше да изглежда наложително.

Граф Вернер фон Шуленбург беше до бюрото си, наведен над папка с обичайни бюрократични документи и изглеждаше отегчен. Чаша бренди стоеше в ъгъла на бюрото му. Погледна към Фон Шюслер.

— Руди — каза той с неприкрито неудоволствие. Какво правиш тук?

— Имам нещо за вас — отвърна Фон Шюслер с усмивка на лицето. — Нещо, което ще ви заинтригува. Нещо, което ще заинтригува самия фюрер.

---

[1] Тенекия. — Бел. прев. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

Москва, август 1991 година

Посланик Стивън Меткалф се приближи до командира на командосите от групата „Алфа“ на КГБ, който беше наредил да спрат лимузината му. Улицата тънеше в мрак, не се мяркаше жива душа. Старите постройки в древната част на града се издигаха над тях застрашително.

— Вие ли сте главният? — попита той.

Командирът на командосите отговори на руски с изблик на официалност. Меткалф също мина на руски. Дори половин век по-късно той не беше забравил правило номер едно на Алфред Коркоран: Когато си заплашен от властите, се позови на по-висшестояща власт.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — викна той. — Би трябвало да имате номера на автомобила ни, да знаете имената ни. Дявол да ви вземе, вика ни лично пред седателят на КГБ Владимир Крючков! Всички по пътя би трябвало да са предупредени.

Меткалф продължи:

— И защо, по дяволите, не дойде моторизираният ескорт?

— Никой нищо не ми е казвал за моторизирания ескорт — оправда се командосът.

Меткалф знаеше, че заради кризата повечето от комуникациите не функционираха. Нямаше начин тази група на КГБ да провери думите му. А и избликът на възмущение от Меткалф беше прекалено остър, за да не прозвучи достоверно.

Миг по-късно Меткалф и руският му приятел седнаха отново в лимузината, която бе ескортирана по пътя.

— Не си изгубил способностите си, макар да минаха петдесет години от тогава. Половин век — каза генералът. Той се протегна към Меткалф и потупа джоба на самото му, опипвайки обемния пистолет. — Готов ли си да го използваш?

— Не знам — отвърна честно Меткалф.

— Запомни древната руска поговорка — каза генералът с глас, който приличаше на пукането на стара кожа. — съдбата поставя изисквания от плът и кръв. А какво най-често иска? Плът и кръв.

Берхтесгаден, Баварските Алпи, ноември 1940 г.

Дребният белокоп мъж излезе от черния мерцедес и махна леко на шофьора. Очите му бяха сини и проницателни, тенът — розов, усмивката — любезна. Носеше тъмносиня униформа на флота с двуредна куртка с жълти метални копчета и шапка с ширити.

Беше адмирал Вилхем Канарис. Като шеф на военното разузнаване, той беше гросмайсторът на нацисткия шпионаж. Адмиралът пристигна в бергхоф, вилата на Хитлер в Берхтесгаден, за да представи на фюрера потресаващи сведения, които току що бе получил.

Придружиха го до кабинета на фюрера, просторна стая с рисувани стъкла и оскъдна мебелировка, макар че наличните мебели изглеждаха прекалено обемни. В дългия бюфет Хитлер съхраняваше любимите си музикални плочи, най-вече с музика на Вагнер. Върху бюфета лежеше бронзов бюст на композитора. На стената беше закачен огромен и доста грозен часовник с бронзов орел в горния край. Два огромни гоблена на стената закриваха прожекционен апарат от едната страна и киноекран — на срещната.

Пред масивната каменна камина върху кресла с кожена тапицерия седяха четирима мъже, двама от едната страна на фюрера и един — от другата. Разговаряха оживено, разпалено обсъждаха нещо.

Единият от мъжете беше главнокомандващият на германските сухопътни сили, фердмаршал Валтер фон Браухич. До него седеше шефът на щаба на Браухич, генерал Франк Халдер. Канарис познаваше и двамата като разумни мъже. Никой от тях не беше фанатик. Не стояха много високо във военната йерархия, но бяха хора, на които Хитлер се доверяваше и с които обсъждаше един от най-секретните си планове, курс на действие, срещу който възразяваха мнозина от генералите му и над който умуваше повече от година: нахлуване в Русия. Те бяха първите мъже, на които Хитлер възложи да набележат

предварителен план за нападението, веднага след капитулацията на Франция, мъже, в чието мнение фюрерът се вслушваше.

Вдясно от Хитлер седеше мъж с по-нисък ранг, но с повече власт. Беше полковник Рудовф Шмунт, главният адютант на Хитлер от Вермахта.

Мъжете кимнаха на Канарис за поздрав, докато седеше върху дългото и неудобно канапе, на което единствено имаше свободно място. Канарис се заслуша в спора, тъй като това бе точната дума, с която можеше да се определи разговорът. Никой не можеше да спори с Хитлер, но можеше да аргументира за Хитлер или да спори в негово присъствие.

Шмунт, когото Канарис смяташе за второто аз на Хитлер, говореше с открита ярост.

— Чърчил отхвърли мирните ни предложения — изсъска той, — а Сталин се насочва към Балканите най-нахално. Явно Чърчил възлага всичките си надежди на Америка и Русия да влязат във войната.

— Правилно — намеси се Браухич.

— Затова трябва да унищожим Съветския съюз със сила — продължи Шмунт — и така да елиминираме надеждата, че Русия ще влезе във войната на страната на Англия. Така Германия ще стане господар на Европа. Колкото по-бързо смачкаме Русия, толкова по-добре.

— Не говориш сериозно — възрази Фон Браухич. — Кога за последен път си чел учебника по история? Да не искаш да повторим грешката на Наполеон и да изгубим войната сред скованите от лед степи на Русия? И Наполеон не дръзна да нападне Британските острови. Ще се самоунищожим, ако нахлуем в Русия.

— Да не би да си забравил, че победихме царска Русия в последната война? — отвърна Шмунт.

За първи път се обади Хитлер с тих, едвам доловим глас. Той само слушаше до този момент и преценяваше. Останалите мъже се наведоха напред, за да го чуват.

— Тогава ние доставихме на Русия Ленин в запечатан влак. Като бацила на чумата.

Присъстващите се засмяха учтиво.

— Така стана — каза адютантът на Хитлер. — Но не бива да допуснем чумата да се разпространи. Не можем да позволим

Балканският полуостров да се болшевизира. Не бива да позволим на Съветите да заграбят петролните полета в Румъния...

— Това, което предлагаш, е лудост — прекъсна го Фон Браухич. — Това означава война на два фронта, което трябва да избегнем на всяка цена. Никой от нас не го желае. Трябва да изолираме Великобритания. Това изисква сътрудничество със Съветския съюз.

— Войната се води на един фронт. Великобритания не е заплаха, а по-скоро дразнител — каза Шмунт. — Великобритания вече е победена, трябва да я накараме да го признае. Да разгромим Русия и Англия ще се откаже — разчитайте на това!

— Казваш „да разгромим Русия“ така, сякаш става дума за детска игра — възрази Халдер, шефът на Генералния щаб на Фон Браухич. — А всъщност истината е, че Червената армия е колос.

— Руският колос е свински мехур, само като го натиснеш, ще се спуска — отвърна укорително Шмунт.

— Да се атакува Русия ще е равносилно на лудост — каза Халдер. — Ще е самоубийство. Нямаме друг избор, освен да се придържаме към т.нар. пакт за приятелство.

Канарис се прокашля.

— Може ли да ви предложи малко информация, подходяща за случая.

Възцари се тишина и той продължи:

— Абверът се снабди с ценни разузнавателни сведения от Москва.

С драматичен жест той измъкна от куфарчето си дебел свитък с напечатани на пишеща машина документи, които раздаде на присъстващите, започвайки с Хитлер.

Хитлер си сложи очилата за четене. Всички се съсредоточиха.

След известно време фюрерът погледна.

— Това истинско ли е? — възкликна той.

— Експертите ми потвърдиха тяхната автентичност въз основа на хартията, мастилото, марките, печатите, подписите и прочие — отговори Канарис.

— Майн Гот ин Химел — каза Шмунт. — Та Червената армия е къщичка от кубчета.

— Кой е източникът? — попита подозрително Браухич. — Някой от агентите ти в Москва?

Канарис поклати глава.

— Да се сдобиеш с информация в Москва е трудно. По-лесно е за арабин в дълга роба да остане незабелязан в Берлин, отколкото за чужд агент да мине през Русия. Не, източникът е генерал от Комисариата на отбраната.

— Изменник? — попита Халдер. — Предател?

— Напротив — отговори Канарис. — Лоялен генерал, който си остава лоялен. Имаме източник, как да се изразя, близък с генерала.

— Сигурен ли е?

— Източникът — каза Канарис — е от най-достоверните. Не професионалист, а цивилен. Обикновен човек, който няма никаква представа от шпионски игри.

— Секретарката му тогава? — попита Халдер.

— Всъщност дъщеря му.

Шмунт вдигна очи от документите.

— Болшевишката военна машина е руина след чистките — каза той. — Но се превъоръжават — при това бързо.

— До две години — съгласи се Канарис — отново ще са сила.

— Кога можем да атакуваме? — попита Хитлер Шмунт. Адютантът му се усмихна победоносно.

— След зимата. В началото на пролетта догодина. Вероятно през юни ще сме готови.

Хитлер се изправи, останалите веднага скочиха на крака.

— Самата съдба ни поднесе на тепсия шанса — обяви той.

— Но ние трябва да се размърдаме. Не съм създал тази великолепна армия, за да я оставя да гние. Искам предварителни планове за блицкриг срещу Съветския съюз незабавно.

Москва, ноември 1940 г.

Мястото на явката притесняваше Меткалф. Беше изложено на външни погледи, прекалено на открито. До там с стигаше само по един маршрут и вероятно имаше само един изход. Той не би избрал такова място, но нямаше избор. Амос Хилиард в момента определяше правилата.

Все пак имаше едно предимство — беше лесно за наблюдение. Меткалф можеше да установи какво е обичайното улично движение, да огледа кой влиза и излиза от магазина за дамски обувки и от месарницата на улица „Пушкинская“, както и сградата между тях. Да разбере дали някой не се застоява прекалено дълго в района. Облечен в селски дрехи, ватенка и с огромна торба, пълна с разни инструменти, той лесно минаваше за работник и не привличаше вниманието.

Продължително време умишлено наблюдаваше, а мислите му блуждаеха към Лана. Досега всичко се развиваше по плана, а нейният първоначален страх, изглежда, се поразсея. Тя вече предаде на Фон Шюслер първата партида документи, като го излъга, че ги е подбрала наслуки от куфарчето на баща си и от кабинета му вкъщи. Каза му, че за нея те са само цифри, неразбираеми и ужасно скучни. Фон Шюслер обаче съвсем не ги намерил за скучни, според разказа на Лана. Той бил много превъзбуден, много повече от друг път.

Фон Шюслер ѝ обяснил процедурата. Явно си въобразяваше, че той ръководи операцията. Казал ѝ, че ще преснима документите в посолството и след това веднага ще ѝ върне оригиналите. Подчертал, че е много важно баща ѝ да не забележи липсата на някой от тях, поради което тя трябва да спазва стриктно процедурата. Да взима документите само през нощта, след като баща ѝ си легне, и да уведоми Фон Шюслер, че са у нея. После да го посети в апартамента му и да занесе документите, а той незабавно да ги отнесе в посолството за фотокопиране. След това да я върне веднага в апартамента на баща ѝ, за да ги сложи на мястото им, преди той да се събуди. Разбира се,

имаше множество фактори, които внасяха някои промени в плана. Повечето вечери Лана играеше в Большой и нямаше как да краде документи. Но в дните, в които почиваше, беше важно да си стои у дома, за да провери дали баща ѝ не е донесъл нови документи.

Фон Шюслер се опитваше също да успокои Лана, че върши добрина. Лана си припомняше уверенията му с усмивка.

— Колкото по-добре се опознаят нашите страни — казваше ѝ той, — толкова по-дълго ще продължи мирът. Ти вършиш нещо чудесно не само за моята, но и за твоята страна.

След като в продължение на час наблюдаваше и размишляваше, той накрая се увери, доколкото бе възможно, че не го следят. Влезе бързо в неохраняемия вход на скромната жилищна сграда между двата магазина. Тясното антре беше тъмно и безлюдно, боядисаният в зелено радиатор на стената се намираще вдясно, както му бе описал нещата Хилярд. Мушна ръката си зад него — беше студен, както Хилярд обеща — и пръстите му напипаха нещо. Измъкна го, беше дебел зелен плик, цветът служеше за идеален камуфлаж.

Вътре се намираще втората партида документи, подготвени от експертите на Корки и изпратени по дипломатическата поща. Мушна плика във ватенката и излезе толкова бързо, колкото бе необходимо, за да не привлече нечие внимание.

На няколко преки от явката се намираще мястото, където щеше да сигнализира с червен молив, че успешно е прибрал пратката.

Но на излизане от сградата рязко движение на отсрещната страна на улицата привлече погледа му. Меткалф се обърна и видя познатото лице.

Русолявият с бледите очи от НКВД приближаваше към него с бързи крачки, без да си прави труда да спазва дискретна дистанция. Сякаш агентът знаеше, че Меткалф току-що е взел пратката и че носи у себе си уличаващи го документи.

Не биваше да се остави да го заловят точно сега. Нямаше да се отърве с документите у себе си. Те бяха достатъчно основание да го хвърлят в затвора или да го разстрелят, без дори да го съдят. Щяха да разкрият операцията, а следствието да насочи следите към Светлана. Щяха да екзекутират и нея.

Сърцето на Меткалф биеше лудо, целият плувна в пот. Последниците щяха да са невъобразими. Обърна се наляво и побягна по

улица „Пушкинская“. В отраженията на витрините виждаше как русият тича след него. Меткалф спря внезапно, смени посоката и отново затича като луд зигзагообразно през площада. Русият го следваше, повтаряйки движенията му, без да му пука от минувачите.

Агентът от НКВД го преследваше. Това вече не беше наблюдение, а безцеремонен опит да залови Меткалф. Мили Боже, не! Не трябваше да допуска да се случи. Меткалф отново смени посоката, шмугна се в тясна уличка между две стари тухлени сгради и побягна с максимална скорост.

Русият не се заблуди. Веднага последва Меткалф по уличката, но сега забави хода си. Дали се беше уморил? Как беше възможно? Меткалф погледна зад рамото си и видя широката усмивка, разкриваща сивкави зъби, върху лицето на русия. Защо?

Малко по-нататък уличката кривваше вдясно; Меткалф ускори, сви в ъгъла почти със скок и тогава разбра защо се хилеше преследвачът му.

Беше задънена улица. Свършваше на това място и от нея нямаше излаз към следващата пряка.

Попадна в капан.

Замръзна, обърна се и видя русия да приближава бавно с насочен пистолет.

— Стой! — викна мъжът, а дебелият му глас прокълтя. — Горе ръцете, ако обичаш — мина русият на английски.

Беше на неколкостотин метра разстояние — твърде далеч за точен изстрел. А дали щеше да стреля? Не му се вярваше. Никой не преследва плячката си толкова дълго с цел да я убие. Той искаше да зададе въпроси, да го разпита, Меткалф беше сигурен.

С рязко движение Меткалф извади оръжието, което Хилярд му осигури, и го насочи срещу агента на НКВД, който продължаваше да се хили.

— Не е добра идея, другарю Меткалф. Няма смисъл да бягаш.

— О, така ли?

— Това не е твоят град. Познавам тези улици. Много е важно човек да научи онова, което не знае.

— Ще го запомня.

— Ще е по-лесно, ако ми сътрудничите. Ще поговорим.

— За какво ще ме арестуваш? — попита Меткалф. — Заради престъплението, че съм чужденец в Москва ли?

— Знаем за теб повече, отколкото си мислиш — отговори мъжът.

Меткалф огледа отчаяно разронените тухлени стени на сградата, която препречваше уличката. Нямаше аварийна стълба, нито корнизи или издатини, за които да се хване, както в Париж.

Но да се остави да го хванат с документите беше немислимо.

Трябваше да ги хвърли, но къде! Нямаше място, мамка му, нито едно място, откъдето русият да не може да ги вземе.

По височината на старата сграда минаваше също толкова стара тенекиена отточна тръба. Не изглеждаше стабилна, но беше единственото нещо под ръка.

— Добре — каза Меткалф все още с насочено оръжие. — Остани на място там и може да се споразумеем.

Мъжът спря, но продължи да държи с двете си ръце оръжието, готов да стреля. Той кимна.

Внезапно Меткалф стреля над рамото на руснака. Агентът отскочи и инстинктивно отговори на стрелбата, но пропусна Меткалф с около десетина сантиметра. Умишлено.

За част от секундата, възползвайки се от суматохата, Меткалф мушна пистолета в колана на панталоните си и скочи към отточната тръба. Сграбчи я с две ръце и започна да се катери бързо нагоре.

— Щом знаеш толкова много за мен — викна той на руснака, — значи си наясно, че съм неуловим.

Тенекиената тръба наистина беше неустойчива и докато се изтегляше нагоре по нея, тя се отделяше от тухлената стена. Но все пак беше захваната на няколко места по фасадата. Подпирайки се с крака върху тухлената стена, Меткалф успя да изкачи три четвърти от височината на двуетажната сграда.

Куршумите се забиваха от двете му страни, тъй като агентът от НКВД даваше предупредителни изстрели.

— Няма къде да отидеш — викна му руснакът, — със следващия изстрел ще те поваля. Ще те застрелям, ако не спреш да се катериш и не слезеш долу!

Меткалф продължи нагоре. Последва пауза в стрелбата. Той чу как руснакът извади празния пълнител, който издрънча върху земята, и презареди. Меткалф стигна до върха на сградата, хвана се за корниз.

Той обаче остана в ръцете му. Старият гипс се ронеше като кора на пай. Протегна се към улея, който му се стори по-стабилен, и се прехвърли на плоския покрив точно когато нов дъжд от куршуми засипа парапета. Руснакът сега стреляше по него! Това не бяха вече предупредителни изстрели.

Сградата беше широка около осем метра, покривът покрит с катран и отломки от зидария. Отдушни тръби стърчаха тук и там, без определен ред. Дотича до срещуположния край, подхлъзна се на заледената повърхност и падна на сантиметри от ръба. Отдолу улицата беше тясна, през нея минаваха трамвайни линии. Забеляза със задоволство аварийната стълба. Откъм гърба си чу как агентът на НКВД се оттегли, стъпките му отекваха, докато тичаше. Руснакът явно беше разбрал къде е единственият изход за Меткалф и беше побягнал обратно към булеварда, за да заобиколи сградата и да отиде на улицата, която минаваше зад нея. Но защо агентът действаше сам? Обикновено тези хора работеха на групи и ако сега имаше цял екип, нещата щяха да се развият различно. Те лесно можеха да заклеят Меткалф в капан. Беше благодарен, че не е така, но същевременно озадачен от факта, че агентът, безспорно най-добрият, с когото се бе сблъсквал, действаше като единак. Изведнъж се досети, че мъжът не беше сам. Той просто бе изпреварил останалите, които скоро щяха да се присъединят към него.

Меткалф се метна на аварийната стълба и бързо заслиза по нея. След няколко секунди скочи на улицата и побягна по трамвайните релси. След стотина метра тясната улица го изведе на широк булевард. Заоглежда се неистово, за да избере най-добрия маршрут за бягство, но в същия миг дочу приближаващи стъпки откъм гърба си.

Точно пред него имаше вход към подлез. Спусна се по него. Беше проход за пешеходци под нивото на уличното платно — новост в Москва, която се появи заедно с автомобилното движение. Взимаше по две стъпала наведнъж, промъквайки се през навалищата. После забеляза входа към метрото.

Никога не беше използвал метрото — това бе друга придобивка след последното му посещение в Москва, — но ако приличаше на парижкото, то трябваше да се състои от мрежа от тунели, които щяха да му помогнат да се измъкне от преследвача. Беше рисковано, но всичко останало беше рисковано в този момент, а нищо не можеше да се сравни с опасността да го заловят с документите. Докато

върхлиташе през богато украсения мраморен вход, насочвайки се към турникетите, той се оглеждаше за кошчета за боклук, където да хвърли пакета с документи. Нямаше нито едно.

Дълга опашка чакаше пред будка край редиците от турникети; още една опашка, която вървеше по-бързо, чакаше, за да премине през турникетите. Дали си купуваха карнетки? Нямаше представа дали се влизаше с карнетки или с монети, но и нямаше време да провери. Оглеждайки се, видя двама униформени офицери, бяха жени, и реши да рискува. Мина покрай опашката от хора и прескочи един от турникетите. Откъм гърба му долитаха викове и подсвирквания. Не се съмняваше, че русият от НКВД е съвсем близо зад него, но не можеше да губи време да се обръща.

Тичаше покрай мраморни колони, стени с мозайки, кристални полилеи: красотата беше смайваща, напълно неочаквана. „Дворецът на народа“ — така беше нарекъл Сталин метрото и сега Меткалф си даваше сметка защо. Влезе в арковидна галерия, където тълпа от хора се изкачваха нагоре. Беше ескалатор, движеше се към повърхността. Той се метна на подвижната стълба и заслиза в обратна посока, пренебрегвайки гневните протести на хората, проправяйки си път с лакти по невероятно стръмната, бързо движеща се стълба. Беше препълнена с хора и трудно се маневрираше, но нямаше начин да се върне там, откъдето дойде — не и при положение, че агентът от НКВД беше съвсем наблизо. Втурна се надолу, блъскайки се в напирещите в обратната посока тълпи, опитвайки се да се измъкне от ескалатора. Напредваше бавно, твърде бавно!

Чуха се стъпки на тичащи хора, които надуваха свирки. Това му подсказа, че преследвачите го достигат. Бяха няколко, русолявият от НКВД имаше подкрепление. Промъквайки се отчаяно през плътната напиреща тълпа, той забеляза страничните перила, широки около осемдесет сантиметра. Дали да не ги прескочи и да слезе долу? Покрай стълбата цилиндрични фенери през няколко метра осветяваха тъмния тунел.

Нямаше избор. Скочи върху металното перило, но удари един от стъклените цилиндри и той се пръсна. Наоколо хората се разпищяха. Перилото беше стръмно и нямаше как да се задържи с крака върху него. Той се смъкна надолу, чупейки лампа след лампа, докато накрая успя да се подпре в ниската част на сводестия таван и да се закрепи

стабилно, което му позволи да измине стъпка по стъпка разстоянието до основата на ескалатора, но не можеше да избегне чупенето на стъклените фенери.

Накрая скочи на пода и за малко да падне върху пазач в синя униформа, който отскочи встрани и започна да вика след него да спре. Меткалф продължи да тича и почти забрави за лудницата, която предизвика.

Влакът, от който прииждаше тълпата, все още не беше потеглил. По високоговорителите се чува три последователни сигнала. Това означаваше, че всеки момент ще тръгне. Втурна се към него и се метна в най-близкия вагон миг преди вратите да се затворят.

Отпусна се върху пода, без да обръща внимание на изумените физиономии на пътниците. Старец и момче, вероятно дядо и внук, се отдръпнаха назад, възрастният дори закри с ръце детето.

Важното е, че успя. Влакът увеличи скоростта. Русолявият от НКВД остана на спирката. Но все пак не биваше да забравя, че вероятно имат процедура за сигурност — телефонна връзка между станциите, а може би радиостанции. Агентът от НКВД, който, ако не друго, беше изключително съобразителен, със сигурност беше звъннал да изпратят хора на следващата спирка.

След като се изправи, видя, че не беше успял да се отскубне от русия.

Той беше там, в съседния вагон, и се мъчеше да отвори вратата между двата вагона, която по принцип се отваряше само при спешни ситуации. Господи! Проклетият агент сякаш беше вързан за него. Меткалф видя как мъжът се обърна и побягна към другия край на вагона, за да извика някого от персонала, вероятно кондуктора, може би милиционер! Дали щеше да открие някого в този вагон? Или в следващия?

Изведнъж спирачките изсвириха и влакът спря насред тунела. От двете му страни се виждаха черни стени.

По някакъв начин агентът на НКВД беше успял да убеди машиниста да спре влака, за да приклеци Меткалф в капан. Или просто беше издърпал аварийните спирачки?

Но Меткалф нямаше намерение да се предаде лесно. Изтича до вратите и мушна пръстите си между гумените уплътнения, опитвайки се да отвори. Вратите бяха здраво залостени. Механизмът за отваряне

беше замислен така, че да ги държи плътно затворени между станциите. Очевидно беше невъзможно да ги раздалечи, колкото и да се напъваше. Момченцето, което го наблюдаваше от скута на своя дядо, се разплака. Някакъв мъж се развика и започна да маха с ръце като луд.

Меткалф опита с прозореца. Там му провървя. Стъклото се плъзна надолу. Той се качи върху кожената седалка и се протегна в тъмното. Пространството беше само няколко стъпки. Хвана се за една от подпорните планки на тунела и се изтегли нагоре, после измъкна краката си през отвора на прозореца и скочи. Заболя го, разстоянието до земята беше по-голямо, отколкото очакваше.

Най-важното бе, че се измъкна от влака. Ами сега... Сега накъде?

Виковете продължаваха да кънтят, докато той се промъкваше край стената на тунела. Единственото осветление идваше от вътрешността на влака, но то беше достатъчно, за да се забелязват разположените на равни разстояния ниши от няколко стъпки в стените, които явно работниците на метрото използваша да се предпазват от минаващите влакове.

Спомни си за фенерчето в задния джоб на панталоните си и го измъкна. Включи го, но почти веднага последва експлозия. Меткалф продължи да се промъква в тъмницата, а през това време куршумите се забиваха в стените на сантиметри от него, а стрелбата отекваше из целия тунел. Обърна се и видя русия, който стреляше от вагона. Пистолетът му „Токарев“ беше опрян под ъгъл върху смъкнатия прозорец. Явно агентът на НКВД се бе отказал да хване Меткалф жив. Опитваше се да го убие. Нямахше да му позволи да се измъкне.

Пространството беше ограничено и Меткалф не можеше да маневрира, за да се предпазва по-добре от куршумите. Между спрелия влак и стената разстоянието бе само две стъпки. Той само можеше да заляга върху баласта на земята. Стрелбата продължаваше методично и ритмично. Меткалф извади пистолета си от колана на панталоните и на свой ред започна да стреля. Даде два изстрела, но русият се бе отдръпнал от прозореца.

Разнесе се нов шум: звукът от включените двигатели на влака. Той отново потегляше. Меткалф скочи на крака и се отдръпна от колелата на влака, притискайки гърба си към стената на тунела.

Усещаше силната въздушна струя; отдръпна главата си назад, тъй като набиращият скорост влак минаваше на няколко сантиметра от лицето му. Нямаше никаква възможност да се движи и притиснат плътно към стената, представляваше лесна, неподвижна мишена. Вдигна пистолета си и се опита да го насочи към минаващия влак. Но не успя да заеме позицията за стрелба навреме. Зърна бледите очи на своя преследвач, видя пистолета му, насочен смъртоносно срещу лицето му през стъклото на прозореца, на няколко метра пред себе си. Това е краят, помисли си той. Не мога да мръдна, не мога да се предпазя. Но не мога да позволя също да се случи това! И изведнъж Меткалф рязко снижи тялото си надолу, внимавайки да не закачи влака с главата си. Всичко стана за части от секундата. Той мярна ухилената физиономия на русия, който присвивайки едното си око, стреля; видя оранжевобелия пламък в дулото, докато се смъкваше надолу, и усети как куршумът го лизна по рамото, причинявайки му остра болка.

За миг всичко свърши. Влакът отмина и той се изправи върху релсите. Опипа раната, усети лепкавата кръв, която беше избила върху дебелата ватенка. Болеше го, кръвотечението беше обилно, но раната не беше дълбока. Най-важното бе, че остана жив. Попипа пакета с документи под ватенката. Шумоленето на целофана му подсказа, че са на мястото си.

Трябваше да избяга, но как? Разстоянията между спирките на московското метро достигаха до два километра. Въпреки болката можеше да стигне през тунела до следващата спирка, но знаеше, че щеше да е голяма грешка. Преследвачът му знаеше, че е улучил Меткалф, но едва ли щеше да си помисли, че го е убил. Би било безотговорно предположение. Никой опитен агент, какъвто без съмнение беше русият, не би си го позволил. Не беше изключено дори да е слязъл на следващата спирка, за да изчака появата на Меткалф. Освен това щеше да организира издирване в тунела. Това щеше да означава временно да се преустанови движението на влаковете. НКВД разполагаше с подобна власт. Не, щеше да е опасно за Меткалф да се върне на предишната спирка или да продължи до следващата.

Намираще се в капан.

Но не биваше да остава и тук. Все трябваше да има някакъв изход. Продължи да върви по тясната пътечка, ослушвайки се за доближаващ влак, осветявайки с джобното фенерче стените и тавана

на тунела, като през всичкото време се озърташе за отдушник или нещо друго, каквото и да било. Тунелът завиваше надясно, а точно на свивката линиите се разклоняваха. Когато доближи мястото, видя, че не е точно така. От главната линия се отклоняваше новоположена секция от релси. Отбивката все още не беше пусната в експлоатация. След като зави, видя че линиите водеха към друг тунел, който още беше в строеж. Стените не бяха завършени и на места се виждаше земята през стоманените подпорни греди.

Това беше обещаващо. Тунел в строеж със сигурност водеше към изход, използван от работниците, най-вероятно шахта, през която се спускаха. Свърна по недовършения тунел и веднага го връхлетя смрад на сира. Явно наблизо имаше отходен канал. Забеляза няколко празни бутилки от водка върху земята, едва ли бяха оставени от работниците; дали в тунелите не живееха бездомници? Това би означавало, че наистина има изход.

Вървеше от половин час. Пулсиращата болка в рамото забавяше хода му. От загубата на кръв силите му отслабваха. Нуждаеше се от медицинска помощ, но къде? Да отиде в съветска болница беше немислимо — щяха да задават въпроси и да уведомят властите. Роджър беше обучен за спешна медицинска помощ, но той беше мъртъв, спомни си с тъга Меткалф. Оставаше Лана. Ако успееше да се добере до нея, да ѝ занесе документите, тя вероятно щеше да е в състояние да доведе лекар.

Колкото по-навътре влизаше, толкова по-завършен ставаше тунелът. Очевидно го строяха отвън към вътрешността. Стените в този участък бяха иззидани изцяло, релсите — положени. Методът на работа го озадачи, както повечето неща в Съветския съюз.

Тунелът свършваше с висока и тежка метална врата. Повърхността ѝ беше равна и гладка, никакви топки или дръжки. Нямаше начин вратата да се отвори. Явно беше мярка за сигурност. Близко две минути оглежда вратата, но беше безнадеждно. Нямаше изход от тук.

Отчаян и уморен, пронизвай от болка, той се обърна и се насочи по обратния път. Сега беше заклещен повече и от преди. Единственият изход беше през главния тунел, което означаваше да отиде до някоя от спирките, където със сигурност го очакваха. Ако не беше ранен, можеше да ги изчака, криейки се из чупките на тунела в продължение

на часове или дори дни. Но той продължаваше да губи кръв и едва ли щеше да издържи на студа тук дълго време.

Трябваше да измисли нещо, но какво?

За миг му се стори, че дочу гласове. Спря и се заслушва. Да, имаше гласове. Но къде?

Намираще се на неколкостотин метра от главния тунел. Значеше ли това, че го издирват и че е притиснат в този сляп участък, без да мърда.

Не! Гласовете не идваха отпред, а откъм дясната му страна. Но как бе възможно? Вдясно от него имаше само тухлена стена и...

И още една двойна метална врата, отвор за достъп, който преди това не беше забелязал, тъй като беше ниско до земята и замаскиран с тъмна боя, която се сливаше с цвета на стените. Меткалф спря пред металния капак, клекна и допря ухото си до него.

Определено се чуваха гласове.

Не викове, не насечени заповеди, не характерната за издирващ екип размяна на реплики. Беше монотонно мърморене от разговор. Какво ли имаше от другата страна на отвора? Вероятно това беше изход, помисли си Меткалф, единственият му шанс да се измъкне оттук.

Забеляза, че капакът не беше боядисан, а покрит с ръжда. Беше от желязо и имаше дръжка и резе в единия край. Явно беше стар, по-стар от тухлените стени. Внимателно завъртя дръжката и бавно го отвори. Капакът изскърца и той спря. После отново го побутна, още по-бавно, този път тихо, докато отворът стана достатъчно широк, за да се промъкне през него. Усети топъл въздух.

Онова, което видя, го порази.

На мъждукащата светлина от запален огън забеляза огромна зала със стени и под от зелен мрамор. Отворът, през който погледна, се намираще на пет-шест метра над пода.

Желязна стълба водеше чак до долу. Помещението имаше площ от неколкостотин квадратни метра, таванът му беше висок най-малко осем метра. В далечния край имаше подиум, а в дъното му се виждаше пиедестал с мраморен бюст на Сталин. Малък огън гореше в средата на помещението. Край него бяха насядали трима опърпани мъже в дрипи. На пода до тях бяха постлани одеяла.

Дали бяха скитници? Какво правеха тук? И още по-важно: за какво служеше това импозантно помещение?

Единият от мъжете погледна нагоре, посочи към него и викна:

— Серьожа!

Изведнъж Меткалф усети удар по врата изотзад. Той се обърна и видя нападателя, брадат мъж с дивашки поглед, който размахваше лост. Хвърли се върху него с цялата си тежест, притисна го към земята, измъкна лоста от ръцете на брадатия и удари главата му в пода. Нападателят издаде сърцераздирателен вик. Меткалф заби коляното си в корема на мъжа и му изкара въздуха.

— Кой си ти? — попита Меткалф. — Със сигурност не си от проклетото НКВД.

Брадатият изстена.

— НКВД ли? Да не съм гаден чекист като теб. А ти да не си проклето ченге?

Дочу трополене на стъпки върху металните стъпала на стълбата. Извърна глава и видя един от дрипавите скитници от мраморната зала с насочен малък старовремски револвер „Галан“ от деветнайсети век.

— Махни се от него, чекист, или ще те гръмна в главата! — изръмжа скитникът.

Меткалф извади своя „Смит и Уесън“ и го насочи, без да продума и без да пуска брадатия.

— Свали тая стара брачка — каза Меткалф — или оставаш без очи.

Скитникът върху металната стълба продължаваше да държи оръжието, но то трепереше в ръцете му.

— Пусни Серьожа — викна той.

— Ще пусна Серьожа, но ти пусни проклетата играчка. После ще поговорим. Нужна ми е вашата помощ. Не съм чекист. Иначе щях да имам „Токарев“, не „Смит и Уесън“. Не виждаш ли кръвта на рамото ми?

Меткалф забеляза, че скитникът се разколеба и продължи да говори.

— Опитвам се да се скрия от гадните милиционери и доколкото виждам, при вас има място за още един човек.

— Но кой си ти?

Няколко минути по-късно Меткалф се разположи край огъня при четиримата руснаци. Мъжът на име Серьожа имаше грозна рана на челото.

Меткалф бе свалил ватенката си и притискаше раната от куршума с мръсен парцал от чаршаф, който му даде човекът със стария револвер и който изглеждаше старшият на групата. Меткалф им каза, че идва от Украйна, че е участвал в провален обир и че сега се укрива от милицията в Москва в тунелите на метрото.

— Ами вие? — попита той. — Откога живеете тук? И какво е всъщност това място?

— Бомбоубежище — отговори единият от мъжете, който се представи с името Аркадий.

Меткалф го изгледа невярващо.

— С тоя мрамор?

— Защо лидерите да страдат? — каза Аркадий и запали цигара. Предложи една на Меткалф, но той отказа. — То е част от комплекса Метро-2. Спецтунелът.

— Специалният влак за спешни нужди, предназначен за партийния елит — каза Меткалф, кимайки.

Беше чувал слухове и беше чел разузнавателни доклади от Москва, че се строи тайна система под земята, по която лидерите да бъдат отвеждани в подземен град.

— В безкласовото общество някои са по-равни от другите — измърмори Аркадий с ледена усмивка.

— Има ли още бомбоубежища?

Аркадий и останалите се засмяха.

— Цяло чудо е, че горе сградите не са се срутили от дълбаенето под земята — каза мъж със сива брада и излъчване на професор, облечен в дрипаво черно палто. — На дванайсет нива под тунелите на метрото, на дълбочина стотици метри има огромна мрежа от бункери и тайни тунели за Сталин и неговата банда. И всичко е построено с робски труд.

— Аз пък си мислех, че всичко се строи от комсомолци доброволци — обади се друг с дрезгав глас.

Останалите прихнаха да се смеят.

— Комсомолците доброволци бяха само за снимките във вестника — каза професорът. — Тунелите бяха изкопани в

замръзналата земя от затворници само с кирки и лопати.

— Е, още от царско време се копае под града — намеси се Аркадий. — Иван Грозни е имал камера за мъчения дълбоко под основите на Кремъл, а работниците са били избити, за да се опази в тайна. Неговият дядо дори е заровил безценната си библиотека, колекция от средновековни еврейски и византийски ръкописи някъде тук, долу, в саркофази като египетските, за да я запази. Досега никой не я е открил.

— Прочутата изгубена библиотека на Иван Грозни ѝ викат — обясни професорът. — Защото Иван Грозни я намерил, но после отново я скрил. А нашият Иван Грозни — Сталин, е наредил под Москва да бъдат изкопани масови гробове. Милионите руснаци, които изстребва, трябва да бъдат заровени някъде, нали така?

— А бомбоубежищата на Сталин кога са построени? — попита Меткалф.

— Започнати са през 1929 година — отвърна Аркадий. — Още ги строят.

— Сталин очаква Москва да бъде нападната.

— Естествено.

— Но този пакт с нацистка Германия...?

— Сталин винаги очаква война! Той непрекъснато си мисли, че ще го нападнат. Говори за капиталистическа блокада, за врагове, които искат да задушат детето на болшевиизма в люлката му.

— Значи, ако германците атакуват...

— Той ще е подготвен — каза Аркадий. — Запомни това от мен. Сталин винаги е готов за война. Той не вярва на съюзници. Вярва само на себе си. Но защо задаваш такива въпроси? Какъв крадец си ти, че се интересуваш толкова живо от войни и нападения?

Меткалф избягна отговора на въпроса с друг въпрос.

— Ами вие кои сте? Извинете ме, но вие не сте... говорите твърде образовано, за да сте...

— Безделници и скитници? — довърши въпроса му Аркадий. — Но ние сме безделници, както виждаш. В това общество за нас няма работа. Не можем да живеем в квартири. Ние сме бегълци.

— От кого бягате?

— От НКВД. И четиримата, а сигурно има още десетки като нас, които се крият в такива подземни убежища от преследвачите си.

Тайната полиция.

— Успели сте да им избягате?

— Измъкнахме се, преди да ни заловят. Имахме призовки за „Лубянка“, други бяха предупредени, че идват да ги арестуват.

— За какво?

— За какво! — изсумтя Серьожа, мъжът с раната.

Той проговори за първи път, след като се спречкаха с Меткалф.

— Арестуват хората ей така, напосоки. Без причина. Или за дреболии. Казваш, че си от Украйна. Да не искаш да кажеш, че там е по-различно?

— Не, не — отговори Меткалф бързо. — Същото е. Но аз се нуждая от помощта ви. Трябва да се измъкна от тук, без да ме хванат. Все има някакъв начин. Аз също бягам от НКВД.

— Ти също си политически затворник, така ли? — попита професорът. — Беглец?

— Донякъде — отвърна Меткалф неопределено. После млъкна, помисли малко и каза: — Да. Аз всъщност съм беглец.

Циментираният вътрешен двор беше малък и занемарен, почти колкото провинциалната къща, която заобикаляше, и се намираще в западнал район на югозапад от Москва. Из двора се въргаляха парчета от вестници, купчини боклук бяха разхвърляни навсякъде. Никой не го почистваше и никой не поглеждаше към него. Дори самата дума вътрешен двор звучеше неподходящо за тази циментирана площадка, в центъра на която се намираще желязната решетка.

Никой не беше виждал решетката да се вдига или да се сваля. Затова никой не забеляза самотната фигура, която бързо се измъкна от нея, след като се бе изкачила по желязната стълба. Стълбата водеше към канализационната система под земята. Мъжът нагласи решетката и след минута изчезна.

Никой не видя как излезе, нито как изчезна в уличките на бедното работническо предградие.

След около двамазет минути стар камион, натоварен с дърва за огрев, спря в друг вътрешен двор в далеч по-представителен район на Москва. Беше раздрънкай стар ГАЗ-42, който бълваше изгорели газове. Разтресе се яко, докато спираше пред улея за спускане на дърва в задната част на красивата каменна сграда на улица „Петровка“.

Шофьорът и неговият спътник слязоха от кабината и започнаха да пхат нацепените дърва в улея, а те падаха с грохот в складовото помещение на мазето. Доставкага не беше по график, но при този кучешки студ в Москва тя не би направила впечатление. След като изсипаха достатъчно количество дърва от камиона, вторият мъж, помощникът, влезе в мазето и започна да ги подрежда на купчини. Шофьорът доближи до входа на мазето и се прокашля. Неговият спътник извади пачка рубли и я пхна в ръката му. Парите бяха доста повече от стойността на дървата, но достатъчно да компенсират усилието на шофьора да направи доставкага извън графика.

Ако някой ги наблюдаваше, а нямаше никой, щеше да се озадачи, че шофьорът се качи в камиона и потегли, зарязвайки своя помощник, който продължи да подрежда дървата в мазето.

Две минути по-късно Меткалф излезе от мазето и се изкачи по стълбите до познатата тапицирана с кожа врата. Натисна звънеца и зачака. Сърцето му биеше ускорено, както винаги, когато дойдеше в жилището на Лана. Но този път не беше от вълнение, а от страх. Успя да се добере до тук незабелязано благодарение на Серьожа, мъжа, с когото се сборичкаха в тунела на метрото, и на неговия приятел шофьор. Но идването му в тази сграда беше рисковано. Освен това нарушаваше дадената дума да не се мярка повече тук.

Дочу тежките стъпки, а когато вратата се отвори, не се изненада от лицето на домашната прислужница и готвачка.

— Лану, пожалуйста. Я Стива.

Старата бабушка с пронизителен поглед като че ли го позна, но не го показа с нищо. Тя затвори вратата и изчезна във вътрешността на апартамента.

След минута вратата се отвори отново. Този път беше Лана. В очите ѝ блестеше гняв и нещо по-меко — може би нежност?

— Бързо влизай — прошепна тя.

След като затвори вратата, го попита:

— Защо, Стива? Какво правиш тук. Ти ми обеща...

— Ранен съм — заговори той тихо. Очите ѝ се разшириха от ужас, но той продължи със спокоен тон: — Раната не е сериозна, но трябва да се почисти. Вече е инфектирана и може да стане по-зле.

В интерес на истината пулсиращата болка ставаше все по-силна и до голяма степен затрудняваше движенията му. Беше изключено да потърси професионална помощ. Лана имаше аптечка за първа помощ и щеше да се погрижи за него.

— Ранен? Стива, как?

Тя поклати невярващо глава.

— Прострелян! Е, скъпи, ще трябва да побързаме. Баща ми ще се прибере от работа най-късно след четирийсет и пет минути.

Лана каза на прислужницата, че до края на деня може да ползва почивка, след което го въведе през елегантно мебелирана стая с рафтове, пълни с книги, по стените и красив ръчно тъкан туркменски килим на пода. Една от малкото останали семейни ценности, обясни му тя.

— Ела в кухнята, ще се погрижа за раната ти.

В кухнята миришеше на керосин. Тя сложи чайник с вода на печката и докато чакаше да заври, свали от него мръсната ватенка, после внимателно отлепи ризата му от раната. Той затвори очи, докато тя дърпаше плата. Лана цъкна с език.

— Не изглежда никак добре — каза тя. Направи чай и го сервира в чашите, а за подслаждане предложи купичка с бонбони. — Ето, изпий това, докато си събера хирургическите инструменти. Гладен ли си, мили мой?

— Умирам от глад.

— Имам малко пирожки с месо, супа от зеле и сельодка. Добре ли е?

— Звучи великолепно.

Докато тя шеташе наоколо, загребвайки с черпака супа от тенджерата на печката, изваждайки храна от мрежите, закачени от външната страна на прозореца, който гледаше към отдушника, той я наблюдаваше внимателно. Това бе друга страна от същността на Лана, която не познаваше и която беше толкова различна в сравнение с представата му за бляскавата и артистична балерина. Виждаше му се странно и все пак беше чудесно, че тези две противоположности могат да съжителстват у един и същи човек.

— Сигурно апартаментът ни изглежда ужасно малък в очите ти — каза тя.

— Съвсем не. Красиво е.

— Разказвал си ми, че си отраснал в богатство и разкош, с огромни къщи и много слуги. Това би трябвало да ти изглежда като тъжна и тясна квартира.

— Тук е топло и уютно.

— Късметлии сме, че имаме собствено жилище, знаеш ли? Все пак сме само двама — татко и аз. Градските власти можеха да ни натикат в някоя от онези пренаселени комуналки. Опасявахме се, че ще се случи, след като мама почина. Но заради военните заслуги на татко — той е герой — ни дадоха тази привилегия. Имаме газова печка и газов бойлер в банята — не се налага да посещаваме обществената баня като повечето от моите приятели.

— Той е герой на Съветския съюз, нали?

— Два пъти. Удостоен е също с Ордена на победата.

— Бил е един от големите генерали — каза Меткалф и погълна една лъжица гореща супа, която се оказа много вкусна.

— Да. Не толкова прочут като маршал Жуков или неговия стар приятел Тухачевски. Но служеше под командването на Тухачевски. Участвал е в залавянето на Колчак в Сибир. Помогнал е за разгрома на генерал Деникин в Крим през 1920 година.

Меткалф разгледа снимка на бащата на Лана и се изпусна.

— Знаеш ли, Лана, имам приятели в Москва, стари познайници, които заемат постове в различни министерства, хора, от които научавам разни неща. Казвали са ми, че в НКВД имат книга смрти — книга на смъртта. Нещо като списък на хората, които предстои да бъдат екзекутирани.

— И баща ми е в него — прекъсна го тя.

— Лана, не знаех дали да ти го кажа и как да ти го кажа...

— Мислиш, че не знам ли? — Очите ѝ засвяткаха от гняв. — Мислиш, че не го очаквам? Че баща ми не го очаква? Всички като него, всички генерали знаят, че рано или късно ще почукат на вратите им. Ако не днес, утре. Ако не утре, идната седмица или следващия месец.

— Но изнудването от страна на Фон Шюслер...

— Ще му дойде времето, когато трябва. Не аз съм тази, която трябва да пришпорва нещата. Баща ми се е примирил, Стива. Той очаква почукването на вратата. Когато най-накрая се случи, мисля, че ще почувства облекчение. Всяка сутрин му казвам довиждане за последен път.

Тя започна да промива раната, после я намаза с йод.

— Е, мисля, че не се нуждае от зашиване. Слава Богу, тъй като не мога да си зашия чорапите, камо ли това! Не бих искала да шия кожата ти, скъпи. Знаеш ли, във всичко това има ужасна ирония.

— Какво искаш да кажеш?

— А може би е съвпадение. Не спирам да мисля за Тристан и Изолда. Не забравяй, мили мой, че Тристан се среща с Изолда, защото е ранен. Тя лекува раната му.

Меткалф стисна зъби, докато Лана го превързваше.

— Тя е била вълшебна лечителка като теб. — Той отпи от силния чай. — За нещастие, доколкото си спомням, раната му е била смъртоносна.

— Той е раняван два пъти, Стива. Първия път в битка с любимия на Изолда, когото убива, но раната му не може да зарасне. Само вълшебната лечителка Изолда може да го спаси и той я потърсва. Когато тя научава, че Тристан е убил годеника ѝ, се опитва да му отмъсти. Тогава обаче очите им се срещат и оръжието пада от ръката ѝ.

— Точно като в живота, а? — каза Меткалф саркастично. — После Тристан отново е ранен, в друг дуел, но този път Изолда не може да го спаси и те умират заедно и се пренасят във вечността. В света на балета и операта това се нарича щастлив край, доколкото знам.

— Разбира се! Защото вече никой не може да ги раздели, глупчо! Любовта им сега е безсмъртна.

— Ако това е щастлив край, кажи ми какво е трагичен — попита той, хапвайки от пирожката. — Вкусно.

— Благодаря. Трагедия е това, с което живеем всеки ден — каза Лана. — Трагедия е всекидневието в Русия.

Меткалф поклати глава с усмивка.

— Нещо намекваш?

Тя примигна с умишлено театрален жест, демонстриращ наивност.

— Нищо не намеквам, Тристан. Искам да кажа, Стивън. Само това, че раната на Тристан е дълбоко в него — чувството му за вина, че е извършил кръвопролитие. Това е именно раната, която никога не може да се излекува.

— Сега съм сигурен, че се опитваш да ми кажеш нещо — прекъсна я Меткалф.

Тонът му бе закачлив, но чувстваше болка, която нямаше нищо общо с раната му.

— В Русия вина и невинност се преплитат, както преданост и предателство. Има виновни, има и такива, които са в състояние да чувстват вина — но те не са едни и същи.

Меткалф я погледна с любопитство и преглътна с мъка. У нея имаше дълбочина, осъзна той, която едва сега започна да разгадава.

Лана му се усмихна тъжно.

— Говори се, че човешката душа е тъмна гора, знаеш ли. Някои са по-тъмни от други.

— Толкова руски звучи — каза Меткалф. — Трагично до мозъка на костите.

— А, вие, американците, обичате самозалъгването. Убедени сте, че с каквото и да се захванете, все ще се получи нещо добро.

— Докато вие, руснаците, непрекъснато си мислите, че каквото и да правите, нищо добро не може да очаквате. Нищо.

— Не — отговори му тя уверено. — Всичко, което знам със сигурност, е, че нищо не става по план. Нищо.

— Да се надяваме, че грешиш.

— Имаш ли още документи за мен? — попита тя, забелязвайки добре запечатания пакет във ватенката, която лежеше с хастара нагоре върху кухненската маса.

— Последният пакет — отговори Меткалф.

— Последен? Той няма ли да се зачуди как така изведнъж изворът е пресъхнал?

— Възможно е. Но можеш да му даваш тия на части.

— Да. Така ще му се стори по-достоверно. Но когато свършат, какво да му обясня?

— Кажу ми, че си учудена. Че нямаш представа защо изведнъж той е престанал да носи документи вкъщи, но че няма как да го попиташ. Ще изкажеш предположение, че вероятно мерките за сигурност са засилени и не му позволяват да изнася секретни документи извън кабинета си.

Тя кимна.

— Трябва да се науча да лъжа по-добре.

— Понякога е полезно умение. Това е неприятната истина.

— Има една стара руска поговорка, че ако се сражаваш твърде дълго с дракон, се превръщаш в дракон.

— Има една американска поговорка, според която всеки глупак може да каже истината, но е нужен талант, за да излъжеш.

Тя поклати глава и тръгна да излиза от кухнята.

— Трябва да се приготвя за театъра.

Меткалф извади джобното си ножче и разряза целофанената опаковка. От Корки нямаше никакво писмо. Той бързо разлисти документите, чудейки се дали Лана въобще ги поглежда, преди да ги предаде. Тя беше много по-умна и прозорлива, отколкото той смяташе.

Ами ако ги четеше? Какво щеше да разбере? Меткалф я уверяваше, че всички данни са отделни парченца от пъзел, който щеше да покаже на нацистите колко слаба, следователно покорна, е Русия. Тя щеше да се убеди от документите, че той ѝ казва истината.

Дали беше достатъчно прозорлива политически да разгадае подтекста на посланието, което предаваше на нацистите: Русия е беззащитна, следователно лесна мишена за германско нашествие. Безпокоеше се. Но тя с нищо не показваше дали разбира, че я подвеждат. Беше рискована игра, в която Корки го накара да участва, рискована на много нива. Хвърли бърз поглед на документите и изведнъж нещо привлече вниманието му. Беше страница с безсмислени на пръв поглед букви и цифри. Осъзна, че е код. Разгледа го повнимателно и забеляза групите от по пет числа, както и идентификатора, с който започваше трансмисията. Беше код.

По-специално съветски шифър, известен като шифъра СУВОРОВ. Носеше името на великия руски пълководец от деветнадесети век. Меткалф знаеше също, че германците са успели да го разгадаят. Финландски войници бяха открили прогорена руска книга с кодове в съветското консулство в Петсамо и я бяха предали на нацистите. Анализирайки германския трафик от шифрограми, британците потвърдиха, че нацистите са разгадали кода. Руските военни обаче нямаха представа за това.

Меткалф сега си даде сметка защо повечето от документите от операцията „ВОЛФСФАЛЕ“ бяха шифровани със суворовския код. Беше идея на Корки. Шифрованите документи са по-интригуващи и някак по-достоверни. Шифърът увеличава илюзията, че съдържанието им е важно.

Повечето от документите обаче Меткалф не можеше да разчете. Той прегледа некодирания текст и веднага осъзна, че има нещо по-различно в последната партида. Документите представяха изненадващо слаба Червената армия, която обаче се опитваше да се превъоръжи. Те „разкриваха“ също причината за превъоръжаването и подробностите от съветските планове за превъоръжаване, които разказваха тревожна и поразителна история.

Имаше заповеди за незабавно производство на десет хиляди супермодерни танка, много по-тежки и по-мощни от германските, по-тежки дори от нацистките „Панцер“. Високоскоростни танкове, които

се движеха със сто километра в час и според специалистите бяха конструирани за използване не в девствени терени, а по шосетата на Германия и Западна Европа. Двайсет и пет хиляди от тези танкове трябваше да бъдат завършени до юни.

Имаше също заповеди — фалшифицирани заповеди, подготвени от хората на Корки — за разработване на модерни нападателни оръжейни системи, включително самолети, ракети и бомби. Заповеди за масово производство на безмоторни самолети. Тези оръжия не бяха предназначени за отбраната на Русия срещу евентуално нападение. Това бяха нападателни оръжия. Те също трябваше да бъдат готови до юни. В заповедите неизменно се споменаваха този срок.

И още нещо. В спешни, свръхсекретни меморандуми, разменени между двама от най-високопоставените генерали от Червената армия, генерал А. М. Василевски и генерал Георгий Жуков, се споменаваха за операция под кодовото име „Гроза“ — Гръмотевична буря. Операцията „Гроза“ според меморандумите била представена на Сталин и другите членове на Политбюро преди няколко месеца, през септември.

Меткалф съпостави подробностите от меморандумите и заповедите за така наречената операция „Гроза“, както щеше да постъпи нацисткото разузнаване. До началото на юни, според плана, Червената армия трябваше да разполага с дваайсет и пет хиляди модерни танка на западната си граница. Границата с нацистка Германия.

В следващите няколко месеца предстоеше тайно, но масирано подсилване на войските, разположени по западната граница. Други заповеди предвиждаха обучаването на въздушнодесантни части — почти един милион десантници, които да са в състояние да атакуват Германия зад вражеските линии.

Операция „Гроза“ не беше план за отбраната на Русия, а подробен план за офанзивна война срещу нацистка Германия.

Операция „Гроза“ определяше също дата за превантивна атака срещу Германия: юли 1942 година.

Тя беше спомената в тайна реч на Сталин пред висши офицери преди около седмица. Копия от речта били разпратени сред офицерския състав на Червената армия, както се твърдеше в документите.

Меткалф трябваше непрекъснато да си напомня, че документите бяха фалшиви.

В пакета от документи „ВОЛФСФАЛЕ“ имаше също копие от въображаемата реч на Сталин, но тя звучеше толкова автентично, че Меткалф започна да се чуди дали пък не беше истинска.

„Другари, — започваше тя.

Операция «Гроза» е одобрена. Планът ни за война е готов. След осемнайсет месеца, през юли 1942 година, ще започне светкавичният ни удар срещу фашистите. Но това ще е само началото, другари, трамплин за унищожаването на капитализма в Европа и за победата на комунизма под ръководството на Съветския съюз!

Управляващите капиталистически кръгове във всички страни на Европа ще бъдат отслабени в резултат на разрушителната война, която водят помежду си, и няма да са в състояние да спрат победоносния ход на социализма в цяла Европа и в света. Наш почетен дълг е да освободим народите на планетата!“

Меткалф четеше с изумление, което се смесваше с все повече гняв. Беше истинска лудост, но едновременно с това гениално. Беше измислица, всичко беше скалъпено, но звучеше напълно достоверно.

Същевременно представляваше още едно доказателство, ако въобще се нуждаеше от това, за измамата на Корки. Той мамеше не само Хитлер, но и Меткалф. Тези документи рисуват картина, каза му Корки.

Какъв вид картина?

Картина на мечка, Стивън. Но малко мече, което няма нокти.

Корки го излъга за естеството на документите, както го излъга за истинската причина, поради която го пращаше в Москва. Старият шпионин му каза, че задачата му е да прецени дали Фон Шюслер е податлив на вербуване, а се оказа, че мисията му е доста по-различна: да използва Лана за предаване на фалшивите документи. После Корки го излъга нагло още веднъж, прикривайки истинския замисъл на операция „ВОЛФСФАЛЕ“. Документите въобще не рисуваха малко мече без нокти. Те показваха бързо превъоръжаващата се сила, която планираше масиран таен удар срещу нацистка Германия.

Две партии перфектно подправени документи, предадени чрез дъщерята на генерал от Червената армия на амбициозен нацистки дипломат. Всичко това щеше да подтикне Германия да нападне

Съветския съюз — нападение, което със сигурност щеше да ознаменува края на нацистка Германия.

Възмущението на Меткалф бързо отстъпи място на безпокойството: ако Лана прочетеше тия документи, нямаше ли да разбере, че той постъпва нечестно с нея? Тя си мислеше, че предава документи, които ще уверят германците в желанието на Русия за мир. Те обаче показваха точно обратното. Съдържаха доказателства, че Москва възнамерява да атакува първа Германия.

Какво ли щеше да направи, ако разбере? Ако ги прочетеше? Дали щеше да откаже да ги предаде на Фон Шюслер?

Да, имаше такава опасност. Той обаче нямаше избор. Корки го въвлече в това, а той на свой ред беше въвлъкъл нея. Можеше само да се надява, че тя няма да има време да ги прочете, че няма желание за това.

Можеше само да се надява, че тя просто ще ги предаде на германеца.

— Стива — викна Лана.

Беше облечена в черно трико и свободно падаща бяла пола над него. Беше гримирана, с начервени току-що устни.

— Изглеждаш великолепно — каза той.

— А ти си глупав — отговори тя и тръсна глава.

— Ти не изглеждаш просто великолепно. Ти си великолепна. Ти си забележителна жена.

— Моля те — укори го тя. — Надценяваш ме повече, отколкото заслужавам.

Лана се протегна за документите.

— Внимавай да не ги пипаш много — предупреди Меткалф. — Колкото може по-малко.

— Защо?

Защо ли? — помисли той. Защото ако ги пипнеш, може да ги прочетеш. А ако не ги прочетеш, вероятно няма да разбереш как те лъжат. Не, не лъжат, как аз те лъжа. Как те подведох, как те предадох.

Но той отговори.

— Предполагам, че експертите, които са ги подготвили, са успели по някакъв начин да сложат върху тях пръстови отпечатьци на някои съветски лидери. За да е сигурно, че ако нацистите ги

проверяват за пръстови отпечатьци, ще се уверят в тяхната автентичност.

Меткалф си измисляше, но всичко това звучеше убедително. Лъжите му бяха майсторски, но от тях получи главоболие.

— О, колко хитро — отвърна тя.

— Лана, чуй ме. Ти си невероятно смела. Това, което правиш, е много трудно, съзнавам го. Но има основателна причина. Толкова много неща зависят от това, което правиш. Съдбоносни неща.

— Тия листове са изписани с цифри и мистериозни думи и човек има чувството, че никой нищо няма да разбере.

— Да.

— И все пак всеки един от тях съдържа нещо силно. Като отварата, която Изолда приготвя, нали? — Тя се засмя.

— Не съвсем — отвърна той неспокойно.

— Да не искаш да кажеш, че предназначението на тези документи не е да предизвикат дълбока и трайна любов между нашите безстрашни лидери и лидерите на Третия райх? Че няма да посетят опияняваща любов към Русия в сърцата на Рибентроп, Хайдрих, Химлер и Хитлер? Казваш, че не разбираш нищо от тия неща. Но май знаеш малко повече от „нищо“, моя душа.

— Благодаря, скъпи. Ти също — и двамата знаем малко повече от нищо. Но един английски поет не беше ли предупредил срещу малкото „знаене“? Понякога се чудя дали не е по-опасно да знаеш малко, отколкото да не знаеш нищо — усмивката ѝ беше мъртвешка. — Хайде, скъпи. Сега аз искам да ти покажа нещо.

— Това ми харесва — каза Меткалф и я последва във всекидневната, където за своя изненада видя коледно дърво, украсено с плодове и домашно направени играчки. — Коледно дърво? — възкликна той. — Но не е ли незаконно в този безбожен рай? Сталин не е ли забранил празнуването на Коледа?

Тя се усмихна и вдигна рамене.

— Не е коледно дърво, а елха. Просто слагаме червена звезда на върха и вече не я наричаме коледно дърво. Така или иначе украсяването на елхи е езически обичай, който християните са заимствали. Ние нямаме Дядо Коледа, но имаме Дед Мороз, Дядо Мраз.

— А това? — попита той, сочейки към лакирана дървена кутия на малка масичка до стената. Върху подплата от зелено сукно бяха разположени два абсолютно еднакви пистолета за дуел. Прикладите от орехово дърво бяха богато украсени с резба от листа от акант и декоративни жлеbove. Върху осмоъгълните стоманени барабани бяха гравирани пламъци.

— Стари са поне един век — каза той.

— По-стари. Това е най-голямото съкровище на баща ми — пистолети за дуел, използвани от Пушкин.

— Невероятно.

— Както виждаш, нашите лидери говорят, че създават новия съветски човек, че всички ние сме нови, изчистени от историческото минало, от лошите стари традиции и развалата на предците. Но те са още тук, семейните корени, имам предвид. Те още ни държат. Малките неща, които се предават от поколение на поколение. Те ни показват кои сме, тези неща — каква беше английската дума за тях, много красива дума? Поетична дума. Звучеше като нещо изтъкано от дъха ни, от самия въздух...

Меткалф се засмя.

— Еърлум^[1]?

— Да, точно така.

— Ако в тази дума има поезия, тя се дължи на теб.

— Еърлум — произнесе тя думата бавно, внимателно, все едно че беше сама по себе си чуплив старинен предмет. — Моят баща има няколко такива... еърлум, неговите тайни съкровища, които пази ревностно не защото имат висока парична стойност, а защото са принадлежали на предците му. Като онази музикална кутия — тя посочи към черна лакирана кутия с красива многоцветна птица върху капака. — Или тази икона от петнайсети век с Преображението.

Беше малка рисувана дървена икона — на Христос в искряща дреха, който се преобразява в дух пред очите на двама свои ученици.

— А един ден тези неща ще бъдат твои.

Тя изглеждаше замислена.

— Нищо ценно не ни принадлежи в буквалния смисъл. Ние само съхраняваме тези ценности.

— Аз не виждам никакви твои неща тук, Лана? Ти би трябвало да получаваш много подаръци. Къде ги държиш?

— За това са бабите. Бабите, които живеят на село. Бабите в Яшкино.

— Къде се намира Яшкино?

— Малко селце в Кузнецкия басейн. На много часове път с влака от тук. Те наричат себе си провинциалистки по рождение и това за тях е хвалба, а не извинение.

— При руснаците понякога е трудно да схванеш разликата. Поне имаш сигурно място за твоите ценности.

— Ти сигурно си представяш пещерата на Аладин. Моето съкровище се състои от един определен подарък от един определен обожател. И това е съкровище, което не може да се сравнява с нищо.

— Ето пак. Кажете ми, Лана, това хвалба ли е или извинение?

— Има ли значение?

— Започвам да ревнувам.

— Недей. Подаръкът на твоята любов е по-скъп за мен от всичко друго. — Тя го придърпа към себе си. — Мой Стива, онова, което ми даде при първата ни среща, е много по-ценно за мен, отколкото можеш да си представиш. Отколкото някога ще можеш да разбереш.

— Лана, аз...

Телефонът звънна. Тя се стресна. Изчака няколко сигнала, преди да вдигне слушалката.

— Ало? Да, Лана е.

Лицето ѝ пребледня. Тя слушаше, като само от време на време произнасяше някоя гласна. След няколко секунди благодари и затвори.

— Беше моят приятел Иля, сценичният работник — каза тя, гледайки уплашено. — Говорихме с кодови думи, които сме си измислили за по телефона. Иля казва, че Кундров, моят надзирател, е бил днес в Большой и задавал въпроси. За моя приятел, американеца.

— Продължавай.

— С него имало и други. От НКВД. Търсят те. Споменали са думата „шпионин“.

— Да — каза Меткалф нервно. — Всички американци са шпиони.

— Не, този път е различно. Имали заповед да те открият, а когато те открият, да те отведат.

— Заплахи — опита се Меткалф да я успокои. — Фалшиви заплахи.

— Защо, Стива? Те знаят ли за това — за всичко това? — Тя махна с ръка към документите, които щеше да вземе със себе си за срещата с Фон Шюслер по-късно.

— Не, нищо не знаят.

— Нали не ме лъжеш, Стива? Би ли го направил?

Той я прегърна, неспособен да изрече поредната лъжа.

— Трябва да тръгвам — каза само. — Баща ти ще дойде всеки момент.

---

[1] Семейна реликва. — Бел. прев. ↑

— Тед?

— Да?

— Позна ли ме по гласа?

Последва продължителна пауза.

— Да, мисля, че те познах. По дяволите, човече, какво става?

Гласът на Тед Бишъп звучеше някак различно — заглушен, напрегнат. Беше глас на уплашен човек. Меткалф се обаждаше от уличен телефон на няколко преки от апартаментата на Лана на улица „Петровка“. Британският журналист работеше в „Метропол“ и на практика през повечето време беше там.

— По-късно ще ти обясня — отвърна рязко Меткалф. — Нуждая се от помощта ти.

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш? Та това място гъмжи от момчета на НКВД.

— Искам да вземеш някои неща от стаята ми. Можеш, нали? Познаваш персонала от години. Все някой ще те пусне.

— Това, че ме познават от години, не значи, че ме обичат. Близостта предизвиква ненавист и прочие. Но ще видя какво мога да направя.

— Благодаря ти. Ще ти звънна след няколко часа и ще ти съобщя място за среща.

— Като стана дума за телефонни разговори, имаше спешни обаждания от един човек, дори ги предадох на мен в случай, че те видя. Господин Дженкинс. Стори ми се отчаян.

— Господин Дженкинс? — Беше Хилиард. — Разбрах — каза Меткалф. — Благодаря.

— Добре, а, слушай, по-добре ще е за теб да не идваш в хотела. Разбираш ли какво ти казвам?

Меткалф затвори и веднага набра телефона на Хилиард в посолството на САЩ. Представи се като господин Робъртс, но преди още да успее да изрече, че си е загубил паспорта, Хилиард го прекъсна.

— Исусе, къде, по дяволите, беше? — попита Хилиард с тих, треперещ глас, който издаваше едновременно страх и гняв. — Какви, по дяволите, ги вършиш. Изгоря, знаеш ли това?

— Да.

— Те искат главата ти, човече. Трябва веднага да се измитах от Додж, разбра ли? — Амос Хилиард, който беше от Средния запад, употреби стар западен израз, но Меткалф го разбра. — Вече си извън играта.

Меткалф изстина. Трябваше да изчезне от Москва, да се измъкне от Съветския съюз незабавно. Беше разкрит. Сега го търсеха да го арестуват или да го убият. Корки беше наредил да бъде измъкнат от страната веднага.

— Имам нужда от помощ.

Това означаваше фалшиви документи, визи. Документация, която само Корки може да достави.

— Очевидно. Добрият Господ се е погрижил, но иска да се размърдаш. Като вчера. Разбра ли?

— Разбрах.

Начинът, по който Хилиард нарече Коркоран, в друго време щеше да е забавен. Но не и в този момент.

— Що се отнася до мен, умирам за едно сациви. След около половин час.

След това Хилиард затвори.

Меткалф изскочи от телефонната будка.

Цигуларят видя дребния, оплешивяващ очилат мъж да излиза от главния вход на американското посолство. Знаеше, че той е дребен чиновник в посолството, трети секретар. Беше също според сведенията, които му достави Абверът, агент на американското разузнаване.

Докато го следваше, полъх на вятъра донесе до ноздрите му ухание на „Барбасол“. Американецът се беше обръснал току-що, използвайки американската марка бръснарски крем.

Да. Този мъж щеше да го отведе до мишената. Беше сигурен в това.

Пистолетът тежеше в палтото на Амос Хилиард. Той не беше свикнал да носи оръжие и тежината му пречеше. Освен това мразеше

това, което му се налагаше да направи. Но нямаше начин. Корки беше непреклонен. Шифрованото съобщение беше недвусмислено.

Меткалф е риск за задачата, следователно опасен за свободния свят. Тъжна необходимост е, но трябва да се елиминира.

Младият агент беше изпълнил онова, което му възложиха. Но го разкриха. В Москва гъмжеше от шибани агенти на НКВД и ГРУ, които всеки момент можеха да го пипнат и щяха да го направят. Единственият въпрос беше кога. Корки нямаше да успее да измъкне Меткалф навреме. А след като го пипнеха, щяха да го разпитват, както само руснаците могат. Меткалф щеше да се огъне, в това нямаше съмнение. Цялата операция щеше да бъде разкрита, а Корки не можеше — нямаше — да позволи да се случи. Залогът беше твърде голям. Не можеше да се рискува само заради един човешки живот.

Хилиард се питаше в моменти като този дали наистина го бива за тая работа. Това бяха най-неприятните моменти от задълженията му. Той донякъде харесваше Меткалф, но не това бе главното. Знаеше, че Меткалф е един от най-добрите агенти. Младежът не беше предател. Но Корки издаде заповедта и Хилиард нямаше избор. Трябваше да я изпълни.

Меткалф пристигна в ресторант „Арагви“ седем минути по-рано от уговореното. „След около половин час“ означаваше точно трийсет минути. Хилиард беше точен като часовник. Обичайната опашка, която се виеше пред ресторанта, я нямаше, тъй като не беше време за вечеря. Това улесняваше Меткалф да наблюдава кой влиза и кой излиза. Докато оглеждаше главния и страничните входи на ресторанта от своя наблюдателен пункт върху стъпалата на Централната поща на улица „Горки“, той се сети, че обеща на Тед Бишъл да му звъне и да определи място за среща. Но това можеше да почака. Болката в рамото му намаля, макар че все още чувстваше пулсирането на малък кръвоносен съд.

Амос Хилиард влезе в „Арагви“ откъм задните стълби, където знаеше, че няма да го забележат, и мина по тъмния коридор към мъжката тоалетна.

Неприятно се изненада да открие, че вътре имаше някой. Някакъв мъж стоеше пред мивката и си миеше ръцете със сапун и вода. Е, няма значение. Хилиард можеше да почака. След като мъжът излезе, щеше да извади своя „Смит и Уестън“ и да сложи заглушителя

към специално модифицираната за целта цев. Щеше да провери още веднъж дали е заредил.

Меткалф щеше да пристигне, очаквайки да получи фалшиви документи и инструкции как да се измъкне от Русия. Последното, което би очаквал, е Хилиард да извади револвер и да го застреля в главата.

Хилиард мразеше да прави неща от този род, но наистина нямаше избор.

Поколеба се, наблюдавайки как мъжът продължава да си мие ръцете със забележително старание, постигайки пяна, каквато беше невъзможно да се получи със скапаните съветски сапуни.

Имаше неприятното чувство, че е виждал този мъж с безизразно лице, аристократични черти и дълги, деликатни пръсти. Опита се да си спомни дали не го бе виждал наскоро. Съвсем скоро. Възможно ли бе? Не. Явно беше от нервите му.

В този миг мъжът вдигна поглед от мивката. Очите им се срещнаха и Амос Хилиард усети внезапно как се смразява.

Точно минута преди уговорения час за срещата Меткалф прекоси улица „Горки“ и закрачи към служебния вход на ресторанта. Естествено го държаха отключен, като се имаше предвид, че непрекъснато зареждаха с хранителни продукти и други доставки. Влезе незабелязано, прекоси безлюдния ресторант и стигна до мъжката тоалетна, където се видяха с Хилиард само преди няколко дни.

Вътре обаче нямаше никой и той се поколеба дали да не заключи вратата, както Хилиард направи предишния път. По-добре да не го правя, реши Меткалф. Хилиард явно закъсняваше. Той бързо обходи тоалетната и провери кабинките. В последната видя Хилиард.

По-точно обувките и панталоните на Хилиард. Нямаше грешка. Това бяха панталоните от туид и кафявите кожени обувки на дипломата. Те без никакво съмнение принадлежаха на Амос Хилиард, а не на някой друг.

— Странно — помисли си той. Защо Хилиард ще клечи в тоалетната, вместо да го чака до мивката, както предишния път?

— Амос — викна Меткалф, но не получи отговор. — Амос — извика втори път разтревожен.

Бутна вратата на кабинката, която беше откряната.

Исусе Христе! От онова, което видя, му се догади, той се вцепени и клекна на пода. Не, пак ли! Амос Хилиард седеше върху тоалетната чиния с клюмнала назад глава, тъмните му кръвясали очи се бяха изцъклили към тавана, от устата и носа му се стичаха струйки кръв. Гърлото му беше почти прерязано под ларинкса. Белегът бе кървавочервен, тънък като острие на бръснарско ножче. Той показваше, че инструментът на убийството беше някаква тънка и здрава жица. Дипломатът беше удушен абсолютно по същия начин като Скуп Мартин и момчетата от парижката станция.

Не! Хилиард беше убит съвсем скоро, преди минути — той не беше стоял вътре дълго. Пет минути? Може би по-скоро? Меткалф докосна синкавоморавото лице на Хилиард, имаше нормална телесна температура.

Убиецът трябваше да е наблизо.

Меткалф се втурна към вратата и после се поколеба. Убиецът можеше да го дебне от външната страна на вратата, безлюдният ресторант беше за него временно убежище и даваше възможност да стои отвън, готов да се нахвърли върху Меткалф.

Меткалф ритна вратата с крак, отваряйки я с трясък. Отдръпна се назад и се прикри зад касата на вратата, наблюдавайки дали от сянката ще изскочи фигура с примка в ръце. Никой не се появи. Той се измъкна в коридора, обръщайки се напред-назад, готов да скочи, ако се наложи. Но не забеляза никого. И все пак убиецът беше напуснал преди не повече от минута-две.

Затича по стълбите, взимайки две-три стъпала наведнъж, и едвам не се блъсна в келнер с поднос. Меткалф се взря внимателно в униформения келнер и почти веднага отхвърли възможността той да е убиецът.

Полъх студен въздух в салона му подсказа, че входната врата към улицата току-що беше отворена. Някой влезе или излезе от ресторанта. Убиецът. Не беше изключено. Дали си бе тръгнал през тази врата?

Тихичко бутна металната врата, внимавайки да не вдига шум. Ако убиецът беше излязъл през нея и вървеше, за да не предизвика подозрения сред минавачите, а не тичаше, нямаше начин да е стигнал далеч. Щеше да е в полезрението му. Меткалф не искаше да го

подплаши. Той се измъкна през тесния отвор и внимателно затвори вратата след себе си, доволен, че не вдигна шум.

Беше в задната част на сградата. Огромни метални контейнери за смет, претрупани с остатъци от храна. Огледа наоколо, но не видя никого.

Който и да бе убил Амос Хилиард, го нямаше. Меткалф знаеше, че трябва веднага да изчезва, но къде? Не можеше да се върне в „Метропол“. Истината бе, че е разкрит. Бяха го наблюдавали, докато е взимал документите от явката. В НКВД знаеха, че е ангажиран в подривна дейност. Трябваше да се измъкне от Москва час по-скоро. Но беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. В тази тоталитарна държава, където наблюдаваха всекиго и където пазеха зорко границите, беше толкова трудно да се излезе, колкото и да се влезе. В багажа му в „Метропол“ имаше няколко комплекта паспорти и други документи, но те със сигурност бяха вече в ръцете на НКВД. Засега най-благоразумното, най-логичното действие беше да се свърже с Корки и да му сигнализира да уреди процедурата за измъкване, за което бе споменал Хилиард. Нещо, в което Корки с неговите мистериозни методи на работа беше цар. Измъкването не беше по силите на един-единствен агент, освен в отчаяни ситуации.

Искаше да отведе със себе си и Лана. За нея щеше да е опасно да остава тук, след като я бе замесил. Обеща ѝ да я предпази. Трябваше да я отведе със себе си.

Но за да пусне плана в действие, Корки се нуждаеше от сигнал, а засега единственият начин да се свърже с него изглеждаше Тед Бишъп. Меткалф не можеше да поръча международен телефонен разговор освен от хотела, а да се върне там бе немислимо. В Москва човек не можеше да проведе разговор с чужбина от уличен телефон. Амос Хилиард беше мъртъв. Нямаше предавател.

Оставаше само Теди Бишъп. Бишъп като чуждестранен кореспондент се предполагаше, че говори често по телефона с чужбина, вероятно всеки ден, или от хотела, или от Централната поща. Той можеше да се обади вместо него на един от телефоните за спешни случаи в Лондон или в Ню Йорк. Само с няколко на пръв поглед обикновени думи Бишъп щеше да предупреди Корки, без дори да знае, че го прави или с кого говори.

Имаше още един начин, по който Бишъп можеше да помогне, ако по някаква причина не беше в състояние да звъне по телефона. Предаванията на радио Би Би Си, които Меткалф слушаше в Париж, му подсказаха идеята. Шифровани съобщения под формата на лични поздравления се излъчваха всяка вечер по новините на Би Би Си. С тях се изпращаха предупреждения до агентите на терена. За всички останали слушатели техният смисъл оставаше скрит. Защо да не се възползва от тази възможност? Меткалф взе решение. Той мислено състави текст на невинно звучащата телеграма, която Бишъп можеше спокойно да изпрати до своя вестник „Манчестър Гардиън“. Щеше да е отзив за концерт или някакво представление — защо не балет. За някои от фразите щеше да използва кодирания език на Корки, които лесно щяха да минат пред съветската цензура, но щяха да стигнат до него, да го предупредят какво става тук и какво трябва да се предприеме. Този метод нямаше да е толкова бърз като спешен телефонен разговор с предварително уговорен номер в Лондон или Вашингтон, което бе за предпочитане.

Разбира се, Меткалф не можеше да сподели с Тед Бишъп, да каже на журналиста истината за това кой е и какво прави в Москва. Щеше да измисли правдоподобна лъжа, че съветските власти искат да го арестуват, защото е богат бизнесмен, като част от кампанията си за дискредитиране на чуждестранните капиталисти като шпиони. Това бе всичко, което Тед Бишъп щеше да узнае. Имайки предвид очевидната антисъветска нагласа на англичанина, подобна история щеше да свърши работа.

В края на краищата, припомни си Меткалф, той беше излъгал далеч по-важен за него човек, на когото държеше, когото обичаше дълбоко. Напоследък лъжите му се удаваха с лекота.

Но английският журналист продължаваше да бъде неизвестно за Меткалф. Неговата лоялност не беше ясна. Засега Меткалф трябваше да приеме, че може да му се довери. Налагаше се обаче да действа много внимателно с Бишъп.

Бавно, правейки се, че се шляе безцелно, Меткалф заобиколи „Арагви“ откъм далечния край, без да го види милицията. Намери уличен телефон на няколко преки от ресторанта, пред окаяната на вид централна московска клиника номер двайсет и две. Болницата беше

тъмна и затворена. Никой не го наблюдаваше. Обади се в „Метропол“ и поиска да го свържат с Тед Бишъп.

На улица „Горки“ номер седем се намираше масивната, внушителна сграда на Централната поща, построена през 1929 година в типичния грандомански съветски архитектурен стил. Интериорът ѝ беше еднакво импозантен. Беше предназначен да внушава усещане за стабилност като в централна банка или поне важна правителствена институция, каквато беше. Тук московчани чакаха на дълги опашки, за да пуснат телеграми до свои роднини и близки от далечни краища на Съветския съюз, да изпратят колет или да си купят пощенски марки, да поръчат международен телефонен разговор от претъпканите кабинети. Но въпреки удивително високия таван, колоните и гранита, въпреки огромния сърп и чук — емблемата на СССР, на стената, сградата излъчваше характерната за съветската бюрокрация потиснатост. Меткалф застана в сянката на една ниша и зачака Тед Бишъп.

Наблюдавайки как мъж на средна възраст се обади по телефона в една от кабините, се увери с очите си, че всеки разговор с чужбина се следи стриктно. Първо човек си показваше паспорта или личната карта, после попълваше формуляр, плащаше предварително, а със сигурност някой подслушваше разговора му. Отначало обмисли, после отхвърли идеята да се обади лично на Горки на един от телефоните за спешни случаи. Фалшивите му руски документи не му позволяваха да рискува. Трябваше да се представи с истинското си име или с името Даниел Ейхен, което предполагаше, че също е компрометирано. Не, Тед Бишъп щеше да свърши тази работа вместо него. Той нямаше да предизвика подозрения.

Точно на секундата топчестият журналист влезе през масивната врата с кожената чанта на Меткалф в ръка и се заоглежда нетърпеливо. Меткалф остана на мястото си. Искеше да се увери, че журналистът не е довел опашка. Бишъп се заразхожда из кръглата зала, надзъртайки тук и там. Меткалф остана скрит в сянката на нишата, наблюдавайки входа, за да е сто процента сигурен, че репортерът е сам.

Меткалф изчака още една минута. Бишъп закрачи напред-назад нервно. Накрая, когато се разбра по движенията му, че ще си тръгне, Меткалф бавно излезе от прикритието си.

Но Бишъп, който не го видя, започна да прави знаци с показалеца си на някого. Меткалф замръзна на място, готов да реагира мигновено, и продължи да наблюдава.

Да, Бишъп определено жестикулираше на някого. Но на кого? В същия миг Меткалф видя на кого правеше знаци Бишъп.

В далечния край на фойето, до дълга редица гишета като в банка, се отвори врата и отвътре излезе рус мъж.

Рус мъж с бледи очи. Неговият преследвач от НКВД закрачи към Тед Бишъп. Дватама започнаха да си говорят нещо на руски, доколкото Меткалф успя да разбере.

Меткалф усети как вътрешностите му изстиват. О, Боже! Тед Бишъп не беше чист.

Изведнъж си припомни бързо колко общителен и ненаситно любопитен беше журналистът, как не спираше да задава подвеждащи въпроси. Антисъветските подмятания, с които всъщност се прикриваше. Сцената с пиянството в стаята му, когато Бишъп се втурна в банята уж да повръща. А сигурно е било претекст да претършува вещите му, сред които имаше и шпионски атрибути — кухата четка за бръснене, няколко комплекта фалшиви документи за самоличност. Бишъп ги е разгледал, докато беше в банята, правейки се, че повръща, и така е разкрил истината за Меткалф. Възможно е НКВД да го е подкупил след обискирането на стаята на Меткалф. А не беше изключено Бишъп да е търсувал по заповед на НКВД.

Всичко беше възможно. Репортерът работеше в Москва от години, властите го толерираха. Явно е сключвал сделки с тях, правел е компромиси. Или по-лошо. НКВД вербуваше чужденци. Тед Бишъп явно беше един от тях.

Трябва да знаеш във всеки един момент откъде да се измъкнеш — казваше Корки. Но Меткалф не разполагаше с време да си осигури изход. Притиснат от времето, той не взе най-важните предпазни мерки.

Меткалф се насочи бързо към входната врата, прикривайки се в сенките покрай стената. Той изчака мъж и жена, които говореха високо, да доближат до входа и се измъкна, придържайки се плътно зад гърбовете им.

После ускори ход, докато накрая затича по улица „Горки“. Трябваше да отиде при Лана и да я предупреди.

Освен ако не беше късно.

Фасадата на Большой театър беше осветена, но отпред нямаше хора, което подсказа на Меткалф, че балетното представление е започнало. Той заобиколи и отиде в задната част на сградата, където се намираше входът за сцената. Беше заключен. Започна да чука с юмрук по вратата, докато висок, върлинест и плешив пазач със златни очила не отвори. Носеше тъмносиньо сако със значка, на която пишеше: „Държавен академичен Большой театър. Охрана.“ Същото лого беше избродирано върху тъмносиньото му кепе.

Бдителността на пазача донякъде се изпари, след като видя мъжа, който стоеше пред него.

Облечен в бяла престилка, със стетоскоп около врата и черна кожена лекарска чанта, Меткалф убедително минаваше за съветски лекар. Маскировката му завършваше надменният му, дори властен поглед.

Оказа се проста работа да проникне в окаяната на вид болница. На практика там нямаше никакви мерки за охрана. Ключалката поддаде за няколко секунди и той я отвори безпроблемно с шперца си. Почти веднага откри гардеробната с белите престилки, грабна една, после намери стетоскоп и черна чанта в съседното складово помещение. Справи се за не повече от пет минути.

— Да, докторе?

— Аз съм д-р Чивадзе — представи се Меткалф, предполагайки, че грузинското име ще послужи като обяснение за лекия му акцент. — Току-що ме повикаха да прегледам една от балерините, която танцува тази вечер.

Пазачът се подвоуми.

— Коя?

— Откъде, дявол да го вземе, мога да знам. Една от примите, сигурен съм, иначе нямаше да ме извикат от вечеринката. Явно е нещо спешно. Навяхване или нещо такова. Сега, ако обичате, ме придружете до гримборните.

Пазачът кимна и отвори по-широко вратата.

— Заповядайте, моля, оттук. Ще накарам някого да ви придружи до горе, докторе.

Млад сценичен работник с пърхот и пуберски мустачки придружи Меткалф през поредица тъмни, мръсни коридори в лабиринта зад сцената на Большой. Младежът прошепна:

— Изкачваме три етажа и после вляво от сцената.

Той не продума повече, представлението беше в разгара си. Меткалф чуваше оркестъра да свири музика на Чайковски. Той позна темата от второ действие на „Лебедово езеро“.

За разлика от разкоша на публичните пространства в Большой, зад сцената беше изненадващо мизерно. Минаха покрай смрадливи тоалетни, по скърцащи коридори с ниски тавани и липсващи дъски на пода, заобиколиха ръждиви стълби и мръсни тесни пасажи. Балетисти в костюми и силно гримирани лица се суетяха и пушеха. Когато доближиха сцената, Меткалф чу характерните тонове на обоя и арфата, високите трептящи звуци от оркестрациите на Чайковски и позна красивата мелодия на па дьо дьо от второ действие. Призрачна бледосиня светлина се процеждаше сред мрака зад сцената. Меткалф спря и установи, че се намира точно срещу нея.

— Почакай — каза той и дръпна сценичния работник за рамото.

Младежът го погледна учуден, че докторът се интересува от представлението.

Декорът беше вълшебен и бляскав: езеро, обляно от лунна светлина, на фона на нарисувана тъмна гора, няколко дървета, а в центъра Лана. Меткалф наблюдаваше изцяло погълнат.

Лана играеше Одета, кралицата на лебедите, облечена в тясно бяло трико, което подчертаваше тънкото ѝ кръстче, и поличка от пера и тюл. Косата ѝ бе опъната назад в стегнат кок, върху него имаше шапчица от пера. Беше нежна и уязвима, приличаше на истинска птица. Танцуваше с принц Зигфрид, а около тях шеметно се въртяха малки лебедчета, които в един момент се изтеглиха зад сцената, оставяйки само Одета и Зигфрид. Той грациозно я повдигна, после внимателно я свали, а ръцете му бяха обвинили плътно тялото ѝ. Тя го прегърна и изви лебедовата си шия интимно към него. Меткалф почувства смешен прилив на ревност. Това беше танц, нищо повече. Това бе работата ѝ, а принцът бе неин колега.

— Добре — каза Меткалф. — Да отиваме в гримьорната й. Там ще я изчакам до антракта.

— Страхувам се, че мястото ви не е тук — дочу той тих глас на английски с руски акцент.

Меткалф се обърна учуден — възможно ли беше да е проговорил мълчаливият сценичен работник? Но веднага разбра кой говореше. Позна русата коса, бледосините очи. Човекът от НКВД. Стоеше на няколко крачки от него с насочен пистолет.

— Да, това сте вие — каза агентът на НКВД съвсем тихо. Младият сценичен работник гледаше уплашено. — В първия миг не ви познах, но вие сте много находчив. Е, ако сте дошли за гледате госпожица Баранова, е трябвало да си купите билет като всички останали. Гости не се допускат зад сцената. Елате с мен, ако обичате.

Меткалф се усмихна.

— Пистолетът не е необходим, освен ако не възнамерявате да стреляте. А аз не допускам, че бихте стреляли по средата на па дьо дьо. Това ще разсее госпожица Баранова и ще развали удоволствието на зрителите, или греша?

Агентът кимна с безизразна физиономия.

— Предпочитам да не стрелям, но между възможността да избягате или да разстроя представлението наистина нямам избор.

— Човек винаги има избор — отговори Меткалф, отстъпвайки назад бавно.

Чувстваше тежестта на пистолет в джоба, но това не беше успокоително, тъй като докато се присегнеше за него, руснакът щеше да дръпне спусъка. Нещо в самообладанието на агента от НКВД му подсказваше, че няма да се поколебае да стреля.

— Дръжете си ръцете до тялото — нареди руснакът.

Меткалф извърна очи наляво и огледа въжетата и системата от макари около себе си. Високо над тях висяха чифт оловни тежести, повдигнати с помощта на въжета, привързани към железни куки. Постава ръце зад гърба си и отстъпи няколко крачки.

— Не стреляйте — каза Меткалф с леко треперещ глас, за да имитира страх. — Само ми кажете какво желаете.

Въжето! Беше до него. Можеше да го грабне. Бавно измъкна ножчето от задния си джоб, без руснакът да забележи, опря острието

до стегнатото въже и се опита да го пререже. Резна веднъж, два пъти, прикривайки движенията си.

Агентът от НКВД се подсмихна подигравателно.

— Няма да ме заблудите. Не можете да избягате. Препоръчвам ви да дойдете с мен без съпротива.

— А после какво? — попита Меткалф.

Накрая той успя да пререже въжето, което се изплъзна от ръката му. Оловните тежести се издигнаха рязко нагоре, а после се понесоха бясно надолу към русолявия. Руснакът чу свистенето на въздуха, погледна нагоре и отскочи встрани точно когато тежестите щяха да го застигнат, отърва се на сантиметри. Но той вече не беше в позиция за стрелба, оръжието му не сочеше към Меткалф. Младият сценичен работник нададе вой и избяга.

Меткалф се хвърли към русия мъж. Той го повали на земята, притисна го с тежестта на тялото си и заби коляно в корема му.

Неочаквано откъм главната зала се дочу глъчка. Оркестърът вече не свиреше. Настана шумотевица. Но Меткалф не можеше да вдигне глава, за да разбере какво става. Русият се опита да се измъкне от хватката, извивайки тялото си, силните му ръце се бореха с Меткалф, но той му бе изкарал въздуха. Изведнъж върху главата на Меткалф се стовари удар, толкова силен, че той усети вкус на кръв. Беше пистолетът на руснака, който успя да освободи дясната си ръка и да замахне с оръжието.

Меткалф изстена, после заби още по-силно коляното си в стомаха на агента от НКВД и същевременно изкопчи пистолета от ръката му. Удари с него руснака в слепоочията с такава сила, че отначало си помисли, че го е убил.

Тялото на русия мъж се отпусна, ръцете му паднаха на пода, а бялото на очите му се показа. Беше изпаднал в безсъзнание, но докога?

Глъчката ставаше все по-висока. Към него се носеха някакви мъже, членове на екипа, тичаха с всичка сила, за да заловят нарушителя. Меткалф скочи на крака, но беше заобиколен.

Втурна се вдясно към метална стълба и започна да се изкачва по нея. Тя водеше към мост, изграден от метални подпори и дървени плоскости. Мостът водеше право към сцената. Когато стигна до него, вдигна нагоре стълбата, за да попречи на мъжете да го последват. Затича по моста и за първи път видя какво се бе случило, след като

отрязва въжето и освободи тежестите. Сега му стана ясно защо музиката спря. В театъра се носеше олелия от паникьосани гласове. На сцената се бе спуснала тежката черна противопожарна завеса, която отрязва видимостта към представлението без предупреждение. Публиката беше решила, че някъде в театъра е избухнал пожар и повечето от хората се опитваха да се измъкнат навън.

Мостът водеше до друг тесен пасаж. Меткалф затича по него, докато накрая стигна до дървена платформа. Виковете откъм театъра ставаха все по-силни, по-уплашени, докато членовете на екипа се опитваха да заловят нарушителя в бяла лекарска престилка, който бе спуснал завесата по средата на „Лебедово езеро“. Меткалф мина по платформата и изведнъж се озова в пълен мрак. Продължи пътя си, опипвайки наоколо. Приличаше на тесен тунел с нисък таван. Гласовете и виковете откъм сцената заглъхнаха. Той вървеше, препъвайки се и прикривайки с ръце лицето си, за да го предпази от евентуални невидими препятствия.

Тясна ивичка светлина на пода му подсказа, че отпред има друга врата. Меткалф спря, опипа рамката, после бравата на тежката дървена врата. Завъртя топката и отвори. Намери се в слабо осветен коридор, който му се стори познат. Да! Спомни си го от последния път, когато дойде да търси Лана. Беше минавал по този коридор. Поспря да миг, за да се ориентира, после смени посоката и свърна зад ъгъла, преди да стигне до коридора с гримьорните. На третата врата имаше табелка БАРАНОВА С. М. Вратата беше леко открената.

Втурна се към нея, но чу отвътре гласове. Тя беше там! Облечена в лебедовия си костюм, с шапчицата от пера върху косата ѝ. Разговаряше с млад мъж с розови бузи.

— Няма нищо — успокояваше мъжът прима балерината. — Фалшива тревога. Повреда в съоръженията зад сцената, както изглежда.

Тя вдигна очи и се облеци.

— Стива! — извика Лана. — Какво правиш...

— Бързо, Лана. Чуй ме!

Той изгледа асистента, после вдигна въпросително очи към Лана.

— Всичко е наред, Стива. Това е Иля, мой приятел. Онзи, който ме предупреди.

— Не, съжалявам, Лана. Трябва да поговорим насаме.

Той посочи към вратата, Иля кимна смутено и излезе от гримьорната.

Тя се втурна към Меткалф и го прегърна. Сценичният ѝ грим беше плътен, очите ѝ бяха очертани с черна линия, която подчертаваше красотата ѝ.

— Какво правиш тук? Облечен, както виждам, като лекар. Не бива да идваш тук. Стива, какво става?

— Лана, стана много опасно. Трябва да се измъкна от страната и искам да дойдеш с мен.

— Какво? Какви ги говориш?

Той ѝ разказа набързо за Тед Бишъп, за агента от НКВД, който го бе проследил до явката.

— Направили са връзка. Знаят за мен. Видели са ме да измъквам документите. Знаят за отношенията ни. Никак не е трудно да съберат две и две. Не мога да позволя това. Няма да го позволя!

— Стива — викна Лана. — Тук навсякъде дебнат опасности. Аз сама взех решение да направя това, което направих, а не защото ти си ме принудил. Дълбоко вярвам, че причината е благородна, че ще донесе добри резултати за родината ми и за баща ми. Не, няма да тръгна с теб, разбираш ли? А сега трябва да изчезваш от тук.

— Няма да си тръгна без теб.

Лана го погледна уплашена.

— Не, Стива, не мога да напусна Русия.

— За теб тук е опасно.

— Аз не живея тук, защото е безопасно. Това е моят дом. Моята кръв.

— Лана...

— Не, Стива!

Беше безсмислено да се спори с нея, беше вбесяващо! Меткалф съблече бялата лекарска престилка и заедно със стетоскопа я мушна в празната черна докторска чанта.

— Щом не искаш да дойдеш с мен, ми помогни да се измъкна незабелязано. Страхувам се, че твърде много хора видяха лицето ми. В момента ме издирват. Всеки момент ще Дойдат тук.

— Чакай — каза тя.

Лана отвори вратата и излезе в коридора. Меткалф я чу да разговаря с някого. Върна се след минутка.

— Иля ще ти помогне.

— Имаш ли му доверие?

— Залагам живота си. Също и твоя. Той познава всички тайни изходи. Освен това кара камиона с декорите, така че може да те измъкне от Москва.

— Но къде?

— Има един склад в покрайнините на града, където Большой съхранява по-обемистите декори, както и онези, които вече не се използват. Там поправят седалките. Има пазач, но той лесно може да се подкупи.

Меткалф кимна.

— И има място да се скрия там?

— Има много място. Поне за няколко дни ще можеш да останеш.

— Не се нуждая от толкова много време. Просто ми трябва място, където да измисля следващия си ход.

Някой почука на вратата. Влезе Иля и подаде на Меткалф огромна маска за лицето и черна роба с качулка.

— Това е костюмът на барон Фон Ротбарт — каза той. — Резервният. Никога не го използва.

Меткалф взе костюма впечатлен.

— Злият гений. Магьосникът, който е превърнал Одета в лебед. Добра идея. Това май е единственият възможен начин да се движа из театъра, без да виждат лицето ми.

Иля се усмихна благородно.

— За приятелите на Лана съм готов на всичко. Лана, Григориев нареди представлението веднага да бъде възобновено.

— Стива — каза Лана и се притисна към него. Прегърна го нежно. — Не е нужно да ти казвам, че бих предпочела да съм с теб, отколкото на сцената.

— Ти принадлежиш на сцената, Лана — отговори Меткалф.

— Не говори така!

— Но това е истината — настоя Меткалф. — Искам да кажа, че единствено там си истински жива.

— Не — възрази тя. — Аз се чувствам жива само когато съм с теб. Но и всичко това — тя обходи с ръка своята гримьорна — също е част от мен. Ще се видим скоро, Стива. Иля ще се погрижи за теб.

Тя го целуна по устните и бързо побягна от гримьорната.

Коридорът пред редицата с гримьорни гъмжеше от хора с различни костюми, които бързаха към сцената. Някаква жена, която явно бе от ръководството, пляскаше с ръце и подканяше балетистите да побързат. Благодарение на хаоса Иля успя да се промъкне незабелязано с Меткалф, който беше надянал маската и черната роба. В очите на околните Меткалф беше образ от постановката на име барон Фон Ротбарт. Единственият риск беше евентуалната поява на истинския барон Фон Ротбарт. Но слава Богу, това не се случи.

Меткалф забеляза двама души от охраната сред актьорите. Те оглеждаха внимателно лицата на минаващите покрай тях и ги разпитваха на висок глас. Меткалф мина на няколко стъпки от единия пазач, молейки се да не го спрат и разпитат, но той сякаш беше невидим. Пазачите не му обърнаха никакво внимание. Маската на лицето му не само го прикриваше, но служеше и като оправдание за присъствието му тук. Беше артист, следователно нямаше за какво да го спрат.

Рискът да го хванат като че ли намаля, след като двамата свиха към част от коридора, който явно рядко се използваше и която Меткалф не беше виждал преди. Тя водеше към стръмно стълбище. Иля му даде знак с пръст. Двамата заслизаха тихо по стълбите.

От долния етаж обаче изскочи пазач и вдигна ръка да спрат.

Стомахът на Меткалф се сви.

— Хей, Володя — викна му Иля с весел глас. — Какво, по дяволите, става?

Пазачът познаваше асистента на Лана.

Търсим външен човек, облечен в лекарска престилка — отвърна той.

— Лекар? Не съм го срещал, съжалявам — каза Иля.

Той продължи надолу по стълбите, а Меткалф го последва.

— Само за минутка! — викна пазачът след тях.

Иля се обърна. Меткалф замръзна.

— Обеща ми два билета за представлението в края на седмицата — напомни му пазачът. — Кога ще ги получа?

— Имам предвид — отговори Иля. — Хайде, бароне, трябва да вървим.

Той продължи по стълбите, Меткалф го следваше плътно.

В края на стълбището Иля го поведе по друг лабиринт от пасажи, докато стигнаха до метална врата. Той помъчи ключалката и накрая успя да отвори. Врата за животните.

— Животни?

— Конете, мечки, понякога дори слонове, когато представя ме „Аида“. Животните не влизат през официалния вход. Иначе ще изпоцапат целия театър с изпражненията си.

Меткалф си свали маската. Минаха през тъмния тунел, който миришеше на животински екскременти. Циментовият под беше покрит със слама. Тунелът извеждаше до навес, където бяха паркирани няколко камиона с изрисуван върху тях надпис „Държавен академичен Большой театър“. Иля се затича към двойната врата, отключи и я отвори. Отвън бучаха автомобилите от уличното движение. Той скочи в кабината на един от камионите. Меткалф заобиколи отзад, отвори вратата и се качи. Каросерията беше пълна с гигантски декори, но той успя да се смести и затвори вратата.

Двигателят забуча, после запали. Иля даде газ и камионът потегли.

Меткалф седна върху мръсния под, който се разтресе, когато камионът увеличи скоростта. Миризмата от недоизгорели газове беше непоносима.

Меткалф се отпусна, приготвяйки се за дълъг път до покрайнините на града. Макар да беше пълен мрак, образът на Лана светеше в съзнанието му. Спомни си за начина, по който отхвърли предупрежденията му, целуна го и побягна към сцената. Нейната храброст, пламенност, нейната страстност.

И как отказа да я отведе със себе си извън страната. Беше дълбоко разочарован, но същевременно я разбираше. Тя не можеше да изостави баща си, да напусне родината си. Не и заради Стива. Тя беше силно привързана към страната си. Това бе печалната истина.

Изведнъж камионът спря, двигателят угасна. Нямаше и пет минути, откакто тръгнаха от Большой. Какво ли се бе случило? Двигателят не угасна сам, Иля го изключи умишлено. Той не можеше да спре камиона наред с движението. Заослушва се за някакъв сигнал, за гласове. Но не чу нищо.

Изправи се и се скри зад едно от огромните рисувани пана за всеки случай, ако претърсваха камиона. Застанал между два декора,

той зачака.

Вратата се отвори и вътре нахлу слаба жълта светлина. Меткалф стоеше, без да мърда, надявайки се, че ако претърсваха камиона, нямаше да се вглеждат много-много. Който и да беше, щеше да види декорите от Болшой и после да затвори вратата.

Защо? — чудеше се Меткалф. — Защо ги спряха?

— Отзад е — каза познат глас.

Гласът на Иля.

После се чуха още няколко гласа, последвани от стъпките на някой, който се качи в каросерията. Меткалф изстина. Отново чу гласа на Иля.

— Повярвай, тука е.

Но как можеше да е Иля? А ако беше, с кого говореше.

Някой отметна паното, изваждайки Меткалф на показ. Двама мъже го осветиха с фенерче. Двама униформени. Униформени на Болшой? Дали бяха пазачи?

Не. Той разпозна униформите, свитата на кълбо змия и кинжала върху пагоните. Но нямаше логика.

Двамата мъже го хванаха и го измъкнаха от камиона. Меткалф веднага осъзна, че нямаше смисъл да се съпротивлява: камионът бе обграден от униформени офицери. Иля, пушейки, разговаряше с неколцина от тях: държанието му показваше, че не е изненадан. Той познаваше тези хора или им сътрудничесе.

Камионът беше спрял в някакъв вътрешен двор — район, който беше виждал на снимки. Място, където се бе надявал никога да не попадне.

Закопчаха му белезници и го поведоха, а от двете му страни се бяха наредили униформени мъже.

— Иля — викна Меткалф. — Кажете им, че има някакво недоразумение.

Но Иля вече бе скочил в камиона, хвърли фасата от цигарата си върху циментовата площадка, махна приятелски на мъжете и потегли.

Войниците задърпаха Меткалф към арковиден вход, чиито жълти тухли му бяха познати и от които му се доповръща.

Намираще се в главната квартира на НКВД. На „Лубянка“.

Кошмар беше неподходящата дума да опише положението си. Кошмарите винаги са съпроводени със смътното усещане, че не са нищо повече от сънища, че човек се събужда и се освобождава от ужаса. Меткалф знаеше, че това не е кошмар, а реалност, неговата реалност. Най-ужасното от всичко бе, че нямаше изход. През последната година, откакто работеше за организацията на Алфред Коркоран, се бе озовавал само няколко пъти в ужасни ситуации. Веднъж за малко да го разкрият, няколко пъти се отърва на косъм от ареста. Беше раняван, едва не го убиха. Стана свидетел на няколко убийства на скъпи за него хора.

Но всичко това бледнееше в сравнение със сегашното му положение.

Хвърлиха го в килия в затвора с най-лоша слава „Лубянка“. Попадна в друг свят, където бягството бе невъзможно, където уменията, които притежаваше и благодарение на които се бе измъквал от безброй сложни ситуации, бяха безполезни. Нямаше никаква идея от колко време е в килията: десет часа? Двайсет? Нямаше как да отмерва времето, нямаше изгрев или залез, никакъв график или обичайно повтарящи се действия.

Беше в тясна единична подземна килия, без отопление, леденостудена. Лежеше върху твърд железен креват с дюшек около пет сантиметра, вонящ от неизброимите затворници, които бяха лежали върху него. Разполагаше с грубо сиво вълнено одеяло, дълго не повече от метър, което покриваше само стъпалата и коленете му.

Меткалф се чувстваше изтощен до смърт, но не можеше да заспи: килията му се осветяваше с ярка крушка, която никога не загасяха, някъде отвън прииждаха ослепителни лъчи от електрическа светлина. Нарочно не му позволяваха да заспи; искаха да се изтощи физически и психически. През половин минута някой отваряше металния капак на шпионката и през нея надничаше око. Всеки път, когато дръпнеше одеялото да закрие главата си, надзирател отваряше

шпионката и му крясваше да си открие лицето. Ако се обърнеше към стената, надзирателят му заповядваше да се върне в предишната поза.

В килията беше толкова студено, че от устата му излизаше пара. Не спираше да трепери. Накараха го да се съблече, разпориха дрехите му с бръснарски ножчета, отрязаха металните копчета и му взеха колана. Претърсиха тялото му. Заповядаха му да се изкъпе под душа, но не му дадоха хавлия да се подсуши. После облече съсипаните дрехи върху влажното си тяло. Преведоха го през мразовития двор в другата част от сградата, за да му вземат пръстови отпечатъци, да го снимат в профил и анфас.

Знаеше много за „Лубянка“, но това бяха сухи, безпристрастни знания от книгите и разузнавателните доклади, а понякога и от слухове. Знаеше, че най-старата сграда в комплекса „Лубянка“ преди революцията е принадлежала на застрахователна компания „Россия“; че ЧК, първообразът на съветската тайна полиция, беше превърнал стаите в тази сграда в помещения за разпити и затворнически килии.

Знаеше, че това е фабрика на смъртта, най-опасните затворници екзекутираха в приземието на улица „Дзержински“ номер едно, най-секретната секция от комплекса „Лубянка“. Бяха му разказвали, че затворниците, които подлежаха на екзекуция, ги откарвали в камера в приземието, постилали на пода мушама, после ги застрелвали в тила с автоматичен пистолет с осем патрона „Токарев“ или още докато влизали, или когато застанели с лице към стената. На екзекуторите плащали добре, били само неуки мъже. Алкохолизмът и самоубийствата се срещали често при тях.

После отнасяли тялото и го погребвали в общ гроб. Преди това идвала жена да го почисти. Смъртта се освидетелствала от лекар на служба към НКВД, а смъртният акт, последния документ на жертвата, прилагали към досието ѝ. Ако жертвата беше известна личност, винаги казвали на близките, че човекът е осъден на десет години затвор без право на посещения и кореспонденция и това било последното, което роднините чували за него.

Всичко това го знаеше, но това, което не знаеше, беше далеч повече. Дали беше предаден от някого, или просто в НКВД бяха решили, че е време да го задържат. Проследиха го до явката, претърсиха хотелската му стая, откриха радиостанцията и имаха десетки улики да го арестуват.

Но защо именно приятелят на Лана, нейният асистент и гримьор Иля, човек, комуто тя вярваше безрезервно, който я предупреди за идването на агентите, в крайна сметка го доведе тук?

Беше напълно възможно Иля да е информатор, сътрудник на НКВД като много други съветски граждани. Тайната полиция лесно принуждаваше хората да ѝ сътрудничат — заплаха срещу член на семейството или разкритие за някое дребно прегрешение беше достатъчно. В НКВД подозираха Меткалф, знаеха за редовните му срещи с Лана. От тяхна гледна точка беше логично да вербуват или да притиснат асистента на Лана, да накарат Иля да докара Меткалф. Но беше ли възможно... беше ли възможно Лана да го е предала?

Тя би направила всичко да предпази баща си. Ако окажеха над нея натиск — голям, неустоим натиск, — беше ли възможно тя да се поддаде и да стане доносник на НКВД?

И още нещо, напомни си той: Защо смяташ, че е немислимо Лана да те измами, след като ти също я измами?

Не знаеше какво да мисли. Беше толкова изтощен, че не можеше да мисли нормално.

Скърцане на метал, превъртане на ключа на килията. Меткалф се изправи в седнало положение и зачака да разбере какво ще се случи. Трима униформени надзиратели влязоха вътре, двамата с насочени оръжия.

— Стани — каза водачът им.

Меткалф стана, наблюдавайки внимателно и тримата. Не само че го превъзхождаха като бройка. Дори да се опиташе да избие оръжието на единия, дори да успееше да го насочи към главата на някой от тях и да го вземе за заложник, знаеше, че няма да може да се измъкне от тук. Трябваше да се подчинява, докато се появеше някаква друга възможност.

— Колко е часът? — попита той.

— Ръцете зад тила — викна му единият надзирател.

Поведоха го през мрачен вестибюл до желязна врата с решетка по средата. Оказа се примитивен асансьор. Накараха го да застане с лице към стената на асансьора. Вратата се блъсна и той потегли.

Слязоха в дълъг коридор с ориенталска пътека върху паркета и бледозелена боя по стените. Единственото осветление идваше от бели глобуси, които висяха от тавана.

— Гледай само пред себе си — изкомандва единият. — Ръцете на тила. Не се оглеждай встрани.

Меткалф крачеше, от двете му страни вървеше по един надзирател, а зад него — третият. С ъгълчетата на очите си забеляза, че минаха покрай дълга редица кабинети, някои с отворени врати. Вътре работеха мъже и жени. През двайсет крачки стояха униформени часови.

Дочуха се няколко почуквания на метал върху метал. После видя, че единият от часовите потрепваше с ключа си върху катарамата на колана си. Беше някакъв сигнал.

Изведнъж го изблъскаха плътно до стената в ниша с размери на телефонна кабина. Явно щеше да мине важна клечка или най-малкото някой, когото той не биваше да види.

Накрая стигаха до масивна дъбова врата с тъмни петна. Един от пазачите му почука. След няколко секунди вратата се отвори и на прага застана дребен мъж със светла коса и прозрачнобледо лице. Беше секретар, помощник на някой висш офицер. Върху бюрото му имаше пишеща машина и няколко телефонни апарата. Попълни някакви документи и даде копие на водача на надзирателите. Меткалф наблюдаваше мълчаливо, полагайки усилия да не издава чувствата си. Секретарят почука на вътрешната врата, после повдигна едно капаче и каза:

— Затворник 08.

— Да влезе — отвърна някакъв глас.

Секретарят отвори вратата и се отдръпна назад, докато Меткалф влизаше, ескортиран от водача на пазачите. Другите двама останаха отвън с изпънати стойки.

Влязоха в просторен кабинет на някой с висок ранг. Подът бе покрит с огромен персийски килим, мебелите бяха масивни, от тъмно дърво. До една от стените имаше каса. Масивно бюро, покрито със зелено сукно, беше отрупано с папки и телефонни апарати. Зад него седеше строен мъж с високо, изпъкнало чело, леко плешив и кръгли очила без рамки, през които очите му изглеждаха необичайно големи. Беше облечен в идеално изгладена сива униформа. Без да става от стола, той направи жест с ръка. Пазачът се завъртя кръгом и излезе, оставяйки Меткалф сам.

Очилатият се наведе над бюрото и няколко минути ро-вичка из документите, сякаш Меткалф го нямаше. Издърпа дебела папка и най-после погледна към Меткалф, без да пророни нито дума.

Меткалф знаеше, че това е един от прийомите за разпит — мълчанието имаше за цел да накара неопитния субект да се почувства неудобно, да се притесни. Но Меткалф не беше неопитен. Той възнамеряваше да мълчи, докато и следователят му мълчеше.

След като минаха поне пет минути, очилатият се усмихна и каза на перфектен английски с британски акцент.

— На английски ли предпочитате да говорим — после добави на руски — или руски? Доколкото разбрах, говорите езика ни добре.

Меткалф примигна. Английският можеше да му даде предимство, помисли си той. Офицерът от НКВД нямаше да схваща нюансите, тънките разлики в думите и изразите, които само англоговорещите усещаха. Той отговори на английски:

— За мен няма значение. Стига да разговаряме свободно и открито. Вие упълномощен ли сте за това, другарю...? Страхувам се, че не чух името ви.

— Аз не съм го „подхвърлил“, както се изразявате вие, американците. Можете да ме наричате Рубашов. Също „господин“, а не „другарю“ — ние с вас не сме другари в края на краищата, г-н Меткалф. Седнете, моля.

Меткалф се настани върху едно от двете огромни кресла, тапицирани в зелена кожа, до бюрото на Рубашов. Забеляза, че самият Рубашов остана прав. Зад него висяха три портрета в рамки — на Ленин, Сталин и Железния Феликс, Дзержински, прословутия основател на ЧК. Главата на Рубашов беше обградена от портретите, сякаш бе част от колекцията.

— Желаете ли чаша чай, г-н Меткалф?

Меткалф поклати глава.

— Чаят е наистина чудесен. Нашият председател го донесе от Грузия. — Пийнете малко, г-н Меткалф. Имате нужда да се освежите.

— Благодаря, но не желая.

— Казаха ми, че не сте докоснали храната, която са ви оставили. Съжалявам да чуя това.

— О, това храна ли беше?

Той си спомни металната чиния с разредена супа, която му подхвърлиха с комат твърд черен хляб. Колко време мина от тогава? Колко време мина, откакто го затвориха в единичната килия?

— Е, тук не е черноморски курорт, макар че няма ограничения за престоя. — Рубашов излезе иззад бюрото си и застана пред Меткалф с ръце, свити пред гърдите. Високите му черни кожени ботуши бяха идеално лъснати и блестяха като огледало. — Значи, вие сте много опитен оперативен агент, не са много агентите, които успяват да се изплъзнат като вас от нашите хора. Впечатлен съм.

Следователят естествено очакваше Меткалф веднага да го опровергае, но той си замълча.

— Надявам се, че разбирате положението си.

— Напълно.

— Радвам се да го чуя.

— Разбирам, че съм отвлечен и хвърлен в затвора незаконно от агенти на съветската тайна полиция. Разбирам, че е станала някаква сериозна грешка, която ще има много по-големи последствия, отколкото си представяте.

Рубашов поклати бавно глава и каза.

— Не, г-н Меткалф. Няма никаква грешка. Обмислили сме и всички... „последствия“, както ги нарекохте. Ние сме толерантна нация, но не търпим шпионска дейност срещу страната си.

— Да — каза спокойно Меткалф. — „Шпионска дейност“ явно е обвинението, което отправяте срещу всеки посетител, когото сметнете за неудобен, така ли е? Някой в Комисариата на външната търговия не е харесал условията на сделката, сключена със семейната ми фирма, предполагам.

— Не, сър. Моля, не ми губете времето с извъртания — предупреди руснакът и посочи с пръст купчината папки върху бюрото си. — Виждате ли всичките тия дела, по които съм главен следовател. Както разбирате, имам много работа и времето не ми достига. Така че нека говорим по същество, г-н Меткалф — той се върна до бюрото си, измъкна лист хартия и я подаде на Меткалф. Следователят миришеше на тютюн за лула и пот. — Вашето признание, г-н Меткалф. Под пишете и да приключваме.

Меткалф погледна листа и забеляза, че е празен. После се усмихна иронично.

— Подпишете в дъното на листа, г-н Меткалф. Ние ще попълним подробностите по-късно.

Меткалф продължаваше да се усмихва.

— Изглеждате ми интелигентен човек, г-н Рубашов. Не грубиян, като онзи, който е взел глупавото решение да бъде арестуван известен американски индустриалец, чието семейство има приятелски връзки с Белия дом. Не човек, който би поел риска за дипломатически инцидент с непредвидими последици.

— Вашите мили думи стоплят сърцето ми — каза следователят и се облегна на стола зад бюрото. — Но дипломатията не е моя грижа. Не влиза в служебните ми задължения. Работата ми е да разследвам престъпления, да взимам решения за присъдата и да следя за нейното изпълнение. Знаем много повече за вас, отколкото си представяте. Наши агенти следят действията ви, откакто сте в Москва — Рубашов повдигна дебела папка. — Много, много подробности. И това не са действия на човек, който е дошъл с намерения да прави бизнес.

Меткалф наведе глава и повдигна едната си вежда.

— Аз съм мъж, г-н Рубашов. И не съм имунизиран срещу чара на вашите руски момичета.

— Както ви споменах вече, г-н Меткалф, моля, не ми губете времето. Вашите влизания и излизания от Москва ме интригуват. Вие, изглежда, лесно се оправяте тук и действате в широк периметър.

— Познавам добре града.

— Засекли са ви да взимате някакви документи на улица „Пушкинская“. Отричате ли?

— Да взимам документи?

— Имаме снимки, г-н Меткалф.

Снимки на какво? — зачуди се той. Как измъква пакета иззад радиатора? Или как го пъха в джоба на палтото си? Тъй като не знаеше какво точно са видели, не беше в състояние да прецени до каква степен да си признае.

— Любопитен съм да видя тези снимки.

— И това ще стане.

— Аз също по цял ден се занимавам с документи. Това е същността на работата ми.

— Разбирам. А обичайно ли е за вас да бягате, когато ви доближат агенти на НКВД?

— Мисля, че всеки би побягнал, когато види агент на НКВД да приближава към него, вие как смятате? Не е ли това репутацията, с която толкова много се гордеете — да всявате страх в сърцата на невинните хора?

— Да — отговори руснакът и се изкиска, — но още повече това важи за виновните. — Леката усмивка изчезна от физиономията му. — Предполагам сте наясно, че е престъпление в Москва цивилен да носи оръжие.

— Нося пистолет за самозащита — каза Меткалф и вдигна Рамене. — Тук има доста много криминални елементи, доколкото знам. А ние, богатите чужди бизнесмени, сме лесна плячка.

— Това не е обикновен случай, г-н Меткалф. Само за това нарушение можете да лежите до живот в затвора. И повярвайте ми, няма да ви е приятно да прекарате живота си в съветски затвор. — Той се обърна и погледна към портретите на Сталин, Ленин и Дзержински, сякаш търсеше вдъхновение от тях. Без да се обръща, каза: — Г-н Меткалф, в тази организация работят хора — много по-висшестоящи от мен мъже, — които биха искали да бъдете екзекутиран. Разполагаме с достатъчно доказателства за шпионската ви дейност. Спокойно можем да ви изпратим в гулаг до края на живота ви.

— Не знаех, че се нуждаете от доказателства, за да заточавате там хората.

Рубашов се вторачи в него с увеличените от очилата очи.

— Страхувате ли се от смъртта, г-н Меткалф?

— Да — отвърна Меткалф. — Но ако живеех в Москва, вероятно нямаше да ме е страх. Всъщност, щом разполагате с всичките тия доказателства, защо си губите времето да ме разпитвате?

— Защото искам да ви дам възможност. Да сключим сделка, така да се каже.

— Сделка.

— Да, г-н Меткалф. Ако ми предоставите информацията, която ме интересува — потвърждение за най-различни подробности около организацията, за която работите, целите, имената и прочие, — е, може и да се качите на следващия влак към къщи.

— Бих искал да ви помогна. Но нямам нищо за казване. Съжалявам.

Рубашов плесна с ръце.

— Е, каза той. — Аз съм този, който съжалява — той излезе иззад бюрото си и натисна едно копче. — Благодаря ви, че ми отделихте време, г-н Меткалф. Вероятно ще сте по-склонен да говорите на следващата ни среща.

Вратата на кабинета се отвори и вътре нахлуха тримата надзиратели, сякаш бяха дебнали за своята плячка.

Незабавно го отведоха в друго крило на сградата, където коридорът беше целият в бяло и идеално осветен. Единият от пазачите натисна звънеца на една врата, на чиято табела пишеше стая за разпити номер три. Въоръжени войници на НКВД отвориха отвътре вратата към изцяло бяла стая с плочки на пода, по стените и дори на тавана. Меткалф забеляза, че петима надзиратели го очакваха с гумени палки в ръце. Вратата се затвори.

Петимата мъже се нахвърлиха върху него с гумените палки. Започнаха да го удрят по корема, бъбреците. Все едно, че го риташа, само че болката бе десетократно по-силна. Свитки излязоха пред очите му. Той се съпротивляваше само дотолкова, че да предпази най-важните си органи от болезнените удари. Но не успя. Припадна на пода, погледът му се замъгли.

Продължиха да го удрят, но за щастие, той беше преминал границата на болката, която можеше да издържи.

Поляха го със студена вода, съживиха го, върнаха го към състоянието, при което отново усещаше непоносимата болка. После отново го биха. Плюеше кръв на пода. Кръв се стичаше в очите му, по бузите. Сега зрението му не беше замъглено, а странно накъсано, все едно пред очите му минаваха кадри от кинолента. Проблясъци от светлина се редуваха с получерни петна. Зачуди се дали ще умре тук, в тази искрящо бяла стая. Смъртта му щеше да бъде освидетелствана от анонимен съветски лекар, тялото му, хвърлено в общ гроб. Дори в делириума — умопомрачението и истерията, които облекчаваха периодично болката от ударите с палките — той мислеше за Лана. Безпокоеше се за нея, мислеше си дали е в безопасност, дали не са довели и нея за разпит. Дали щеше да дойде и нейното време да я въведат в тази стая с бели плочки и да потече кръв от черепа, носа и очите ѝ?

Онова, което не можеше да понесе, бе мисълта, че Лана може да бъде подложена на мъките, които в момента той изживяваше. Не

биваше да го допусне. Ако има и най-малката възможност, която е във властта ми, заповядваше си той трябва да я използвам, за да я предпазя, да не допусна да попадне на това кошмарно място. Ако умра тук, няма как да я спася.

Трябва да оживея по някакъв начин.

Трябва да говоря.

Той с мъка повдигна ръката си и изстена.

— Чакайте. Искам...

Биячите спряха по сигнал от мъжа, който, изглежда, беше старшият. Вторачиха се в него с очакване.

— Заведете ме при Рубашов — каза той. — Искам да говоря.

Преди да го отведат, го почистиха. Не можеха да допуснат да изцапат с кръв персийския килим на главния следовател. Разсъблякоха го и го мушнаха под душа, после му дадоха нова сива униформа да се облече. Едвам успяваше да движи ръцете си, болката го прерязваше като с нож.

Но, изглежда, Рубашов не бързаше да го приеме. Държаха го в коридора пред вратата на кабинета прав. Стори му се, че мина цяла вечност. Копнееше да седне. Трябваше да се насилва, за да се задържи на краката си. Меткалф знаеше, побоят в стаята за разпити беше само началото на останалите методи. Често караха затворниците да стоят прави до стената с дни, без да спят. Не след дълго затворниците започваха да си мечтаят да умрат. Само двама от надзирателите го придружаваха този път, което е косвено признание, че е твърде омаломощен, твърде безсилен, за да представлява физическа заплаха.

Най-накрая го въведоха вътре. Бледния, приличащ на призрак секретар го нямаше, явно работното му време бе изтекло. Мястото му бе заел друг, по-млад мъж, който изглеждаше още по-свит. Подписаха някакви документи, после вътрешната врата се отвори и Меткалф бе въведен в кабинета.

Когато и да разговаряше с групенфюрера от СС Райнхард Хайдрих, цигуларят не забравяше каква изключителна привилегия е да има такъв покровител. Хайдрих не беше само цигулар виртуоз, той беше гениален стратег. Това, че бе избрал лично Клайст за мисията, беше още едно доказателство за таланта му на убиец.

Затова се стараеше да не разочарова Хайдрих. Мина директно на въпроса веднага щом телефонната връзка бе установена и Хайдрих вдигна слушалката.

— Все още не съм разбрал какво точно прави американецът — каза той.

После му разказа набързо — тъй като Хайдрих нямаше търпение за подробности — как приятелят на американеца, британецът, отказа да говори въпреки натиска и трябваше да бъде ликвидиран. Докладва как дипломатът Амос Хи-лиард, когото проследи до мястото на срещата му с американеца, за нещастие го разпозна — вероятно от досието със снимки на Коркоран — и също трябваше да бъде елиминиран. А после при наличието на тялото като улика Клайст бързо трябваше да се измъкне.

— Действал си съвсем правилно — успокои го Хайдрих. — Дипломатът е щял да компрометира прикритието ти. Още повече, че всеки ликвидиран член на мрежата е победа в полза на Германия.

Цигуларят се усмихна, оглеждайки комуникационния център в посолството.

— Това повдига въпроса, господине, дали вече е време да елиминирам и американеца.

Клайст не посмя да сподели огромното чувство на безсилие, което изпитваше, поради това, че все още не бе получил позволение да приключи с американеца веднъж завинаги.

— Да — отговори веднага Хайдрих. — Мисля, че вече е време да приключим с тази шпионска мрежа. Но току-що ни уведомиха, че американецът е прибран на „Лубянка“ за разпит. Там почти със сигурност ще умре — руснаците ще свършат работата вместо нас.

— Значи друг рибар е хванал рибата — каза Клайст разочаровано. — Ами ако не изпълнят задачата?

— Тогава ще се наложи ти да се нагърбиш. Аз не се съмнявам ни най-малко, че ще успееш.

Този път Рубашов седеше зад огромното бюро, а главата му почти не се виждаше от натрупаните купчини папки, пишеше нещо. След няколко минути приключи, затвори писалката и вдигна очи.

— Разбрах, че искате да ми съобщите нещо, г-н Меткалф?

— Да — отвърна Меткалф.

— Добре. Знаех си, че сте разумен човек.

— Принудихте ме към това.

Рубашов го погледна втренчено, а очите му приличаха на рибешки през увеличителните стъкла.

— Ние смятаме това за убеждаване и то наистина е една от многото форми на убеждаване, които прилагаме.

Устата на Меткалф се напълни с кръв. Той се изплю върху килима. Очите на Рубашов заблестяха от гняв.

— Срам. Знаете ли, щеше да е по-добре за вас, много, много по-добре, да не чуете това, което ще ви кажа.

Когато си заплашен от властите, винаги им противопоставяй по-висшестояща власт. Ако не научиш друго от мен, запомни поне това. Алфред Коркоран.

Рубашов погледна над очилата си без рамки.

— Не се съмнявам в това, г-н Меткалф — каза спокойно следователят. — Вие бихте предпочели да не ми казвате истината. Трудна работа, но вие сте смел човек.

— Разбирате ме погрешно, Рубашов. Това, което ще ви кажа, бихте предпочели да не го чувате. Знаете ли, че за бизнесмен като мен е трудно да работи в Русия. Налага се човек да се пригоди, да се подсигури, така да се каже, на най-високо равнище. Да подготви почвата тайно, запазвайки пълна дискретност — Меткалф трудно повдигна ръцете си и обходи с длани просторното помещение. — В този хубав кабинет вие си живеете блажено, без да подозирате какво става по-високо — на равнището на Политбюро, както и трябва да бъде. Държавните дела на най-високо равнище са само за държавниците, Рубашов. А държавниците са хора като всички останали. Те са човешки същества. Човешки същества с желания. Човешки същества, които също изпитват алчност, изкушения, нужди и желания, които в този работнически рай трябва да бъдат пазени в тайна. Нужди и желания, които трябва да се обслужват дискретно от хора с връзки. Именно тук е мястото на „Меткалф Индъстрис“.

Рубашов го гледаше втренчено, без да мига и без никаква видима реакция.

— И вие сигурно разбирате, че... удобствата, които моята компания осигурява на най-висшите представители на вашето ръководство, трябва да бъдат запазени в тайна. Така че няма да ви

споменавам за западната битова техника, която доставихме в една къща в Тбилиси и на друго място в Абхазия — тези къщи принадлежат на майката на вашия шеф Лаврентий Павлович. — Той спомена името и презимето на Берия с фамилиарност. Беше малко известен факт, че Берия бе предоставил на своята майка две къщи в съветска Грузия и ги бе обзавел луксозно. Но Рубашов трябваше да знае. Меткалф не се съмняваше в това.

Рубашов бавно поклати глава, реакцията му бе безизразна. Меткалф продължи:

— Когато се отнася лично до него, вашият Лаврентий Павлович е доста по-екстравагантен. Въобще не сте чували от мен за картината на Тинторето от шестнайсети век, която виси в трапезарията в къщата му на улица „Никитская“. — Малцина знаеха къде живее Берия. Но Меткалф беше получил тази информация и сега успя да си припомни подробностите. — Някак си не мога да си представя, че някога са ви канили на вечеря в дома на Лаврентий Павлович, но дори да са ви канили, подозирам, че не сте успели да оцените величието на тази дребна скъпоценност. Председателят на НКВД е рафиниран мъж с изтънчен вкус, а вие сте мужик. Никога няма да чуете от моята уста как Лаврентий Павлович осигури парите за покупката, че продаде църковна утвар и икони в чужбина. Транзакцията беше извършена при пълна дискретност чрез „Меткалф Индъстрис“.

Следователят вече не поклащаше глава. Лицето му бе съвсем пребледняло.

— Г-н Меткалф — започна той, но Меткалф го прекъсна.

— Моля, попитайте лично Берия за това. Обадете му се по телефона веднага и го попитайте. Попитайте го също за иконите, които бяха свалени от църквата „Христос Спасителя“ в Москва. Обадете му се, ако обичате, и поискайте потвърждение.

Меткалф отвърна на погледа на Рубашов с безизразна физиономия. Руснакът протегна дясната си ръка към купчината телефони и вдигна слушалката на един от белите.

Меткалф се облегна на креслото и се засмя.

— Кажете ми, г-н Рубашов, ваша ли беше идеята да ме арестуват? Или сте изпълнявали заповеди отгоре?

Рубашов притисна телефонната слушалка към лицето си. Едва доловима, нервна усмивка заигра на устните му, но той не отговори.

Телефонът, на който звънеше, също.

— Сега разбирам, че или вие заговорничите срещу Берия, или неговите врагове във вашата служба ви използват като оръдие, като инструмент. Кое от двете?

— Няма да търпя нахалството ви — избухна Рубашов все още със слушалка, опряна на ухото.

Гневът му — безсилен гняв, както се стори на Меткалф — беше добър знак.

Меткалф продължи, все едно че Рубашов не беше казал нищо.

— Сигурен съм, че си представяте как можете да направите така, че да изчезна, за да изчезнат и проблемите ви. Но се опасявам, че ме подценявате. Един от семейните ни адвокати в Ню Йорк държи някои документи в сейф, в готовност да ги предостави на медиите, в случай че не вляза във връзка с него до предварително уговорена дата. Скандалът, който ще последва, ще е огромен. Имената на хората в Москва, с които компанията „Меткалф Индъстрис“ е поддържала делови отношения през последните години. Хора, по-високо поставени и от председателя Берия, чиито имена вие едва ли бихте искали да бъдат очернени. Едно от тези имена е на човек, когото никой не би пожелал да дразни.

Меткалф обърна глава и се взря в портрета на Сталин на стената. Рубашов проследи погледа му, а върху пребледнялото му лице се изписа ужас. Такова изражение Меткалф никога не бе виждал върху физиономията на висш офицер от НКВД.

— Все едно, че подписвате смъртната си присъда — продължи Меткалф и вдигна рамене. — Не че за мен има някакво значение. В края на краищата вие ме принудихте да се разприказвам, или греша?

Рубашов натисна звънеца на бюрото си, за да повика охраната.

Берлин

Адмирал Вилхелм Канарис завърши доклада си, мъжете около заседателната маса сякаш бяха поразени от мълния. Те заседаваха в залата за конференции на новото канцлерство, проектирано по лична заръка на фюрера от любимия му архитект Алберт Шпеер. Навън вилнееше снежна виелица.

В нишата над главите им се издигаше мраморен бюст на Бисмарк. Никой от мъжете в стаята, дори Хитлер, не знаеше, че всъщност това бе копие на оригиналния бюст, който стоеше в старата сграда на канцлерството години наред. При преместването му в новопостроеното канцлерство бюстът беше изпуснат и се счупи при шията. Шпеер нареди тайно на скулптора да създаде идентично копие, което бе потопено в отвара от чай, за да изглежда пожълтял от времето. Архитектът смяташе, че случайното счупване на оригинала е лошо знамение.

Мъжете около масата бяха най-високопоставените лидери на райха. Те бяха дошли, за да преценят плюсовете и минусите от евентуално нахлуване в Съветския съюз, въпрос, който все още се обсъждаше. Възраженията против предприемането на атака срещу Русия бяха силни. Мъже като фелдмаршал Фридрих фон Паулус и фелдмаршал Вилхелм Кайтел, както и генерал Алфред Йодл предупреждаваха, че войските им са разгърнати на прекалено много бойни театри.

Те излязоха със старите аргументи, че не бива да се затыва в това бласто, ами Русия да се неутрализира и да се държи на почетно разстояние, да не се допусне влизането ѝ във войната.

Но разузнаването в Москва внесе объркване.

Атмосферата в залата беше наелектризирана.

Операция „Гроза“ промени всичко. Сталин тайно се готвеше да ги нападне. Те трябваше да го изпреварят.

Първото възражение дойде от шефа на главното управление по сигурността генерал от СС Райнхард Хайдрих.

— Откъде да сме сигурни, че тези разузнавателни данни не са нагласена работа? — попита той.

Адмирал Канарис наблюдаваше високия и злокобен на вид шеф по сигурността с дълъг кокалест нос и очи като на влечуго. Той добре познаваше Хайдрих. Срещаша се по светски прояви. Хайдрих, талантлив цигулар, често свиреше камерна музика в дома на Канарис заедно с фрау Канарис, която също беше цигуларка. Канарис беше наясно, че по-младият от него мъж беше див фанатик, комуто не можеше да се вярва. Възражение като това бе напълно в стила на Хайдрих. Той искаше да покаже пред фюрера превъзходството си в областта на шпионажа.

— Хората ми изследваха щателно документите и аз бих подканил вашия екип да направи същото — отговори му спокойно Канарис. — Ще откриете, че са автентични.

— Просто се питам как така НКВД не е открило изтичането на информация — настоя Хайдрих.

Фелдмаршал Фон Паулус също се обади:

— Но ние не сме попадали на други свидетелства, че Сталин планира подобна атака. Не се забелязва мобилизация, нито разполагане на войски. Защо руснаците ще искат да ни нападат?

— Защото Сталин иска да завладее цяла Европа — отговори Йодл. — Това е отдавнашното му желание. Но няма да му се уреди. Няма никакви съмнения вече, че трябва да предприемем превантивно нападение срещу Русия. С осемдесет или сто дивизии ще разгромим Русия за четири до шест седмици.

Улиците бяха тъмни, покрити с току-що паднал сняг. Почти нямаше движение в този час на нощта, шумовете бяха приглушени. Уличен часовник показва на Меткалф, че е един часа след полунощ. Точно пред него се намираха Кримският кей и внушителният Кримски мост, който свързваше двата бряга на река Москва, най-дългият висящ мост в Европа, построен само преди две години.

Меткалф наближи и забеляза самотна фигура в средата на моста на тротоара за пешеходци. Фигура на жена, облечена в палто и със забрадка на главата. Беше Лана без никакво съмнение. Сърцето му заби силно, не можеше да се овладее. Ускори ход в мразовитата нощ, но не можеше да тича, не още. Краката и гръдният му кош боляха ужасно. Пораженията от побоя едва сега бяха започнали да утихват. Вятърът го пронизваше през разпраните съсипани дрехи, които приличаха на дрипи.

Главният следовател Рубашов нареди да го освободят незабавно и да унищожат всички документи. Върнаха му вещите с изключение на пистолета. Но Меткалф не се чувстваше победител, чувстваше единствено празнота и вцепененост.

Река Москва беше неподвижна и спокойна. Луната разпръскваше по повърхността ѝ милиони късчета светлина. Лунната светлина се отразяваше от сребърните вериги и железните подпори на моста. Много рядко по него минаваше кола или камион и той се разтрисаше.

Пътят пеша му се видя безкраен. Тя му се струваше толкова далеч, а той едва движеше крайниците си. Лана стоеше с гръб към него и гледаше към водата, унесена в мислите си. Около час по-рано той ѝ звънна в Болшой от уличен телефон. Когато чу гласа му, тя ахна, а после извика: — Миличкият ми, скъпи мой, къде беше? Размениха си лаконични кодирани фрази, определиха си среща, без да споменават точното място, за всеки случай, ако някой ги подслушваше.

Срамуваше се, че в миг на слабост я заподозря, че има пръст в арестуването му. Беше невъзможно. Ако го беше предала, как тогава той можеше да вярва в неизменните физични закони на света? Как

можеше да вярва на закона за гравитацията, в съществуването на слънцето и луната?

Тя се обърна, видя го да върви с мъка по моста и се затича към него. Когато го доближи и видя лицето му, нададе писък и го прегърна. Той изохка.

— Ей, внимателно.

— Какво са направили с теб? — Тя разхлаби прегръдката си, попипа нежно пропитото му от болка тяло. Целуна го и доста дълго той остана в ръцете ѝ, които го бяха обгърнали. Усещаше уханието на парфюма ѝ, топлината на устните ѝ. Чувстваше се по странен начин сигурен, макар да знаеше, че няма нищо сигурно в това да бъде с любимата си в Москва.

— Лицето ти... — ридания разтърсиха тялото ѝ — Стива, те са те пребили.

— Наричат го убеждаване. Предупредиха ме, че „Лубянка“ не е курорт, и аз се убедих, че казват истината. Но можеше да е и по-зле. Бях късметлия... че оцелях.

— Бил си на „Лубянка“. Не знаех къде изчезна. Попитах Иля, той ми каза, че са го спрели и че милицията е претърсила камиона и те открила. Изглеждаше толкова уплашен. Толкова зле се почувствах заради него. Мои приятели ходиха в милицията и питаха какво се е случило с теб. Но там отговорили, че не разбират за какво става дума. След три дни една приятелка ми направи услугата да провери в затвора в Лефортово, а те казали, че нямат такъв затворник. Но тук всички лъжат. Не можех да разбера, да откроя истината. Ти липсва цели пет дни. Помислих си, че са те заточили, дори екзекутирали.

— Твоят асистент е стукач — каза Меткалф, използвайки думата за информатор.

Очите ѝ се разшириха и дълго тя не можа да пророни нито дума.

— Никога не бих заподозряла нещо такова, иначе нямаше да му позволя да се доближи до теб, Стива, трябва да ми повярваш.

— Вярвам ти.

— Толкова много въпроси през годините, толкова много странни дребни подробности сега ми стават ясни. Неща, които съм пренебрегвала. Понякога той продаваше навън билети незаконно, а като че ли не се притесняваше ни най-малко от това. Толкова много

маловажни неща съм пропуснала, а е трябвало да ги приема като показателни.

— Няма как да знаеш. Откога работи при теб?

— От няколко месеца е мой гримьор и асистент, макар да се познаваме от години. Винаги е бил приятелски настроен. Преди четири-пет месеца започна да се навърта по-дълго около мен, помагаше ми, правеше ми услуги. Един ден ми каза, че би искал да го преназначат като мой асистент за представленията, ако нямам нищо против, и аз естествено...

— Това след началото на връзката ти с Фон Шюслер ли стана?

— Ами да, точно след, но... Да, разбира се, може и да не е съвпадение. Властите са искали да ме държат под око и са ми прикачили Иля.

— Фон Шюслер е германски дипломат, важен потенциален източник на разузнавателна информация, а ти си балерина от национален мащаб. Рисковете и възможностите са били твърде големи за НКВД да не прикрепи някого към теб.

— Ами Кундров...

— Той е от ГРУ, военното разузнаване — съперническа служба. Всички се стремят към собствени източници. Всички работят по различен начин, НКВД по-потайно. Но, Лана, слушай. Искам да те попитам още веднъж. Искам да си помислиш много сериозно, тъй като става дума за съдбоносно решение. Ще дойдеш ли с мен?

— Не, Стива. Не мога да направя такова нещо. Говорихме вече за това. Никога няма да го направя. Няма да изоставя баща си, да напусна Русия. Не мога! Трябва да ме разбереш!

— Лана, тук никога няма да си в безопасност.

— Това е домът ми, това ужасно място, което обичам.

— Ако сега не дойдеш с мен, никога няма да те пуснат.

— Не, Стива. Това не е вярно. Само след няколко дни изпращат трупата ни в Берлин на приятелско турне. Ще танцуваме за нацисткото ръководство. На нас винаги ни позволяват да пътуваме извън страната.

— Там също ще си в затвор. Берлин не е по-малък затвор от Москва, Лана.

Прозвуча щракване, звукът от освобождаването на предпазител на оръжие, който трудно можеше да се сбърка. Меткалф се втурна в посока на източника му. Дори в мрака бледите очи и русата коса му се

видяха до болка познати, забеляза победоносната физиономия на агента от НКВД, които сочеше пистолета си срещу Меткалф. Беше се промъкнал незабелязано, стъпките му се бяха изгубили в шума от движещите се макар и рядко коли по моста, а и двамата влюбени бяха изцяло погълнати един от друг.

Меткалф инстинктивно се протегна за своя пистолет, но веднага си спомни, че го конфискуваха на „Лубянка“.

— Ръцете горе — каза мъжът от НКВД. — И двамата.

Меткалф се усмихна.

— Вие явно не сте запознат със случая. Никой не си е направил труда да ви осведоми. Може би ще поговорите с началниците си, преди да се направите на идиот. С Рубашов например.

— Тихо — изкрещя агентът. — вашите лъжи за Берия може да са уплашили страхливец и кариерист като Рубашов, но аз за радост съм подчинен директно на кабинета на Берия. А сега, горе ръцете!

Меткалф и Лана се подчиниха.

— Значи наистина сте решили да се направите на идиот — каза Меткалф. — не спирате да упорствате, приели сте задачата си като лична, отказвате да признаете грешката. Явно забравяте, че сте само един уличен агент. Не сте запознат с нещата над вас. Вече не съсипвате само кариерата си с вашето упорство. Сега съсипвате и живота си.

Русият се изплю в знак на присмех и враждебност.

— Вие лъжете нагло, но краката на лъжата са къси. Аз съм онзи, който откри радиостанцията ви. Заровена в гората югозападно от Москва, близо до дачата на американското посолство.

Изражението на Меткалф беше беизразно и издаваше само лек скептицизъм, но вътрешно му се зави свят. Рубашов не спомена за радиостанцията. Ако знаеше, нямаше да пропусне. Защо?

— Да, продължи да говори сивоокият агент. — Малка подробност, която спестих от доклада до Рубашов. Факт, оставен в резерв за по-късна употреба. Никога не съм вярвал на този гъзоливец и свиня. Но радиостанцията беше проучена от нашия специален технически отдел и аз прочетох изводите. Създадена от британските тайни служби за работа на терен, а не нещо, което се използва от бизнесмени. — Той премести пистолета си към гърдите на Лана. — Но изключително удобна за предавания на военни сведения, получени от дъщерята на генерал от Червената армия.

— Не е вярно — разплака се Лана. — Това е лъжа. Никога не съм заговорничела срещу своето правителство.

— Отстъпете един от друг! Този път и двамата ще си излезете от „Лубянка“ само в дървени ковчези — каза мъжът от НКВД.

— Тя е моя — обади се друг глас. Меткалф се обърна и видя червенокосия човек от ГРУ.

— Кундров — викна Лана. Тя изглеждаше облекчена, че вижда надзирателя си от ГРУ. — Ти ме следваш навсякъде, познаваш ме. Това чудовище ми отпрати ужасни обвинения.

— Да — отвърна спокойно Кундров, обръщайки се към агента на НКВД. — Познавам тази жена. Прикрепен съм към нея. Знаете процедурите, Иванов. Този арст е в компетенциите на ГРУ като оперативна служба.

Русолявият от НКВД отново насочи пистолета си към Меткалф, а леденото изражение върху жестоката му физиономия не беше мръднало.

— Ти арестуващ тази жена — отговори той. — Аз ще се заема с американския шпионин.

Кундров също беше извадил пистолет и го държеше срещу Лана и Меткалф.

— По-добре да ги отведеш и двамата — каза той студено. — Докато се установи коя от двете служби ще се заеме с разследването.

— Съгласен съм — отговори Иванов, мъжът от НКВД. — Ще са нужни ресурсите на двете служби, за да се разследва заговорът. Американският шпионин е в прерогативите на НКВД, но изтичането на важни военни тайни е от компетенцията на военното разузнаване.

— Почакай — промърмори Кундров. — Този американец е голям хитрец, твърде умел лъжец. Законовите процедури ще са само загуба на време.

Другият руснак погледна Кундров и разбираща усмивка се появи на лицето му.

— Загуба на време, да.

— Нашите правила определят какви процедури да се следват, когато арестуваният се опита да избяга.

— Не! — извика Лана, осъзнавайки какво има предвид Кундров.

— Да — усмихна се отново агентът на НКВД. — Американецът успя да се измъкне от ареста.

Изражението на Кундров излъчваше пълна решимост, докато спускаше ударника на своя „Токарев“, изражение на човек, който би направил каквото трябва, без да му мигне окото. Петолъчката на бакелитовата дръжка светеше на лунната светлина.

— Да свършваме с този нарушител — каза той и натисна спусъка.

Лана изписка, а Меткалф наклони тялото си на една страна, хвърли се към нея и двамата паднаха върху металната повърхност на моста извън линията за стрелба на човека от ГРУ.

Два гърмежа се чува от оръжието на Кундров, два бързи изстрела, но пропуснаха! Легнал над Лана, прикривайки я с тялото си, Меткалф наблюдаваше, без да разбира, как агентът от НКВД се смъкна върху ниския парапет на моста и как безжизненото му тяло се катурна през него. После се чу плясък от падането на тялото във водата. Кундров застреля своя колега от НКВД! И двата изстрела се забиха в гърдите на другия руснак. Как беше възможно?

Меткалф се вторачи в Кундров и веднага разбра от погледа му, че не беше случайно! Той не ги застреля нарочно. Той се целеше в Иванов.

— Нямах избор — каза Кундров, прибирайки пистолета си в кобура. — Той щеше да замеси и твоето име в доклада си, Светлана. Теб и баща ти.

Писъците на Лана затихнаха до приглушено хълцане, докато тя също гледаше вторачено своя надзирател.

— Не разбирам — прошепна тя.

— Едно убийство може да бъде акт на симпатия — отговори той. — А сега тръгвай! Веднага изчезвай от тук, Светлана Михайловна, преди да са пристигнали останалите и положението да излезе изпод контрол. Бързо. Изстрелите ще доведат другите. Прибирай се вкъщи.

В гласа на мъжа от ГРУ имаше нежност и едновременно твърдост.

Меткалф се изправи бавно, Лана направи същото.

— Но, Стива, моят Стива... Какво ще правите с него?

— Трябва да напусне Русия — отговори Кундров — Мнозина го преследват и вече не може да се върне. Слушайте сега. Изчезвайте. Бягайте! Не бива да оставате повече тук.

Лана погледна Меткалф объркана.

— Да — потвърди той. — Трябва веднага да тръгваш, душа моя. Моля те. — Той я прегърна, притисна я, целуна я нежно по устните. После се отдръпна. — Пак ще се видим. Но не в Москва. Сега бягай, скъпа, бягай.

Все още шашнат, Меткалф седна на седалката до шофьора в седана М-1 на човека от ГРУ. С жестоките си уста и як нос Кундров беше олицетворение на арогантност, докато караше по улиците на града. Но тонът в гласа му говореше, че у него има някаква цивилизованост, дори човечност.

— Дано никой да не е видял тялото на Иванов в река Москва — каза той, — но се съмнявам. Остава ни само да се надяваме, че който и да е наблюдавал, ще си държи езика зад зъбите. Страхът от властите и от непредвидими последици обикновено кара хората да гледат само собствената си работа.

— Защо? — прекъсна го Меткалф.

Кундров знаеше какво означава въпросът.

— Защо направих това? Вероятно защото ми пука за госпожица Баранова повече, отколкото трябва.

— Можете да се спазарите с Иванов да я пусне.

— Никога няма да я оставят на мира. Затова ги наричаме шчелкунчики — лешникотрошачки. Попаднеш ли в лапите им, няма измъкване.

— И при вас не е по-различно. При вашите хора. Това не е достатъчно обяснение.

— Как беше американският израз: „На харизан кон зъбите не се гледат.“ Това е харизан кон.

— Ние използваме друг израз: „Не вярвайте на гърците, когато ви носят подаръци.“

— Но вие не сте от Троя, а аз не съм грък. Вие смятате, че съм ви враг, защото работя в ГРУ.

— Това е действителността.

— Действителност, каквато вероятно вие виждате. Като американски агент в Москва вие естествено гледате на нещата в черно-бели краски.

— Както щете ме наричайте. Вие най-добре си знаете.

Меткалф забеляза, че паркираха близо до Ленинградската гара.

— Знам повече, отколкото предполагате, но нямаме време да спорим. Вие си представяте, че всички, които работят в съветското разузнаване, са слепи и не виждат какво става. Че виждаме по-малко от вас. Подобно нахалство ме забавлява, но вие сте слепците. Ние, които работим в тъмното сърце на системата, знаем истината по-добре от всеки друг. Знаех какво става. Вижте, аз нямам никакви илюзии. Знаем, че съм бурмичка в огромна гилотина. Моята майка често ми казваше стара руска максима: „Съдбата поставя искания от плът и кръв. И какво най-често иска? Плът и кръв.“ Не го забравяйте. Може би някой ден ще ви разкажа историята си. Но сега нямаме време.

Кундров спря двигателя и се обърна към Меткалф. Очите му блестяха, както червената му коса.

— Когато се върна в централата на ГРУ, ще подам рапорт, че съм стрелял във вас и съм ви ранил, докато сте се измъквали. Всички знаят, че когато нещата опират до чужденец, убийството е последната мярка. Затова сте избягали някъде. Мога да забавя доклада си с няколко часа, но след като изтекат, името ви ще бъде в списъците с издирвани лица по граничните пунктове. Това е максимумът, който мога да направя за вас. Иначе ще се изложи на голям риск.

— Онова, което сторихте вече, е значително — отвърна Меткалф тихо.

Кундров си погледна часовника.

— Ще си купите билет за влака за Ленинград. Когато пристигнете там, ще ви посрещнат мъж и жена, които изглеждат като най-обикновени селяни. Те ще ви попитат дали сте братовчедът им Руслан. Ще ги поздравите сдържано, като се ръкувате, а те ще ви качат в камиона си. Няма да искат да разговарят с вас, а вие трябва да се съобразите с тяхната сдържаност.

— Кой са те?

— Част от нелегална организация. Добри хора, които работят в колхоз и си имат лични мотиви да се занимават с това.

— И какво е то?

— От време на време служат като посредници в контрабанден канал — контрабандисти не на стоки, а на хора. Хора, които трябва да избягат от Съветския съюз бързо и безопасно. Ще ви откарат до село близо до границата, където ще ви поемат други. Моля, разберете: те рискуват живота си, за да спасят вашия. Отнасяйте се с тях добре,

съблюдавайте пълна дискретност, правете каквото ви кажат. Не им създавайте главоболия.

— Вие познавате ли тези хора?

— Знам за тях. Неотдавна се натъкнах на тях; научих за тяхната дейност и бях изправен пред избор. Или да добавя още няколко трупа към милионите екзекутирани, или да се погрижа за тях, да ги пусна, да позволя на смелите да вършат смелите си дела.

— Да се борят срещу системата, която вие отбранявате — изсумтя Меткалф.

— Аз не браня системата — сопна се Кундров. — В Съветския съюз има недостиг на герои и те намаляват с всеки изминал ден. Нужни са повече такива хора, не по-малко. Сега трябва да тръгвате веднага, иначе ще изпуснете влака. И тогава за вас няма да има спасение.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Москва, август 1991 г.

Посланик Стивън Меткалф се боеше от тази среща, както никога през живота си. Докосна пистолета, скрит в джоба на самото му, усети металната хладина върху пръстите си. Докато правеше това, си спомни казаното от стария му руски приятел: Никой друг освен теб не може да стигне до него. Пазят го повече и от мен. Само ти можеш да се добереш.

Придружаван от своя стар руски приятел и обграден от охрана, Меткалф крачеше по тихия и тъмен коридор. Намираха се във вътрешността на Кремъл, епицентъра на съветската власт, място, което Меткалф беше посещавал десетки пъти. Но в обградената със стени крепост, наричана Кремъл, имаше много сгради, а точно в тази Меткалф никога не беше идвал. Тя беше разположена в североизточния ъгъл на комплекса и в нея се помещаваше Президиумът на Върховния съвет. Именно в тази неокласически стил постройка шефът на съветската тайна полиция Лаврентий Берия беше арестуван през 1953 година при опит за държавен преврат след смъртта на Сталин.

Подходяща е, помисли си Меткалф зловещо.

Тук, в тази сграда, е кабинетът на човека, когото повечето московски наблюдатели смятат за най-силния в Съветския съюз, посилен и от Горбачов — или по-точно, отколкото Горбачов беше.

Благ човек със скромно поведение на име Степан Менилов. Мъж, за когото Меткалф само беше чувал. Менилов беше властта зад трона, апаратчик от кариерата, който държеше лостове на властта, за когото повечето хора дори не знаеха, че съществува. Всъщност той не само държеше лостовете, говореше се, че си служи с тях, все едно че свири на огромен църковен орган. В границите на своите владения той упражняваше своята власт, оркестрирайки сложното взаимодействие между инструментите с изкуствеността на виртуоз. Той беше Диригента.

Менилов беше секретар на Централния комитет на Комунистическата партия на Съветския съюз и заместник-председател на всемогъщия Съвет за отбрана — орган, който контролираше КГБ, Външно министерство, Министерството на отбраната и на вътрешните работи. Председател беше Горбачов, но той в момента беше свален и задържан като затворник в луксозната си вила в Крим.

Старият приятел на Меткалф го беше информирал за Степан Менилов. Той беше на петдесет и седем години, хардлайнер, оръжеен експерт, отгледан от своята прабаба, а после от чичо в малко селце в Кузнецкия басейн. Изкачил се бързо по стълбата на съветската индустрия, станал секретар на ЦК, отговарящ за военнопromишления комплекс, носител на наградата „Ленин“ за вярна служба на родината.

Меткалф обаче не бе подготвен предварително за онова, което видя, когато вратата на кабинета на Менилов се отвори и на прага застана самият той — неговата външност. Беше висок, строен и изключително красив, а не с външност, която човек очаква от някого, който дърпа въжетата зад кулисите. Движеше се с необикновена елегантност и самоувереност, стисна силно ръката на Меткалф. Той помоли генерала да остане в антрето, тъй като желаше да разговаря насаме с американеца.

Докато се настаняваше зад огромното, украсено с резба махагоново бюро на Диригента, с Меткалф се случи нещо необичайно — той сякаш онемя. Забеляза, че върху бюрото лежеше черното куфарче със съветските ядрени кодове.

— Виж ти, виж ти, виж ти — каза Степан Менилов, — легендарният Стивън Меткалф. Емисар на Белия дом, над нещата, над партийните пристрастия. Не се съмнявам, че носи послание от Овалния кабинет. Послание, което по-късно в случай на нужда може да се отрече. Разговор, какъвто не се е състоял. Много умно наистина — показва ниво на потайност, за което не съм подозирал, че вие, американците, сте способни — той разпери ръце, докато се облягаше на стола с висока облегалка. — Въпреки това ще ви изслушам. Но първо искам да ви предупредя. Само ще слушам и нищо повече.

— Това е, което ми трябва. Но не съм тук от името на Белия дом. Мисията ми не е официална. Само искам да поговоря открито при най-строга поверителност с човека, който единствен притежава властта да спре тази лудост.

— Лудост? — каза рязко Менилов. — Това, което виждате днес в Москва, е краят на лудостта. Връщане към стабилност.

— Краят на реформата, искате да кажете. Прекратяване на забележителните промени, които Горбачов предприе.

— Прекалената промяна е опасна. Тя носи само хаос.

— Промяната наистина може да е опасна — каза Меткалф.

— Но в случая с вашата велика нация много по-опасно би било да не се промени. Нали не желаете да се върнете към мракобесните дни на диктатурата? Свидетел съм на времената на Сталин, знам какво е терор. Не трябва да се допуска тия времена да се върнат.

— Посланик Меткалф, вие сте видна личност в собствената си страна. Лъв сред американските дипломатически среди и това е единствената причина да се съглася да ви приема. Но вие не можете да ни наставявате как да дирижираме съдбата си.

— Съгласен съм. Но мога да ви кажа какви ще са последиците от този държавен преврат, който вие и вашите съмишленици оглавявате.

Степан Менилов сви веждите си в онова особено изражение на скептицизъм и инат, което бе толкова познато на Меткалф.

— Това заплаха ли е, г-н посланик?

— Ни най-малко. Това е прогноза, предупреждение. Говорим за връщане към оръжейната надпревара, която вече съсипа страната ви. За смъртта на стотици хиляди ваши сънародници в граждански войни по света. Не е изключено и ядрена катастрофа. Гарантирам ви, че Вашингтон ще направи всичко по силите си да ви изолира.

— Наистина — каза студено Диригента.

— Наистина. Ще бъдете изолирани. Търговският обмен, от който толкова много се нуждаете, ще намалее. Ще спрат продажбите на зърно и народът ви ще гладува, а бунтовете в резултат на всичко това ще хвърлят Русия в хаос, който не можете да си представите. Току-що разговарях със съветника по въпросите на националната сигурност на президента на САЩ, така че дори мисията ми тук да е неофициална, имам подкрепата на властите, уверявам ви.

Диригента седна по-напред и подпря ръцете си върху бюрото.

— Ако Америка смята, че може да се възползва от сегашните разногласия в съветското ръководство и да ни заплашва, допускате голяма грешка. В мига, в който предприемете някаква стъпка срещу

нас, където и да било по света, няма да се поколебаем да използваме всичко, с което разполагаме, всяко оръжие от арсенала ни.

— Вие не ме разбирате — прекъсна го Меткалф.

— Не, сър, вие не ме разбирате. Не бъркайте вълненията в Москва със слабост.

Той посочи към ядреното куфарче.

— Не сме слаби и няма да се спрем пред нищо да защитим интересите си.

— Не се съмнявам в това, а и не е в наш интерес да проверяваме вашата решимост. Онова, което искам да кажа, е, че все още не е твърде късно да се отдръпнете от бездната и че само вие можете да го сторите. Предлагам ви да свикате членовете на вашия Извънреден комитет и да им кажете, че оттегляте подкрепата си за тях. Без вас техните планове ще пропаднат.

— А после какво, посланик Меткалф? Обратно в хаоса?

— Никога вече не можете да се върнете в миналото. Сега всичко е различно. Но можете да помогнете за истинска, мирна промяна. Чуйте, никой не може да седи върху трон с щикове.

Мъжът, известен като Диригента, се разсмя.

— Казвате, че познавате страната ми. Но явно не знаете, че в Русия най-опасен е хаосът. Липсата на ред е най-голямата заплаха за нашето благоденствие.

— Ще е нужен огромен кураж от ваша страна, ако оттеглите подкрепата си за тях — продължи да упорства Меткалф.

— Но ако го направите, можете да разчитате на нашата подкрепа. Ще ви предпазим — обещавам ви. Имате думата ми.

— Вашата дума! — присмя се Менилов. — И защо трябва да ви вярвам? Ние не значим нищо един за друг — ние сме две подводници, които се разминават в океана.

— Така изглежда на пръв поглед. Нека да ви разкажа една история.

— Мисля, че откакто сте тук, все това правите — разказвате ми истории. Всичките съм ги чувал, г-н посланик. Всички до една.

— Моите уважения — отговори Меткалф, — но точно тази не сте я чували.

Берн, Швейцария, ноември 1940 г.

Швейцарската столица, много по-тиха и не така космополитна като по-прочутите си посестрими Цюрих и Женева, беше построена върху стръмен нос от скали, естествена геологична крепост, заобиколена от три страни от заграждение с ров, чиято роля изпълняваше река Аар. Старата част на града, Алтцат, беше лабиринт от калдъръмени улички и тесни проходи. До „Казиноплац“ в Алтцат, се намираще улица „Херенгасе“. Номер 23 беше последната от дълга редица къщи от четиринайсети век, стара бюргерска къща, чийто заден двор стигаше до бреговете на Аар под формата на терасовидни лозя. Високо горе се виждаха бернските планини.

Именно там бе отседнал Алфред Коркоран. Беше новата му оперативна база сега, когато шпионажът във военно време набираше ход.

Пътуването на Меткалф през финландската граница беше мъчително. На гарата в Ленинград го посрещна възрастна семейна двойка, както Кундров обеща. Оставиха го в гората извън града. Двайсет минути по-късно спря камион, чийто шофьор поиска тлъста сума още преди да загаси мотора. Камионът беше натоварен с десетина резервоара за гореща вода, предназначени за Хелзинки: търговията продължаваше въпреки войната. Единият от резервоарите беше хитро преправен, с дупки, пробити на върха и в дъното, за да влиза въздух. Имаше и подвижен панел със същата цел, изрязан на върха с ножовка. На Меткалф му приличаше на ковчег. Но въпреки това, поверявайки живота си в ръцете на човек, когото не беше виждал и когото едва ли щеше да види до края на живота си, Меткалф влезе в празния метален резервоар.

Проверката на съветско-финландската граница мина през пръсти. Малко след това камионът спря и шофьорът му поиска допълнително сто рубли за прекарването през границата — „за притесненията“, както се изрази.

Меткалф плати.

От летището Малмьо в Хелзинки полетите за Берн, Швейцария, бяха съвсем малко, но богат бизнесмен с връзки, който беше готов да плати цената, винаги можеше да уреди нещо.

На „Деренгасе“ в старата част на Берн Меткалф изпълни инструкциите на Корки и стигна до задната врата на къщата, скрита сред асми. Видя, че посетителите могат да влизат и излизат незабелязано.

Натисна звънеца и зачака с мрачно предчувствие. С Корки се видяха за последен път в Париж само преди няколко седмици, но сякаш бяха минали години. Той замина за Москва като Даниел Ейхен, прикритие, което се бе превърнало в истинската му самоличност: обикновен плейбой, кавалер в личните си отношения, безгрижен въпреки войната. Но Даниел Ейхен вече го нямаше. Не само защото прикритието беше компрометирано, а и защото човекът вече не пасваше. Убийството на близък приятел, предателство към любимата — тези неща не можеха да не променят човек.

Отношението му към стария му наставник също се бе променило. Изпълняваше заповеди, намеси Лана в схемата на Корки, подведе я. Направи каквото му наредиха. Но вече не можеше да следва заповедите на Коркоран слепешката, без да мисли.

Вратата се отвори. Икономката го покани да влезе. Беше едра жена със свита на кок коса, швейцарка, както личеше от пръв поглед. Попита за името му, кимна, когато той ѝ го съобщи, и после го въведе в просторна дневна с високи прозорци и две огромни камини. В едната гореше огън. До него седеше Корки в люлеещ се стол. Той се обърна при влизането на Меткалф.

Коркоран изглеждаше още по-блед, още по-съсухрен от предишния път. Дали стресът от войната, от операцията „ВОЛФСФАЛЕ“ го беше състарил? Или напрежението от загубата на агентите на терен, „перлите в короната“, както ги наричаше? Слуховете за здравословното му състояние май имаха основание. Корки наистина изглеждаше болен, при това само за няколко седмици състоянието му видимо се бе влошило.

— Стивън Абърнати Меткалф — обяви Корки с висок, но твърд глас. — Ти никога не преставаш да ме удивляваш.

Върху лицето на стария заигра призрачна усмивка, докато ставаше на крака. В пепелника до него гореше цигара, димът се виеше из въздуха.

— Това похвала ли е? — попита Меткалф, доближавайки, за да стисне ръката на Корки. — Или укор.

Миризмата на „Пепър Минт Лайфсейвърс“ се носеше от костюма от туид на Корки толкова силно, колкото и от запалената цигара.

Корки замълча за миг и се замисли.

— Мисля, че и двете. Не бях сигурен, че ще се справиш.

— Не беше никак лесно да се уреди полет от Хелзинки, трябва да призная — каза Меткалф и се настани в тапицирано в брокат кресло в другия край на камината.

— О, това бе последното нещо, за което се безпокоях. Говоря за Москва. Много неща се провалиха.

Корки се обърна към огъня отново, този път заровичка с ръжен. В огъня имаше нещо примитивно, нещо първично, което успокояваше Меткалф. Старият шпионин много си падаше по театъра, постановките. Меткалф не се съмняваше, че Корки е избрал тази къща с нейните камини, средновековна църковна архитектура и удобни мебели, с разположението ѝ на калдъръмената уличка в Алтцат, тъй като тя караше посетителите да се чувстват спокойно, предразполагаше ги да изповядват греховете си.

— А много от нещата станаха, както бяха планирани — каза Меткалф, усещайки как у него се надига гняв. — Не че въобще си направи труда да ме уведомиш за плановете.

— Стивън — започна Коркоран предупредително.

— Налагаше ли се да ме излъжеш за причината, поради която ме изпрати в Москва? А после и за документите, които искаше Лана да предаде на Фон Шюслер? Или може би лъжата е втората природа за теб? Не можеш да устоиш.

— Знам, че ти е било тежко — каза Коркоран съвсем спокойно, взирайки се в огъня. — Онова, което е съществувало между вас, се върна, нали? Нещото, заради което ти беше толкова трудно, е същото нещо, което гарантираше, че тя ще направи онова, което поиска от нея. Искаш да знаеш защо те излъгах. За това, Стивън. Точно заради това.

— Говориш безсмислици.

Коркоран въздъхна.

— Ако знаеше, че ще я използваш по този начин, никога нямаше да можеш да я спечелиш отново. Само автентичността може да поддържа пламъка на любовта. Излъгах те, Стивън, така не ти се наложи ти да я лъжеш. Поне не отначало.

Меткалф замълча за миг, мислите му блуждаеха. Не знаеше какво да каже. Искеше да се освободи от гнева, който му пречеше да мисли ясно.

— Стивън, ти не си наясно и с половината от онова, което става. Нещата са много по-опасни, отколкото съзнаваш.

— Трудно ми е да повярвам, Корки. Аз бях там. Бях на проклетата „Лубянка“, за Бога!

— Знам.

— Знаеш? Откъде, по дяволите...? Само не ми казвай, че имаш източник в НКВД.

Корки подаде на Меткалф купчина листа. Беше разузнавателен доклад. Меткалф го прегледа. Прочете го бързо и се смути. Беше подробен доклад за разпитите на Меткалф на „Лубянка“, включително частична възстановка на разговора му със следователя от НКВД.

— Какво, по дяволите, е това, Корки? Имаш източник на „Лубянка“?

— Ще ми се да е вярно. Не, уви, имаме източник на една крачка от там.

— Какво означава това на „една крачка“?

— Шегувам се. Напоследък успяваме да прехващаме радиограмите на агенти от Абвера. Това в ръцете ти е дешифрирай текст на една от тях.

— Това означава ли, че Абверът има агент на „Лубянка“?

Корки кимна.

— Очевидно, при това много добър.

— Господи! — Меткалф се обърна и се вторачи в Корки. — Това означава ли, че знаят за връзката ни с Лана?

— Очевидно не. Нищо повече от обикновеното ти познанство с нея. Но не и за участието на момичето в измамата с документите. Без съмнение щяхме да го разберем. Има сериозни съмнения, свързани с документите от „ВОЛФСФАЛЕ“, но не по тази причина.

— Какво искаш да кажеш?

— Операцията виси на косъм, Стивън — Коркоран си дръпна силно от цигарата и се загледа в огъня. — Генералите на Хитлер са силно разединени по въпроса мъдро ли е да се напада Русия. Има такива, които винаги са го желали, макар да са фанатизирано малцинство. Голяма част заеха тази позиция благодарение на документите от „ВОЛФСФАЛЕ“. Те настояват за нахлуване през май догодина, преди Червената армия да е в състояние да предприеме превантивна атака. Но има и такива в нацисткото върховно командване, които гледат на инвазия в Русия като на пълна лудост. Това са разумните генерали, онези, които се опитват да обуздаят налудничавостта на Хитлер. Те напомнят на колегите си за несполучливия опит на Наполеон да завземе Русия през 1812 година.

— Но ако Сталин се готви да нападне пръв, както предполагат нашите документи, как те оправдават бездействието си?

— Оправдават бездействието, като поставят под съмнение разузнавателните данни. Това е естественият отговор.

— Поставят под съмнение? Да не са разбрали, че документите са фалшиви?

Коркоран бавно поклати глава.

— Нямам такива данни. Документите са наистина първокласни фалшификати, трябва да призная. Никой в нацисткото ръководство, не и някой, за когото да знаем, няма причини да подозира, че документите са изработени от американци. Но те не изключват възможността самите руснаци да са ги подхвърлили.

— Няма логика. С каква цел? Да накарат нацистите да ги нападнат?

— Не забравяй, има елементи в съветското ръководство, чиято омраза към Сталин е толкова голяма, че се молят за нацистко нашествие. Те гледат на Хитлер като на своето спасение. Тези елементи са особено силни в Червената армия.

— Ще съсипят собствената си страна, за да се отърват от Сталин? Лудост!

— Въпросът, Стивън, е, че има сериозни причини да се поставят под съмнение истинността на документите от „ВОЛФСФАЛЕ“. Особено ако човек пожелае да се усъмни, ако смята, че едно нахлуване в Русия би било кошмар, което е самата истина. Така че се повдигат въпроси. Някои германски висши офицери възразяват, че след като в

НКВД са толкова добри, как така не са хванали жената, дъщерята на генерала, която предава свръхсекретните документи на Фон Шюслер.

— Но докато документите изглеждат автентични...

— Съмненията остават — отговори Корки с непреклонен глас. —

И тези съмнения в комбинация с основателни логистични възражения срещу блицкриг удар срещу Русия започват да надделяват. Времето е против нас. Освен ако не направим нещо повече — нещо, което да потвърди автентичността на документите, — планът ни е обречен.

— Но какво още може да се направи?

— Източникът трябва да е безукорен — каза Корки след известна пауза.

— Източникът...? Източникът е дъщеря на генерал от Червената армия, за когото нацистите знаят, че е таен конспиратор срещу Сталин.

— Таен конспиратор срещу Сталин — повтори Корки със саркастична нотка, — който случайно не е заловен и осъден.

— Но това е компроматът, с който Фон Шюслер държи Лана! Той разполага с доказателства.

— Шпионският бизнес, синко, е море от огледала. Научи го, преди да е станало късно. Огледала, които отразяват други огледала.

През април 1937 година Йосиф Сталин получава от Прага досие, съдържащо доказателства, че началникът на Генералния щаб маршал Тухачевски, както и други генерали подготвят с германското върховно командване преврат срещу Сталин.

— Очевидно. Въз основа на това досие бяха организирани процесите за измяна и масовите чистки, които последваха.

— Да. Трийсет и пет хиляди военни командири бяха разстреляни. Цялото ръководство на Червената армия в навечерието на война. Много удобно за нацистите, нали?

— Удобно...?

— Нали не си мислиш, че ние сме единствените, които могат да фалшифицират документи, Стивън. Шефът на разузнаването на Хитлер, Райнхард Хайдрих, е страховит противник. Изключително интелигентен. Той знаеше, че Сталин е параноик и ще повярва, че собствените му хора заговорничат срещу него.

— Искаш да кажеш, че уликите срещу Тухачевски са фалшиви?

— Хайдрих възложи на двама от заместниците си да организират измамата. Експертите му от СД подправиха трийсет и два документа

— кореспонденцията между Тухачевски и други червеноармейски командири с висши офицери от Вермахта, търсещи тяхната помощ за свалянето на Сталин.

— Исусе! — ахна Меткалф. — Фалшифицирани?

— Хайдрих успя добре да пласира документите. Доктор Берендс ги отнесе в Прага и там ги продаде — забележи, продаде ги за милиони долари, на съветски агенти.

— Значи срещу Тухачевски обвинението е било скалъпено? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Революцията, подобно на Сатурн, изяжда своите деца. Искам да кажа, че Хайдрих знае истината, тъй като той измисли лъжата, с която накара Сталин да обезглави военната си машина. Той знае, че Тухачевски не е виновен и че генерал Михаил Баранов не е конспиратор.

Значи компроматът, с който Фон Шюслер държеше Лана, беше фалшив! Меткалф нямаше търпение да съобщи на Лана истината. Но въодушевлението му бързо се изпари, след като си даде сметка за усложненията от това разкритие.

— Значи данните за бащата на Лана са съмнителни — каза той.

— Всичко е съмнително — Корки издиша две струйки бял цигарен дим. — Включително съдбата на „ВОЛФСФАЛЕ“. Освен ако не жертваме агента си, жертва, която ще спаси операцията, както и, смея да твърдя, целия свят.

Кръвта се дръпна от лицето на Меткалф.

— Не разбирам.

— Мисля, че много добре разбираш — каза Корки с тих, едва доловим глас.

Той продължи да ровичка в огъня, избягвайки да погледне Меткалф в очите.

— Кажи ми точно — настоя Меткалф. — Не загревам.

— Това е последното, което може да се каже за теб, Стивън, но явно искаш аз да произнеса думите на висок глас. Ако това е проблемът, готов съм да го направя. Светлана Баранова трябва да бъде заловена от НКВД. Да бъде арестувана. Само така нацистите ще се убедят, че документите, които тя предава, са истински.

Меткалф скочи и застана точно пред Корки. Размахвайки показалец пред лицето на своя наставник, той заговори с рязък тон:

— Не те ли е срам, Корки? А? Ако човешко същество се изпречи на пътя, превърне се в пречка, няма да се поколебаеш да го хвърлиш на вълците? Дори жена, която прояви толкова смелост, залагайки живота си...

— Спести ми тия проповеди. Говорим за оцеляването на Европа, на САЩ — оцеляването на демокрацията на планетата. Не искам лекции по оперативна етика.

Полузатворените очи на Коркоран бяха непроницаеми.

— Оперативна етика? Така ли го наричаш? — отвратен и останал без думи, Меткалф се върна на стола си и потъна в него. После се загледа в огъня. — Да позволим да я арестуват е лудост.

— Е, добре, както е казал лорд Литълтън: „Любовта намира надежда там, където разумът вижда отчаяние.“

Кехлибарената светлина от огъня сякаш беше очертала бръчките по лицето на старика.

— Какво знаеш ти за любовта?

— Аз съм шпионин, Стивън. Онова, което познавам, е отчаянието.

— Ами разума?

— Това също. Повярвай ми, разбирам, че жената е нещо крехко. Но знаеш ли какво? Световният мир също е нещо крехко. Да спасим планетата от фашистката военна машина. Истинска красота. Да попречим на Третия райх да заплаши цивилизацията.

— Престани! — викна Меткалф.

— Взе ми думата от устата — каза Коркоран, а очите му не мигваха.

— Ти никога не се променяш, нали, Корки?

Коркоран наклони главата си с няколко градуса.

— Имам чувството обаче, че ти си се променил.

Меткалф сви рамене.

— Наистина ли? А може би светът се е променил?

— Стивън, Стивън. Защо не искаш да разбереш? Светът не се е променил. Светът изобщо не се е променил. И няма да се промени — не и докато ние не го променим.

Меткалф обви главата си с ръце. Мислите в главата му шеметно се въртяха. Трябваше да има изход. След миг вдигна очи от огъня, по лицето му се бе изписало примирение.

— Какво ще правиш? — попита той безизразно.

— Утре следобед водещата балетна група от Большой театър пристига в Берлин — приятелска делегация, изпратена от Москва. Ще играят в „Щаатсопер“. Сигурно са извадили изтърканото представление на „Лебедово езеро“ от нафталина за безкритичните германци.

— Лана ще е там.

— И нацисткия ѝ любовник Фон Шюслер. Малко почивка, визита в старото имение, сигурен съм. Достатъчно е да се подшушне на НКВД и те ще я арестуват пред очите на германците. И тогава със света всичко ще е наред. Ужасно съжалявам, Стивън.

— И тя ще каже истината на НКВД.

— Мислиш ли? — попита Корки без интерес. — В този момент това наистина е без значение. Тя може да протестира колкото си ще, но след като във върховното командване на нацистите чуят, че е арестувана, планът „ВОЛФСФАЛЕ“ ще бъде спасен.

— Искат ти се да е толкова просто, нали? — каза Меткалф, внимателно контролирайки гласа си. — Изгарянето на Лана е много по-рисковано. Не знам какво ти съобщават твоите източници, но аз познавам жената, прекарах доста време с нея напоследък и случайно знам, че в сърцето ѝ има едно нежно местенце за Фон Шюслер.

Корки остана като гръмнат.

— Ти никога не си споменавал за това.

— Сигурно си мислиш, че познаваш женското сърце по-добре от мен. Всичко, което знам, е онова, което мога да докосна. Мисля, че тя дори изпитва известно съжаление към германеца. А може да има и чувства, които да са по-дълбоки от това.

— Какво конкретно имаш предвид?

— Имам предвид, че има реална опасност Лана да провали мисията, да предупреди Фон Шюслер, че го е подвела. Това е достатъчно, за да отидат всичките ни усилия по дяволите.

— Не можем да позволим това да се случи — отвърна грубо Коркоран.

— Наистина. Ще направя всичко, което мога, да държа всичко в релси. Знаем как да я контролирам.

Той погледна Коркоран с пламенна решимост. Беше жизненоважно Корки да му повярва. Толкова много зависеше от това.

— Какво предлагаш?

— Да ме изпратиш в Берлин и аз ще...

— Ще задърпаш отново конците на марионетката.

— Нещо такова.

Коркоран се вторачи в Меткалф за няколко секунди.

— Искаш да се сбогуваш с нея, нали?

— Дай ми тази възможност — призна Меткалф. — И ти обещавам да направя най-доброто.

— Нещата не опират до правене на най-доброто, Стивън. Става дума за това да гарантираме резултат.

— Разбирам — каза Меткалф. — Остави на мен.

Погледът на Коркоран проникваше като рентгенов лъч, той сякаш се опитваше да види душата на Меткалф. Накрая каза:

— Чип Нолън е отседнал в „Белвю Палас“. Може да ти достави необходимите документи.

Алфред Коркоран седеше пред камината, взираше се в огъня и пушеше. Той беше изненадан, да не кажем раздразнен донякъде, да открие, че Стивън Меткалф е още жив. Бяха убили Амос Хилиард, преди той да успее да елиминира риска за сигурността, която представляваше Меткалф.

Но Коркоран се гордееше с това, че е неизчерпаемо прагматичен човек. Той вярваше, че успешните операции изискват непрекъснати импровизации. Така да бъде. Преценката на Меткалф за руската балерина вероятно беше правилна. Нека отиде в Берлин и да се опита да спаси операция „ВОЛФСФАЛЕ“. Така дори нещата се нареждаха по-добре.

Прислужницата швейцарка влезе в стаята със сребърен поднос и му наля чаша горещ чай, който изпускате пара.

— Благодаря, фрау Шибли — каза той.

Толкова много внимаваше с организацията на нещата в Берн, че дори поиска от Чип Нолън да провери биографията на клетата аусфрау. И все пак човек не можеше да е и прекалено внимателен.

Протегна се за телефона, набра „Белвю Палас“ и поиска да го свържат със стаята на Чип Нолън.

„Белвю Палас“ се намираше високо над реката Аар на „Кохергасе“, откъдето се откриваха просторни, великолепни гледки. Апартаментът на Нолън беше не по-малко просторен и великолепен — факт, който Меткалф не се поколеба да изтъкне пред човека на ФБР.

— Дж. Едгар Хувър явно ви плаща доста добре, момчета — подразни Меткалф дребното, чорлаво човече.

Чип го наблюдаваше внимателно, кафявите му очи сякаш гледаха лошо.

— Господин Хувър признава колко е важно разузнавателната дейност на Бюрото да се разрасне по целия свят... Джеймс. Така се казваш, нали? Джеймс?

За миг Меткалф се обърка, после се сети, че човекът на ФБР не беше изцяло в играта и че свещената за Корки херметизация диктуваше той да не знае истинската самоличност на агентите му.

— Нещо такова — отговори Меткалф.

— Нещо за пиене? — попита Нолън, отправяйки се към бара. — Уиски? Джин? Или предпочиташ водка след посещението си в Майка Русия, а?

Меткалф го погледна и забеляза циничната усмивка по лицето на агента от ФБР.

— За мен нищо, благодаря.

Нолън си наля скоч.

— Ходил си там и преди, нали?

— В Русия ли? — Меткалф сви рамене. — Няколко пъти.

— Това е добре, сега се сещам. Ти говориш руски, нали?

— Малко.

— Харесва ли ти?

— Дали ми харесва, кое? Русия?

— Социалистическата утопия. Какво беше казал онзи тип: „Бях в бъдещето, всичко е наред.“

— Ако това е бъдещето — прекъсна го Меткалф, — чака ни беда. Нолън се изхили, явно успокоен.

— Това, че го казваш, е добре. Но начинът, по който Корки говори за руснаците, понякога ме кара да си мисля, че е малко мекушав към тях.

— Едва ли. Мисля, че в момента той просто се страхува повече от нацистите.

— Да бе, този предполагаем страх напоследък направи доста американци червени.

— Никой, който е виждал Русия на Сталин отблизо, имам предвид на живо, който е виждал какво прави тази система с човешките същества, не би станал комунист.

— Браво — каза Нолън, сочейки с чашата си към Меткалф. — Кажи го на твоите приятелчета от социалния регистър.

— Кой например?

— Момчетата на Корки. Срещал съм неколцина от тях. Всичките се кахърят единствено за Хитлер и за нацистите, фашизма... А въобще не са си помислили какво би станало, ако чичо Джо загуби, а Кремъл победи. Тогава със сигурност няма да има социален регистър, повярвай ми. Тия дендита ще садят репички в Новосибирск.

Той остави чашата.

— Добре, трябва да стигнеш до Берлин, разбрах, а легендата ти от Париж прецака ли се?

— Предполагам. При всички случаи нямам намерение да проверявам.

— Берлин, а? Сега играеш с големите батковци.

— Какво те кара да говориш така?

— Мислиш си, че с НКВД е трудно. Почакай да разбереш как стоят нещата с Гестапо. Те въобще не си поплюват.

— Аз се оправях с тях в Париж.

— Париж е детска градина, Джеймс. Париж е нищо. В Берлин всичко е в ръцете на Гестапо. Позволи ми да те предупредя, че там трябва да си опичаш акъла и да си пазиш задника. Там няма да има ходене насам-натам и цуни-гуни с жени.

Меткалф сви рамене.

— Задачата ми е съвсем конкретна.

— Кое?

— Задачата ми.

— Не мога да ти помогна, ако не ми съобщиш някакви подробности.

— Нали не си забравил свещения принцип на Корки.

— Херметизацията само може да помогне да те убият, Джеймс. Виж колко много от момчетата на Корки гушнаха букета миналия

месец само защото ги държеше изолирани, без свързка. Аз често пътувам до Берлин, мога да ти бъда от полза там.

— Благодаря за предложението, но единствено ми трябва документи за самоличност.

— В твой стил. — Нолън отключи метална каса и измъкна от нея кожена папка. — Винаги съм казвал, че човек най-добре може да се скрие на открито. Добре, ти си американски banker в Базел. Уилям Куилиган.

Той подаде на Меткалф американски паспорт с меки корици. Меткалф го разгърна и видя своята снимка в него, както и няколко страници с печати и марки, показващи чести презокеански пътувания между Ню Йорк и Швейцария.

— Ти си от „Банк ъф Интернешънъл Сетълмънтс“, нещо като международен консорциум, който прави бизнес с германците. „Райхсбанк“ е най-големият клиент на твоята банка. Вие вършите доста банкови услуги на Германия — превозване на златни кюлчета и прочие.

— Казваш, че банката пере пари за нацистка Германия.

Нолън погледна строго Меткалф.

— Всички операции са законни, извършвани по законите за неутралитет на Швейцария. Ей, президентът на банката е от Харвард като теб.

— Аз съм от Йейл всъщност.

— Йейл, Харвард, каква е разликата. Важното е, че типът пътува за Берлин много често, среща се с президента на „Райхсбанк“ Валтер Функ, но този път е възпрепятстван и ти ще изиграеш ролята на куриер. Ще предадеш на ръка някакви финансови инструменти, които трябва да подпишат, а ти да ги отнесеш обратно.

— Важното е да стигна до Берлин.

— Да, ами само мога да те посъветвам да не се мотаеш много-много. Няма да можеш да се правиш на Ерол Флинт повече.

Час и половина по-късно Меткалф пътуваше във влака от Берн към Базел на път за нацистка Германия.

Улиците на Берлин се огласяха от маршировката на войниците, подкованите им с налчета ботуши кънтяха силно; навсякъде се забелязваха също офицери от СС в черни униформи, кавалеристи в кафяви дрехи, членове на младежката организация на Хитлер изпъстриха тук-там на групички улиците в тъмносините си униформи и високи ботуши. Когато Меткалф мина за последен път през Берлин преди десетина години, в града цареше оживление, чуваше се смях. Сега берлинчани изглеждаха безжизнени и унили, добре облечени в своите широки палта, но някак безцветни. Жените, някога толкова красиви, се бяха превърнали в повлекани с памучните си чорапи, ниски обувки и без грим, който нацистите не препоръчваха.

Като цяло градът изглеждаше мрачен. И това не се дължеше на нормалното за този сезон мрачно време, нито на краткия ден в този период от зимата. Не, настроението беше мрачно и се съчетаваше с честото спиране на тока. Пристигна на тъмната жп гара преди около два часа и взе старо раздрънкано такси, карано от още по-стар шофьор, до хотел „Адлон“ на „Унтер ден Линден“. Уличните лампи не работеха, единственото осветление идваше от насрещния уличен трафик там, където се пресичаха „Унтер ден Линден“ и „Вилхелмщрасе“, както и от джобните фенерчета на случайни минавачи, които ги насочваха надолу, пускаха ги и ги загасяха като светулки. Трамваите и автобусите бяха осветени в призрачносиньо, а пътниците им приличаха на видения. Малкото леки коли, които минаваха, имаха капаци на фаровете си. Дори „Адлон“, който светеше ярко и примамливо, имаше тъмни завеси на входните си врати, които прикриваха силно осветеното фоайе.

Градът беше преживял промени след идването на нацистите на власт, които обаче трудно можеха да се определят като подобрения. Сградата на Министерството на ВВС на Херман Гьоринг на „Вилхелмщрасе“, Министерството на пропагандата на Йозеф Гьобелс — нацистката архитектура беше мрачна, внушителна и вдъхваща страх. Из града бяха издигнати огромни бетонни флактурмен или кули

на немската противовъздушна артилерия. Берлин беше град под обсада, във война с останалия свят, а гражданите му като че ли не споделяха войнствения ентузиазъм на своите лидери.

Меткалф се изненада, когато регистраторът на хотела му подаде кочан с купони за храна, осигуряващи му такъв голям грамаж масло, хляб и месо. Той му обясни, че човек не може да се храни на ресторант без такива купони, без значение дали някой друг го е поканил на обяд или вечеря. В Берлин човек не можеше да се нахрани без купоните.

Меткалф си уреди чрез хотела билети за специалното балетно представление на Большой театър вечерта в „Щаатсопер“ малко по-надолу на „Унтер ден Линден“. Докато си разопаковаше багажа в хотелската стая, телефонът звънна. Беше служител от „Райхсбанк“, който се свързваше с него точно както Чип Нолън го предупреди.

Срещнаха се във фойето. Беше охранен мъж на средна възраст, с оскубани вежди и голо теме, което лъщеше. Казваше се Ернст Герлах. Носеше елегантно скроен сив костюм, на ревера му имаше голямо бяло копче с червена свастика. Беше чиновник от среден ранг в „Райхсбанк“, но се държеше с известна арогантност, с която сякаш искаше да подсказе, че смята Меткалф — Уилям Куилиган — за лакей, когото му бяха натресли да посрещне и да забавлява.

— Идвали ли сте друг път в Берлин, г-н Куилиган? — попита Герлах, след като двамата се настаниха в препълнения бар.

Меткалф помисли няколко секунди.

— Не, за първи път съм тук.

— Е, не е най-подходящото време за посещение. В момента, сигурно сте забелязали, германският народ преживява големи трудности. Но под ръководството на нашия фюрер и с помощта на финансови институции като вашата банка ще се справим. Ще пийнем ли?

— Само чаша кафе.

— Не ви го препоръчвам, г-н Куилиган. В наши дни кафе то е ерзац. Според рекламата националсоциалистическото кафеено зърно е здравословно, дава енергия, има добър вкус и не се различава по нищо от истинското. Но в рекламата е пропуснато най-важното — че не става за пиене. Какво ще кажете за чашка хубаво германско бренди?

— С удоволствие — Меткалф хлъзна през масата към банкера голям запечатан хартиен плик. Той искаше да приключи бързо с

бизнеса, за да се отпрати час по-скоро към „Щаатсопер“. Имаше далеч по-важни неща за вършене, отколкото да слуша тоя дебел, среден нацистки чиновник. — Всички финансови инструменти са вътре — каза Меткалф — заедно с подробните инструкции. Трябва да ги попълните и да ми ги върнете при първа възможност.

Герлах изглеждаше донякъде леко изненадан от припряността на Меткалф. Бизнесът обикновено се правеше, след като приключеха светските прояви. Да се премине така направо към сделките беше някак грубо. Но германецът бързо се окопити. Той се впусна в цветиста и донякъде наставническа проповед за трудностите пред бизнеса в тия военни времена.

— Само вашата банка и Швейцарската национална банка останаха непоколебими приятели на Германия — каза той. — И аз ви уверявам, че ние няма да забравим това, когато войната свърши.

Меткалф знаеше какво иска да каже Герлах. Всеки път, когато нацистите нахлуеха в някоя страна — от Полша и Чехословакия до Норвегия, Дания и Бенелюкс, — ограбваха хазната и нейните златни резерви. Единствените чужди банки, които сътрудничеа в тази огромна кражба, бяха „Банк ъф Интърнешънъл Сетълмънтс“ и Швейцарската народна банка. В замяна нацистите държаха хиляди тонове крадено злато като депозит в Берн и Базел. „Банк ъф Интърнешънъл Сетълмънтс“ (БИС) дори плащаше на Германия дивиденди за заграбеното злато и продаваше златни кюлчета срещу чужда валута, за да финансира нацистката военна машина. БИС беше толкова ценна за нацистите, че те никога нямаше да закрият базираната в Базел институция. Плячката на нацистите беше на сигурно място в Швейцария. Там не можеха да я конфискуват.

Беше истинско безчинство и Меткалф слушаше с растящо изумление, докато наглият и надут германец говореше за разсрочване на плащанията по лихвите при по-изгодни за „Райхсбанк“ условия, за кредитни писма, депозитарни разписки и белязано злато в Лондон, прехвърляно в Базел, за транзакции в швейцарски златни марки. Но Меткалф си играеше ролята, слушаше смирено, записваше си инструкциите на хер Герлах, обещавайки да ги предаде на когото трябва в Базел веднага сред прибирането си.

— Позволете ми да ви поканя на вечеря — каза Герлах, — но трябва да ви предупредя, че днес е айнтопфтаг — ден на едно ястие. За

съжаление това означава, че във всички ресторанти, дори в „Хорхор“, най-добрия в Берлин, ще сервираат само отвратителна яхния. Но ако сте готов да преглътнете подобна кулинарна обида...

— Звучи чудесно — каза Меткалф, но за съжаление имам планове за вечерта. Ще ходя на балет.

— А, Болшой. Да, разбира се. Руснаците ни изпратиха красивите си момичета да ни потанцуват с надеждата да ни спечелят. — Той се изкикоти. — Нека руснаците да подскачат за нас. И тяхното време ще дойде. В такъв случай ще отложим за друг път. Ако сте свободен за обяд или вечеря утре, ще ви заведе до „Хорхор“ или „Саварин“ да похапнем рак или други деликатеси без купони, хм?

— Чудесно — отвърна Меткалф. — Мога да почакам.

Трийсет минути по-късно, след като се отърва най-после от досадния нацистки banker, Меткалф влезе в „Щаатсопер“. Един от най-големите оперни театри в света, тя бе построена през осемнайсети век при Фридрих Велики в класически прусашки стил, макар че е била замислена да прилича на коринтски храм. Тя беше една от поредицата архитектурни забележителности заедно с чудеса като „Пергамонмузеум“, „Дорлтесмузеум“ и „Щаатсбиблиотек“ и накрая Бранденбургската врата.

Интериорът беше късно рококо, с бляскаво фоайе, облицовано в черен и бял мрамор. Публиката не отстъпваше по блясък на театъра и се различаваше доста от обикновените берлинчани на улицата. Макар че официалната пропаганда отричаше вечерното облекло, любителите на опера бяха облечени официално — мъжете в костюми или униформи, жените в бални рокли, копринени чорапи, с грим по лицата и бляскави бижута. Носеше се ухание на френски парфюми — „Жьо Ръвиен“ и „Лер дю Тан“. Всичко френско, което не достигаше в Париж, тук беше в изобилие: плячката на войната.

Меткалф трябваше да се свърже с Лана по някакъв начин тази вечер. Не знаеше нищо за мерките за сигурност, до каква степен охраняваха групата на Болшой. Кундров, нейният надзирател, вероятно беше тук. Той дори можеше да послужи като най-добър посредник. Кундров сигурно щеше да е сред публиката. Трябваше да огледа и да го потърси, освен ако Кундров не го откриеше пръв.

— Хер Куилиган — надменен глас, който позна веднага. Обърна се и видя Ернст Герлах, служителя на „Райхсбанк“. Меткалф веднага се досети. Герлах вероятно бе натоварен да държи под око Уилям Куилиган. Нацистите се отнасяха към чужденците толкова подозрително, колкото руснаците. След като Куилиган отказа поканата за вечеря, Герлах явно бе решил — или му бяха наредили — да отиде на представлението в „Щаатсопер“, за да го наблюдава. Правеше го, без да се крие, като при всяко държавно полицейско наблюдение.

Герлах беше дошъл толкова близо, че Меткалф долови в дъха му миризмата на сапун, на билковите таблетки за храносмилане „Ундерберг“.

— Я, хер Герлах, вие не споменахте, че имате билети за балета!

Надменността се изпари, когато Герлах се помъчи да измисли достоверно обяснение.

— Е, все пак удоволствието да наблюдаваш Болшой, страхувам се, е незначително утешение в сравнение с удоволствието от вашата компания — каза Герлах, а изражението му показваше, че изпитва неудобство.

— Много сте любезен и все пак нямах представа...

— Даниел! Даниел Ейхен! — женски глас.

Меткалф сякаш го удари електрически ток. Даниел Ейхен — псевдонимът му от Париж! О, Боже, едва ли бе учудващо, като се имаше предвид напливът на нацисти между Берлин и Париж, че някой, който го познаваше като плей-боя от Аржентина в Париж, можеше да се окаже тук.

Меткалф не се обърна, макар че гласът беше висок и ясен, за да бъде пренебрегнат. А и беше отправен пряко към него.

— Както казва нашият фюрер, дори най-прецизните планове понякога трябва да се адаптират към конкретните реалности — измънка Герлах, замазвайки нещата и опитвайки се да си върне достойнството.

Сега Меткалф трябваше да се отърве от банкера възможно най-бързо. Жената, която го познаваше като Даниел Ейхен, приближаваше, промъквайки се през навалицата с удивителна скорост, и вече бе само на няколко крачки от него. Вече нямаше как да се прави на разсеян, тази жена не можеше да се пренебрегне. Видя я с периферното си зрение и веднага я позна. Леко повяхналата красавица, облечена в

хермелин, балдъзата на нацистки служител. Сети се и за името ѝ: Ева Хауптман. Жена, с която се бе сблизил и която вкара в леглото си, докато тя бе на гости при сестра си в Париж. Зетят беше отзован в Берлин и бе отвел със себе си цялата котерия, включително Ева Хауптман. Меткалф се бе надявал да не я вижда никога повече.

О, Боже! Силно напарфюмираната жена протегна обсипаната си с бижута ръка и го потуша по рамото. Нямахме как да я пренебрегне. Обърна се и я погледна безизразно. Тя беше със своя приятелка германка, която бе водила и в Париж. Приятелката се усмихваше свенливо, а очите ѝ святкаха лакомо и Меткалф си даде сметка, че Ева Хауптман беше подшушнала на приятелката си всичко за аржентинския бизнесмен, с когото се бе сприятелила в Париж.

Меткалф погледна озадачено и се обърна към Герлах.

— Е, приятно ми е, че се срещнахме отново — каза той. — Трябва да заемем местата си.

— Даниел Ейхен! — сгълча го облечената в хермелин жена, блокирайки възможността да се измъкне. — Как смееш.

Герлах се ококори объркано, но в погледа му проблясваше също шеговитост.

— Тази жена говори на вас, хер... Куилиган.

Той не можеше да пренебрегне жената, тя беше прекалено настойчива и упорита. Той я погледна, присви очи, придаде си безизразен вид.

— Съжалявам, но, изглежда, ме бъркате с някого.

— Какво? — изкрещя жената. — Бъркам те с някого? Вероятно съм те помислила за джентълмен. Хер Ейхен, никой не се отнася с Ева Хауптман като с обикновена курва.

— Мадам — заяви Меткалф твърдо, — вие грешите. А сега ще ме извините ли?

Той поклати глава и изви очите си към банкера, който го гледаше объркан.

— Мисля, че е заради стандартното ми лице — каза той. — Често ми се случва. А сега, ако ме извините, ще посетя тоалетната. Първото действие е много дълго.

Меткалф се обърна и се шмугна в тълпата, все едно бързаше към мъжката тоалетна.

Откъм гърба му още долитаха виковете на възмутената жена.

— И ти наричаш себе си мъж.

Всъщност той беше забелязал изход към улицата. Трябваше да се измъкне от тук час по-скоро. Герлах не повярва на възраженията на Меткалф, а по всичко личеше, че и Ева Хауптман. Проблемът, разбира се, беше Герлах. Той щеше да докладва за подозренията си, че Уилям Куилиган не е този, за когото се представя. Само с една случайна среща Меткалф си прецака прикритието.

Трябваше да се маха бързо. Късно вечерта, след като представлението минеше, щеше да се върне и да потърси Кундров. Вратата се отваряше навън, страничен вход към театъра, който вероятно заключваха отвън. Той бутна вратата, излезе в студения нощен въздух и почувства прилив на облекчение.

Дочу шума част от секундата по-рано, преди да почувства хладното и твърдо желязо, притиснато към слепоочието му.

— Стой!

Руски. Той чу и усети зареждането на пистолета.

— Не мърдай — продължи руснакът. — Гледай право пред себе си.

— Какво става? — попита Меткалф.

— Не говори, Меткалф — изшътка руснакът. — Или Ейхен. Или както там се казваш, шпионе. Точно пред теб има кола. Ще слезеш бавно по стълбите точно до колата. Разбра ли?

Меткалф не отговори. Гледаше право пред себе си. Руснакът знаеше името му. Явно беше от НКВД. Меткалф беше убеден в това.

— Отговори! — викна руснакът. — Не кимай.

— Да, разбрах.

— Добре. Движи се бавно. Ще държа пистолета до главата ти. Едно рязко движение и мозъкът ти ще се разпръсне по тротоара. Разбра ли?

— Да — отговори Меткалф.

Тялото му се изпълни с адреналин. Гледаше пред себе си към черния седан, паркиран до бордюра на около осем метра по-надолу. Опитваше се да прецени възможностите си. Май нямаше изход. Руснакът не отправяше голи заплахи. И най-малкото движение върху спусъка щеше да задейства пистолета.

— Ръцете отпред! Върху корема! Хвани ги! Сега!

Меткалф се подчини. Слизаше бавно по страничната стълба на „Щаатсопер“, гледайки пред себе си през всичкото време. С периферното си зрение улавяше само тъмна фигура и ръка, стиснала пистолет.

Може би, като стигне до колата, да опита да изтръгне пистолета от ръката на руснака? Или когато руснакът седне зад волана, освен ако не нареди на Меткалф да шофира, което би било нова възможност. Може би. Засега обаче можеше само да върви и да се надява, че ще се появи възможност за бягство... или да преговаря за свободата си. Какво искаха? Да го разпитат?

Или да го пленят и да го върнат в Москва. Обратно на „Лубянка“, този път завинаги? Продължаваше да върви, усещайки дулото, което притискаше болезнено слепоочието му. Чуваше стъпките на руснака, който го следваше плътно. Този път май нямаше да се измъкне. Шум върху настилката. От обувка. Изведнъж още един звук от падане на оръжие върху тротоара. Пистолетът вече не притискаше слепоочието му! Осмели се да обърне глава и видя похитителя си свлечен на земята, с отпусната назад глава, а от устата и носа му излизаше пяна. Очите на руснака бяха излезли от орбитите си, виждаше се само бялото. От гърлото му се чуваше давящ се звук, а през устните му продължаваше да извира пяна.

Нападателят му умираше пред очите му, но как?

Меткалф се обърна, за да разбере какво се е случило. Онова, което видя, обясни всичко.

Чип Нолън.

Човекът от ФБР стоеше зад него със спринцовка в ръка.

— О, като стария Майки Фин — каза Нолън. — Хлорхидрат. Инжектиран във врата, действа моментално и е смъртоносен. Това комунистическо копеле повече няма да може да ходи. Никога.

— Господи — въздъхна Меткалф. — Слава Богу, че си бил тук. Какво правиш в Берлин?

Нолън се подсмихна лекичко.

— Херметизация, нали помниш? Не ти ли казах да се пазиш?

— Предупреди ме за Гестапо. Но нищо не каза за НКВД.

— Не мислех, че е нужно да те предупреждавам за тия копелета. Смятах, че сам си се уверил на какво са способни. Те са болни гадина,

най-общо казано. Нямах нищо против да пролея малко руска кръв на германска земя.

Той ритна тялото на руснака. Беше мъртъв, вдървен, лицето му сивосинкаво.

— Дължа ти едно, човече — каза Меткалф. — Няма да го забравя.

Чип скромно сведе глава.

— Просто не си навличай неприятности, Джеймс — отговори той, прибирайки спринцовката в джоба си. Гласът му едва се долавяше сред грохота на военните камиони, които превозваха артилерийски оръдия и снаряди по „Унтер ден Линден“ към Бранденбургската врата.

Меткалф се огледа, за да се ориентира. После забърза обратно към операта, отдалечавайки се от лежащия на улицата труп на руснака.

Забеляза фигура на стълбите, точно на мястото, където преди това човекът от НКВД се бе промъкнал зад гърба му и бе опрял пистолета си в главата му. Меткалф извади оръжието си.

После позна мъжа. Беше Кундров, с ледена усмивка на лицето си. Меткалф доближи и Кундров попита:

— Кой беше?

— Оня с пистолета ли? Мислех, че го познаваш, той ти е сънародник.

— Не, не щелкунчика.

— Един от моите.

— Изглежда ми познат. Виждал съм някъде лицето му. Може би е в някой от нашите албуми. Ако не се беше появил, щеше да се наложи да ликвидирам втори щелкунчик за една седмица. Не е добре за репутацията ми. В НКВД предпочитат да прочистват редиците си със свои методи.

— Да, предпочитат сами да извършват екзекуциите.

— Правилно. Дошъл си да се видиш отново с Лана. Не можеш без нея. Дори когато я заплашваш.

— Не съм дошъл за това. Нуждая се от твоята помощ.

Руснакът запали цигара — германска марка, забеляза Меткалф.

— Доверяваш ми се дотолкова, че да искаш помощта ми? — попита Кундров и изпусна две еднакви струйки дим през ноздрите си.

— Ти ми спаси живота. И живота на Лана.

— Госпожица Баранова е нещо съвсем различно.

— Знам. Чудя се дали съзнаваш, че всъщност си влюбен в нея?

— Знаеш руската поговорка, че любовта е зло. Може да се влюбваш в козел.

— Лана не е козел.

Руснакът се опитваше да избегне въпроса. Нека да го направи, помисли си Меткалф. Честността не винаги е най-добрата политика.

— Със сигурност не е. Тя е забележителна жена.

— Фраза, която съм използвал по неин адрес нееднократно. Аз се грижа за нея, Меткалф. Нищо повече. За съжаление близостта ми с нея прави служебните ми ангажименти по-трудни, но не храня никакви илюзии. Тя гледа на мен като на надзирател — по-образован, по-цивилизован от останалите, но така или иначе надзирател.

— Тя не е от жените, които можеш да държиш в клетка.

— Нито да притежаваш — отвърна на удара Кундров. — Помощта, която търсиш, трябва да е за госпожица Баранова.

— Точно така.

— Ще направя всичко за нея и ти го знаеш.

— Затова съм тук.

Кундров кимна, после дръпна от цигарата си.

— Глупав навик, но е много по-приятен, когато цигарата е немска, а не руска. Дори фашистите правят по-добри цигари от нас.

— Има много по-важни неща, по които се съди за една страна, от цигарите.

— Вярно е. Сигурно има много повече прилики, отколкото отлики между Германия и Русия днес.

Меткалф повдигна едната си вежда.

— Учуден съм да чуя подобно нещо от теб.

— Казах ти в Москва. Познавам системата отвътре. Знаем слабостите ѝ повече, отколкото можете да си представите. Затова не се учудвам, че ще искаш да помогна на госпожица Баранова да избяга.

Меткалф не успя да прикрие учудването си.

— Но не мисля, че тя ще се съгласи — каза Кундров. — Твърде много неща я обвързват с Русия. Донякъде жената може да се държи в клетка.

— Тя е споделяла с теб всичко това?

— Никога. Не е необходимо.

— Ти я разбираш.

— Разбирам, че е разкъсана на две.

— Разбираш желанието да избяга от Съветския съюз?

— Дали го разбирам? Самият аз изпитвам такова желание. Дори ще го поставя като условие.

— Условие?... За какво?

— Да ти помогна, да помогна на госпожица Баранова. Това е цената ми.

— Искаш да избягаш? Това ли се опитваш да ми кажеш?

— Имам информация, доста информация за ГРУ, за съветското разузнаване, която може да е от голяма полза за американското правителство. Или за когото ти работиш. Мога да съм от огромна полза и за теб самия...

Меткалф беше поразен. Но нищо в изражението на Кундров не намекваше дори, че печели време или изпитва Меткалф. Кундров говореше напълно сериозно.

— Защо? Защо искаш да бягаш?

— Сериозно ли питаш? — Кундров хвърли фасата на земята, извади нова цигара и запали с малка месингова запалка. Беше нервен. — Ти, който си свидетел какво стори нашият велик тиранин на една от най-великите страни в света, ме питаш защо искам да се махна? Ти, който си свидетел от първа ръка на терора, параноята, безчестието, жестокостта? Бих ти задал обратния въпрос: Как така не разбираш нуждата да избягаш от подобен затвор?

— Но ти си един от тъмничарите.

— Понякога и тъмничарите не са там доброволно — отговори Кундров почти шепнешком. — Когато бях двайсетгодишен, отведоха баща ми. Хвърлиха го в затвора. Не ме питай защо. Досега трябва да си разбрал, че често тия неща се правят без причини. Но аз тръгнах да го търся. Питам във всяка канцелария в Москва, докато накрая се озовах в ГРУ на Арбатския площад. Там ме затвориха, биха ме, измъчваха ме. — Той посочи избледнелия белег под устата си. Насмешката, която Меткалф беше забелязал върху лицето на Кундров, не беше всъщност насмешка, а деформация на устата му, тънък белег. — Накрая ме пуснаха, при условие че се съглася да работя за ГРУ. — Кундров кимна към Меткалф, забелязвайки невярващия му поглед. — Да, малцина от нас са „вербувани“ по този начин.

— Ами баща ти?

— Умря в затвора — отговори Кундров безцеремонно. — Казаха ми, че получил сърдечен удар. Така и не узнах истината.

— Боже мой — прошепна Меткалф.

Той предполагаше до този момент, че привилегированите слуги на съветската система не страдат от нейните жестокости. Но явно никого не щадяха.

— Едва ли е нужно да ти разказвам истории за мои приятели и колеги в ГРУ, за техните съдби. Назначават нов началник на ГРУ. Той си води свои лакеи, издига свои хора, а те в замяна започват да сипят обвинения срещу своите врагове, които после биват прочистени. Това е непрекъснат цикъл на произвол и жестокост, болестно състояние. Чувал си за древния гностичен символ на змията-дракон, която яде собствената си опашка, с която едновременно поддържа живота си, но все пак се самоизяжда. Това е тиранията на държавата. Революцията се самоизяжда. Руската революция роди Ленин, чудовището, което светът смята за спасител, което създаде гулаг, затворническите лагери, и роди друг вид чудовище — Сталин. Той няма да пропусне да създаде някое друго чудовище и цикълът ще продължава така до безкрайност. А машината на терора, която Сталин използва, за да се държи на власт, се самоизяжда, поглъща руския народ и така поддържа безкрайния цикъл на терора. Машината се храни с хората, които тероризира; тя изяжда себеподобните си също. Казваш, че съм от тъмничарите. Както ти споменах в Москва, аз съм само бурмичка от гилотината.

— Но ти ми помогна да избягам. Познаваш нелегалната мрежа от партизани, които измъкват хора, можеш да избягаш когато си пожелаеш.

— Така си мислиш. Уви, не. Когато обикновен руснак избяга, властите вдигат рамене. Не им пука много. Но когато избяга тъмничар, няма да се спрат пред нищо да го открият. Взводове на НКВД убиват всеки, който се осмели да избяга. Без покровител, без защита на западно правителство ще съм мъртъв до няколко дни. Както вече ти казах, мога да съм от голяма полза на работодателите ти.

Меткалф дълго не продума. Не беше уловка; Кундров беше напълно сериозен. Омразата му към Русия на Сталин беше истинска, нещо, за което бе мислил дълго и трудно в продължение на години. Накрая заговори:

— В Москва можеш да бъдеш от голяма полза за собствения си народ.

— Ако оцелея — отговори Кундров с иронична усмивка. — Но за мен е само въпрос на време да получа куршум в тила.

— Виж само колко дълго си оцелял, как си се издигнал в системата.

— Имам хамелеонските заложи да изглеждам предан на тираните, които ме наемат. Това е механизъм за оцеляване.

— Това е способност, която ще ти послужи.

— Това е способност, която унищожава душата, Меткалф.

— Вероятно, ако се използва само за оцеляване. Но ако се впрегне и с друга цел, може би не.

— Сега е мой ред да попитам какво искаш да кажеш.

— Не разбираш ли? Какво става в Русия, когато някой като теб я напусне? Какво става в света? Мъже като теб могат да променят системата отвътре, могат да попречат на Сталинова Русия да унищожи планетата.

— Казах ти, Меткалф, аз съм само бурмичка в гилотината.

— Днес може да си дребен функционер, но след пет години, десет години може да си един от лидерите. Един от хората, които ще помогнат в очертаването на пътя пред страната.

— Ако оцелея. Ако не ме застрелят.

— Никой не знае по-добре от теб как да оцелее в тази система. А и Йосиф Сталин не може да живее вечно, макар да му се иска. Все някога ще умре...

— И мястото му ще заеме друг Сталин.

— Друг лидер ще заеме мястото му. Дали ще е друг Сталин или реформатор, кой знае? Може да е някой като теб. Може да си ти! Искам да кажа, че ако избягаш, ако дойдеш в Америка или Великобритания или другаде в свободния свят, след като проклетата война свърши, ти просто ще си още един от стотиците хиляди руски имигранти. Но ако останеш в Москва, ако запазиш възгледите си, ако работиш вътре в системата, има шанс! Шанс да промениш историята. Възможност да не допуснеш машината на терора да унищожи планетата. Светът се нуждае от мъже като теб в Москва — добри мъже, достойни мъже, здравомислещи хора, мамка му! Спомняш ли си какво ми каза в Москва? Каза, че героите не достигат, че Русия се нуждае от тях.

Кундров се беше обърнал с лице към операта. Той мълчеше и Меткалф си помисли, че сигурно не го слуша, но после се обърна и Меткалф видя нещо различно върху лицето му. Неочаквана уязвимост бе сменила гордото, надменно изражение.

— Имам ли избор? — попита накрая той.

Меткалф кимна.

— Не бих отказал, ако поискаш това от мен.

— Нямам това предвид. Предполагам, че наистина нямам избор. Да избягам е за мен глупаво фантазьорство.

Меткалф разбра какво искаше да каже руснакът. Той бе слушал през всичкото време и беше взел решение.

— Кажи ми какво искаш да направя за г-ца Баранова — попита Кундров.

Ернст Герлах беше предан и всеотдаен служител на „Райхсбанк“, но нямаше доверие на ония полицейски офицери с високи ботуши, нито на Крипо и Гестапо, които ловяха мъжете с неговата сексуална ориентация и ги пращаха в концентрационни лагери. Той досега оцеля вероятно защото беше ценен, незаменим работник или защото имаше високопоставени покровители, а може би и поради двете. А нищо чудно просто да беше добър късмет. Във всеки случай, не обичаше да си насилва късмета. Но все пак се отклони от правилото да избягва да привлича вниманието на грубияните с високи ботуши.

И все пак беше в беда, и то от онзи вид беди, които може да ти се стоварят на главата, ако не си достатъчно внимателен. Тази жена, която изглеждаше напълно почтена германка, макар и малко понатруфена и прекалено гримирана, се обърна към хер Куилиган с друго име. Нарече го „Даниел Ейхен“. Куилиган отрече, настоя, че е станала грешка, но после избяга. Поведението му беше подозрително.

Герлах си спомни, че досега не намери време да прегледа документите, които му представи хер Куилиган. Ами ако ставаше дума за банкова измама? И още по-сериозно, ами ако този американец, който се представяше като Уилям Куилиган, беше всъщност американски агент, участващ в операция срещу „Райхсбанк“? Американците и британците вечно правеха опити да се доберат до банковите кодове и номерата на сметките и до всяка информация, с чиято помощ да сложат ръка на фондовете на „Райхсбанк“.

В операта тази вечер беше пълно с всякакви служители на Гестапо и полицията. Но той реши, че е най-добре да се обади на някой от началниците си в Министерството. Отиде до телефонната кабина във фойето до гардероба. Беше твърде късно да звъни в кабинета и набра телефонния номер на прекия си шеф у дома му, но никой не отговори. Тогава звънна на шефа на своя шеф, Клаузенер, който беше една степен по-ниско от директора и който поддържаше тесни контакти с „Банк ъф Интърнешънъл Сетълмънтс“. Клаузенер явно имаше гости за вечеря и побесня, че го прекъсват.

— Никога не съм чувал за служител на име Куилиган — кресна Клаузенер. — Защо, по дяволите, ми досаждаш? Обади се в Базел, звънни в полицията.

След като Клаузенер затвори телефона, Герлах измърмори на себе си: Слабоумник! Как да се обади в Базел толкова късно, а освен това международните телефонни разговори в тия времена се уреждаха много трудно.

Накрая доближи до един от офицерите в черни униформи от СС, които висяха пред входа на залата. Стомахът му се сви, докато доближаваше, но си напомни, че в сивия костюм и вратовръзката си изглежда респектиращо.

Мъжът от СС беше изцяло в черно — от главата до петите: черна куртка, черни кожени ботуши, черна вратовръзка, черен брич. Над десния му лакът бяха извезани със сърма буквите СС. Трите паралелни сребърни линии на пагоните му, както и значката върху яката на ризата му показваха, че е щурмбанфюрер от СС.

— Извинете за безпокойството, хер щурмбанфюрер, но се нуждая от помощта ви.

Фрау Ева Хауптман забеляза, че най-добрата ѝ приятелка Мици-Моли Крюгер се държеше малко надменно. Ложата, в която седяха и която принадлежеше на Хауптманови, изглеждала определено като пещера без съпрузите им. Може и затова обръщаше на Мици-Моли повече внимание от обикновено. Надменността на Мици-Моли я дразнеше, но най-лошото бе, че Ева не можеше да ѝ каже нищо. Знаеше какво си мисли Мици-Моли, двете се познаваха много отдавна, откакто завършиха училището в Хановер. Мици-Моли злорадстваше заради унижението на Ева. Тя и бездруго вечно я ревнуваше — заради красотата на Ева, избора ѝ на съпруг — и сега изпитваше удоволствие да види приятелката си в неудобно положение. Този мръсник се направи, че не я познава! Не можеше да я забрави. В Париж имаха кратка, но пламенна афера, а Ева Хауптман беше лъвица в леглото и мъжете не я забравяха.

Не, Даниел Ейхен не я бе забравил, разбира се, но защо се направи, че не я познава?

Да не би да беше тук с друга жена — това би обяснило всичко. Но тя така и не го видя в компанията на жена. Той разговаряше с

някакъв досаден педераст и наоколо не се виждаше жена.

Ева започна да репетира наум как да обясни на Мици-Моли, че Даниел Ейхен има репутация на развратник. Ейхен, щеше да ѝ каже тя, сигурно се е притеснил да ме види, имайки предвид страстната ни връзка. Той без съмнение още ме обича, но сигурно е дошъл на представлението с друга жена. Затова се държа толкова странно.

Тъкмо се канеше да се обърне към Мици-Моли и да ѝ каже няколко думи за Ейхен съвсем небрежно, когато вратата на ложата се отвори. Жените се обърнаха и видяха на прага офицер от СС в черна униформа.

Хората от СС винаги я караха да се чувства неловко, макар че съпругът ѝ бе високопоставен служител на райха. Те бяха нахални, опияняваха се от властта си и наистина не си знаеха мястото. Беше чувала твърде много истории за хора от добри семейства, с връзки в обществото, отведени в щаба на СС на „Принц Албрехтщрасе“, които след това никога не се бяха върнали.

Мъжът от СС посочи към нея и заговори грубо, без дори да се представи.

— Бихте ли дошли с мен, моля — каза той.

— Моля? — попита Ева с възможно най-високомерен тон.

— Трябва да изясним нещо.

— Балетът ще започне всеки момент — каза Ева. — Каквото и да желаете, може да почака.

— Въпросът е много спешен — настоя мъжът от СС. — Вие сте поздравили във фойето някакъв мъж, американец.

— Той не е американец, а аржентинец. Е, и какво?

Нацистката служба за сигурност, Райхсзихерхайтшауп-тамт, се състоеше от седем самостоятелни отдела. Единият от тях, Четвърти отдел, отговарящ за външното разузнаване и контрашпионажа, беше толкова голям, че разполагаше със собствена сграда — модерна четириетажна постройка на „Беркерщрасе“ 32, на ъгъла на „Хоенцолерндам“.

По-малко от час след като щурмбанфюрерът от СС Ру-долф Дитрих позвъни спешно от специален телефонен пост на СС на „Унтер ден Линден“ пред операта, един от старши служителите потропа на вратата на шефа на Четвърти отдел и влезе в ъгловия кабинет. И

двамата работеха дълги часове, но шефът на отдела оберфюрер Валтер Рап, трийсет и две годишен, най-младият ръководен кадър в цялата система на СС, сякаш никога не излизаше от кабинета си. Рап се гордееше с това, че отдаваше значение на всяка дребна подробност. Той четеше всички разузнавателни доклади, проверяваше всички разходи, дори ръководеше собствена агентурна мрежа. Говореше се, че има ухо във всяка стена.

По-младият, щандартенфюрер Херман Елерс, говореше бързо, тъй като знаеше, че шефът не обичаше да го безпокоят. Минута, не повече от две минути, откакто Елерс заговори, но Рап го прекъсна.

— Този американец, ако е бил разобличен от СД в Париж, как се е озовал в Москва?

— Лично проучих случая, господине, но не узнах много. Знаем само, че е убил неколцина от нашите хора в Париж след елиминирането на шпионската мрежа.

— Истинското му име?

— Стивън Меткалф. Работи за американска шпионска организация, ръководена от някой си Коркоран.

— Чувал съм името Коркоран. — Рап се изправи и го погледна напрегнато. — Имам собствени канали, свързани с мрежата на Коркоран. Какво знаеш за мисията му в Москва?

— Много малко, но разполагам с доклада на нашия агент на „Лубянка“. От НКВД задържали Меткалф и го подложили на дълги разпити.

— И?

— Разпитите се провалили. Меткалф бил освободен.

— Защо?

— Мога само да чета между редовете. Явно е измамил следователя. Накарал го да повярва, че работи за Берия.

— А това истина ли е?

— Най-вероятно е лъжа, съчинена от него, тъй като никой не е посмял да се допита до Берия. Работата е там, че неговият случай е въпрос от личен интерес от генерал Хайдрих, въпрос от висш приоритет.

— Хайдрих? Откъде знаеш?

— Агентът от СД, който е натоварен да ликвидира Меткалф, е любимец на Хайдрих, негов колега цигулар, безмилостно копеле.

— Това трябва да е Клайст. Не може да е никой друг. И американецът е още жив?

— Отначало Хайдрих пожела американецът да бъде следен, а бизнесът му в Москва разследван. Сега обаче иска да бъде отстранен.

Оберфюрерът Рап се замисли за миг.

— Извикай го. Ако това, което чувам за Клайст, е вярно, имам чувството, че ще се радва да си изпълни задачата.

Меткалф поддържа ли тук някакви контакти?

— С един banker. Педераст на име Герлах.

— Сексуална връзка?

— Не. Герлах е човекът, който ни уведоми за подозрения та си към Меткалф. Американецът е пристигнал в Берлин по-рано днес под прикритието на banker от „Банк ъф Интърнешънъл Сетьлмънтс“ в Швейцария. Срещнал се е с Герлах преди няколко часа.

— Къде е отседнал?

— В „Адлон“. Вече претърсихме стаята му. Агенти на Гестапо в „Адлон“ го чакат вече да се върне.

Рап похвали Елерс за бързата работа.

— Ще се среща ли пак с Герлах?

— Вероятно. Герлах, разбира се, ще ни сътрудничи.

— Други установени контакти?

Елерс се поколеба за момент.

— Натъкнах се на нещо — каза той, прикривайки трудно гордостта си. — Името на Меткалф се споменава в едно друго досие. Някакъв дребен дипломат в Москва на име Фон Шюслер е подал доклад за рутинни срещи с чужденци. Срещал се е за кратко и е разменил няколко думи с Меткалф. Освен това Фон Шюслер е бил разпитван от Клайст в Москва.

— Наистина? Познавам Фон Шюслер или поне имението Фон Шюслер.

— Значи е богат?

— Много. Казваш, че е в Москва.

— Всъщност в момента е в отпуска за няколко дни в Берлин.

— Много интересно съвпадение. Може и да е случайно, но все пак е нишка, по която да тръгнем. Ще те помоля да се обадиш на Клайст и да го изпратиш в дома на Фон Шюслер.

— Да, господине.

— Трябва да се подсигурим отвсякъде. Не е нужно да споменаваш, че щом нещо е от висш порядък за Хайдрих, следователно и за нас е от висш приоритет. Американецът няма да напусне Берлин.

Замъкът Фон Шюслер бе сгушен сред гъстите и тъмни борови гори на трийсетина километра северозападно от Берлин. Той се подаваше иззад планински връх и със своите бойници и конусовидни кули от дъвен камък, остър покрив от червен камък и белокаменни стени приличаше на замъка крепост от четиринадесети век, какъвто беше. От векове Фон Шюслер бяха свободни рицари на империята — статут, по-голям от всяка благородническа титла, макар че и титлата граф беше дарена на един от знаменитите предци на Рудолф фон Шюслер в началото на деветнайсети век. Имението беше на семейството от столетия и въпреки че не беше служило като истинска крепост след Средновековието, фортификационната му система стоеше непокътната.

Кундров даде указания на Меткалф за семейното имение на Фон Шюслер. Докато руснакът се захвана с предварителна подготовка, Меткалф купи колата на окаян германец на няколко улици от „Унтер ден Линден“. Германецът паркираше своя раздрънкай опел олимпия, когато Меткалф доближи до него и на възможно най-добрия немски, който говореше, му предложи близо хиляда райхсмарки, далеч повече, отколкото струваше возилото. В тия времена парите в Берлин не достигаха. Германецът изглеждаше смаян от щедростта на предложението и побърза да подаде ключовете. Едва когато потегли по планинския път към замъка на Фон Шюслер, Меткалф разбра защо германецът толкова бързо се съгласи да се отърве от своя опел. Колата не само беше с ниска мощност, но и имаше проблеми от всякакъв вид с предавките. Колата се тресеше и се давеше, докато изкачваше планината към замъка, и Меткалф дори се притесни дали ще успее.

По пътя успя да си купи бинокъл „Цайс“ за наблюдаване на птици, както и тиролски дрехи в зелено и сиво. Когато стигна до замъка и паркира опела сред дърветата, далеч от външни погледи, беше пременен като природолюбител, дошъл да наблюдава птиците. Беше ранна вечер обаче, не особено подходящо време за подобно занимание. Но по-добре лошо прикритие, отколкото никакво. Щеше да

направи малък оглед и ако успееше да се вмъкне незабелязано в имението, да се скрие някъде и вечерта да се види с Лана.

Но след като обиколи околностите, установи, че мерките против проникване в имението бяха наистина впечатляващи. Каменните стени бяха високи и гладки, а зад тях се разхождаха немски овчарки. Укрепленията вероятно бяха въпрос на стил, а не толкова на необходимост. Точно така обичаха да живеят богатите германци — символична показност, която обаче беше от полза във време на война. Меткалф се опита да се изкачи по каменната стена и стигна донякъде, но кучетата го надушиха и се разляха. Меткалф бързо скочи и на бегом се върна в колата, за да не вдигне по тревога прислугата в замъка. Самият Фон Шюслер беше още в операта, но без съмнение имаше персонал в резиденцията си. Меткалф видя достатъчно, за да разбере, че щеше да е трудно, дори невъзможно да се прехвърли през стените. На главния вход към замъка имаше масивни железни решетки, а покрай тях щъкаха още немски овчарки и добермани. Те започнаха да ръмжат, когато той мина наблизо с колата. Само автомобили с разрешителни явно можеха да влизат. Недалеч от главната сграда в комплекса имаше каменен навес за коли, където беше паркиран красив даймлер. Той очевидно принадлежеше на господаря на замъка. Докато наблюдаваше иззад широк дъб, видя откъм страната на замъка да се появява някакъв мъж, облечен в ливрея, явно беше шофьор. Той спря за миг и се загледа към ръмжащите кучета.

Меткалф изпита напрежение. Шофьорът сигурно се беше разтревожил от олелията, която вдигаха кучетата. Ако тръгнеше да проверява наоколо, Меткалф трябваше да побегне през дърветата, за да не го види. Той обаче първо изчака, за да разбере какво ще предприеме шофьорът.

Мъжът в униформата извади малка сребърна свирка и я наду. Кучетата веднага спряха да ръмжат. Меткалф въздъхна с облекчение. Шофьорът бе решил, че някакво животно е раздразнило кучетата.

Малко по-късно Меткалф се върна в Берлин, шофирайки по „Унтер ден Линден“ към „Щаатсопер“, после спря зад сградата. Не се наложи да чака дълго преди близо до главния изход да се появи даймлерът на Фон Шюслер с цвят на слонова кост, гарниран с черно, с характерната висока решетка на радиатора, с кремава кожена тапицерия. След няколко минути шофьорът с ливреята, същият, който

той видя да успокоява кучетата в имението, излезе от колата. Запали цигара. Облегна се на стената на сградата и зачака своя работодател и приятелката му.

Кундров, чиято работа беше да знае местонахождението на Лана по всяко време, уведоми Меткалф, че преди това шофьорът беше отнесъл багажа на Фон Шюслер и на Лана в имението. Кундров съобщи също, че Фон Шюслер е вътре в Щаатсопер и чака до гримьорните с букет макове в ръка. Това предизвика ревност у Меткалф. Беше смешно, разбира се, тя ненавиждаше германеца. И все пак...

Погледна си часовника. Балетът тъкмо бе свършил. Скоро Лана и Фон Шюслер щяха да се появят и да се качат на даймлера. Меткалф искаше по някакъв начин да привлече погледа ѝ, без Фон Шюслер да го види. Трябваше да ѝ предаде бележка, да си уредят среща. Хрумна му идеята да помоли шофьора да ѝ предаде бележка, но бързо я отхвърли. Шофьорът работеше за Фон Шюслер и нищо чудно от лоялност да предаде бележката на работодателя си. Не, единственият начин да предаде бележка на Лана беше да я пъкне в ръката ѝ лично, когато тя излиза от театъра.

Освен... Имаше и други начини. Момче за поръчки можеше да притича до нея и да ѝ предаде букет от почитател със скрита вътре бележка. Да. Това беше възможност. Меткалф огледа наоколо и видя, че шофьорът върви към входа за сцената. Защо? Да посрещне Фон Шюслер. Да, но Меткалф не забеляза някой да излиза. Дали шофьорът беше видял нещо, което Меткалф не беше видял? После дочу шофьорът да разменя реплики с пазача на служебния вход. До ушите му долетяха откъслечи от разговор на немски.

— Ди Тойлет.

Меткалф погледна към оставения без надзор даймлер и взе светкавично решение.

Беше малко шантава идея, но ако сполучеше, щеше да реши проблема за срещата му с Лана.

Забърза към задната част на даймлера, натисна капака на багажника и го повдигна. Просторният багажник беше празен, постлан с килим и безупречно чист. Нямаше никакви чанти и куфари, тъй като Лана и Фон Шюслер ги бяха изпратили вече в замъка. Единственото нещо вътре бе сгънато одеяло.

Огледа се, не се забелязваше жива душа наоколо.

Ако възнамеряваше да прави това, трябваше да побърза... веднага.

Влезе в багажника, издърпа капака и го затвори. Ключалката щракна и изведнъж настана пълен мрак. Изтърколи се към страната на купето, протегна се към одеялото и се покри с него.

Ако всичко мине както трябва... ако... никой не отвори багажника, а нямаше причина да го правят, след като стигнат в имението, Меткалф щеше да се измъкне от багажника няколко минути след като Фон Шюслер, Лана и шофьорът слязат от колата. Беше дързък ход, а също опасен, но и най-добрият начин да стигне до Лана.

Ако всичко мине добре. Ако не отворят багажника. А ако го отворят? Имаше пистолет, с който го снабди Чип, и щеше да го използва, ако се наложи.

Той заопипва в тъмнината вътрешността на багажника, премести тялото си, докато стигна до най-горната част на капака, търсейки ръчката за отваряне. Но ръчка нямаше.

Само гладка емайлирана стомана. Няма механизъм за отваряне на капака отвътре? Обхвана го паника. Как по дяволите, щеше да се измъкне? Беше заключена отвътре.

Меткалф подушваше изгорелите газове от двигателя, газове, изпълващи пространството, където той беше закле-щен. Хората можеха да загубят съзнание, дори да умрат от изгорелите автомобилни газове.

Започна да опипва отново неистово вътрешността на багажника, търсейки отчаяно ръчка, копче, нещо, с което капакът да се отваря. Нямаше нищо — нищо друго освен гладка стомана. Исусе!

Беше в капан!

Цигуларят паркира колата си недалеч от отбивката към замъка и тръгна бавно пеша към имението, оглеждайки средновековната архитектура. Беше внушителна, но той бе виждал и по-изящни като стил.

Новината, че пляката му е в Берлин — беше дошъл в родния град на Клайст! — беше покана, провокация, на която не можеше да устои. Цигуларят мразеше да оставя работата си недовършена.

Натисна звънеца и белокос слуга отвори огромната дървена порта.

— Хер Клайст? Дарф их зи битен нахрер цу третен? — главният иконом, който бе предупреден да очаква агента от СД, го покани да влезе с пренебрежителния маниер, с който се кани доставчик. Клайст обаче не обърна внимание на умишлено пренебрежителното държане на иконома.

— Господарят ти тук ли е? — попита Клайст.

— Не, господине, както ви казах, вашият шеф...

— Той не ми е шеф. Кога очаквате Фон Шюслер?

— Граф Фон Шюслер ще си е у дома най-рано след два часа. Той е на опера в Берлин.

— Някой да е идвал?

— Не.

— Съпругата и децата на Фон Шюслер в имението ли са?

— Не — отвърна икономът намусено. — На почивка са в планината.

Цигуларят постоя за миг, вдишвайки влажния дъх на плесен на стария замък, миризмата на древен камък и на мухъл от гниеца органична материя. Долови също аромати от почистващи препарати, полир за сребърни прибори и паста за мебели, както и съвсем слаби следи от дамски парфюм. Единствените мъжки миризми бяха тази от иконома и миризмата на амоняк и пот на някой от работниците. Не от Фон Шюслер. Женските миризми не бяха силни, което показваше, че жените наистина ги нямаше от няколко дни.

Върна се в колата си след няколко минути, обезкуражен. Беше задънена улица. Вероятно американецът щеше да се опита да се свърже с Фон Шюслер по-късно или утре. Това бе възможно теоретично, разбира се.

После, докато отваряше вратата на колата, полъх на вятър доведе до ноздрите му миризма, която прикова вниманието му.

Едва доловима.

Ноздрите му се разшириха. Някой е бил тук преди няколко часа. Някой облечен в чисто нови вълнени дрехи, чисто нова кожа, току-що купена от магазина. Не бяха много берлинчаните с нови дрехи. Хората носеха в тия времена онова, което имат. Обърна глава, за да долови още малко от миризмата. Мъж, беше сигурен. Не германец, тъй като

липсваше характерният мирис на бира и картофи, който повечето германци излъчват. Усети още нещо характерно — аромат на сапун, не точно дезодориращ сапун, но на нещо чисто, чуждо.

Да, беше сигурен, че е от американеца. Носел е нови вълнени дрехи от варена вълна по-точно, и нови кожени обувки. Дъх на Алпи, вероятно тиролски дрехи.

Внимателно затвори вратата и се върна в замъка.

Слугата не се зарадва да го види отново.

— Не сте имали посетители, така ли? — попита Клайст.

— Вече ме питахте. Отговорих ви, че не.

Клайст кимна.

— Забелязах, че имате кучета пазачи в имота. Нещо да ги е обезпокоило тази вечер?

— Не... да, имаше нещо, но това не означава непременно, че...

— Имали сте посетител. Някой е бил в околността най-малкото. Неотдавна. И ще се върне.

Оберфюрерът от СС Валтер Рап, шеф на Четвърти отдел на службата за държавна сигурност, се вторачи в Херман Елерс.

— Клайст е сигурен, че Меткалф е бил там, така ли? — попита той по-младия мъж.

— Така казва.

— И слугите ли казват същото?

— Не.

— Тогава на какво основава убежденията си?

— Казва, че имало оставени следи.

— Следи — измърмори Рап и се протегна за телефона. — Е, ако не друго, то поне агентите на Гестапо са в изобилие. Не забавно сформирайте екип и го изпратете в имението.

Даймлерът потегли.

Две минути преди това дочу гласове съвсем близо. Единият беше на Лана. Сърцето му щеше да изскочи, когато го чу; той донякъде успокои и чувството за страх, което го обзе, след като установи, че е заключен в багажника.

После дойде звукът от отваряне и затваряне на автомобилни врати. Той се подготви за онова, което можеше да последва: отварянето

на багажника. Беше почти комично да разсъждава кое беше по-лошо: да остане заключен тук за непредвидим срок или шофьорът да го открие. Ако се стигнеше до второто, нямаше да има друг избор, освен да се нахвърли на шофьора и да го неутрализира, което щеше да означава беда.

Автомобилът ускори ход с дълбоко гърлено механично бръмчене, Лана и Фон Шюслер седяха само на няколко стъпки от него в отделението за пътници. Говореха си, но той не можеше да разбере нито една дума, а чуваше само шептене. Замисли се за онова, което щеше да ѝ каже и да поиска от нея, и се зачуди как тя щеше да реагира. Беше смела жена, практична, но можеше да е и непредвидима. Онова, което щеше да ѝ предложи, беше толкова нелепо, че стигаше до абсурд.

И опасно.

Но бе единственият начин да се спасят и „ВОЛФСФАЛЕ“, и Лана.

Двигателят на даймлера превключи на по-ниска скорост и колата започна да се изкачва по нанагорнище. Наближаваха замъка; най-вероятно бяха свърнали по стръмната отбивка пред портите на замъка. В този миг колата спря. Сигурно бяха пред вратите и очакваха да ги отворят. Дочуха се гласове, викове отблизо. Явно до портите имаше група мъже. Меткалф се зачуди какво става. Миг по-късно обаче колата отново потегли, по-бавно. Почти веднага спря и се отвори врата. Дочу неприятния стържещ глас на Фон Шюслер, после напевния, чувствен глас на Лана. Чу стъпките им върху каменната настилка и после вратата се затвори. Но двигателят продължи да работи. Колата измина още малко разстояние на бавна скорост, преди да спре, като този път двигателят загасна. Дали колата бе вкарана в гараж?

Чакаше сред тишината и мрака в багажника. Долови само немелодично подсвиркване с уста, докато вратите се отвориха и после отново се затвориха. Дали шофьорът не почистваше? След още няколко минути дочу стърженето на обувките му върху асфалта и как той окачи ключовете. После настъпи тишина. Той зачака.

Пет минути, десет минути — не можеше да проследи точното време. Искаше да е сигурен, че шофьорът не е наблизо, преди да се размърда и да се опита да намери начин да се освободи от багажника, в който изпитваше клаустрофобия.

Най-накрая реши, че е минало достатъчно време. Опипа отново цялата повърхност на капака, но не откри ръчка или някакво копче за отваряне. Имаше кабели и жици в ъглите, но те не служеха за отваряне на капака.

Чувството за паника, което го обзе в началото, се върна с пълна сила. Сърцето му биеше ускорено, не му достигаше въздух, устата му пресъхна.

Все трябваше да има някакъв изход, по дяволите! Помисли си за Лана, която беше седяла толкова близо, че можеше да я докосне. И в този миг му хрумна идея. Толкова близо, че можеше да я докосне.

Продължи да опипва и най-после откри малко отделение с инструменти, които се използват при смяна на гумите. Отвори го. Вътре имаше отвертки, крик, клещи и гаечни ключове. С помощта на отвертката отпра подплатата на багажника, докато се показа металът. Както беше очаквал, напипа няколко болта, с чиято помощ беше прикрепен подвижен панел. Работеше бързо. Най-накрая успя да разхлаби правоъгълния железен панел, да го дръпне встрани и да стигне до задните седалки. Те не бяха конструирани така, че към тях да има достъп откъм багажника, но Меткалф успя да разхлаби болтовете достатъчно, за да избути облегалката напред.

Двайсет минути по-късно беше на задната седалка на даймлера, най-после извън багажника.

Колата беше паркирана под някакъв навес, а не в закрит гараж. Беше груба тухлена постройка, открита в единия край, откъдето влизаше лунната светлина. Той излезе от колата бързо, вътрешната лампичка върху купето светна и изгасна за секунда-две. Дали наблизко имаше някой, който да види светлината? Спомни си за гласовете, които посрещнаха колата при влизането ѝ в имението. Погледна през открития край на навеса и видя високата железна ограда на неколкостотин метра надолу. Пред нея се очертаваха силуетите на мъже. Пазачи? Дочу потракването на ботушите им върху чакъла и скимтенето на кучетата при спъването на каишките, на които са вързани. Гърленото ръмжене на други кучета — немски овчарки и добермани, които видя по-рано днес, обикалящи неуморно покрай оградата и отправящи предупредително джавкане срещу мъжете и техните вързани кучета.

Един от пазачите драсна клечка кибрит, за да запали цигара, и Меткалф успя да разбере, че мъжете отвън не бяха пазачи.

По униформите им разбра, че са от Гестапо. Взвод от Гестапо патрулираше покрай главната порта.

Защо?

Преди това ги нямаше. Фон Шюслер, дребен служител във външното министерство, едва ли заслужаваше охраната, каквато се осигуряваше на високопоставен служител от райха. Защо бяха тук? Меткалф мислеше трескаво. Фон Шюслер току-що беше пристигнал в града, придружаван от Лана. Дали в СД знаеха, че и Меткалф е в Берлин? Дали знаеха за връзката му с Лана и дали подозираха, че ще дойде тук да я потърси?

Беше възможно — всичко беше възможно, но изглеждаше невероятно. Гестаповците бяха тук да следят кой влиза или кой излиза от имението. Кое от двете?

Стояха отвън, осъзна той. Те не претърсваха имението, следователно очакваха някой да дойде.

Мен — помисли си той. Възможно ли бе?

Трябваше да влезе в замъка, без да го видят гестаповците. Главната постройка се намираще на стотина метра от тук, а пътеката беше доста открита. Виждаше осветените прозорци на няколко стаи на горния етаж. Една от стаите светеше с розов оттенък и той веднага разбра, че там е Лана. Понякога тя обичаше да покрива с червен воал нощната си лампа.

Агентите на Гестапо следяха за пристигащи хора, а не се интересуваха от онези, които са вътре. Ако се придвижи безшумно в тъмнината...

Ами кучетата? Те се бяха събрали до портата и ръмжаха срещу кучетата на гестаповците. Вероятно бяха зле обучени или пък бяха обучени като човешките си събратя от Гестапо да следят само за нарушители отвън, а не онези, които са вътре.

Излезе тихичко изпод навеса. Забеляза ниската ограда от жив плет, която очертаваше алеята за автомобили, легна на земята и запълзя на ръце и крака по моравата. Когато оградата от жив плет свърши, той залази по тревата по корем. Бързо стигна до замъка. Сви към задната страна на сградата, за да потърси вход за прислугата.

Намери го без никакви проблеми — тясна дървена врата, която се оказа незаключена. Замъкът се охраняваше толкова добре, беше заобиколен от високи стени, а по портите пазеха кучета, че не беше необходимо да заключват вратата за прислугата. Отвори бавно вратата, като внимаваше и за най-малкия шум.

Не чу обаче кучешките лапи върху земята, докато не стана твърде късно.

Изведнъж се разнесе ужасяващо гърлено ръмжене и в следващия миг едър доберман се хвърли върху него, повали го на земята и заби зъбите си във вълненото му сако, разкъсвайки тъканта в неистов опит да ухапе месото в горната част на ръката му. Остра болка прониза цялата му ръка, когато зъбите на звяра разкъсаха кожата.

Меткалф изрита жестокия звяр и заизвива тялото си, за да се освободи от чудовищните му челюсти. Вратата беше отворена наполовина. Той скочи вътре и същевременно бутна вратата, след което я блъсна няколко пъти, докато кучето освободи ухапката си с яростен лай.

Втурна се по тъмния коридор, адреналинът му се покачваше. В далечния край на коридора под една от вратите се процеждаше тънка ивичка светлина. Трябваше да се измете оттук час по-скоро, докато някой слуга, разтревожен от лая на кучето, не дойдеше да провери какво става. По коридора задмина няколко врати, но не знаеше накъде водят. Пробва първата брава, после втората. Третата врата се отвори. Тя водеше към тясно стълбище. Затвори я след себе си и слезе по стълбите в тъмно мазе.

Въпреки мрака успя да забележи, че е заобиколен от рафтове със стотици бутилки вино. Беше винарската изба на Фон Шюслер. Разположи се в една ниша и зачака.

В следващите минути не се появи никой и той реши, че е в безопасност. Погледна часовника — оставаха двадесет минути до полунощ. Щеше да изчака още един час тук. Дотогава най-вероятно Лана и Фон Шюслер щяха да си легнат. След тях и слугите щяха да се приберат да спят. Беше твърде рисковано да се лута из непознатата къща.

Но минутите вървяха. Ако Кундров успееше да уреди своята част от уговорката, им оставаха не повече от шест часа.

За онова, което трябваше да се свърши, времето нямаше да стигне.

Час по-късно Меткалф се промъкна тихо през тъмния коридор до най-горния етаж на замъка.

Разположението беше типично за германски средновековен замък. Приземието се използваше от прислугата; на първия етаж имаше параклис и просторна зала с огромна маса, която служеше за трапезария; на втория етаж бяха покоите на господарите. Всеки етаж освен това беше разделен на няколко крила. Едно от крилата с тигрови кожи по подовете и ловни трофеи по стените явно принадлежеше на Рудолф фон Шуслер. Меткалф мина тихо през него, покрай спалнята, която по всичко личеше, че е на господаря. В края на коридора се намираше неговия кабинет: Меткалф мярна лавиците с книги и тежките мебели.

Следващото крило бе царството на децата. До него имаше друго, което ли личеше, че се използва по-рядко. Явно беше за гости.

Лана трябваше да е там.

От онова, което Меткалф бе разбрал за Фон Шуслер, беше логично да се предположи, че Лана ще бъде настанена да спи самостоятелно в това семейно имение. Самата тя със сигурност беше настояла за това.

Под една от полираните орехови врати се провиждаше тънка ивичка светлина. Червеникавият оттенък на светлината му подсказа, че това бе стаята на Лана. Тя беше вътре; нощната ламп с червения воал светеше; вероятно четеше.

Но дали наистина беше сама?

Пред вратата имаше поднос с ленена покривка, върху който се мъдреха намачкана салфетка, кристална чаша, сребърна кана за вода и висока чаша за шампанско.

Беше вътре, при това сама.

Завъртя месинговата топка и отвори бавно вратата.

Дочу гласа ѝ:

— Руди? Ти ли си?

Меткалф не отговори, докато не влезе в стаята и не затвори вратата след себе си. Стаята беше богато украсена с резби, дървен таван и бродирани завеси. Лана беше седнала по средата на огромно легло с балдахин, обградена от възглавници. Тя сияеше така, както първия път, когато я видя на сцената. В копринената си нощница с цвят на праскова, с разпилените си гарвановочерни коси, падащи на вълни около лебедовата ѝ шия, тя изглеждаше великолепно. Лицето ѝ се озари, от гърдите ѝ се изтръгна въздишка на изненада и тя разтвори обятията си, когато той се втурна към нея.

— Стива, златой — викна тя. — Мислех, че никога повече няма да те видя.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно — отговори Меткалф и я целуна по устата дълго и страстно.

Когато се отдръпна, забеляза, че тя плаче.

— Как успя да се промъкнеш тук? Как пристигна в Берлин? — после снижи гласа си до шепот. — Защо си тук?

— Разбрах, че ще танцуваш, а както знаеш, никога не изпускам представленията ти.

— не — каза тя и поклати глава. — Нещо свързано с документите е, виждам го по очите ти. Сериозно е, нали, Стива? — гласът ѝ стана настойчив, уплашен. — Какво става? Има ли някакъв проблем?

Меткалф не можеше да я лъже повече. Твърде много я бе лъгал.

— Дай рученьку — каза той и притисна една от нейните нежни, благоуханни ръце между дланите си. Седна на леглото до нея и ѝ заговори тихо: — За теб не е безопасно да останеш в Москва. Искам да дойдеш с мен.

— Да избягам — очите ѝ се бяха разширили и блестяха.

— Вероятно това е последният ти шанс. Едва ли ще ти позволят вече да излезеш извън страната.

— Стива, голубчик, казах ти вече. Русия е моята родина. Моето аз.

— Тя винаги ще си остане твоята родина. Винаги ще е част от теб. Ланушка, тя винаги ще е с теб. Това не може да се промени. Но поне ще си жива, свободна.

— Свобода — започна тя горчиво.

Меткалф я прекъсна:

— Не, Лана. Слушай. Ти не знаеш какво е свобода. Никой, който е роден и отраснал в затвор, не е наясно какво е затвор.

— Каменните стени не правят затвор, нито железните решетки — клетка, ако съм свободна в любовта си.

— Но ти не разполагаш със свобода в любовта си, Лана. Дори с това. — Моят баща...

— Това е лъжа, Лана.

— Какво говориш?

— Имало е заговор. Всичко това са изфабрикувани доказателства, подхвърлени от нацистите, за да обезвредят съветската армия. В СС са били наясно с параноята на Сталин по отношение на предателите и фалшифицирали документи, уличаващи висшите командири на Червената армия.

— Невъзможно.

— Няма нищо невъзможно, Лана. Твоят баща може тайно да ненавижда Сталин, както повечето здравомислещи хора, но никога не е заговорничил срещу него.

— Сигурен ли си?

— Сигурен съм.

Тя се усмихна тъжно.

— Колко хубаво би било, ако той беше в безопасност.

— Не — каза Меткалф. — Всеки ден от живота му е подарен.

— Спомняш ли си pistolетите на баща ми за дуел?

— Онези, които някога са принадлежали на Пушкин?

— Да. Е, той веднъж ми каза, че в епохата на дуелите поне сто хиляди души са притежавали pistolети за дуели. И все пак по колко дуела са се случвали годишно? Хиляда? Идеята да притежаваш pistolети за дуели и да ги държиш на видно място е била да предупреждаваш потенциалните си врагове, че си готов да се биеш.

— Баща ти е готов да се бие?

— Готов е, но да умре — прошепна тя.

Меткалф кимна.

— Невинността никога не е била в състояние да предпази човека в работническия рай — каза той гневно. — Машината за терор насъсква невинните хора едни срещу други. Тя поставя информатор във всяка жилищна сграда, никой не знае кой е информаторът, така че

никой на никого не вярва. Никой не вярва на своите съседи, приятели, дори любими.

— Но аз ти вярвам — прошепна тя. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Меткалф не знаеше какво да отговори. Той я лъжеше и манипулираше и не заслужаваше нейното доверие, повдигаше му се от това. Нейното доверие, нейната доброта го караха да се чувства ужасно. Очите му се напълниха със сълзи: горещи, парещи сълзи на безсилие, гняв, състрадание.

— Не бива да ми вярваш — каза той със затворени очи.

— До тук ли си се докарал? Това ли е направил от теб твоят свят? Твоят свободен свят — да нямаш доверие на никого? Тогава с какво твоят „свободен“ свят е по-добър от моя затвор със златни решетки?

— Лана, милая, чуй ме. Чуй ме внимателно. Чуй какво ще ти кажа — искам да знаеш истината. Не ми пука какво ще си помислиш за мен после, не, не е вярно, пука ми какво мислиш за мен! Но ти трябва да узнаеш истината, а ако това разруши всичко, така да бъде. Дори да се провали операцията, а ти да не пожелаеш повече да ме виждаш, не мога да понасям тази лъжа да ми тежи на съвестта. Ти заслужаваш повече, много повече.

Тя вече не го наблюдаваше. Седеше до него на леглото, сякаш потънала дълбоко в себе си. Той още държеше ръката ѝ, но тя бе станала студена и влажна. Нещо вътре в него също изстина, но това не беше студенината на човек, на когото не му пука от нищо. Това бе замръзналата вътрешна тундра на човек, който се чувства самотен, уплашен, като изгубено дете.

— Искам да ти разкажа за операцията, в която те въвлякох — каза той. Защо го правя — чудеше се той. Беше дошъл тук с единственото намерение да я убеди да избяга, да участва в една последна смела акция, която щеше да спаси едновременно и нея, и операцията „Вълчи капан“. Но сега... нещо вътре в него го подтикваше да каже истината на тази жена, без която не искаше да живее. — Документите, които ти давах и за които ти казвах, че ще убедят Хитлер в мирните намерения на Русия...

— Знам — прекъсна го тя. Беше отворила очи, но гледаше към пода. — Знам истината, дорогой Стива. Знам какво пишеше в тия документи.

— Ти си ги чела?

— Разбира се. Ти ме подценяваш. Русия, която не представлява заплаха за Хитлер, е покана за Германия да нахлуе. Мъже като Хитлер и Сталин ненавиждат слабостта. Тя не ги успокоява. Провокира ги. Ако Хитлер вярваше, че Русия е слаба, щеше да изпрати войските си в Москва и Ленинград, отдавна щеше да ни е окупирали. Не, единственото, което го кара да стои настрана от Русия, е страхът му, че тя е силен враг. Знам това.

Беше шокиран. Искаше да я погледне в очите, но тя продължаваше да се взира в пода.

— Но вие искате Хитлер и Сталин да влязат във война. Това е истинската цел. Вашите документи подсказват на Хитлер, че Сталин планира да атакува Германия пръв. Хората на Хитлер, ако повярват на тези документи, няма да имат друг избор освен да започнат нападение.

Той се обърна и хвана лицето ѝ с двете си ръце.

— Мили Боже, ти си знаела през всичкото време.

— И одобрявам, Стива. Мисля, че е опасно и дръзко, но гениално. Това е единствената надежда. Ако Хитлер ни нападне, вярвайки, че сме слаби, ще изкопае гроба си. Да, Стива. Знам това от самото начало.

— Ти си красива жена, най-красивата жена, която съм срещал. Но си и най-забележителната жена, която съм срещал някога.

— Сега ми кажи следното. Искам да знам истината.

— НКВД смятат ли, че аз предавам съветски военни тайни? За това ли дойде тук да ме предупредиш?

— Не. Не още, но е въпрос на време, преди НКВД да започне да те подозира. Абверът — германското военно разузнаване, има човек на „Лубянка“. Изтича информация и в двете посоки. Никоя тайна не е в безопасност.

— Човек?

— Шпионин. Някой, който работи за тях, информира ги.

— Шпионин сред шпионите.

Той кимна.

— Германците са започнали да подозират, че много лесно са се добрали до документите. Чудят се дали не е номер на Съветите.

— И ти смяташ, че техният човек на „Лубянка“ ще повдигне въпроси за мен?

— Възможно е. Винаги изтича информация. При всяка операция, в която участват повече от двама души. Винаги има риск.

— Но това е най-голямото ви опасение. Вие се опасявате, че операцията може да се провали.

— Колко ли безмилостен ти изглеждам.

— Аз не съм дете — скара му се тя и се обърна към него с широко отворени очи. — Смятах, че вече си разбрал това. И двамата знаем кое е важно. И двамата знаем, че съдбата на свободния свят е по-важна от живота на някаква си балерина.

Думите ѝ бяха смразяващи.

— Може би искам твърде много — отговори той нежно, — но искам да те предпазя и в същото време да спася операцията.

— Как може да стане?

— Кундров.

— Кундров? Какво искаш да кажеш?

— Ако ни дадеш карт бланш, Лана, Кундров ще докладва за теб на своите началници.

— Да докладва за мен — повтори тя. — Не разбирам.

— Ще докладва подозренията си, че ти, дъщерята на известен съветски генерал, предаваш военни тайни на германски дипломат, който ти е любовник. Ще бъде като гръм от ясно небе в Москва. Ще се вдигне олелия до най-високите етажи. ГРУ ще поиска информация от НКВД и ще бъдат издадени заповеди.

Тя кимна, осъзнавайки ужасната истина.

— Когато ме арестуват, германците ще разберат чрез своя шпионин на „Лубянка“. Тогава Хитлер ще види, че не е съветски номер. Ще стигнат до заключението, че документите са автентични. — Тя сви рамене. Тонът ѝ бе нормален, но не можеше да скрие страха и напрежението си. — Екзекутирането на една незначителна балерина наистина си струва, ако това ще означава края на Хитлер.

Меткалф я прегърна, обви лицето ѝ с двете си ръце.

— Не! Аз няма да те жертвам!

— Аз обаче ще жертвам себе си — отвърна хладнокръвно Лана.

— Чуй ме. Те няма да те арестуват. Знаеш как стават тези неща. НКВД няма да те арестува на германска територия. Ще те примамят да се върнеш. У дома, ще ти кажат, че трябва да се върнеш веднага. Че е

спешно. Вероятно нещо с баща ти. Ще използват някакъв претекст. Ще те качат на първия влак и след като стигнеш в Москва, ще те арестуват.

— Да, да — съгласи се тя. — Сигурно така ще постъпят.

— Но ти няма да се качиш на влака. Ще избягаш. Те ще си помислят, че си се досетила за истината и си предпочела да избягаш. Избрала си живота пред екзекуцията. Съвсем логично е.

— И как ще избягам?

— Единственото, което трябва да направиш, е да кажеш да, Лана, и аз ще се обадя в Швейцария. Британските специални служби и Кралските военновъздушни сили разполагат с малки едномоторни самолети „Лисандър“, които се използват за спускане на агенти в окупираните от нацистите територии. Понякога те прибират и хора.

— Летят в германското въздушно пространство?

— Всичко е съобразено с възможността и обхвата на нацистката противовъздушна отбрана. Те летят ниско и достатъчно бързо и нацистите нямат време да реагират. Тези самолети са извършили десетки полети. Но времето е от изключително значение. Всичко изисква висока степен на координация. След като поръчаме самолета, трябва да сме готови да го посрещнем и да подадем сигнал предварително на уговорено място за среща извън Берлин. Ако всичко не бъде изпълнено с точност до секундата, самолетът дори няма да кацне. Ще се обърне и ще се върне обратно в базата си в Темпсфордфийлдс в Бедфордшър. И тогава всичко става на пух и прах.

— Всичко?

— След като Кундров предаде съобщението за теб в Москва, ще имаме само една възможност да се качим на самолета. Ако я изпуснем, НКВД ще те арестува. Не мога да го допусна.

— А Кундров?

— Вече говорихме за това. Той урежда своята част от уговорката. Аз трябва да се обадя в Берн и веднага щом разбере, че са изпратили „Лисандър“, Кундров ще докладва в Москва. Властите в Москва ще координират арестуването ти със своя човек тук. Механизмът ще се задейства. Няма да може да се спре. Няма да има връщане назад.

— Ти вярваш ли му?

— Той спаси и твоя, и моя живот — Меткалф си спомни изразеното от Кундров желание да избяга. — Имам и други причини да му вярвам. Но, Лана — всичко зависи от теб.

— Да.

— Искам от теб да си помислиш хубаво. Може да звучи ужасно рисковано, но аз смятам, че за тебе е още по-рисковано да се върнеш в Москва, където е само въпрос на време да те арестуват.

— Казах ти, че съм съгласна, Стива.

— Съзнаваш, че няма никаква гаранция и че нещата може да се провалят.

— Казах ти, че не съм дете. В живота нищо не може да се гарантира. Нищо в света, в който живеем, не е безопасно. Това, че ще изоставя баща си, ще ме съсипе, любими. Но аз му казах довиждане за последен път, както правя всяка сутрин. Така че отговорът ми е „да“.

Двамата млъкнаха за около минута-две.

— Трябва да се обадя на две места. Първо на Кундров, който очаква позвъняването ми. — Той извади лист хартия, на който бе написал номера на телефонна будка в центъра на Берлин. — След това трябва да звънна в Швейцария. Фон Шюслер е дипломат, следователно трябва да има телефонна линия с международен достъп.

— Има телефон в кабинета. Той звънна в посолството на Германия в Москва малко след като пристигнахме.

Погледна си часовника и си даде сметка, че тази вечер го правеше непрекъснато.

— Добре. Имаме на разположение пет часа, дори по-малко. Ако всичко се развие според уговорката, след като звънна на Кундров, той ще се обади в Москва. Колелото ще се завърти бързо. Кундров ще се погрижи. Час по-късно ще ти се обадят, някой от НКВД, само че ще се престори, че е от администрацията на Большой театър, някой, за когото не си чувала. Ще ти каже, че баща ти е много болен и че пристигането ти в Москва е наложително. Ще те инструктират да вземеш от берлинската гара влака Брюксел-Москва, който тръгва от Брюксел в деветнайсет и трийсет и прави кратък престой в Берлин в 4,02 часа сутринта.

— А после?

— А после Кундров ще пристигне в имението и ще те отведе до мястото, където ще дойде самолетът. Това е изоставена филмова площадка край Берлин, която в момента се използва като примамка — фалшив град, който трябва да заблуди съюзническите сили и да отклони бомбените им рейдове от Берлин. Там има огромно поле,

достатъчно голямо, за да се приземи на него самолет. Явно, откакто е било изоставено, това място е най-безопасното в радиус от шейсет километра около Берлин. За да може този план да сработи, самолетът не бива да влиза в германското въздушно пространство, преди да ти се обадят от НКВД, но трябва да е тук доста преди часа, в който се предполага, че ще се появиш на гарата. После без съмнение ще разследват фактите и всичко трябва да изглежда правдоподобно. Трябва да изглежда така, че след като са се обадили по телефона, ти си се усъмнила и си говорила с твоите шефове.

— Шефове?

— Хората, за които работиш. Извинявай. Това са термини от моя свят, не от твоя.

— А ти откъде си сигурен, че ще уредиш самолет за толкова кратко време?

— Хората, които познавам, имат огромно влияние. Ако се окаже, че е невъзможно за момента да се уреди самолет, ще изчакаме и ще отложим плана. Кундров няма да се обажда в Москва, докато не сме сигурни, че ще има самолет.

Тя замълча, сякаш обмисляше нещо.

— Ами ако самолетът бъде свален от германската противовъздушна отбрана? А през това време в НКВД вече са задвижени нещата за моето арестуване?

— Не бих искал да мисля за това, Лана — отговори Меткалф след кратка пауза.

— Човек трябва да е подготвен за най-лошото.

— Понякога нямаш избор. Надяваш се на най-доброто.

— Това е доста безотговорно отношение, когато става дума за нечий живот. Или дори за съдбата на света.

— Няма нищо безотговорно. Аз съм американец — следователно оптимист.

— А аз съм рускиня, следователно песимистка. Само един от нас може да е прав.

— Но скоро скъпа, самата ти ще бъдеш американка. Слушай, времето върви, а ние си бърборим. Трябва да действа ме бързо. Ако всичко мине добре, утре по това време ще сме на място, където няма да се налага да бързаме.

Меткалф застана до вратата, през която влезе в замъка, оглеждайки се за кучета. Не се виждаше нито едно наблизо. Вероятно се бяха върнали на обичайното си място до портите и каменните стени на имението. Нямаше ги и гестаповците. Явно ги бяха изтеглили, след като не бяха успели да заловят Меткалф. Той бързо пробяга разстоянието до навеса и без да се налага да пали осветлението, намери ключовете на Даймлера на кукичката.

Запали двигателя. Изкара бавно и тихо колата изпод навеса и потегли към главната желязна порта, която беше заключена. Спря. Няколко немски овчарки и добермани изскочиха от тъмницата и занадничаха в колата, очите им светеха като фарове. Те застанаха на място, някои започнаха да ръмжат, явно не знаеха как да реагират, след като познаха автомобила, но не и шофьора. Ако Меткалф обаче излезеше от колата, за да отвори портата, кучетата щяха да го подушат, да го идентифицират като нарушител и да се нахвърлят върху него. Дори да стреля срещу тях, щеше да се вдигне шум и слугите щяха да се събудят, а вероятно и Фон Шюслер.

Кучетата наобиколиха колата, скимтейки и ръмжейки. Изглеждаха озадачени от непознатия шофьор в познатата кола. Бяха пет или шест, всичките застанали нащрек и наблюдаващи свирепо.

Беше в задънена улица. Всеки миг някое от кучетата щеше да се разлае, после и останалите и прислугата на Фон Шюслер щеше да се събуди. За да отвори вратата, трябваше да излезе от колата. Друга възможност нямаше, а минутите минаваха. Нямаше време за губене.

Изведнъж окото му бе привлечено от нещо светещо. Тънка метална тръбичка на контролното табло. Протегна се, беше свирка. Свирка за кучета.

Спомни си, че шофьорът я използва, за да разгони кучетата преди няколко часа. Сложи я между устните си и я наду с всички сили. Не се чу никакъв звук, свирката излъчваше на честоти, доловими само за кучетата.

Изведнъж ръмженето спря. Кучетата се оттеглиха на прилично разстояние от колата и седнаха на задниците си.

Той отвори внимателно вратата на автомобила, в едната си ръка държеше свирката, в случай че му дотрябва. Излезе, отиде до портата и с облекчение видя огромния железен ключ в ключалката. Нямах да е проблем да се справи с нея, но току-що си спести пет минути. А всяка минута беше ценна.

Водейки се по картата на Берлин, която му предостави Чип Нолън, той караше толкова бързо, колкото можеше да си позволи, без да привлича вниманието на пътната полиция.

Докато шофираше, си повтаряше наум разговорите, които беше провел с Корки и Кундров. Корки, който много трудно можеше да се развълнува, беше истински учуден, когато чу гласа на Меткалф по пряката линия от Берлин.

— Мили Боже, момче, да не се обаждаш от кабинета на фюрера?

Той посрещна искането на Меткалф с продължителна пауза. Меткалф очакваше, че Корки ще повдигне редица възражения срещу плана, но за негова изненада старецът не го направи. Дори не се оплака, че го е събудил посред нощ. Имаше само едно възражение.

— Това не е като да си извикаш такси, Стивън — застаряващият майстор на шпионажа остави телефона за няколко минути и когато отново вдигна слушалката каза: — „Лисандър“ ще излети всеки момент от базата на кралските ВВС в Тангмиър на английския бряг, пристигане в три часа след полунощ. Нямах представа колко телефона трябваше да завъртя, за да уредя това.

Той даде точните координати на мястото, което бе избрал за кацането, и избоботи още серия инструкции.

След това Меткалф звънна на Кундров на телефона, който руснакът му беше дал. Говориха не повече от минута. И двамата знаеха какво да правят.

— Веднага ще се обадя в Москва — каза Кундров. — Но след като го направя, е необратимо. Няма връщане назад.

Докато доближаваше мястото, Меткалф се учудваше все повече. Корки го бе подготвил и все пак беше шокиращо.

Беше огромен комплекс от сгради, подредени под формата на подкова около широко поле, обрасло с трева. В центъра имаше голям бетонен хангар с тенекиен покрив. От двете му страни бяха наредени

по-малки тухлени сгради. От многобройните им комини излизаше пушек. Сред сградите бяха разхвърляни контейнери за гориво и за отпадъци. Приличаше на индустриално предприятие, вероятно гигантски завод за боеприпаси.

Всъщност беше сценичен декор. Макар сградата в центъра да беше истинска, постройките от двете ѝ страни бяха имитация, резервоарите, контейнерите и камионите вероятно също бяха фалшиви.

Беше изоставено филмово студио, иззето от нацистите и превърнато във фалшив обект за бомбардиране. Хората на Хитлер бяха издигнали десетки такива обекти из цяла Германия през последните няколко месеца — само край Берлин те бяха петнайсет. Нацистите се бяха вдъхновили от британците, които в неотдавнашната битка за Великобритания бяха издигнали петстотин бутафорни селища, — летища, корабостроителници и бази, построени в отдалечени райони от картон и ламарина, за да подмамят нацистите да бомбардират фалшивите инсталации вместо населени места. Стратегическата измама се оказа голям успех. Нацистите изгубиха ценно време и материали и така бяха намалени загубите в населените райони.

Древният китайски тактик Сун Цзу е казал, че военното изкуство се основава на измамата, и нацистите бяха възприели този принцип сериозно. В Берлин езерото Лайцензее между „Курфюрстендам“ и „Кайзердам“ беше полезен ориентировъчен знак за бомбардировачите, които идваха да бомбардират центъра на града, и за да обърка вражеските радари, Луфтвафе беше покрил езерото с огромни дървени плавени, които от въздуха приличаха на сгради. Бяха маскирали стълбовете на фенерите като иглолистни дървета и покрили с камуфлажна мрежа шосето „Шарлотенбергер“ от Тиргартен до Бранденбургската врата, изпъстрена с ивици зелен плат, за да прилича на гора.

Мними правителствени сгради бяха издигнати в околностите на Осткройц, за да се заблудят съюзническите разузнавателни самолети и да си помислят, че това е „Вилхелмщрасе“.

Но никой друг бутафорен обект в Германия не беше толкова прецизен като този.

Бранденбургското студио беше основано през 1921 година, когато германската филмова индустрия беше в апогея си и

съперничеше на Холивуд. Там работеха такива легендарни звезди като Марлене Дитрих и Пола Негри, както и талантиливи филмови продуценти като Фриц Ланг и Ернст Лубишч. След установяването на Третия райх, който пое контрола над филмовата индустрия, „неарийците“ бяха изгонени и Бранденбургското студио спря да функционира. Нацистите си присвоиха гигантската филмова площадка, която беше използвана за снимане на уестърни и библейски епоси. Огромното студио за озвучаване, разположено в бетонната сграда в центъра, беше натъпкано с декори, събирани по време на почти двайсетгодишната история на Бранденбургското студио. Зарязаха всичко ей така; декори, сред които бяха снимани толкова много класически немски филми, сега събираха прахоляк.

Но експертите по измама на Луфтвафе бяха създали от двете страни на звукозаписното студио серия от фалшиви тухлени сгради, превръщайки мястото в удивително копие на комплекс за производство на оръжия. Дори изкуственият дим, който излизаше от комините и чието предназначение беше да привлече вражеските самолети, беше убедителен. Оптичeskата измама беше гениална.

Този район на запад от Берлин беше идеално подбран за заблуда на британските бойни самолети, тъй като се намираше съвсем близо до много от оръжейните заводи. В съседство се намираха предприятия на „Сименс“, както и заводи на АЕГ, радиокомуникационни предприятия „Телефункен“, поточни линии за танкове „Алкет“ и заводи за двигатели „Майбах“.

Обектът беше изоставен, разбира се, като всички останали подобни бутафорни обекти. Това го правеше едно от най-безопасните места в Берлин за Меткалф, Лана и Кундров. Много по-важно беше откритото, засипано със сняг поле с площ неколкостотин квадратни метра, използвано някога от студиото като паркинг. Районът беше достатъчно голям за „Лисандър“ да се приземи и да излети. Малкият самолет се нуждаеше от не повече от двеста квадратни метра.

Луната светеше ярко на небето за късмет. Тя бе достатъчна за пилота да се ориентира, помисли си Меткалф. Кралските ВВС имаха подробни снимки на небето над Берлин. Този бутафорен обект беше добре известен на британското разузнаване. В края на краищата кралските ВВС бяха извършили най-малко четирийсет бойни полета над Берлин след август и с всеки рейд подобряваха точността си.

Но имаше процедури, които трябваше да се следват, за да може да се гарантира успешно измъкване. Корки беше възложил на Чип Нолън да помогне на Меткалф за приземяването. Агентът на ФБР щеше да донесе нужните уреди, включително фенерчета, за изпращане на предварително съгласувани сигнали до пилота с морзовия код. Ако пилотът на „Лисандър“ не забележеше сигнализацията на земята, която да го уведомява, че е безопасно да се приземи, щеше само да прелети, без дори да снижи машината, и да се върне в Англия. Нолън щеше да донесе и прожектори от склад в Берлин на антинацистката нелегална съпротива. Три прожектора според инструкциите на Корки трябваше да се разположат върху полето под формата на буквата „Ел“, за да очертаят пътеката за приземяване. Пилотът щеше да кацне до първия прожектор, после да се придвижи около сто и петдесет метра между другите два. Щеше да остави двигателите включени, тъй като при самолетите „Лисандър“ нерядко двигателите палеха трудно. Самолетът щеше да остане не повече от три минути, ако всичко минеше добре.

Но това предположение изглеждаше все по-съмнително. Имаше толкова много неща, които можеха да се издънят, твърде много човешки фактори.

Около цялата бутафорна подредба имаше ниска телена ограда не като охранителна мярка, а за да личи добре от към въздуха. Меткалф влезе с даймлера през една от отворените врати и паркира пред звукозаписното студио.

Оглеждайки внимателно, за да се увери, че няма неочаквани посетители, той слезе от колата и доближи до студиото, пред което имаше среща с Чип. Мина покрай една от фалшивите тухлени сгради. Дори отблизо боядисаните тухли изглеждаха като истински. Няколкото редици прозорци, боядисани върху картонената фасада, подсилваха ефекта. Сградите имаха стени и покриви, а с изрязаните врати и прозорци — ефектът беше невероятно реалистичен.

Погледна си часовника. Чип трябваше да е дошъл вече.

Отиде до входа на звукозаписното студио, който гледаше към полето. Отвътре се чу някакъв глас — на Нолън.

Агентът на ФБР държеше дървен сандък, застанал пред изумително реалистично копие на берлинска улица, дълга редица фасади на сгради от деветнайсети век, покрай павирана улица, с

улични фенери, пощенски кутии и кафене на открито. Меткалф веднага разпозна декора от класически филм с Марлене Дитрих.

— Хей, ето те и теб — викна Меткалф. — Точно навреме. Радвам се, че си тук. Няма да е лесно.

Той огледа вътрешността на сградата изумен. Пространството беше с размерите на европейска жп гара, но препълнена с декори в дълги редици, някои бяха паднали и струпани на купчини, голяма част бяха просто изоставени, сякаш снимките на десетки филми бяха прекъснати в един и същ момент. Виждаше се редица от разкривени къщи, все едно рисувани от експресионист, наклонени на всички страни, с прозорци на случайни места — нещо, което можеше да послужи като декор за класическия нем филм „Кабинетът на д-р Калигари“. Интериор на модерен апартамент в Манхатън. Миниатюрно швейцарско планинско селце на фона на рисунка на Алпите. Витрината на сладкарница, надписът „Кондиторай“ изрисуван върху табелка със позлатени готически букви, рафтовете пълни със сладкиши. Върховете на покривите в Лондон в почти естествени размери. Чип му се усмихна скромно.

— Е, знаеш ли какво казват в Бюрото? Нито сняг, нито дъжд, нито жега, нито тъмнината на нощта... Не, чакай малко — това е пощата.

Очите на Нолън бяха топли, но нащрек, докато оставяше сандъка.

— Все едно, радвам се, че си тук.

— Наистина ли? — Нолън се засмя. — Трябва да спазваш принципа на херметизацията и прочие. Но понякога да държиш колегите си на тъмно е най-опасното нещо на света.

Меткалф вдигна рамене.

— Възможно е.

— Знаеш ли, разбрах за срещата от моята служба преди час. И работата е там, че наистина съм обезпокоен за интегритета на операцията. Сигурността май е компрометирана на най-високо равнище.

— Искаш да кажеш, че току-що си разбрал? След като Корки вече загуби... — Меткалф се отдръпна. Старият майстор на шпионажа винаги беше склонен да поделя информацията в рамките на регистъра

или без него. — Виж, има ли нещо, което трябва да ми кажеш? Тогава ми го кажи сега.

Погледна си часовника и се опита да изчисли над коя част от страната летеше в момента самолетът „Лисандър“. Нервите му бяха опънати.

— Не разбираш. Мисля, че ти имаш какво да ми кажеш.

— Не те разбирам.

— Мисля, че има много неща, които можем да съпоставим, ако си сверим бележките. Но ти трябва да сложиш картите си на масата. Като начало какво правиш в Берлин?

— Мисля, че знаеш — той показа с ръка наоколо. — Измъкване от страната.

— Да, но защо!

— Сложно е и не разполагам сега с време да навлизаме в подробности. Да кажем, че е свързано с наш агент от Русия.

— Руски агент, да. — Нолън пристъпи една крачка, лицето му беше ужасно напрегнато. — И ти използваш този руски агент?

Меткалф вдигна рамене неловко.

— Донякъде.

— Или руснаците те използват?

— Какви, по дяволите, ги дрънкаш?

— Искам да знам какво са ти казали, приятел. — Нолън говореше с равен тон.

— Не разбрах — Меткалф не си направи труда да прикрие учудването си.

Мъжът от ФБР го погледна смразяващо. Меткалф познаваше този поглед. Беше погледът на професионален следовател, който знае силата на напрегнатата тишина.

— Виж, видях ви с твоя приятел от ГРУ заедно. Кундров, така ли беше? Пред операта. Мислиш, че не знам, че работиш с него?

— Работа с него ли каза? Момче, много грешиш. Той работи с нас — помага ни, поемайки значителен риск за себе си.

Нолън се захили.

— Знаеш ли историята за оня тип, който намерил гърмяща змия на заснежен планински връх. Змията казала: „Замръзвам, умирам от глад. Заведи ме в долината и ти обещавам да не ти навредя. Аз не съм като другите.“ Момчето изпълнило молбата ѝ. Скоро след като

стигнали в долината, змията го ухапала за задника. Момчето казало: „Но ти ми обеща.“ Змията отвърнала: „Хей, ти много добре знаеше каква съм, когато ме взе със себе си.“

— Хей, благодаря за поучителната история от дивия свят. Ако не разположим прожекторите както трябва, при това веднага...

Нолън не обърна внимание на протестите му.

— Само искам да кажа, че не бива да вярваш на всичко, което ти казват. Всяко нещо има цел, а целта винаги е манипулация. Да всява раздор. Да обръща хората срещу истинските им приятели. — Нолън млъкна за миг. — И какво ти каза за мен?

— Какво? — изумлението на Меткалф отстъпи място на изблик на раздразнение. Той отново си погледна часовника.

— Въобще не сме говорили за теб. От какъв зор трябва да говорим за теб?

След миг обаче Меткалф си спомни, че всъщност Кундров го попита за Нолън. Някъде съм виждал лицето му. Може би в нашите албуми.

— Без причина — каза Нолън равнодушно. — Хей, аз съм като отворена книга. Поглеждаш и откриваш всичко.

— Ако мислиш, че съм предателят, си напълно откачил, разбра ли?

— Успокой се, хлапе. — Нолън продължи да наблюдава лицето на Меткалф и след няколко дълги мига намигна на младия мъж и му се усмихна, сякаш подозренията му бяха отпаднали. — Трябваше да се уверя.

— Слушай, ще ми помогнеш ли или няма да ми помогнеш? — попита Меткалф, предъвквайки думите.

— После, изкуството на шпионажа се състои в това да накараш хората да ти свършат мръсната работа, без да го осъзнаят дори. Руснаците са царе в това. Ето какво. През последните няколко седмици научих за тази шпионска мрежа. Много страховита и потайна. Оперира в цяла Европа и дори в САЩ и изцяло компрометира единството на американската външна политика. Един бомбардировач над Вашингтон не би могъл да нанесе повече щети.

— Господи, Чип, сигурен ли си?

— Сигурен като стрелба, приятел. Но ние напредваме срещу тях. Сгащваме копелетата едно по едно. Веднага щом науча някое име,

действаме. Говоря за мрежа от високопоставени американци и европейци, повечето от стари, уважавани семейства, някои принадлежащи към вътрешните кръгове на властта.

— Но ако Съветите задействат тази мрежа...

— Не съм казал, че са го направили. Не е нужно да го правят. Спомни си другаря Ленин и любимия му въпрос: Кой печели? Когато печелиш от шпионска мрежа от този сорт, няма значение кой я ръководи.

— Как така Корки никога не е споменавал за нея?

— Може би защото е част от нея — Нолън намигна и направи една крачка към Меткалф. — Ти също си част от нея...

Кръвта нахлу в главата на Меткалф.

— Имаш ли представа колко ненормално звучиш? Няма време за твоите параноични фантазии. И следващия път, когато ти се прииска да отправиш обвинения, те съветвам...

— Онова, което трябва да оцениш по достойнство, е, че следя радиосигналите ви. Знам модела. Повярвай ми, през всичкото време съм включен към вас по пет различни начина, дори не можеш да си ги представиш. Руското разузнава не разбива шифър, за който моите приятели в СД ме уверяват, че е неразбиваем, и изведнъж ГРУ изпраща свой човек в Берлин да ми види сметката. Следващото нещо, ти си на телефона и звъниш на Корки, който се свързва с мен и ми излиза с някакъв смешен претекст да се появя в изоставеното киностудио с прожектори. — Той поклати бавно глава, а върху лицето му имаше противна усмивка. — Извинявай, но се отказвам от глупостите на Корки. Да сме наясно с това, Джеймс или по-добре Стивън!

Меткалф беше като поразен от мълния. Моите приятели в СД. Изведнъж осъзна истината, връхлетя го като ураган. Нолън беше предателят.

— Мили Боже — викна Меткалф. — Ти си човекът, който ги предаде, всичките.

Пистолетът „Колт-45“ някак изникна в ръката на Нолън, преди Меткалф дори да го забележи. Беше насочен срещу челото му.

Телефонът извън с пронизващ дразнещ звук.

Лана Баранова лежеше на леглото и го наблюдаваше как звъни, уплашена от обаждането. Знаейки за какво става дума, тя бе още по-

ужасена.

След три извънявания някой вдигна слушалката, най-вероятно слуга. Последва тишина. Тя лежеше, треперейки, беше облечена и чакаше в готовност.

След няколко минути се почука на вратата.

— Да?

Вратата се отвори. Екберт, един от портиерите на Руди, застана на прага по халат и с разчорлена коса. Със странен поклон той каза:

— Извинете, мадам. Съжалявам за безпокойството, но ви търсят по телефона.

— Момчетата в парижката станция... Нацистите никога нямаше да проникват там без твоя помощ... Роджър Мартин... Амос Хилярд... Ти си бил.

Меткалф чуваше как сърцето му бие. Червендалестото лице на Чип блестеше от пот. Размитите му сиви очи изглеждаха мъртви.

— Ти ме надценяваш, приятел. Аз само подшушвам на СД правилната посока, съобщавам имената и местата. Те си имат хора, които почитват къщата.

— Почитват къщата... — повтори Меткалф. В главата мунахлу образът на Скуп Мартин, удушен. На Амос Хилярд. На Дерек Къмптън-Джоунс и на Джони Бетс в Париж... У него се надигна гняв. Погледна в дулото на пистолета, насочен срещу него. Беше като жестоко облещено черно око.

Погледна Чип в очите, които изглеждаха като още един комплект дула на пистолети.

— Свали оръжието, Чип — каза той.

— Виж, понякога патриотите трябва да правят гаден избор — каза Нолън. Пистолетът не помръдна. — Светът не е красиво място. Човек трябва да избира на чия страна е.

— Да избира на чия страна е... ти на чия страна си? На страната на фашистите? Нацистите? Адолф Хитлер?

— Аз съм на страната на реализма, приятел. На страната на по-силната Америка. А не на мекия социализъм в държавата на благоденствието, в каквато Рузвелт и неговите просъветски привърженици на новия курс се опитват да превърнат Америка. Виж, Меткалф, ако не беше толкова заслепен, можеше да видиш какво става наоколо, вероятно щеше да разбереш жестоката истина. Има хиляди

комунисти на заплата във Вашингтон и Рузвелт го знае. И какво казва по този повод? Някои от най-добрите ми приятели са комунисти. Кой е най-близкият му съюзник?

— Хари Хопкинс. Свали пистолета, Чип.

— Правилно. Хари Хопкинс. Известен съветски агент. На практика живее в Белия дом. Повечето от мозъчния тръст на Рузвелт са членове на комунистическата партия с партийни книжки. Блюдолизци на своя „чичо Джо“. „Чичо Джо е добър човек“ — казват другарите. Кое е първото нещо, което Рузвелт направи, като встъпи в длъжност? Призна Съветския съюз — легитимира разбойниците, които ограбиха Русия, болшевиките, които дадоха да се разбере, че възнамеряват да разпространят комунизма в целия шибан свят. Рузвелт и неговите червени приятели искат да предадат света в ръцете на съветската робовладелска империя. Да установят едно-единствено правителство, което да управлява света от Москва. Разбираш ли, Меткалф?

— Разбирам, че си скапан фашист. — каза Меткалф спокойно.

— Това е само една дума — контрира го Чип. — Националсоциалисти, нацисти, фашисти — както искаш ги наричай, не ми пука. По-добре се моли бъдещето на света да е в техни ръце. Дали си съгласен с Хитлер или не, трябва да си глупак, ако не разбираш, че той пое една гнила, разкапана страна от ръцете на евреи и комунисти и я прочисти, превърна я в най-силната, най-могъщата нация в Европа.

— Тирания, ето в какво я превърна.

— Не, младежо. Тирания е онова, което славянските орди създават в Русия, с геноцида срещу бялата раса. Каж ми нещо, Меткалф. Твоите богати родители как те отгледаха да си „розов“ или си се променил в Йейл? Меткалф се засмя.

— Значи това е, което си мислиш, че съм комунист.

— Не, ти не си комунияга, Меткалф. Знаеш ли какво си? Онова, което Ленин нарича „полезен идиот“. Така той наричаше всички безмозъчни просъветски апологети и блюдолизци в западните демокрации, които защитават Комунистическия интернационал, независимо колко е брутален. Сега всички вие полезни идиоти се опитвате да ни вкарате във война с нация, която не ни заплашва с нищо. Така милиони американски момчета може да умрат в чужбина, за да направят Европа безопасна за чичо Джо.

— Под нация, която не ни заплашва, имаш предвид нацистка Германия, така ли? Третият райх? Чиито танкове вече навлязоха във Франция и Полша, Норвегия и Дания, и Холандия...

— Лебенсраум. Наричам го пространство за дишане. Предполагам не си забелязал как твоят чичо Джо граби недвижими имоти наляво и надясно, но сме се вторачили в Хитлер, нали? Той вече нахлу във Финландия и Литва, Латвия и Естония, налага големи парчета от Румъния, Полша... А войната едва е започнала.

Рузвелт и болшевишките господари искат да ни въвлекат в тази война. Това е титаничен световен конфликт, приятел, а Америка бива въвлечена на грешната страна. Белият дом и момченцата с гащи на райета в Държавния департамент блудстват заради чичо Джо, а Рузвелт и оня задник Алфред Коркоран пращат агенти по цял свят да се борят срещу Хитлер, единствения истински приятел, който имаме. Агенти като теб, Меткалф, са вредни. Ти си на терена, извършваш операции и това те прави истинска заплаха. Ако мъже като теб не бъдат спрени, вашите приятели в Москва скоро ще пометат Европа.

Меткалф само кимна.

— Сега разбирам. Затова се интересуваше за Кундров. Не беше сигурен дали съветското разузнаване не е по петите ти. Страхувал си се да не ти е провалил прикритието.

— А ти на чия страна си?

Нолън вдигна рамене.

— Имаше само един начин да съм сигурен. Трябваше да се срещна лично с теб и да те погледна в очите.

— Което означава, че сме сами — продължи Меткалф, мислейки почти на глас. — Никога не би се показал пред редовите. Не и ти. Ти май си най-високопоставеният шпионин на райха в разузнаването на САЩ. Твърде много са възможностите за разобличаване.

— Ти си прав, че не бих позволил да ме видят по този начин. Не, ако имам подкрепление, то ще е някой, на когото имам пълно доверие. Някой, с когото съм работил лично. Дискретността е естествено от огромно значение. Но ти знаеш какви сме ние от Гестапо. Вярваме в приятелството. Не като оня бърборко Коркоран с неговата херметизация. Какъв лъжец беше само. Проклет лъжец и заплаха.

— Беше? — каза Меткалф.

— А, да, минало свършено време. Точно така. Страхувам се, че мои приятели са го посетили преди няколко часа. И че вече не е между живите. Чух, че старецът напълнил гащите. Съжалявам също за икономката му фрау Шибли, то тя просто се изпречила на пътя.

— Ах ти, гадно копеле — изрева Меткалф.

Нолън пусна едната си ръка от пистолета и направи някакъв знак.

Меткалф долови някакво движение зад гърба си, като приглушен шум от нападаща змия, и изведнъж нещо го стисна около гърлото. Не можеше да диша! Някаква жица се бе врязала в гърлото му.

— Благодаря, хер Клайст — каза Нолън, направи нов жест с ръка и изведнъж жицата се разхлаби.

Меткалф се закашля. Болката върху гърлото му, където жицата се бе врязала, бе непоносима, пареше като огън.

— Моите германски приятели имат няколко въпроса към теб — каза Нолън. — Налага се да ти ги задам. И така още веднъж те питам какво правиш в Берлин?

— Пукни, гадно копеле — гласът на Меткалф беше дрезгав. Жицата беше наранила ларинкса му.

— След теб, хлапе — каза Нолън и му намигна отново гротескно. — След теб. Слушай, можеш да забравиш цялата игра. Благородни пориви? Надлежно забелязано. Ти изнасяш представление пред публика, която не е тук. Някога да си виждал теле, омотано в ограда, което бавно да се задушаваш? Предполагам не, не и там, откъдето идваш. Но е ужасна гледка. Има нещо изначално в нея. Все едно да се давиш бавно, да изпаднеш в паника, а това е най-гадното. Ужасен начин да умреш.

Само на ръка разстояние от Нолън жицата около врата му се затягаше все повече. Меткалф усещаше, че лицето му почервенява, все едно че изпомпваха кръв към главата му, но тя не можеше да излезе. Имаше усещането, че в скалпа му избухваха осколочни гранати на агонията.

Аз само насочвам СД в правилната посока... Те имат хора, които почистват къщите...

Това беше убиецът от Париж, от Москва! Човекът, който уби Роджър Мартин, Амос Хилиард, момчетата от парижката станция...

Гласът на Нолън звучеше отдалече, докато говореше неумолимо спокойно.

— Пусни ги да вървят по дяволите, Стивън — нареждаше той почти нежно. — Всичко, което си правил и което не си направил. Всички жени, които си чукал и които никога не си чукал, просто ги прати да пасат.

Още един сигнал. Жицата се разхлаби и агонията започна да изчезва.

— Започваш да разбираш какво ти говоря, нали? Разбери ме, мразя да правя подобни неща. Наистина мразя. Но както обичам да казвам, човек трябва да избере на чия страна е, а ти си избрал грешната. Сега ще се опиташ ли да поправиш грешката си? Не? — Погледна го съжалително. — Хер Клайст, бихте ли продължили, моля?

— Чакайте! — извика Меткалф.

— Съжалявам, Меткалф. Това въобще не ми доставя удоволствие. Но има много по-важни неща, за които човек трябва да помисли.

— Прав си — изпъшка Меткалф. — Бях използван. Бях инструмент.

Чип започна да го наблюдава с подозрение.

— Извинявай, ако се налага да добавяме по малко сол в раната.

— Истината е в главата ми от известно време — каза Меткалф. Говоренето му причиняваше болка, но той продължи: — Виж, човек не може да се самозаблуждава вечно. Аз не знаех в какво ме въвлече Корки. Той ме изпрати в Русия да привлече някои влиятелни правителствени служители в план за нападение срещу Германия. Но ти вече го знаеш, предполагам.

Нолън разучаваше внимателно лицето на Меткалф и от време на време кимаше.

— Продължавай.

— Над това работя. Господи, Чип, какво, по дяволите, знам аз? Бях колежанче със звезди в очите, мислех си, че ще спася света, и този стар покровител ме взе под крилото си. Господи. Бил съм сляп.

Сега Чип видимо проявяваше колебание. Той не свали пистолета, но Меткалф забеляза как съвсем мъничко мъжът от ФБР отслаби натиска на пръста си върху спусъка. Стръвта беше прекалено неустойима за Чип. Той не можеше да устои на изкушението.

— Разкажи ми за плана — каза той.

— Господи, направо е гениален. Искам да кажа, истински забавен — заяви Меткалф с доверителен тон. Той погледна на едната страна, после на другата, все едно да се увери, че никой не ги подслушва. Действието трябва да е два пъти по-бързо от противодействието — помисли си Меткалф. Внезапното, неочаквано движение. Това е единственият начин. И все пак къде беше убиецът зад гърба му? Ъгълът, под който затягаше примката около врата на Меткалф, под сказваше, че е на неговата височина. А фактът, че усещаше дъха на мъжа във врата си, говореше, че е на не повече от две стъпки назад.

— Тоя тип Кундров, с когото се срещнах по-рано днес, явно знаеш, че е от ГРУ?

Чип кимна.

Той в момента не се прицелва в мен, помисли си Меткалф. Той слуша внимателно, обръща внимание на онова, което му говоря: не може да се фокусира добре върху две неща.

— Е, сега следва най-умната част.

Той се наведе към Чип, естествен жест на човек, доверяващ тайна, и усети предупредително стягане около гърлото. Изведнъж, със скоростта на светкавица, сграбчи с дясната си ръка дулото на пистолета, близо до ударника, и го насочи нагоре. Същевременно блъсна с всичка сила с левия си лакът назад към мястото, където предполагаше, че е слънчевият сплит на неговия удушвач. Рязко изпускане на въздух му подсказа, че мощният му удар е бил точен. Сега измести бързо тялото си от линията на стрелбата, преди да се хвърли към Нолън. Колтът произведе изстрел, но куршумът се заби в ламаринения покрив точно когато Меткалф се отпусна с тежестта на тялото си върху Чип и го притисна към пода.

Свит върху пода, на няколко стъпки от него, лежеше красив мъж с аристократични черти.

— Ти, копеле — ръмжеше Чип, докато двамата мъже се мъчеха да докопат пистолета. С един последен напън ръката на Меткалф успя да издърпа колта от ръцете на Чип, но оръжието излетя във въздуха и се стовари с трясък върху циментовия под на около метър от тях. Чип се обърна, за да види къде е оръжието, и през това време Меткалф заби коляно в слабините му.

— Мръсен нацист — викна Меткалф, фрасна още едно коляно на Чип, за да подчертае думите си.

Чип изкрещя от болка и загуби съзнание. Меткалф се обърна към втория мъж — „хер Клайст“, както му викаше Нолън, който беше се надигнал на колене и неистово търсеше колта. Меткалф трябваше да го открие пръв. Изведнъж се втурна след него, очите му трескаво се оглеждаха. Къде ли беше? Оръжието не се виждаше никъде. А къде е германецът? И двамата сякаш бяха изчезнали.

Имаше твърде много места за криене, твърде много парчетии от машинарии, зад които можеше да се прикрие въоръжен убиец, а пистолетът му даваше предимство. Трябваше да изчезва веднага.

Меткалф затича покрай редица декори и после се шмугна в друга част от студиото. Той тичаше, краката му минаха дължина колкото половин футболно игрище. Трябваше да измисли план — да превърне себе си от плячка в хищник.

Последиците от един провал щяха да са огромни. Мястото за срещата се бе превърнало в лобно място, гарантиращо не само неговата смърт, но и смъртта на Лана.

Седна на пода до изрязан от картон алпийски връх, дишайки тежко. Сякаш двамата си бяха поделили студиото и се дебнеха. Но дали някой от тях го бе видял да влиза?

Слаб шум, после по-силен, послужи вместо отговор. Дочу стъпки и веднага разпозна тежката походка на Нолън.

Трябваше да се махне оттук незабелязано. В мрака мярна очертанятията на дървена врата на около сто метра. Бързо, без да вдига шум, стигна до нея и хвана топката. Тя остана в ръката му.

Вратата беше фалшива. Не беше нищо повече от нарисувана дървена рамка и врата от тънък не повече от четвърт сантиметър шперплат, прикрепен с лепило към нея. Меткалф я побутна, но вероятно беше подсилена отвън. След това чу стъпките на Чип поблизо, видя го да тича по пътеката към него, отново с колта в ръка. Петдесет стъпки, трийсет стъпки...

Меткалф беше в капан.

Вляво от него имаше голям метален контейнер за боклук около метър висок и метър и половина дълъг. Беше нащърбен и ръждив, но все пак металът щеше да послужи като щит срещу куршумите от колта. Точно когато Чип застана пред него на един изстрел разстояние,

Меткалф се мушна зад контейнера. Последва тишина. Вероятно Чип сменяше позицията си, за да се опита да стигне до него без металното прикритие по средата.

Меткалф се възползва от суматохата и зареди своя пистолет „Смит и Уесън“. Изведнъж последва стрелба и Меткалф усети пронизване като от игла в дясното рамо. Куршумът заседна точно над ключицата. Едва дишаше, болката беше непоносима. Как можа да се случи? Докато топлата кръв капеше върху дрехите му, осъзна с ужас, че това въобще не беше метален контейнер, а коприна, опъната върху дървена рамка. Куршумът лесно беше пробил плата, преди да се заби в тялото му.

Претърколи тялото си по циментовия под, надявайки се, че поне промяната в позицията ще го спаси от нов залп куршуми. Още един изстрел и после още един проникнаха в декора, без да го улучат. Меткалф залази на колене по пода, декорът сега му служеше като завеса да го скрие от погледа на Чип.

Нова пауза. Дали Чип заемаше друга позиция, приближавайки се плътно? Защо просто не стреля? В края на краищата беше на не повече от десет-петнайсет стъпки от него?

В този миг Меткалф чу прещракване на метал и позна звука от смяната на пълнителите. Чип презареждаше. Меткалф скочи на крака и побягна по съседната пътека, без да смее да се обърне назад. За миг увеличи разстоянието си от Чип на трийсет или четирийсет стъпки. Знаеше, че може да разчита на неточността на оръжието на Чип на разстояние над двайсет стъпки. Започна да тича зигзагообразно, все едно че беше пиян, но имаше логика. Знаеше, че е трудно да се улучи мишена, която се движи в непредвидима посока, особено от голямо разстояние. Погледна назад и видя Нолън, който бе заел позиция за стрелба и се целеше ту напред, ту назад в бягащата мишена.

Чип разбра какво прави Меткалф и свали оръжието, после се затича след него. След миг Меткалф видя пред себе си модел на замък висок около три метра — любимия замък на лудия крал Лудвиг. Беше твърде близо. Нямаше как да спре навреме, преди да се бутне в него. Картонът се разкъса, наоколо се разпиля мазилка, един от шпиловете литна. С продължителен скърцащ звук замъкът се срина пред Чип. Меткалф си спечели няколко ценни секунди. Той се извърна към Чип и

произведе внимателно премерен изстрел. Металическо кънтене, последвано от дълбок вик, му подсказа, че е улучил!

Отново натисна спусъка, но нищо.

Пистолетът беше празен!

Бръкна в джоба да извади патрони, но не намери нито един. Сигурно ги е загубил. Нямаше повече боеприпаси.

Не му оставаше нищо друго, освен да продължи да тича. Огледа се за някакъв изход и забеляза един на няколко пътеки по-надолу. Метална врата: беше сигурен, че е истинска, а дали въобще можеше да е сигурен.

Дълга редица от дървени сандъци отделяше тази пътека от съседната. Сандъците бяха твърде високи, за да скочи над тях, но пред всеки имаше дървена работна маса, достатъчно ниска, за да стъпи на нея и да я прескочи. Скочи върху една от масите — тя падна. Мамка му. Беше фалшива чуплива маса, още един декор, останал от някоя сладникава комедия.

Падна на колене върху циментовия под. Болката заля цялото му тяло от коленете до ключиците. Дишаше тежко, едва успяваше да си поеме дъх. Усещаше, че ризата му е подгизнала от кръв, доста кръв, която бе загубил.

Някой извика: гласът на Чип.

— Чух това — каза той, също дишайки тежко. — Нямаш амоняк. Кофти късмет, хлапе. Винаги трябва да си подготвен. Един от уроците, който обикновено научаваш прекалено късно, а?

Меткалф не отговори.

— Днес ще умреш, Меткалф. Но го погледни откъм светлата страна. Ще е най-ценното нещо, което някога си правил. Планетата ще е много по-безопасно място без тебе.

Докато Меткалф се изправяше на крака, очите му бяха привлечени от един сандък, на няколко сантиметра от главата му.

Беше пълен с оръжия.

Имаше древни пушки, повечето смешни и остарели. Няколко МС-34, няколко МР-43 и няколко револвера МР-38. Древни ръчни гранати и по-малки с формата на яйце. Всички бяха оръжия от времето на Първата световна война, използвани от бранденбургското студио за филмовите продукции за войната.

Тихичко Меткалф стигна до сандъка и извади от него полуавтоматичен пистолет „Лугър“, 9-милиметров „Парабе-лум“, Р-38. Също приблизително от времето на Великата война. Той обаче беше като истински. Не можеше да стреля, но изглеждаше автентичен. Поглеждайки наляво, той видя краката на Чип, който се опитваше да се освободи от рухналия замък. Пъхна лугъра в джоба на самото си, после продължи да тича по пътеката, докато стигна до модел на апартамент от Манхатън с роял от слонова кост и огромен полюлей. Полилеят висеше ниско над пода, явно за да е в обектива на камерата, но беше закачен на грозно въж, привързано към нещо, което приличаше на висока желязна мачта на кораб, а друга част от мачтата стърчеше напред. Явно беше рамо за микрофон. Меткалф бутна желязната мачта и я насочи към мястото, където Чип тъкмо ставаше на крака. Не успя да го уцели, но препречи пътя му.

Той бутна бариерата от дървени сандъци, няколко поддадоха. Успя да мине през тях на съседната пътека. После побягна към металната врата.

Беше истинска, забеляза той с облекчение.

Отвори я и видя, че не води навън. Имаше тъмно стълбище, което се виеше надолу, вероятно към мазе, и нагоре. Нагоре накъде? Към покрива?

Покривът изглеждаше по-безопасна възможност от мазето, където можеше да попадне в капан. Побегна нагоре по стълбището, опитвайки се да не мисли за болката в рамото, която постоянно се усилваше, както и за тъпата болка в коленете. Скоро стигна до друга метална врата, отвори я и видя, че води към покрива на сградата. Плосък, покрит с чакъл и катран покрив. Лунната светлина осигуряваше достатъчно видимост и му позволяваше да тича по дължината на покрива. Когато наближи ръба, осъзна, че до земята имаше около три метра — достатъчни, за да се нарани така, че да не може да се движи. Една от фалшивите тухлени сгради обаче беше близо, на не повече от метър и половина. Четирите ѝ комина бълваха пушек. Ако се засилеше, щеше да скочи върху нея. Беше прескачал далеч по-големи разстояния между покривите в Париж.

Тежко топуркане му подсказа, че Чип го е последвал до горе. Няколко секунди по-късно чип изкочи от вратата.

— Хайде, скачай, задник! — викна той. — По един или друг начин си мъртъв. Не ми пука как ще стане.

Той напредваше по настилката на покрива бавно, с насочен пистолет.

Меткалф се отдалечи няколко крачки, затича се и после скочи във въздуха с прибрани към тялото крака, подготвяйки се да омекоти падането.

После сякаш всичко се случи за миг. Той бе подхванат от въздушната струя и се приземи върху покрива от син камък на тухлената сграда точно когато Чип изкрещя:

— Умри, копеле!

Миг по-късно Чип стреля. Меткалф видя, че човекът от ФБР се прицели хладнокръвно и внимателно, и беше сигурен, че куршумът ще го улучи.

Но преди още крясъкът на Чип да свърши, Меткалф усети как краката му пробиха покрива от син камък, сякаш беше направен от марципан. Докато падаше надолу, усети минаването на куршума толкова близо до себе си, че чак въздухът се разклати.

В следващия миг Меткалф падна на нещо твърдо. Подът на сградата? Не, беше пръст, мека земя, скоро разорана. Той изстена и се зачуди дали не си счупи крак. Провери, почувства и двата си крака. Не бяха счупени. Усети остра болка. — Господи, още по-голяма болка, — но крайниците му не бяха пострадали.

Той знаеше, че тухлената сграда бе фалшива, но не знаеше колко е крехка. Явно за покрив служеше някакъв плат, боядисан така, че да прилича на син камък. Беше го скъсал, но все пак платът омекоти падането му и така не остана инвалид за цял живот.

Сега Меткалф се огледа с удивление. „Сградата“ не беше нищо повече от огромна кутия, скована от греди и напречни дъски, арматура, около която беше опънат брезент, нарисуван отвън така, че да изглежда като тухли. Когато очите му привикнаха към тъмнината, забеляза с ужас неколцина мъже, които стояха до един от прозорците на равнището на земята. После осъзна, че бяха манекени — кукли в човешки ръст, облечени в мъжки дрехи, които трябваше да минават за работници край изрязаните от брезента прозорци. На земята бяха подредени четири метални кутии, всяка свързана чрез къса тръба към

високи двесталитрови варели за бензин. От всеки уред излизаше дълъг и широк маркуч, който стигаше до четирите фалшиви комина.

Той веднага се досети за какво служеха. Това бяха генераторите за механичния пушек, който излизаше през комините.

На бойното поле ги използваша обикновено върху танкове, за да генерират пушек над голям район за тактическа измама, да прикриват войските и за разузнавателните и наблюдателните мисии. Британците използваша груба версия на този механизъм, наречена димки, за да крият денем завода за двигатели „Воксхол“ в Лутън от вражеските бомбардировачи. Германците използваша хиляди от тези по-съвършени средства, за да замаскират петролните рафинерии, които завзеха в Плоещ, Румъния.

Машините работеха с дизелово гориво, което течеше от прикачените към тях варели. По този начин се затвърждаваше още една измама. Те създаваха илюзията за работеща фабрика.

Дочу стъпки, два чифта вече! Явно германският партньор на Нолън, убиецът от СД, бе чул шума и също бе дотичал.

Огледа наоколо и видя, че има само един вход. Нямахше да е безопасно да мине през него, тъй като преследвачът му — или преследвачите — явно щеше да влезе от там. Скри се зад някакъв склад точно когато избоботи гласът на Нолън.

— Ти си плъх, затиснат в ъгъла, Меткалф. Няма къде да избягаш. Хвърли оръжието, вдигни ръце и можем да поговорим.

Вероятно да обсъдим подробностите около погребението ми — помисли си Меткалф. Един от генераторите на пушека минаваше наблизко, свързан посредством маркучи към варела и комина точно над него.

Протегна ръка и отвъртя крана за пушека. Изведнъж бял дим започна да излиза от затвореното пространство и образува нисък бял облак.

Но Чип беше стигнал до другия край на склада. Меткалф го виждаше през една от цепките на склада. Човекът от ФБР куцукаше. Чип беше прострелян в крака, но концентрацията му явно не беше засегната. Оглеждаше се от всички страни, съобразявайки очевидно в каква посока да тръгне.

Меткалф не искаше да му даде предимство за избор.

Той извади своя фалшив лугър и ненадейно изскочи, опирайки оръжието в лицето на Чип. Чип се отдръпна и също насочи оръжието си.

Помещението се изпълваше с мъгла, която бе стигнала до равнището на коленете им.

— Казах ти, Стивън, че днес ще умреш — викна Чип.

— След теб, задник — отвърна Меткалф. — Изглежда ми като шикалкавене.

Очите на Чип се вторачиха в очите на Меткалф, но лицето му издаваше несигурност. Фалшивият пистолет си бе свършил работата. Не бе нужно човек да стреля, за да има ефект.

Меткалф продължи да се перчи, сякаш пистолетът му бе пълен с 9-милиметрови пълнители.

— Е, какъв ще е филмът, Чип? Кой ще победи?

— Зависи чии топки са по-големи — отговори Чип, опитвайки се да се усмихне.

Меткалф забеляза с периферното си зрение как германският убиец влиза вътре през входа.

— Или поне на кой му стиска да умре? — каза Меткалф. — Аз съм малка рибка, нали? Един от многото оперативни агенти, които се опитват да участват в битката. Докато ти си голямото зъбчато колело в машината. Един от любимите на нацистите ренегати. Ако бъдеш убит, ще е голяма загуба за фашисткия свят, нали?

Цигуларят пристъпваше тихо през дебелията бяла мъгла. Не виждаше нищо. По-лошото бе, че не усещаше никаква миризма. Парливият пушек беше блокирал деликатните носови мембрани, осигуряващи обонятелните му способности, неговото най-добро оръжие.

Без него беше загубен. Чувстваше странна дезориентация, граничеща с паника. Вървеше внимателно през мъглата с протегнати ръце, а в лявата ръка стискаше струната от цигулката.

Стори му се, че чу нещо.

По-бърз и от гърмяща змия, той нападна. Стискайки единия край на струната, за да направи примка, той я хвърли около врата на жертвата.

После осъзна, че души нещо твърдо, нещо от дърво.

Манекен.

Отвратен, разхлаби струната и продължи напред през облака.

Без обонянието си цигуларят знаеше, че е инвалид. Но това нямаше да го спре да извърши убийството.

Димът беше достигнал вече до раменете им. Беше зловецко усещане, сякаш бяха потопени в облак и само главите им стърчаха отгоре. Димът, още по-гъст и по-непроницаем от всяка естествена мъгла, замъгли очите на Меткалф. Къде беше вторият мъж, когото Нолън нарече хер Клайст? Трябваше да внимава да не допусне другият да се промъкне към него, докато е ангажиран с Чип.

— Всъщност днес не планирам да бъда убит. На теб обаче — Чип се поколеба, поглеждайки към оръжието на Меткалф — не съм ти давал лугър.

Меткалф вдигна рамене.

— Ти не си моят единствен източник за осигуряване на оръжие.

— Германски пистолет, а?

— Странно — заяви Меткалф в същия речовит стил. Дойчовците май само се правят, че имат оръжия, а? Можеш ли да се справиш с този?

— Това е антика.

— Вземаш онова, което ти предлагат. Военновременни доставки и прочие.

— Това е, Господи, това е... мамка му, фалшиво Проклетият отвор на цевта е запушен...!

Меткалф не изчака реакцията на Чип. Той се хвърли срещу Чип с цялата си тежест, сваляйки го на земята. И двамата бяха обгърнати от бензиновия пушек. Очите на Меткалф лютяха, докато се бореше с Чип за пистолета.

Цялото тяло го болеше, а това намаляваше значително силата му. Но Чип изглеждаше също толкова омаломощен. Все пак се изправи с огромни усилия, ръмжейки от гняв, не пускаше оръжието, въпреки че Меткалф беше успял да го обърне и то сега сочеше срещу самия Чип.

— Хей, момченце от Йейл, всичко ще стане на пух и прах Накрая.

Чип Нолън пъхтеше тежко, с подигравателна усмивка на устните си, дясната му ръка с оръжието трепереше от напъването, докато

Меткалф се опитваше със сила да насочи пистолета в ръката на Нолън към самия него. Беше някакъв свиреп вариант на борба за отнемане на оръжието.

— Ти ще станеш на пух и прах.

Пистолетът, който твърдо бе в ръката на агента от ФБР, сочеше първоначално към Меткалф, после отново срещу Чип и така непрекъснато сменяше посоката си като в някаква детска игра. С внезапен неистов порив на сила Чип насочи пистолета срещу Меткалф и натисна спусъка. Ръката му трепереше. Пистолетът се разклати силно. Но Чип се беше надценил и не успя да устои на противодействието на Меткалф. В същия миг, в който Чип натисна спусъка, китката му се огъна назад, сочейки към очите му, които се разшириха от ужас, съзнавайки какво предстои да се случи.

Експлозията проглуши Меткалф, докато наблюдаваше ужасяващата сцена, при която част от главата на Чип се отдели и кръв заля лицето му. Той падна на земята, изцяло изтощен. Белият пушек го обгърна изцяло. Беше сляп: обездвижен от болката, мъчеше се да си поеме въздух. Дочу шум от тътрене на крака. Шептящ, плъзгащ се шум като от змия на пясъка. Някакъв първичен инстинкт го накара да дръпне назад ръката си. Почувства, че нещо докосна врата му, нещо студено и метално и изведнъж се стегна на гърлото. Някой го душеше, при това с десет пъти по-голяма сила отпреди. Той се изправи нагоре, после заизвива тялото си на едната и на другата страна. Впрегна резерви от сила, за които не подозираше, че притежава. Опита се да извика, но всичко, което се получи, бе бълбукане.

Няколко пръста на дясната му ръка бяха притиснати от жицата или каквото бе там, правейки цялата ръка безполезна. Заудря с лявата си ръка, свита в юмрук, наоколо, докато най-накрая напипа нападателя си.

Те имат хора, които почистват къщата. Това бе човекът, който почистваше къщата.

Убиецът от СД щеше да изпълни задачата си. Злокобният убиец, който удуши момчетата в Париж, Амос Хи-лиард и неговия добър приятел Роджър Мартин... И който възнамеряваше да удуши Меткалф. Образите на умрелите мъже нахлуха в съзнанието му, докато металната жица разрязваше врата му. С пръстите на дясната ръка успяваше да опази сънната си артерия, докато жицата режеше

деликатната плът на врата му. Не виждаше, очите му бяха замъглени от гъстия дим, всичко около него беше замъглено. Беше обграден от непрогледен бял дим, не виждаше по-далеч от няколко сантиметра пред себе си. Изви гърба си, извъръщайки се яростно, ритайки в посока на своя убиец, опитвайки се да се докопа до тялото му. Но този път удушвачът беше застанал съвсем близо, за да могат ударите да имат някаква сила. Жицата го пристегна още повече, прекъсвайки притока на въздух, докато Меткалф усети главата си лека, а пред очите му пробляснаха мълнии сред непрогледния бял дим. Не можеше да диша!

Не, нямаше да се даде на убиеца, не можеше да позволи на човека от СД да успее да го надвие. Ами Лана, тя ще пристигне всеки момент с кола, шофирана от Кундров, а няколко минути след това ще се приземи британският „Лисандър“, двамата с Лана ще се качат на него и ще заминат в Англия в безопасност. Лана ще се спаси, ще е свободна и работата, която те свършиха, документите, които предадох на Фон Шюслер, ще бъдат легитимирани. Нацистите ще повярват в тях.

Лана ще е в безопасност, а нацистката военна машина въввлечена в конфликт, който не можеше да спечели, и ще бъде победена. Трябваше да се случи, щеше да се случи. Всичко сега зависеше от това Лана да пристигне, двамата да се качат на онзи „Лисандър“ и да полетят към безопасността. Съдбата на двама души зависеше от това; съдбата на милиони също зависеше от това.

Не можеха да го убият точно сега!

Със свободната си ръка той успя да хване едната ръка на нападателя си, ръката, която стягаше примката неописуемо около гърлото на Меткалф. Извивайки отново тялото си и напъвайки всичките си сили, той докопа няколко пръста от ръцете на убиеца и успя да ги отдели от желязната хватка, дърпайки ги с всички сили. Сега убиецът затягаше още по-силно примката около врата му, по-силно, отколкото Меткалф си представяше, че е възможно. Той беше на границата на припадъка. Притиснатата му дясна ръка беше безполезна в борбата, макар че в същото време го спасяваше, тъй като ако не бяха пръстите му, вратът му вече щеше да е прерязан.

Цялото тяло на Меткалф трепереше, побиваха го тръпки от усилие. Той не отслабваше нито за миг натиска върху пръстите на убиеца. Накрая успя да хване всичките му пръсти, изви ги назад,

докато чу пукване. Беше счупил пръстите му. Убиецът изкрещя от болка и гняв и хватката му се разхлаби. Меткалф си пое дъх. Краката му се удариха в нещо, твърд предмет, който той не можеше да види, но осъзна, че е един от двесталитровите варели с гориво.

Да! Гориво! Дизелът!

Само ако можеше да пробие варела, за да изтече лепкавото му съдържание.

Хвана с двете си стъпала като с ножица варела, наклони се на една страна, макар така примката да го стягаше по-силно, и го изблъска. Той се обърна, маркучът се откъсна от отвора и течността започна да се излива наоколо свободно.

Но не беше дизел, а бензин! Не беше лепкава течност, нямаше да свърши работа!

Изведнъж жицата около врата му се отпусна. Убиецът крещеше, докато бензинът му влизаше в очите, ослепявайки го временно. Германецът отскочи назад, освобождавайки пътя. Меткалф, напълно свободен, залитна напред. Спъна се в твърд предмет, обвит целият в непрогледната мъгла. Един от генераторите за пушек. Виждаше синия пламък в основата му, все още догарящ бензина, който бе останал. Меткалф хвърли уреда към германеца. Той се удари в него и падна шумно на пода до краката му.

После проблясна светлина.

Оранжев отблясък, който за части от секундата експло-дира в огромна горяща точка. Дочу рев на ранено животно и видя кълбата от огън да доближават към него.

Болката беше неизмерима, невероятна, непоносима. Цигуларят съзнаваше, че гори жив. Виеше с всяка фибра от тялото си, сякаш виенето можеше да намали агонията, която бе нетърпима.

Но не толкова нетърпима като мисълта, че няма да изпълни задачата си да убие американеца.

Виеше, докато накрая гласните му струни спряха да издават звук, тъй като пламъците поглъщаха тялото му. Знаеше, че умира. Не беше в състояние да загаси пламъците, като се овъргаля в земята. Пожарът беше твърде голям, а и той вече не можеше да се движи.

В този миг обаче с удоволствие забеляза, че способността му да подушва миризми се завърна. Ноздрите му доловиха характерния мирис на горяща плът. Неговата собствена плът.

През светлия кръг около огъня Меткалф видя как крайниците на мъжа се стопиха. Крясъкът беше по-скоро писък, свръхестествено висок, ужасяващо виене, животински вик. След още няколко секунди огненото кълбо спря; избуча, разпръсквайки пламъци високо във въздуха, облизвайки дървената рамка на фалшивата сграда, която неизбежно също бе обхваната от пожар.

Меткалф се обърна и побягна точно когато цялата постройка избухна в пламъци.

Той не спря да тича, докато не стигна до уличната настилка и тогава рухна на земята. Структурата от шперплат и брезент се превърна в бушуващ огън. Той усещаше топлината дори от стотина метра разстояние.

Убиецът беше мъртъв.

И двамата убийци бяха мъртви. Но къде е Лана? Къде е Кундров? Погледна си часовника. Самолетът трябваше да кацне в този момент, а той дори не беше запалил прожекторите. Ако пилотът не видеше прожектори, можеше да си помисли, че срещата няма да се състои, и дори да не кацне.

Докато тичаше към пистата, която сега бе осветена от оранжевия огън на горящата сграда, чу изскърцване на спирачки. Обърна се и видя Кундров зад волана на черния автомобил. Вратата се отвори и Кундров изскочи отвътре.

— Боже мой — извика руснакът. — Пожар! — Дойде по-близо. — Ти си ранен! Какво стана?

— Къде е тя? — попита Меткалф.

Кундров тъжно поклати глава.

Меткалф го сграбчи за реверите.

— Къде е тя? — повтори той. Очите на Кундров бяха за червени. — Трябваше да я вземеш от замъка и да я доведеш. Какво стана? Какво си й сторил?

Кундров отново поклати глава.

— Тя не беше там.

— Какво искаш да кажеш?

— Там беше Фон Шюслер. Тя си бе заминала.

— Заминала? Какво, по дяволите, разбираш под заминала! Че от НКВД са те изпреварили и са я отвели, това ли искаш да ми кажеш? По дяволите, те я бяха отвели, нали? Как е могло да се случи?

— Не — кресна Кундров. — Тя каза на Фон Шюслер, че има спешна работа в Москва и че веднага трябва да се върне. Поиска да я откарат на гарата.

— Но нали това бе уловката, тя го разбра много добре?

Кундров говореше бавно и монотонно, сякаш беше хипнотизиран. Бавно поклати глава.

— Фон Шюслер бил против, но тя настояла веднага да я откарат на гарата. Той се съгласил накрая шофьорът му да я откара на Остбанхоф. Шофьорът видял, че даймлерът липсва — сега разбирам къде е отишъл — и я откарал с друга кола.

— Отвлякоха ли я?

— Съмнявам се. Тя отиде доброволно.

— Но защо? — кресна Меткалф. — Защо го е направила?

— Позволи ми да ти кажа нещо. Аз съм събрал вероятно две хиляди страници досиета за тази жена. Наблюденията ми над нея са може би най-подробните, които са правени по отношение на съветски гражданин. Наблюдавам я отблизо, интимно, от години. Но не мога да твърдя, че я познавам.

Меткалф погледна към осветеното от луната небе. Слабото жужене в далечината, което едва се долавяше преди около минута, се бе превърнало в отчетливо бръмчене на „Лисандър“. Той се появи на хоризонта.

— Прожекторите — викна Меткалф.

— За какво? — попита Кундров. — Без нея какъв е смисълът?

— Господи.

Двамата мъже останаха на място, загледани в небето, и видяха как лисандърът направи лек завой над полето и после изчезна.

Меткалф отново си погледна часовника.

— След по-малко от половин час влакът спира на Остбанхоф. Ако шофираш с максимална скорост, ще стигнем.

Пристигнаха на гарата, която приличаше на готическа катедрала. Зловещата ѝ фасада беше неосветена. Жълта светлина се процеждаше само през високите прозорци. Гарата беше безлюдна; стъпките им отекваха, докато тичаха през нея, спирайки се само пред таблото с разписанията на влаковете, за да установят къде се намира указаният перон.

Перонът беше празен. Влакът чакаше; спящи пътници се виждаха през тъмните прозорци. Тъкмо прозвуча последният сигнал, когато пристигнаха до перона.

В края му имаше група мъже в тъмни костюми. Те бяха единствените, които се качваха на влака. Меткалф тичаше с такава бързина, с каквато никога не бе тичал през живота си. Чувстваше само болката, а пред очите му беше лицето на Лана. Но мъжете се бяха качили на влака, докато той успя да стигне до тях. Не видя да водят със себе си жена.

Дали наистина беше тук? Беше ли вече във влака?

Къде е тя? Искаше му се да извика името ѝ, то звучеше вътре в него. Сърцето му биеше силно, страх завладя цялото му тяло. Къде ли е тя?

Кундров го настигна, пъхтейки.

— Тези мъже бяха от НКВД. Познавам този тип много добре. Тя сигурно е във влака. Те я придружават, следят я.

Меткалф кимна. Той се загледа във вагона, в който току-що влязоха мъжете, вървейки бавно, оглеждайки всяко купе отчаяно, ужасено.

Лана!

Той изкимтя тихичко.

— Лана! Лана!

С пневматично свистене на спирачките влакът се заклатушка и потегли. Той тичаше покрай него, гледайки в прозорците и викайки я по име.

— Моля те, Лана! Мили Боже!

И тогава я видя.

Тя седеше в купе, а от двете ѝ страни бяха насядали мъжете с тъмните костюми. Очите им се срещнаха.

— лана! — извика той, но гласът му прокънтя глухо из цялата гара.

Тя носеше забрадка на главата си. Обърна глава.

— Лана! — викна още веднъж той.

Тя отново погледна към него, очите им се срещнаха, но този път Меткалф видя нещо в красивите ѝ очи, което го вцепени. Това бе пробуждащ поглед, който казваше: „Знам какво правя. Взех своето решение. Върни се.“

Това е моят живот, сякаш казваше изражението на очите ѝ. — Смъртта също. Нищо няма да ме разколебае.

Той отново извика, този път въпросително.

— Лана?

Видя примирението и решимостта на лицето ѝ. Тя поклати почти незабележимо глава и после отклони погледа си.

— Не — изкрещя той, а гласът му издаваше безкрайна агония.

Сега тя погледна напред с мрачна, желязна решимост. В озареното ѝ лице имаше ужас и непоколебимост и колкото и да е любопитно, спокойствието на човек, който е взел своето решение.

Москва, „Лубянка“

Дребничкият светлокос и призрачно блед мъж се обърна и излезе от камерата за екзекуции. При всичките екзекуции, на които бе присъствал от името на своя шеф, главния следовател Рубашов, той продължаваше да ги намира за ужасяващи. Въобще всичко, което в НКВД правеха, бе отблъскващо за него и той се чувстваше щастлив, че преди година му се отвори възможност да работи тайно за германците. Беше готов на всичко, за да разруши съветската машина за терор. За нацистите знаеше малко; единственото, което му трябваше да знае, за което му пукаше, бе фактът, че Хитлер беше решил да победи омразната съветска държава. Ако информацията, която тайно предоставяше на Берлин, можеше да ускори падането на Сталин, той щеше да смята себе си за щастлив човек.

Бледият мъж мислено запечата в съзнанието си часа на свъртта. Абверът щеше да иска да разбере всички подробности за смъртта. Те щяха да искат също протоколите от разпитите на жената. Тя беше изключително красива жена, една от най-великите балерини на Русия. Оказа се, че също е била агент на Берлин. Мъченията, които преживя, бяха ужасни, но накрая тя призна, че е откраднала свръхсекретни военни документи от своя баща генерал и ги е предала на своя любовник германски дипломат.

За светлокосия мъж балерината беше героиня. Таен враг на Кремъл и шпионин на Берлин точно като него. Но тя бе подложена на жестоки мъчения в продължение на часове, преди да си признае. Той се чудеше дали притежава силата и куража, които тази жена показва, преди накрая да се предаде и да си каже всичко, както в крайна сметка ставаше с всички.

Мушамата, която послаха на пода на камерата за екзекуции, беше изцапана с кръвта на красивата жена, образ, който остана в съзнанието му и щеше да остане там завинаги.

Скоро щяха да отнесат тялото, после чистачката щеше да измие. Всички подробности за екзекуцията на Светлана Баранова щяха да бъдат погребани от НКВД, смъртта ѝ щеше да остане анонимна.

Но той щеше да се погрижи смъртта на тази смела жена да не бъде напразна.

Довечера, когато се върне у дома, ще напише своя доклад и ще го прати в Абвера. Там ще разкаже всичко, което знае за службата на жената в интерес на нацистите.

Берлин

Адмирал Канарис трябваше да признае, че изпитваше наслада от онова, което предстоеше да каже. Той адресира думите си към Райнхард Хайдрих, който през всичкото време поставяше въпроса за автентичността на източника в Москва.

— Нашият човек на „Лубянка“ току-що потвърди многобройните съобщения, които получихме от втора ръка, че източникът, който ни снабдяваше с толкова много и ценна информация за операцията на Сталин „Вълчи капан“, е бил екзекутиран.

— Значи петролопроводът пресъхна — извика фелдмаршал Вилхелм Кайтел. — Това е истинско бедствие.

Канарис наблюдаваше очите на Хайдрих, които бяха като на влечуго. Хайдрих беше зъл човек, но също много умен. Като Канарис той разбираше какво означава това. Но Хайдрих не каза нищо. Неговата кампания за подкопаване на Канарис и Абвера току-що бе сразена.

— Жалко — каза спокойно Канарис. — Твърде неприятна случка. Наистина е трагедия, че тази жена си даде живота за нашата кауза.

Не беше нужно да изрича онова, което почти всички осъзнаха; фактът, че източникът беше екзекутиран, потвърждаваше неговата автентичност.

Последва дълга тишина, след като изявлението на Канарис беше асимилирано. После Хитлер скочи на крака.

— Млада жена заплати с живота си цената за това, че ние трябваше да узнаем — предателството на Сталин. Да почетем нейната смелост. Трябва да дадем началото на т.нар. операция „Барбароса“ и да

нахлуем в Съветския съюз. Тя ще започне и няма да има връщане назад. Някой около тази маса да е на друго мнение?

Някои поклатиха глави, но никой не поиска думата.

— Повярвайте ми — продължи фюрерът, — ние само трябва да ритнем вратата и цялата гнила сграда ще се разпадне.

— Чувате ли! Чувате ли! — извика Кайтел.

Към него се присъединиха още няколко души.

Широка усмивка озари лицето на фюрера.

— Нашата кампания срещу Русия ще е като детска игра на пясъка.

Ялта, Кримски полуостров, февруари 1945 г.

Разгромът на нацистите бе неизбежен. Официално Берлин не беше капитулирал, но всеки знаеше, че беше въпрос на време, вероятно месец или два. Самолетът на президента Рузвелт се приземи на летището в Крим няколко минути след обед. Сред многото помощници на борда се намираше млад мъж на име Стивън Меткалф, съветник на президента. След смъртта на Алфред Коркоран Регистърът се разпадна. Това бе добре дошло, тъй като Меткалф така или иначе след езекутирането на Лана Баранова от НКВД щеше да напусне. Той знаеше, че е извършил нещо голямо, но цената бе твърде висока, за да я понесе. Беше оставил единствената жена, която бе обичал през живота си, в ръцете на злото и то се бе възползвало.

Меткалф се върна във Вашингтон отчаян и напълно съкрушен от вина човек.

За няколко месеца се усамоти в „Хей-Адамс“ и се наливаше с алкохол, не излизаше и не виждаше никого. Животът му бе свършил.

Но накрая многото му приятели се намесиха и го посъветваха да си намери работа. Семейният бизнес вървеше добре и без него, така че брат му Хауард му даде да разбере, че не се нуждае от помощта на Стивън. Меткалф не се нуждаеше от пари, а от смисъл. Един ден получи в хотелската си стая послание от човек, който бе най-важният член на Регистъра на Корки — президента Франклин Делано Рузвелт. Рузвелт искаше от Меткалф да посети Белия дом за кратък разговор.

До края на следващия ден Рузвелт го беше наел за младши помощник в Белия дом и Меткалф отново имаше цел.

Президентският кортеж измина разстоянието от летището до двореца в Ливадия в планините, където някога е била лятната резиденция на царя, за пет часа, като по целия път войници от двете страни на шосето поздравяваха с типичното съветско козируване.

Разрушенията, причинени от нацистите на съветска земя, рухналите сгради и развалините бяха впечатляващи. Когато пристигнаха в двореца, бе паднала вечерта. Германците бяха лишили двореца в Ливадия от всичко, което можеха — от арматурата на чешмите до дръжките на бравите, но руснаците възстановиха сградата навреме за конференцията на тримата големи — Сталин, Чърчил и Рузвелт, — които се надяваха да изгладят повечето от противоречията си и да изработят план за света след войната.

Едва на третата вечер Меткалф бе в състояние най-после да се разходи наоколо. Той беше доста унил заради всичко, което се случваше. Президентът беше сериозно болен и трудно се концентрираше. Публичните му изявления бяха несвързани. Нямаше да живее дълго, но малцина го знаеха. Главният му съветник Хари Хопкинс също беше сериозно болен. Рузвелт преследваше две цели: да убеди Сталин да се присъедини към последната битка на войната срещу Япония и да създаде международна организация, наречена Обединени нации.

Всичко останало бледнееше пред тези цели и в резултат на това президентът много лесно отстъпваше пред исканията на Сталин. Рузвелт поля Чърчил с леден душ, когато отказа да изслуша аргументите на британския премиер. Той настояваше да наричат Сталин „чичо Джо“, което показваше неговия наивитет във връзка със злото, което Сталин бе в действителност. Меткалф се мъчеше да изложи своите виждания, но бе прекалено млад. Никой не го слушаше, чувството му за безсилие растеше с всеки изминал ден.

Поне докато бях шпионин, успях да постигна нещо — мислеше си той. — Тук не съм нещо повече от чиновник.

Забеляза силуета на фигура, която се промъкваше към него откъм сенките. Старият му инстинкт заработи и той спря, адреналинът му се покачи. Но въздъхна с облекчение, когато видя, че беше еднокрак човек или по-точно човек с един дървен крак, който не можеше да му стори зло.

— Меткалф — извика еднокракият, доближавайки.

Меткалф онемя, когато забеляза пламтящата червена коса и гордата, почти арогантна уста.

— Лейтенант Кундров!

— Полковник Кундров вече.

— Боже мой — Меткалф разтърси ръката на Кундров. — И ти си бил тук? Какво се е случило с...?

— Случи се Сталинград. Битката за Сталинград. Бях късметлия, загубих само един крак. Повечето от моите другари си изгубиха живота. Но ние оцеляхме. Нахлуването на Хитлер в Съветския съюз беше най-голямата му грешка.

— Именно заради това загуби войната — съгласи се Меткалф с кимване.

— Ти беше прав — като че ли забеляза леко трепване в очите на Кундров.

— Сигурен съм, че разбираш за какво говоря.

— Наистина. Тези неща никога не бива да се изричат на глас. Тайната история на войната не бива да се разказва.

Меткалф пренебрегна забележката на Кундров.

— Чух, че Рудолф фон Шюслер бил екзекутиран като предател по заповед на Хитлер след Сталинградската битка.

— За нещастие.

— Но онова, което винаги ме е учудвало, е защо Червената армия не беше подготвена. Сталин трябва да е бил предупреждаван, че Хитлер планира нападение.

Изражението на Кундров стана официално.

— Мнозина се опитаха да предупредят Сталин. Чърчил го предупреди. Дори аз изпратих няколко телеграми с предупреждения до Кремъл, до самия Сталин, макар да се съмнявам, че са стигнали до него. Но предупреждения имаше. Изглежда, Сталин не е повярвал, че Хитлер може да извърши предателство спрямо него.

— Или че Хитлер ще направи нещо толкова глупаво от стратегическа гледна точка.

— Никога няма да узнаем, но е голям срам — замълча за миг. — Доколкото разбрах, сега работиш за Белия дом?

— Всеки човек трябва да работи нещо.

— А президентът вслушва ли се в мнението ти?

— Само от разстояние. Твърде млад съм, а президентът слуша само най-старшите си съветници, както трябва да бъде.

— За нещастие е така. Макар че ти разбираш Русия по-добре от тях.

— Вероятно. Знам, че мразя вашето правителство, но обичам руския народ.

Кундров не отговори, но Меткалф смяташе, че знае какво си мисли руснакът. Никой от двамата не спомена за опита на Кундров да избяга. Това също бе тайна, която беше по-добре да остане погребана.

— Какво съвпадение, че и двамата сме решили да се поразходим тъкмо тази вечер — каза Меткалф с хитра усмивка.

— Вашият президент умира — отговори Кундров. — Хопкинс също умира. И затова вероятно раздават сергията, как то се изразявате вие, американците.

— Какво имаш предвид? — попита Меткалф разтревожен.

— Позволявате на Сталин да получи в Берлин каквото си поиска. Оставяте ни Полша. Кремъл ще наложи контрол над цяла Източна Европа в резултат на вашето безхаберие — тук, можеш да ме цитираш, ако искаш. Вашият президент не се доверява на Чърчил и затова той е винаги в кисело настроение. Това само насърчава Сталин.

— Откъде знаеш за частните разговори на Чърчил с Рузвелт.

— Защо смяташ, че съм тук? Нашите разузнавачи работят по цяла нощ, записват частните разговори на Рузвелт, превеждат ги на руски и ги носят на Сталин на закуска.

— Подслушвате частния апартамент на президента?

— Сигурен съм, че не си толкова наивен, Меткалф. Ти много добре знаеш как работим. Всяка дума, която президентът ви изрича, се записва чрез подслушвателно устройство. Знаем го, защото командвам тази операция.

Меткалф се усмихна.

— Иронията е, че съм безсилен да направя каквото и да било. Дори да предупредя Рузвелт, той няма да ми повярва.

— Точно както бяха пренебрегнати моите предупреждения до Сталин. Ние сме малки бурмички в огромна машина, нали така? Вероятно един ден и двамата ще имаме властта да влияем върху политиката на своите правителства. Дотогава трябва да правим каквото можем. И никога да не забравяме доброто, което сме сторили.

— Нито лошото!

Кундров се усмихна тъжно на Меткалф, но нищо не каза. Той извади от джоба си сгънат лист груба хартия.

— Точно преди да екзекутират мис Баранова, от НКВД ѝ позволиха да напише едно писмо.

Той го подаде на Меткалф. Беше изписано с дребния почерк на Лана, макар че на места мастилото бе избледняло.

Кундров, виждайки повдигнатите вежди на Меткалф, каза тихо:

— Сълзите ѝ са изтрили на места мастилото.

Меткалф го прочете на бледата лунна светлина, ръцете му трепереха, собствените му сълзи се стичаха от очите му. Когато приключи с четенето, прошепна:

— Боже мой! Колко смела жена.

— Тя знаеше, че планът, който измислихме, беше половинчата мярка. Той едва ли щеше да заблуди германците. Беше убедена, че само ако я екзекутират, Хитлер ще се увери, че е истински шпионин.

— Но тя можеше да живее! — викна Меткалф. — Можеше да дойде с мен в Америка...

Той не успя да продължи... Не можеше да изрече думите. Кундров поклати глава.

— Тя знаеше, че нейният дом е в Русия и искаше там да бъде погребана. Обичаше те дълбоко, но знаеше, че само със саможертвата си може да спаси плана ти. Направи го не само за Русия, но и за теб.

Меткалф усети, че краката му се подкосяват. Имаше чувството, че всеки момент ще припадне. Сякаш силите го бяха напуснали.

— Трябва да се върнем в голямата бална зала — каза Кундров.

Докато влизаха, и двамата получиха по чаша от най-хубавия арменски коняк. Всеки момент явно щеше да започне поредната безсмислена серия от безкрайни тостове. Кундров вдигна чашата и каза тихичко на Меткалф:

— Саможертвата ѝ беше много по-голяма, отколкото сме очаквали.

Меткалф кимна.

— И нейният подарък за теб — подаръка на любовта — бе по-голям, отколкото може да осъзнаеш.

— Не е вярно — каза Меткалф:

Но Кундров млъкна.

— Може би един ден ще научиш повече за това. Но дотогава нека и двамата прием за най-изключителната жена, която някога ще познаваме.

Меткалф се чукна с Кундров.

— За Лана — каза той.

Дълго двамата мъже не проговориха нито дума.

— За Лана, моята единствена любов — каза отново Меткалф, този път на себе си. — За Лана!

Москва, август 1991 година

Посланик Стивън Меткалф започна да разказва своята история на Степан Менилов, историята на млад американски бизнесмен, който се влюбва в красива руска балерина преди половин век.

Менилов слушаше с учудване и леко раздразнение. Скоро обаче разказът привлече вниманието му. Той не откъсваше очи от Меткалф.

Преди Меткалф да завърши, Диригента се разгорещи.

— Това трябва да е някакъв номер! Някаква тактика, измислена от американските психолози. Е, няма да успее.

С треперещи ръце Меткалф извади пистолета от джоба на самото си.

Менилов се вторачи в него, сякаш го удари гръм.

— Боже мой — прошепна той.

Меткалф почувства пристъп на тъга, докато гледаше богато украсената дръжка на пистолета за дуел. Никога нямаше да забрави деня, в който, докато беше пиян в хотел „Хей-Адамс“ във Вашингтон, след като научи вестта за екзекутирането на Лана, получи тежкия пакет, изпратен по куриер от съветското посолство и получен от Москва чрез дипломатическата поща. В пакета, увит надлежно, беше античният пистолет с орнаментирана дръжка и дуло с гравирани пламъци. Веднага позна, че това бе единият от двойката пистолети за дуел, които Лана му бе показала. Те бяха принадлежали на нейния баща, спомни си той. От неподписаната бележка — от Кундров без никакво съмнение — той научи, че тя го е предала за него в последното писмо, което ѝ позволили да напише на „Лубянка“. Беше развълнуван от този безценен последен жест, знаеше, че той означава, че баща ѝ е убит.

Учуди се, че му беше изпратила само единия от двойката пистолети. Това винаги го изпълваше с дълбока тъга.

— Вземи го — нареди Меткалф.

Вместо това Менилов отвори едно чекмедже на бюрото си и извади от него идентичен пистолет за дуел, чиято дръжка от орех бе гравирана с листа от акант, а осмоъгълният стоманен барабан бе инкрустирай с пламъци.

— Липсващият пистолет от комплекта — каза руснакът.

— Майка ти ми каза, че те някога са принадлежали на Пушкин — отговори Меткалф.

Лицето на Менилов се озари. Той заговори бавно, с дълги прекъсвания.

— Никога не съм те познавал — каза той. — Майка ми те наричаше Стива — само Стива. Но ме е кръстила на теб. — Прозвуча така, сякаш бе изпаднал в транс. — Моята баба ми разказа, че мама не се учудила, когато чекистите дошли да я приберат, знаеш ли. Тръгнала с тях без съпротива. Каза, че нейният Стива я обича и това ѝ стига. И че каквато и само жертва да в принудена да направи, я прави с гордост.

— Трябва да си бил на не повече от шест години — каза Меткалф накрая. В Русия на Сталин едно дете, чийто баща е американски бизнесмен, е гражданин от втора ръка, дори по-лошо. Той винаги ще бъде подозиран. Лана сигурно е знаела това и за да предпази детето си, не беше казала за него на Меткалф.

— Да, спомням си я съвсем смътно. Но имаше снимки и нейната баба — която аз наричах бабушка — винаги ми разказваше разни неща за нея, за да запазя спомена за майка си жив. Знаем, че е била много смела жена.

Меткалф кимна.

— Смела колкото никой друг и аз съм убеден, че е предала своята смелост на теб. Историята на нашите две страни е пълна с толкова погрешни стъпки, толкова ужасни грешки. Имаш възможността да сложиш нещата в ред, да вземеш вярното решение, да направиш вярната стъпка. И аз съм убеден, че ще го направиш.

Лимузината на посланик Стивън Меткалф спря на летище „Шереметево“ край Москва. Нямахте фотографии да го чакат, нямахте телевизионни камери, никакви журналисти. По негово настояване. Той

беше пристигнал в Москва незабелязано и искаше да напусне по същия начин. Нека другите дават интервюта и си приписват заслуги.

Един от най-взривоопасните моменти на двайсети век, век, изпълнен с взривоопасни моменти, беше отминал. Опитът за преврат се провали. Без подкрепата на човека, известен като Диригента, заговорниците не можеха да продължат. Статуите на старите тирани бяха свалени, улиците се изпълниха с радост.

Историята беше направена. Не беше нужно на когото и да било да знае кой я беше направил. Светът нямаше идея за ролята му, която промени историята, преди половин век. Нямаше да узнае и за ролята, която току-що изигра. Единствените, които знаеха, бяха синът му, когото той не познаваше, и старият приятел на Меткалф, червенокосият лейтенант от ГРУ на име Кундров, който сега бе побелял генерал с три звезди.

Пехотинецът, изпратен от посолството на САЩ, му помогна за багажа. Младежът се отнасяше с уважение към Меткалф и се притесняваше от присъствието на толкова важна клечка.

Меткалф се държеше сърдечно, но умът му бе другаде.

Специален подарък — беше казала Лана. Подаръкът на любовта.

И за първи път от осем десетилетия Стивън Меткалф разбра, че някои подаръци нямат цена.

Издание:

Робърт Лъдълм. Предателството „Тристан“

Колекция „Робърт Лъдълм“

Превод: Цветана Русева

Редактор: Марта Владова

Художник: Буян Филчев

Коректор: Станка Митрополитска

Компютърен дизайн: Калина Павлова

ИК „Прозорец“, 2004

Печат: Инвестпрес АД, София

463 с.; 20 см.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.